HOLLY JACKSON

TRADUCERE DE **DANA-LIGIA ILIN**

CINE MOARE ÎN ZORI

LEDA EDGE

HOLLY JACKSON

CINE MOARE ÎN ZORI

Original: *FIVE SURVIVE* (2022)

Traducere din limba engleză:
DANA-LIGIA ILIN

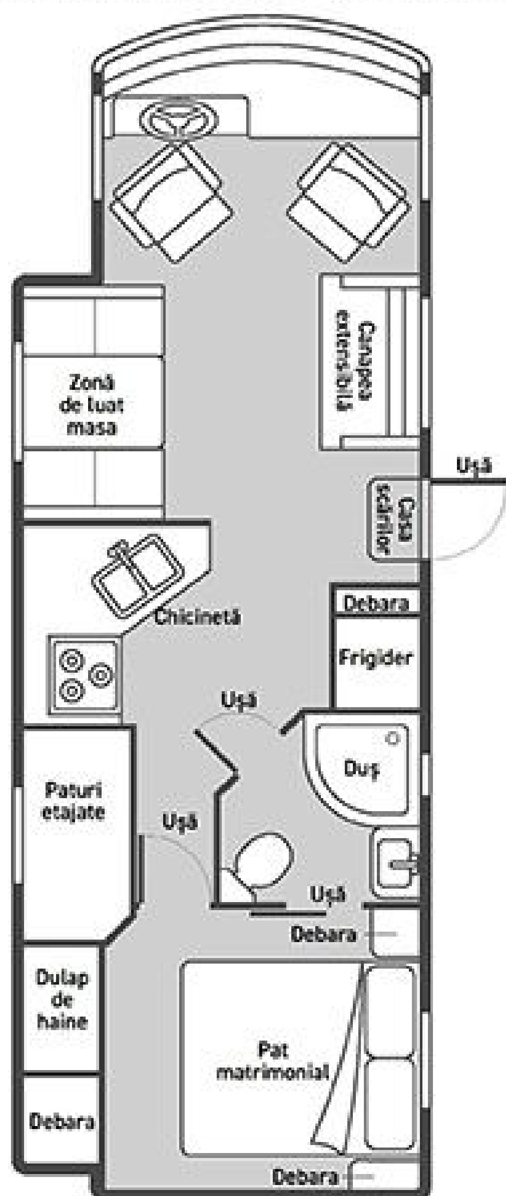
virtual-project.eu

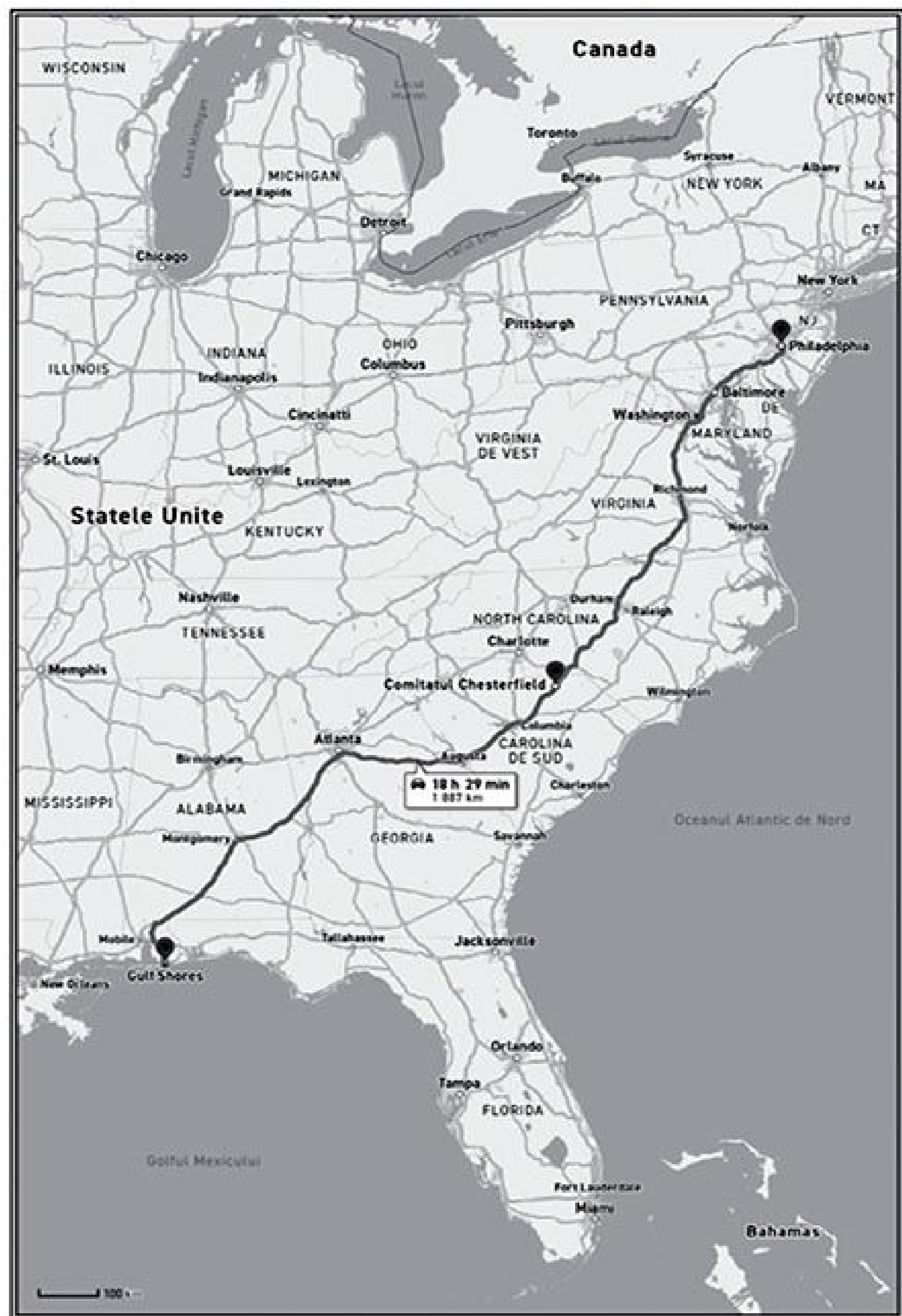

— 2023 —

Lui Harry Collis, care, la 100 de ani,
este probabil cel mai vârstnic cititor
de Young Adult din lume...

PLANUL RULOTEI GETAWAY VISTA 31B 2017

Canada
WISCONSIN
VERMONT
Toronto
Syracuse
Albany
MICHIGAN
Grand Rapids
Buffalo
NEW YORK
MA
Detroit
CT
Chicago
New York
PENNSYLVANIA
Pittsburgh
NJ
Philadelphia
OHIO
INDIANA
ILLINOIS
Columbus
Indianapolis
Baltimore
DE
Washington
Cincinnati
MARYLAND
VIRGINIA DE VEST
St. Louis
Louisville
Lexington
Richmond
Statele Unite
VIRGINIA
KENTUCKY
Norfolk
Durham
Nashville
Raleigh
NORTH CAROLINA
TENNESSEE
Charlotte
Memphis
Comitatul Chesterfield
Wilmington
Columbia
Atlanta
CAROLINA DE SUD
Birmingham
Augusta
18 h 29 min
Charleston
MISSISSIPPI
ALABAMA
Oceanul Atlantic de Nord
Montgomery
GEORGIA
Savannah
Mobile
Tallahassee
Jacksonville
Gulf Shores
New Orleans
Orlando
Tampa
FLORIDA
Golful Mexicului
Fort Lauderdale
Miami
Bahamas

22:00

UNU

Aici şi totuşi nu. Roşu şi negru. O clipă aici, în următoarea a dispărut. Chipul ei în geam. Dispărând în lumina farurilor care se apropiau, reapărând în bezna de afară. Iar dispărut. Fereastra îl păstra pentru ea. Bine, putea să şi-l ţină. A revenit; nici fereastra nu-l voia.

Oglindirea lui Red[1] s-a uitat la ea, însă sticla şi întunericul n-o arătau chiar bine, înceţoşând amănuntele. Principalele trăsături erau acolo: strălucirea prea palidă a pielii şi ochii albastru-închis depărtaţi unul de altul, care nu erau doar ai ei. „Semănaţi aşa de bine!" i se tot spunea, de mai multe ori decât şi-ar fi dorit. Acum nu mai voia deloc să audă asta, ba nici măcar să se gândească la asta. Aşa că nu s-a mai uitat la chipul ei, al lor, ignorându-le pe amândouă. Însă era mai greu să ignori ceva atunci când te străduiai s-o faci.

Red şi-a mutat privirea, uitându-se la maşinile de pe banda de alături, mai jos. Ceva nu era în ordine; maşinile păreau prea mici de sus, de la geamul ei, însă Red nu părea deloc mai mare. A văzut o limuzină albastră care se apropia ca să-i depăşească şi a ajutat-o din priviri, împingând-o înainte. Aşa, amice! În faţa conservei ăsteia de metal, lungă de nouă metri şi 45 de centimetri care gonea pe autostradă.

— Red?

Vocea din faţa sa i-a întrerupt gândurile. Maddy se uita la ea în lumina slabă dinăuntru, cu pielea încreţită în jurul ochilor căprui cu reflexe aurii.

— Ai uitat că jucăm ceva?

— Nu! a zis Red, însă da, uitase.

Ce jucau oare?

— „Douăzeci de întrebări", i-a amintit Maddy, citindu-i gândurile.

Păi, se cunoşteau de-o viaţă; Red nu era decât cu vreo şapte luni mai în vârstă şi nu făcuse mare brânză cu asta. Poate că în tot acest timp, mai bine de şaptesprezece ani, Maddy învăţase să-i citească gândurile. Red spera că nu. Erau acolo lucruri pe care nu trebuia să le vadă cineva vreodată. Nimeni. Nici măcar Maddy. Mai ales Maddy.

— Da, ştiu! a zis Red, cu ochii rătăcindu-i spre cealaltă parte a

[1] Roşu (n. tr.).

rulotei, spre uşă şi canapeaua extensibilă – în acest moment doar canapea – pe care ea şi Maddy aveau să doarmă în noaptea asta.

Nu izbutea să-şi amintească pe care parte îi plăcea lui Maddy să doarmă. Pentru că ea nu putea să doarmă dacă nu era pe partea stângă şi, tocmai când încerca să-i citească gândurile lui Maddy în privinţa asta, ochii i-au surprins un indicator verde de afară, în noapte, care zbura peste parbriz.

— Pe indicator scrie Rockingham; nu trebuie să ieşim curând de pe drumul ăsta? a întrebat Red, dar nu destul de tare ca să audă vreunul dintre cei aflaţi în partea din faţă a rulotei, unde ar fi fost mai de folos.

Oricum, probabil că se înşela, era mai bine să nu zică nimic. Mergeau pe acest drum de o oră, I-73 devenise I-74 şi apoi US 220, fără mare vâlvă.

— Red Kenny, concentrează-te!

Maddy a pocnit din degete, cu o umbră de zâmbet, care însă nu-i încreţea faţa; nici măcar cel mai larg zâmbet nu făcea asta. Pielea ca smântâna, catifelată şi mai luminoasă decât ar fi fost frumos din partea ei, făcea să iasă şi mai mult în evidenţă pistruii de pe faţa lui Red când erau alături în fotografii. Literalmente alături; aveau aproape aceeaşi înălţime, până la cel mai semeţ fir de păr, însă al lui Red era blond-închis, în vreme ce al lui Maddy era mai degrabă şaten-deschis, o diferenţă de o nuanţă sau două. Red îl purta întotdeauna legat la spate, cu un breton lejer pe care şi-l tundea singură cu foarfecă de bucătărie. Al lui Maddy era lăsat liber şi îngrijit, cu vârfurile drepte, aşa cum ale lui Red nu erau niciodată.

— Eu sunt cea care pune întrebările, tu eşti cea cu persoana, locul sau obiectul, a ajutat-o Maddy să-şi amintească.

Red a dat din cap încet. Ei bine, chiar dacă şi lui Maddy îi plăcea să doarmă pe stânga, cel puţin nu erau în paturile suprapuse.

— Am pus deja câteva întrebări, a zis Maddy.

— Bine!

Red nu-şi putea aminti persoana, locul sau obiectul. Dar, zău aşa, merseseră toată ziua şi plecaseră de acasă cu vreo douăsprezece ore în urmă; oare nu jucaseră destule jocuri de călătorie? Red abia aştepta să se termine ăsta ca să poată dormi în sfârşit, indiferent dacă pe stânga sau pe dreapta. Numai să se termine odată! Aveau să ajungă la Gulf Shores a doua zi pe vremea asta şi să se întâlnească cu restul prietenilor, ăsta era planul.

Maddy şi-a dres vocea.
— Şi ce răspunsuri am dat? Poţi, te rog, să-mi aminteşti? a cerut Red.
Maddy a dat drumul cu zgomot aerului din piept, aproape oftat sau aproape râs, greu de spus.
— Era o persoană, o femeie, nu personaj fictiv, a zis, numărând indiciile pe degete. Cineva pe care o cunosc, dar nu Kim Kardashian sau tu.
Red a ridicat privirea, scormonind prin ungherele goale ale minţii după acea amintire.
— Nu, îmi pare rău! a zis. A dispărut!
— OK, o luăm de la capăt! a zis Maddy, dar chiar atunci Simon a ieşit împleticit din toaleta micuţă, salvând-o pe Red de la alt Organized Fun™. Uşa s-a izbit de el când rulota a accelerat.
— Simon Yoo, ai fost acolo tot timpul? a întrebat Maddy scârbită. Noi am jucat două runde.
Simon şi-a îndepărtat de pe faţă părul brunet şi un pic ondulat şi şi-a dus la buze un deget nesigur, răspunzând:
— Şşt, o doamnă nu pârăşte niciodată!
— Atunci închide uşa, Iisuse!
El a închis-o, dar cu piciorul, ca să demonstreze ceva, orice o fi fost, şi aproape pierzându-şi echilibrul în vreme ce goneau pe autostradă, trecând de pe o bandă pe alta ca să depăşească. Se apropia ieşirea? Poate că Red trebuia să spună ceva, dar acum îl privea pe Simon, care a înaintat greoi şi s-a rezemat de blatul chicinetei din spatele ei. Cu o mişcare stângace, s-a strecurat în separeu lângă ea, lovindu-şi genunchii de masă.
Red l-a privit cu atenţie: pupilele erau prea mari în ochii lui rotunzi, căprui-închis, iar pe pieptul tricoului său albastru-verzui cu Eagles era o pată acuzatoare.
— Eşti beat deja, a zis ea, aproape impresionată. Am crezut că n-ai băut decât trei beri.
Simon s-a tras mai aproape ca să-i şoptească la ureche, şi Red i-a simţit duhoarea metalică din răsuflare. N-avea cum să n-o observe; aşa ştia când tatăl său o minte: „Nu, n-am băut azi, Red, jur!”
— Şşşt! a zis Simon. Oliver a adus tequila.
— Şi tu te-ai servit, pur şi simplu? a întrebat Maddy, auzindu-l.
Drept răspuns, Simon şi-a încleştat pumnii şi i-a ridicat, zbierând:

— Vacanţa de primăvară, iubito!

Red a râs. Şi, oricum, dacă i-o cerea, pur şi simplu, poate că pe Maddy nu avea să o deranjeze să doarmă pe dreapta în noaptea asta sau pentru restul săptămânii. Putea să i-o ceară, pur şi simplu.

— Lui Oliver nu-i place să se atingă cineva de lucrurile lui, a zis Maddy încet, aruncând o privire în spate, spre fratele ei, care şedea la vreo doi metri mai încolo, pe locul pasagerului, umblând la radio în vreme ce pălăvrăgea cu Reyna, care era la volan.

Arthur stătea în picioare în spatele lui Oliver şi Reyna, zâmbind când a surprins privirea lui Red. Sau poate că, de fapt, îi zâmbea lui Simon.

— Hei, e rulota mea, am dreptul la orice este în ea! a sughiţat Simon.

— Rulota unchiului rău! a simţit Maddy nevoia să-l corecteze.

— Nu trebuia să faci şi tu o tură de şofat astăzi? l-a întrebat Red.

Planul era să-şi împartă şofatul în mod egal între ei şase. Ea avusese prima tură de două ore, ca să iasă din Philly şi să o ia pe I-95, până ce se opriseră pentru prânz. Arthur stătuse cu ea tot timpul, dirijând-o calm, de parcă îşi dădea seama când ea îşi pierdea şi îşi regăsea concentrarea sau când intra în panică din cauza mărimii rulotei şi a faptului că totul părea mic de aici, de sus. Cititori de gânduri peste tot, îi era clar. Însă nu-l cunoştea pe Arthur decât de şase sau şapte luni; nu era cinstit.

— Am schimbat tura cu Reyna, a răspuns Simon, din pricina berilor pe care le băusem deja.

Un zâmbet poznaş. Simon reuşea întotdeauna să scape nepedepsit indiferent ce ar fi făcut; era prea amuzant, prea isteţ. Nu puteai să stai supărat pe el. Mă rog, Maddy putea, dacă se străduia cu adevărat.

— Reyna e super, apropo! i-a şoptit Simon lui Maddy, de parcă aceasta şi-ar fi revendicat faptul că iubita fratelui ei e super.

Fata însă a zâmbit şi s-a uitat peste umăr la perechea scoasă parcă dintr-o revistă, chiar şi văzută din spate.

O pauză în conversaţie; acum era momentul ca Red să întrebe, înainte să-i iasă din minte:

— Hei, Maddy, în privinţa canapelei...

— La dracu'! a şuierat Oliver în faţă, scoţând un sunet urât. Acolo-i ieşirea noastră. Treci pe dreapta, Reyna! Acum! ACUM!

— Nu pot, a răspuns Reyna, dintr-odată agitată, uitându-se în oglinzi şi pornind semnalizatorul.

— Se vor da deoparte din calea ta, suntem mai mari, dă-i bătaie! a insistat Oliver, întinzând mâna de parcă ar fi putut să înşface el volanul.

Un ţipăt, nu de la rulotă, ci de la Reyna, pe când trecea cu vehiculul mătăhălos peste o bandă. Un Chevrolet furios a claxonat, iar tipul de la volan a scos pe geam mâna cu degetul mijlociu ridicat. Red s-a prefăcut că-l prinde şi-l strecoară în buzunarul de la piept al cămăşii în carouri albastre şi galbene, păstrându-l pe veci, ca pe o comoară.

— Mergi, mergi, mergi! a lătrat Oliver, iar Reyna a luat-o iar la dreapta, ajungând la ieşire chiar la timp.

Alt claxon, de data asta de la o Tesla furioasă, pe care au lăsat-o în urmă pe autostradă.

— Am fi putut să ieşim pe următoarea şi să ne întoarcem. Pentru asta e Google Maps, a zis Reyna încetinind, cu vocea ciudată şi stoarsă, ca şi cum s-ar fi trudit să iasă printre dinţii încleştaţi.

Red n-o mai văzuse niciodată pe Reyna tulburată sau supărată; întotdeauna zâmbea mai larg de câte ori se uita în ochii lui Oliver. Cum era să fii îndrăgostit? Nu-şi putea închipui; de aceea se uita uneori la ei, învăţând din exemplul lor. Însă Red ar fi trebuit să spună mai devreme ceva despre ieşire, nu-i aşa? Reuşiseră să treacă peste aproape toată ziua fără voci ridicate. Asta era vina ei.

— Îmi pare rău! a zis Oliver, dându-i Reynei după ureche o şuviţă din părul negru şi des, ca s-o poate strânge de umăr. Atâta doar că vreau să ajungem cât mai repede în camping. Toţi suntem obosiţi.

Red s-a uitat în altă parte, lăsându-i singuri în momentul lor, mă rog, cât de singuri puteau să fie într-o rulotă cu şase oameni, lungă de nouă metri şi 45 de centimetri. Se părea că acei 45 de centimetri suplimentari erau atât de importanţi, încât cifra nu putuse să fie rotunjită.

Lumea din partea ei de rulotă era din nou întunecată. Drumul era străjuit de copaci, însă Red aproape că nu-i vedea dincolo de propria oglindire şi de cealaltă faţă care se ascundea în spatele ei. Trebuia să întoarcă privirea şi de la asta înainte să se gândească prea mult. Nu aici, nu acum!

Camionul din faţă a încetinit când a trecut pe lângă un indicator cu limita de viteză 50, luminile de frână pătând cu roşu drumul în faţa lor. Culoarea care o urmărea peste tot şi niciodată nu însemna ceva bun. Însă drumul mergea mai departe, şi aşa au făcut şi ei.

Ia stai, ce trebuia s-o întrebe pe Maddy?

DOI

Un sunet ciudat, ca de căscat, în măruntaiele lui Red, ascuns de zgomotul roţilor pe drum. Doar nu-i era foame, nu? Nu erau decât câteva ore de când se opriseră într-o parcare ca să cineze. Dar senzaţia a revenit şi mai puternic, răsucindu-se iar, aşa că s-a întins spre punga cu chipsuri din faţa lui Maddy. Şi-a umplut mâna şi i-a mâncat cu grijă unul câte unul, cu degetele acoperite de praful de brânză.

— Oh, da! a zis Simon, după care s-a ridicat şi a ieşit din separeu, îndreptându-se spre patul lui suprapus de dincolo de chicinetă. Şi îmi datoraţi cu toţii şapte parai pentru gustările pe care le-am luat de la benzinărie.

Red s-a uitat la chipsurile rămase în mână.

— Hei!

Maddy s-a aplecat peste masă.

— Plătesc eu gustările şi pentru tine, nu-ţi face griji!

Red a înghiţit. Privea într-un punct şi mai îndepărtat ca să-şi ascundă ochii de Maddy. Să nu-şi facă griji nu era o opţiune – oricum, nu una pe care s-o aibă ea. În cele mai rele momente ale lui Red, acele nopţi de iarnă când trebuia să se culce îmbrăcată cu paltonul pus peste două pijamale şi cinci perechi de şosete, şi tot tremura, Red îşi dorea uneori să fie Maddy Lavoy. Să trăiască în casa caldă a prietenei sale ca şi cum ar fi fost a ei, să aibă tot ce aveau ai lui Maddy şi tot ce nu mai avea aceasta din urmă.

Încetează! A simţit cum se îmbujorează. Ruşinea era un sentiment roşu, fierbinte, la fel ca vinovăţia şi furia. De ce nu putea familia Kenny să-şi încălzească locuinţa doar cu vinovăţie şi ruşine? Dar lucrurile aveau să se îmbunătăţească curând, nu-i aşa? Foarte curând, ăsta era planul, pentru asta era totul. Şi după aceea totul urma să fie altfel. Cât de eliberator avea să fie să facă sau să creadă ceva, pur şi simplu, şi să nu trebuiască să se gândească de două sau de trei ori sau să zică „Nu, mulţumesc, poate data viitoare”. Să nu se milogească la serviciu pentru ture suplimentare şi oricum să-şi piardă somnul. Să mai ia o mână de chipsuri doar pentru că voia asta.

Red şi-a dat seama că încă nu spusese nimic.

— Mulţumesc! a mormăit, fără să ridice privirea, însă n-a mai luat chipsuri, pentru că nu părea corect.

Trebuia, pur şi simplu, să rabde senzaţia aceea din măruntaie. Şi poate că nu era foame, la urma urmei.

— Nicio grijă! a zis Maddy.

Vezi, asta era, ea n-avea niciuna! Maddy n-avea nevoie să-şi facă griji. Era unul dintre acei oameni care era bun la orice din prima încercare. Mă rog, în afară de data aceea când ţinuse morţiş să înveţe să cânte la harpă. Doar dacă nu cumva Red era una dintre grijile lui Maddy. Aşa părea uneori.

— Am ajuns în Carolina de Sud? a întrebat Red, schimbând subiectul, lucru la care *chiar* se pricepea.

— Nu încă, a răspuns Oliver din spate, cu toate că nu el era membrul familiei Lavoy pe care îl întrebase. Curând. Cred că o să fim în camping în vreo patruzeci de minute.

— Iuhuuu, vacanţa de primăvară! a zbierat iar Simon cu voce piţigăiată, şi, cumva, avea în mână altă sticlă de bere, în timp ce uşa frigiderului se bălăngănea deschisă în spatele lui.

— O închid eu! a zis Arthur, trecând pe lângă Simon, care se clătina, în spaţiul îngust dintre canapea şi masă, şi dându-i în joacă o palmă pe spate.

Arthur s-a repezit în faţă să prindă uşa frigiderului şi a închis-o, cu lumina slabă de pe tavan fulgerându-i în ochelarii cu rame aurii pe când se întorcea. Lui Red îi plăceau ochelarii lui, care ieşeau în evidenţă pe pielea bronzată şi părul creţ, de un şaten-închis. S-a întrebat dacă n-are şi ea nevoie de ochelari; în ultima vreme lucrurile aflate departe păreau şi mai îndepărtate şi mai înceţoşate. Alt lucru de adăugat pe lista grijilor, pentru că nu putea să facă nimic în această privinţă. Nu încă. Arthur i-a surprins privirea şi a zâmbit în vreme ce îşi trecea un deget peste tuleiele din bărbie.

— Aţi renunţat la „Douăzeci de întrebări”, nu? le-a întrebat pe amândouă.

— Red şi-a uitat persoana, locul sau obiectul, a răspuns Maddy, şi asta a făcut-o pe tânără să se gândească: nu mai era ceva ce uitase, ceva ce voia s-o întrebe pe Maddy?

— Chipsuri?

Maddy i-a întins punga lui Arthur.

— A, nu, mulţumesc!

El s-a tras înapoi din faţa pungii, aproape împiedicându-se de colţul canapelei. Ceva i-a înnegurat privirea, şi acum, că se uita la el, nu era o

peliculă de sudoare pe fruntea lui? De obicei, Red nu observa astfel de lucruri, dar acum a făcut-o. Să însemne că se uita prea des la el?

— Ce-i? a zis ea. Alergie fatală la pufuleți cu brânză?

— Nu, slavă Domnului! a replicat Arthur și a pipăit locul, apoi s-a așezat pe canapeaua extensibilă.

A, da, Red trebuia s-o întrebe pe Maddy pe ce parte doarme! La naiba, Arthur tocmai spusese ceva, iar ea nu ascultase. Cel mai bine era să folosească un „Poftim?" plasat strategic.

— Am zis că cel puțin nu sunt la fel de amețit cum este, probabil, Simon.

— Rău de mașină? a întrebat Red. Mă rog, rău de rulotă?

— Nu, nu-i asta! a clătinat din cap Arthur. Probabil e mult prea târziu să vă spun toate astea, însă nu-mi priesc prea tare spațiile înghesuite.

S-a uitat în jur la mobilierul înghesuit și chicineta compactă.

— Crezusem că o să fie mai mare...

— Asta a zis ea! La întrerupt Simon.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Simon, termină cu citatele din *The Office*[2]*!* a intervenit Maddy. Face asta de când era la gimnaziu, înainte să fi aflat măcar ce înseamnă.

— Sunt chiar aici, Mads, nu mă trata ca și cum n-aș fi de față!

— Puteți să tăceți cu toții o secundă? a cerut Oliver, acoperind replica lui Maddy. Încercăm să găsim drumul.

Red s-a răsucit iar spre Arthur.

— Păi, ce bine că nu-ți petreci o săptămână în rulota asta înghesuită. Oh... Stai un pic! a zis ea și i-a zâmbit.

— Știu, da!

În realitate, Arthur era prietenul lui Simon, dar deja se înțelegea bine cu toți. Nu era la același liceu cu ei, ci mergea la unul din sudul orașului Philadelphia, însă el și Simon erau în aceeași echipă de baschet, în care intraseră anul trecut. Red bănuia că lui Arthur nu-i plac prea mult prietenii de la propriul liceu, pentru că venea la toate chefurile lor și își petrecea timpul cu ei de la începutul ultimului an de studiu. Și asta era în ordine, pentru că ei îi plăcea să fie în preajma lui. Întotdeauna o întreba cum se simte și ce făcuse în ziua respectivă, cu toate că de obicei Red răspundea cu minciuni sau cu povești exagerate

[2] Serial de comedie american, difuzat în România cu titlul *La birou* (n. tr.).

în care erau doar urme de adevăr. Se arăta interesat, în vreme ce Red nu era deloc interesantă. Şi apoi o dusese acasă după petrecerea de Revelion şi o lăsase să şadă în maşina lui, încălzindu-se la sistemul maşinii, înainte să trebuiască să intre în casa rece şi să găsească mizeria pe care o lăsase tatăl ei. Arthur nu ştia că se întâmplă asta, credea că doar vorbesc, petrecându-şi noaptea discutând la ora două dimineaţa în faţa casei ei. Un mic gest de bunătate pe care el n-a ştiut niciodată că i-l oferise. Trebuia să-i ofere şi ea unul.

— Curând o să fim în camping, cred, a zis ea. O să poţi ieşi să-ţi dezmorţeşti picioarele în natură. O să vin cu tine.

— Da! a zâmbit Arthur. O să fie în ordine!

Privirea lui a coborât de la ea pe masă, unde se odihnea una dintre mâinile fetei.

— Aveam de gând să întreb mai devreme, dar n-am vrut să-ţi abat atenţia de la drum. Ce scrie pe mâna ta?

— Oh!

Red a roşit, apoi a ridicat mâna şi şi-a frecat-o jenată, dându-şi seama că şi pe cealaltă scrie ceva. Peste tot liste cu lucruri de făcut, chiar şi pe trupul său.

— Am pentru tine ceva special, 2 în 1, a zis. Pe mâna noastră stângă scrie: *Sună la AT&T*[3].

— A, înţeleg. Fascinant! Despre ce-i vorba? a întrebat el.

— Ştii tu, a răspuns Red. Doar ca să văd ce mai fac ei, cum o duc, dacă au avut o zi bună.

Arthur a dat din cap, cu un zâmbet ironic ca al ei.

— Şi ai sunat?

Red şi-a ţuguiat buzele, uitându-se la căsuţa goală pe care o desenase lângă încheietura degetului.

— Nu! N-am mai avut timp.

— Şi pe mâna numărul doi?

— Pe mâna numărul doi, a răspuns Red, prelungind suspansul, avem foarte complicatele şi detaliatele instrucţiuni: *Fă bagajul.*

— Pe asta trebuie s-o fi bifat, a zis Arthur.

— În ultimul moment, a răspuns ea, ca şi cum ar fi fost o glumă, însă de data asta spunea adevărul.

Îşi făcuse bagajul de dimineaţă, literalmente înainte să iasă din casă,

---

[3] Cea mai mare companie de telecomunicaţii din SUA (n. tr.).

şi nu avusese timp nici măcar să verifice cu lista. Fusese prea ocupată să se asigure că este destulă mâncare în casă pentru tatăl său cât era ea plecată.

— Păi, dacă ai făcut-o, de ce n-ai bifat-o? a întrebat Arthur, arătând căsuţa goală de pe pielea translucidă a mâinii ei. Uite!

S-a ridicat şi a luat de pe masă una dintre cariocile lui Maddy, pe care fata le folosise mai devreme la „Spânzurătoarea". I-a scos capacul şi s-a aplecat spre Red, apăsându-i vârful de fetru pe piele. A desenat cu blândeţe două linii: un „x" în căsuţă.

— Poftim! a zis, dându-se înapoi ca să-şi admire opera.

Red şi-a privit mâna. Şi i s-a părut o prostie să recunoască asta, însă priveliştea acelui mic semn a schimbat ceva în ea. Mărunt, minuscul, un mic foc de artificii care i-a explodat în cap, dar era plăcut, întotdeauna era plăcut să bifeze acele căsuţe. A întins mâna cu mândrie spre Maddy ca s-o examineze şi a primit semnul de aprobare pe care îl dorea.

Arthur încă se uita la ea cu o anumită privire, una pe care Red n-o putea descifra.

— Nuci braziliene, a rostit Red.

Arthur a ridicat din sprâncene.

— Poftim?

— Aveam alergie la ele în copilărie, dar acum nu mai am. Nu-i ciudat că cineva se poate schimba aşa? a zis ea, frământându-şi buzunarul din faţă al blugilor bleu.

Mai fusese în punctul ăsta acum mult timp. Prea mult.

— Ma... p-părinţii mei erau siliţi să-mi scrie pe mână ca să nu uit. Şi modelul perdelelor îi aminteşte cuiva de ceva?

A atins perdeaua albastru cu alb care atârna lângă ea, trecând cu mâna printre cute.

— M-a sâcâit toată ziua. Nu-mi dau seama ce este. Un desen animat sau aşa ceva.

— Nu-i decât un model la întâmplare, a răspuns Maddy.

— Nu, e ceva! E ceva!

Red a trecut cu degetul peste perdea. Modelul îi amintea de silueta unui personaj pe care nu ştia de unde să-l ia. Dintr-o carte pe care o citise noaptea sau dintr-o emisiune de la televizor? Oricum cel mai bine era să nu se gândească la vremea când era mică, din cauza altcuiva care ar fi putut să fie acolo.

— Roşii, a zis Arthur, salvând-o de amintire. Îmi provocau o iritaţie în jurul gurii. Însă numai dacă erau crude.

Băiatul şi-a îndreptat spatele, iar cu ocazia asta s-au îndreptat şi încreţiturile bluzei lui de baseball albe cu mâneci bleumarin.

— Oricum, cred că aş face bine să ajut cu indicaţiile rutiere. Simt că Simon e o pacoste.

— Fac o treabă excelentă, mulţumesc frumos! a replicat Simon, privind peste umărul lui Oliver la un iPhone cu carcasă portocalie marmorată; probabil era al Reynei.

Pe ecran era o hartă cu un punct albastru care se mişca pe un drum evidenţiat. Punctul albastru erau ei, toţi şase, şi rulota de nouă metri şi 45 de centimetri. Slavă Domnului că nu era un punct roşu! Albastru era mai sigur!

Arthur s-a strecurat în faţă, blocându-i lui Red vederea spre ecran, iar privirea i-a fost atrasă spre Maddy, care i-a făcut cu ochiul nu prea subtil.

— Ce-i?

Maddy i-a făcut semn să tacă, înclinând un pic de tot capul spre Arthur.

— Are bifate toate căsuţele, a şoptit.

— Încetează! a avertizat-o Red.

— Tu să încetezi!

Amândouă au încetat, pentru că tocmai atunci a sunat telefonul lui Maddy, un zumzet ca de viespe furioasă pe masă. Ecranul s-a luminat cu imaginea de pe camera video: tavanul de culoarea untului şi o porţiune de sub bărbia lui Maddy. Sus scria *Mama* şi *FaceTime video,* cu un buton *glisează ca să răspunzi* aşteptând răbdător în partea de jos.

Reacţia lui Maddy a fost instantanee. Prea rapidă. S-a încordat, iar oasele i-au împuns pielea. Mâna i-a ţâşnit spre telefon, pe care l-a ridicat şi l-a îndepărtat ca să-l ascundă de Red.

Aceasta însă ştia ce face ea, întotdeauna ştiuse, cu toate că Maddy nu ştia că ea ştie.

— O s-o sun când ajungem la camping, a anunţat Maddy, aproape prea încet ca să se audă peste zgomotul roţilor, apăsând butonul de pe lateral ca să respingă apelul.

Uitându-se oriunde, numai la Red, nu.

Mama.

Ca şi cum Maddy ar fi crezut că Red o să se spargă şi o să sângereze la simpla vedere a cuvântului.

Era aşa de ani întregi. În anul întâi de liceu Maddy lua colegii deoparte şi îi certa că spun glume cu „hei, mamă" în faţa lui Red. Nu credea că Red o să afle vreodată. Era un cuvânt interzis, un cuvânt murdar. Devenea ciudată chiar şi când se vorbea despre Mummers Parade[4] în faţa lui Red.

Ce ridicol!

În afară de faptul că, la o adică, Maddy nu greşea.

Red sângera la simpla vedere a cuvântului, când îl auzea, când se gândea la el, când şi-l amintea, iar vinovăţia îi lăsa în piept un crater. Sângele, roşu ca numele său şi ca ruşinea care o copleşea. Aşa că nu se gândea la el, nu şi-l amintea şi nu se uita la stânga să vadă faţa mamei în oglindirea sa în geam. Nu, n-avea s-o facă. Acei ochi erau doar ai săi.

[4] Literal, „Parada mascaţilor", specifică oraşului Philadelphia. Cuvântul *mummer* („mascat", „actor de pantomimă") conţine *mum* – „mămică" (n. tr.).

TREI

Red se silea să se uite drept înainte. Voia să se gândească iar la modelul perdelelor, însă nu putea să riște să privească într-acolo. În schimb, s-a uitat la semnul desenat pe mâna sa, trasând cu ochii liniile, încercând să evoce acel mic foc de artificii.

Maddy a pus telefonul pe masă cu fața în jos.

— Mai facem un joc? a întrebat.

Dacă Red mai trebuia să stea acolo nu era exclus să-și iasă din minți. Putea să fie de ajutor și să se plimbe de câteva ori prin rulotă. Nouă metri și 45 de centimetri, înțelegi, nu doar nouă. Modelul Getaway Vista 31B 2017. 2017 era și anul în care... Nu, încetează!

Tocmai dădea să se ridice în picioare când a oprit-o măcăitul unei rațe, un sunet mecanic și insistent. Venea dinspre ceafa ei.

— Oh, ăsta sunt eu! a anunțat Oliver, sărind de pe scaunul pasagerului și strecurându-și umerii lați printre Arthur și Simon. Sună mama.

Red a tras brusc aer în piept.

— De unde știi că-i maică-ta fără să te uiți? a întrebat Simon, arătând sincer nedumerit.

— Ton de apel personalizat, a răspuns Oliver în vreme ce mergea pe lângă masă spre chicinetă, trecându-și mâinile prin părul șaten-auriu, care avea exact aceeași nuanță ca ochii lui.

Rucsacul băiatului era pe blat. A tras fermoarul.

— Mama a început; a personalizat tonurile de apel pentru toată familia, a explicat el, vârând mâna în rucsac. În fiecare an de ziua ei mănâncă rață cu portocale.

Oliver a găsit telefonul care continua să sune și l-a scos.

— Arthur, vrei să dai tu indicațiile?

— Nicio problemă!

Arthur s-a așezat pe locul gol.

— Bună, mamă! a zis Oliver, ținând telefonul departe, ca să i se vadă bine fața.

A venit să se așeze în separeu, lângă Red. Fața lui Catherine Lavoy, cu părul de aceeași culoare ca al lui Oliver, cârlionțat și tuns frumos, a umplut ecranul. Riduri fine în jurul ochilor când a zâmbit în telefon. Părea obosită, cu fața plină de umbre.

— Bună, scumpule! a zis, cu o răgușeală neobișnuită strecurându-i-se în voce. Şi-a dres glasul, apoi a continuat: Tocmai am sunat-o pe Madeline, dar n-a răspuns.

— Sunt aici, mamă, a zis Maddy, aruncându-i o privire stingherită lui Red, însă aceasta s-a prefăcut că nu observă.

Oricum, era o prostie, pentru că lui Red îi plăcea de Catherine. Ba chiar mai mult decât atât. Pe Catherine o cunoștea dintotdeauna. Era bună și grijulie, și întotdeauna știuse cum s-o ajute. Şi, lucrul cel mai important, întotdeauna tăia sandviciurile în triunghiuri.

Oliver a apăsat pe butonul de activare a camerei din spate, ca Maddy să-și poată flutura mâna spre mama lor.

— Scuze, nu l-am auzit sunând!

— E în ordine! a replicat Catherine. Am sunat doar să văd ce faceți. Ați ajuns la locul de popas?

Oliver a apăsat iar pe butonul pentru camera frontală, iar Red a văzut după direcția privirii lui că se uita la propria față, reglând unghiurile, așa încât lumina să-i cadă pe pomeți.

— Nu, nu încă, dar cred că suntem aproape de camping. Hei, unde suntem? a strigat spre cei aflați în partea din față.

Arthur a întors capul.

— Trecem printr-un orășel numit Morven. Ar trebui să ajungem în vreo 25 de minute.

— Cine era? a întrebat Catherine, uitându-se la colțurile ecranului, ca și cum ar fi putut să-i dea răspunsul.

— Prietenul lui Maddy, Arthur, a răspuns Oliver.

— Cine conduce? a întrebat Catherine.

— În acest moment, Reyna.

— Bună seara, doamnă Lavoy! a strigat Reyna din față, fără să-și ia ochii de la drumul întunecat.

— Bună, Reyna! a strigat Catherine prea tare, cu vocea pârâind în difuzor. Bine, aproape ați ajuns?

— Corect!

— Grozav! Oh, cea de acolo e Red? a întrebat Catherine și s-a uitat cu atenție la ecran, ridicându-l mai aproape de ochi.

Oliver a înclinat telefonul, prinzând-o în imagine pe Red. Fata a zâmbit.

— Oh, ea e! Bună, scumpo, ce mai faci?

— Bine! Nu sunt de înregistrat plângeri oficiale.

Catherine a râs.
— Şi copiii mei se poartă frumos? Ştii că am încredere ca tu să...
Catherine a încremenit pe ecran, iar pixelii morţi îi deformau faţa.
— Să...
Mâna i-a zvâcnit pe ecran, topindu-se în harababura care era faţa. Nu mai era o persoană, doar blocuri de culori estompate.
— Mamă? a zis Oliver.
— S... s...
Cuvintele s-au împrăştiat în straturi robotice, ciudate.
Şi imaginea lui Red a încremenit, cu ochii măriţi, speriată că o să rămână blocată pe veci în telefonul lui Oliver.
— Mamă, mă auzi? a zis Oliver. Mamă?
— Pu... Mă auziţi? Alo? a răzbătut vocea lui Catherine, însă faţa ei nu putea ţine pasul, iar gura forma cuvinte care existau deja şi vorbea înainte să poată rosti ceva.
— Te aud! a zis Oliver. Mă rog, întrucâtva. Presupun că pe aici semnalul e cu întreruperi.
— Păi, bine!
Faţa lui Catherine a mers pe repede înainte, tresărind în vreme ce ajungea în prezent.
— Vă las să vă vedeţi de... Aia-i o sticlă de bere?
Ochii lui Catherine s-au mişcat iar spre camera video, privind la o formă de pe blatul din spatele umărului lui Oliver.
— Da, e a mea! a zis Oliver imediat, fără şovăială.
Poate că se pricepea mai bine la minţit decât Red.
— Nu bei în timpul călătoriei, nu, Maddy? a ridicat vocea Catherine ca să ajungă la fiica ei, care nu se vedea pe ecran.
— Nu, mamă! a început Maddy. Ştiu...
— Ai şaptesprezece ani, nu vreau să aud de la nimeni că ai băut. Te poţi distra şi fără asta.
Ceea ce îi amintea lui Red că Maddy împlinea optsprezece ani peste doar două săptămâni. Deja îşi făcea griji cum să-i cumpere un cadou de ziua ei.
— Da, ştiu! Atâta am. N-o să beau! a promis Maddy, aplecându-se în faţă ca mama s-o audă mai bine.
— Oliver?
— Da, mamă! Sunt cu ochii pe ea. Ne luăm foarte în serios sarcinile de supraveghetori, nu-i aşa, Reyna?

— Da, doamnă! a strigat Reyna.

— Bine!

Catherine s-a tras înapoi din cadru.

— Vă las, atunci! Am nişte lucrări de pregătit. Trimiteţi-mi un mesaj dimineaţă, înainte să porniţi iar la drum!

— Aşa o să facem, mamă! a promis Oliver.

— Bun, la revedere tuturor, la revedere, Red!

Au strigat „la revedere” pe tonuri disonante, al lui Simon fiind înalt şi strident, cine ştie de ce.

— Vă iubesc, Oliver şi Maddy!

— Te iubesc, mamă! au rostit ei într-o sincronizare Lavoy perfectă, iar Oliver a atins butonul roşu, făcând-o pe Catherine să dispară înapoi în casa cea caldă din Philadelphia.

— Uf! a răsuflat Maddy. Ce mai vrea? Fratele meu mai mare şi iubita lui mă însoţesc deja în vacanţa de primăvară, la insistenţele ei. E aşa de enervant!

Vorbea cu Red, trebuie să fi fost aşa, pentru că tocmai atunci ochii i-au fulgerat şi i-a îndreptat în altă parte, dându-şi seama că i se plângea cuiva a cărei mamă e moartă. Dar era în ordine, pentru că Red se gândea la serialul de desene animate *Phineas şi Ferb;* nu se potrivea cu modelul perdelelor, însă acum coloana sonoră nu îi mai dădea pace.

— E în ordine! i-a spus Oliver surorii sale. Reyna şi cu mine închiriem un apartament. Nici măcar n-o să ne vezi; vă lăsăm pe tine şi prietenii tăi să vă faceţi de cap. N-o să mă prinzi că stau o săptămână întreagă într-o rulotă cu o şleahtă de adolescenţi.

— Da, dar mama nu ştie de partea asta, i-a zis Maddy fratelui său.

— Iar ce nu ştie n-are cum s-o supere. În momentul ăsta e doar stresată cu chestii de la serviciu, a zis Oliver, luându-i apărarea mamei.

Făcea asta de multe ori.

Red chiar voia să se ridice, să scape de conversaţia asta, să se ducă să stea cu Arthur în faţă, însă Oliver şi umerii lui laţi o ţineau acolo, captivă. Simon a venit şi s-a aşezat şi el, înrăutăţind lucrurile, şi s-a lăsat să cadă lângă Maddy, vârându-şi apoi mâna în punga cu chipsuri. Şi-a îndesat în gură un pumn plin.

— Da, ştiu! a zis Maddy, cu obrajii încă arzând. Dar nu-i nevoie să-şi verse necazul pe mine.

— Nu face decât să te protejeze! a ripostat Oliver.

— Despre ce vorbiţi aici? a întrebat Simon, cu firimituri portocalii

ţâşnindu-i din gură.

— Mama, a explicat Oliver. E stresată pentru că tocmai e în toiul unui proces important.

— A, da, e avocată, aşa-i? a zis Simon, vârând mâna după alte chipsuri.

Oliver nu părea amuzat.

— E procuror-adjunct, a zis, şi era greu să nu observi mândria din vocea lui, felul în care pronunţa prea apăsat cele două cuvinte.

Ceea ce Red traducea prin „Nu, Simon, tâmpitule, nu-i *doar* avocată".

— Ce proces? a întrebat Simon, fără să bage în seamă dispreţul de pe faţa lui Oliver.

— Probabil ai auzit de el la ştiri, a răspuns el pe un ton afectat. E o chestie mare.

O chestie uriaşă, şi-a zis Red.

— Un proces de omucidere; o crimă care îi implică pe doi membri ai celei mai mari bande mafiote din oraş, a zis Oliver cu o umbră de dezamăgire în ochi când n-a obţinut de la Simon reacţia pe care o aştepta, aşa că a explicat: *Literalmente* mafia din Philadelphia.

— Oh, marfă! a îngăimat Simon printre înghiţituri. Nu ştiam că mafia mai înseamnă ceva. Ador *Naşul.* „Răzbunarea e un fel de mâncare care se serveşte la rece", a rostit el cu un accent italo-american groaznic.

— Oh, înseamnă foarte mult, a zis Oliver, începând să depene povestea acum, că îi atrăsese atenţia lui Simon.

Oare putea Red să se târască pe sub masă şi să iasă de acolo? Îhh, nu: prea multe picioare!

— Au existat câteva dispute legate de conducere în clanul mafiot, dar n-o să te plictisesc cu amănunte. Şi la sfârşitul lunii august, anul trecut, unul dintre şefi, Joseph Mannino, a fost omorât de altul, Francesco Gotti. Aşa se presupune, trebuie să spun. Împuşcat de două ori în ceafă.

Red a încercat să nu-şi imagineze asta, studiind din nou perdelele. Auzise totul de nenumărate ori; probabil cunoştea amănuntele mai bine decât Oliver. Nu că ar fi avut de gând să spună asta.

— Oficial, suntem în Carolina de Sud! a strigat Arthur, arătând spre un indicator verde din faţă, luminat de farurile rulotei.

Oliver a continuat:

— Mama este procurorul principal din procesul de omucidere

intentat lui Frank Gotti. Audierile preliminare au loc peste două săptămâni...

Adică pe 25 aprilie, mai exact, şi-a zis Red, surprinsă că îşi amintise amănuntul, lucru ce nu prea-i stătea în fire.

— ...şi apoi vin selectarea juriului şi procesul propriu-zis.

— Marfă! a zis iar Simon. Doamna Lavoy, înfruntând mafia!

Oliver a părut că se umflă un pic, devenind şi mai înalt şi blocând-o pe Red şi mai mult.

— Dar nu-i doar asta! Mama a trebuit să lupte până şi pentru a obţine acest caz. În mod normal, o astfel de crimă este considerată caz federal şi ar fi judecată de biroul procurorului general al SUA. Au mai încercat de multe ori să-l judece pe Frank Gotti, sub diferite acuzaţii, cum ar fi trafic de droguri şi crimă organizată, şi niciodată n-au reuşit să obţină o condamnare. Însă mama a izbutit să argumenteze că această crimă e sub jurisdicţia procuraturii, pentru că nu este în mod specific legată de traficul de droguri şi pentru că Frank Gotti l-a omorât cu mâna lui pe Mannino; n-a plătit un ucigaş, cum fac ei de obicei.

Simon a căscat; Oliver îşi pierdea publicul. Însă n-a priceput aluzia.

— Şi ştim asta, a continuat el, deoarece există un martor ocular. Cineva care chiar l-a văzut pe Frank Gotti îndepărtându-se după împuşcarea lui Mannino. Şi de aceea e mama aşa de stresată – pentru că întregul caz se bazează pe mărturia acestei persoane. Şi, aşa cum îţi poţi imagina, în procesele împotriva mafiei, adesea martorii principali sunt intimidaţi ca să nu mai depună mărturie sau chiar omorâţi. Aşa că mama a trebuit să se asigure că martorul este ţinut în anonimitate deplină în toate documentele procesului. *Martorul A* îi zice presa.

— Înţeleg! a zis Simon.

Îi părea rău că întrebase? Red cu siguranţă regreta că trebuise să audă iarăşi totul.

— Însă, dacă va câştiga procesul, va fi un pas extrem de important pentru cariera ei, a continuat Oliver, cu ochii sclipind, ca şi cum asta era cea mai importantă parte a poveştii, iar Simon ar face bine să-l asculte mai departe. Procurorul-şef actual se pensionează după acest mandat şi, dacă mama obţine condamnarea, în esenţă are garanţia că va câştiga anul acesta alegerile primare ale democraţilor şi va fi aleasă procuror-şef.

— Hai să n-o deochem! a intrat în discuţie Maddy, iar pentru Red a fost plăcut să audă şi altceva în afară de vocea interioară care nu îi mai

dădea pace şi de cea a lui Oliver.

— Nu, a intervenit Oliver şi a dat din cap spre sora sa, dar vreau să zic că, dacă Frank Gotti e găsit vinovat, mama are şanse mari să ajungă procuror-şef.

S-a răsucit iar spre Simon. Bietul Simon!

— În acest moment, cel mai mare rival e Mo Frazer, alt procuror-adjunct. E foarte popular, mai ales în comunităţile afro-americane, însă dacă mama obţine condamnarea, cred că va avea un avantaj în faţa lui.

În cele din urmă, Oliver s-a tras înapoi, aplecându-şi capul de parcă aştepta să-l felicite cineva.

— Felicitări! a zis Red, stăpânindu-şi nevoia să adauge o mică bătaie din palme.

Simon a profitat de ocazie ca s-o şteargă de acolo.

— Taci, Red! a răspuns Oliver, încercând s-o dea pe glumă.

Existau momente în care Red îl considera pe Oliver un frate mai mare de împrumut; îl ştia de-o viaţă, ba chiar de mai multă vreme decât pe Maddy, dacă stăteai să te gândeşti. Însă existau şi situaţii în care nici măcar nu era sigură că băiatul îşi aminteşte numele ei. Nu că ar fi fost greu de reţinut: gândeşte-te la culorile primare!

— Mama s-a descurcat incredibil de bine. Procuror-adjunct înainte de a împlini cincizeci de ani. Desigur, până la vârsta aceea eu o să fiu procurorul-general al SUA, a zis el din nou, ca şi cum ar fi fost o glumă, însă de fapt nu era.

Oliver izbutea să prefacă orice într-o competiţie de soiul „care are scula mai mare”. Red a scos un fornăit la asta, dându-i o palmă pe spinare vocii din capul ei.

— Ce e? s-a răsucit spre ea Oliver, cu umerii lui laţi acum şi mai laţi, un fel de baricadă de amândouă părţi ale gâtului. Bine, tu ce ai de gând să faci? Nu-mi amintesc, de fapt, la care facultate mergi anul ăsta, aşa că spune-mi tu!

Un nod în gâtul lui Red.

— Harvard, a răspuns fără să clipească. Bursă completă.

Ochii lui Oliver s-au căscat, iar buza de jos i-a rămas atârnată. Tocmai îi depăşise cu o treaptă studiile de drept de la Dartmouth şi pe cele ale iubitei, care mergea la Medicină. Cum îndrăznea? Red îi savura expresia atât cât mai putea.

— Poft... C-chiar? a întrebat el.

— Da! a răspuns ea. Am fost admisă mai devreme.

— Red, a intervenit Maddy pe un ton care o avertiza în glumă şi certând-o din priviri.

Şi ea se distra, enervându-l pe Oliver.

— Ce-i?

Oliver se uita de la una la alta.

— Nu merg la facultate anul ăsta, a zis Red, domolindu-se.

Fusese distractiv, cât ţinuse poanta, să trăiască acea altă viaţă.

Oliver a râs, cu un oftat de uşurare îngropat pe acolo, pe undeva.

— Tocmai voiam să zic. Bursă completă la Harvard, ha! Nici n-am crezut aşa ceva.

Oh, n-a crezut, da?

— Nu mergi nicăieri? a întrebat-o după ce şi-a revenit cu totul din şoc.

— Red a ratat termenul-limită al înscrierilor, a explicat Maddy în locul ei.

Ceea ce nu era adevărul, însă era o minciună bună, una convenabilă, pentru că era *stilul lui Red.*

— Doar mă ştii, a zis Red, ca să sublinieze ideea.

— Cum ai putut să ratezi termenul-limită? s-a răsucit Oliver spre ea cu o expresie de îngrijorare rece, iar lui Red nu i-a plăcut încotro o iau lucrurile, însă era captivă pe veci aici, în blestematul ăsta de separeu.

A ridicat din umeri, sperând că aşa o să-i închidă lui gura.

N-a fost cazul, căci Oliver n-a lăsat-o moartă:

— Nu înţeleg! Erai un copil aşa de isteţ!

N-o spune, te rog, n-o spune!

— Mare păcat! a continuat Oliver. Aveai aşa potenţial!

Şi iat-o, expresia care o făcea bucăţi! Nici nu mai ştia de câte ori i se spusese, însă nu era decât o dată când contase cu adevărat. Red avea treisprezece ani, iar mama ei încă trăia, şi zbierau una la alta dintr-o parte în cealaltă a bucătăriei, şi era cald.

— Red? a insistat Maddy.

Era prea cald aici.

Red s-a ridicat, lovindu-şi genunchii de masă şi clătinându-se când rulota a făcut un viraj.

— Trebuie să mă duc...

Dar a fost salvată de Arthur, care a strigat:

— La dracu', cred că am greşit drumul!

PATRU

— Ce vrei să zici?

Oliver s-a ridicat din separeu – slavă Domnului, Red era liberă! – şi a făcut cei patru paşi până în faţă, îmbrâncindu-l pe Simon din cale.

— Să văd! i-a zis lui Arthur, întinzând mâna spre telefonul cu indicaţiile.

Red era liberă şi n-avea de gând să mai stea la masa asta. S-a strecurat afară, s-a dus spre grupul din faţă şi s-a aşezat pe marginea canapelei. O, da, acum îşi amintea.

— Maddy, pe care parte...

— Nu, e în ordine! a anunţat Oliver de dincolo de ea, plimbându-şi degetul pe ecran. Ne-a redirecţionat. Mergi mai departe pe drumul ăsta, ne duce dincolo de un orăşel numit Ruby! Apoi ar trebui să fie un viraj la stânga şi mai mergem un pic spre sud, spre *Carolina Sandhills National Wildlife Refuge,* a citit el de pe ecran. Campingul e chiar pe acolo. Gaşcă, ar trebui să fie un pic mai mult de zece minute!

— Perfect! a zis Reyna şi a luat o mână de pe volan ca să se frece la ochi.

— Ai obosit? a întrebat-o Oliver. Vrei să trec eu la volan?

Vocea lui era diferită când vorbea cu Reyna. Mai blândă.

— Nu, e în ordine! a zis ea, aruncându-i repede peste umăr un zâmbet care se întindea pe pielea de un cafeniu-deschis.

Părea o risipă ca un zâmbet aşa de frumos să-i fie adresat lui Oliver. Ăsta era un gând răutăcios. El avea intenţii bune. Toţi aveau întotdeauna intenţii bune.

— Te simţi bine? a întrebat-o Arthur pe Red în vreme ce se ridica de pe locul pasagerului ca să se aşeze Oliver acolo şi venind lângă ea.

Ea a încuviinţat cu o mişcare din cap.

— Rulota pare mai mică după ce ai stat în ea mai mult de zece ore.

— Mie-mi spui! a aprobat el. Ajungem acolo curând. Sau am putea să ne matolim amândoi ca Simon şi n-o să ne mai pese.

— Nu-s matolit, a protestat Simon din spatele lui Arthur. Sunt beat într-o măsură foarte confortabilă.

— Nu sunt sigură că Simon cel de Mâine-Dimineaţă o să fie de acord, a zis Red.

— Nu sunt sigură că Maddy cea de Acum e şi ea de acord, a

intervenit Maddy, răsucindu-se şi cocoţându-se pe separeu, ca să-i poată vedea pe toţi. Nu-i bine să atingi apogeul prea devreme. Avem în faţa noastră o săptămână întreagă.

Simon şi-a terminat berea cu o înghiţitură mare, holbându-se la Maddy în tot acest timp.

— E virajul ăsta la stânga? a întrebat Reyna, încetinind. Oliver?

— Scuze, ăăă...

El s-a uitat la telefonul din mâini.

— GPS-ul a luat-o razna. Cred că am pierdut semnalul. Nu sunt sigur unde ne aflăm.

— Am nevoie de un răspuns, a zis Reyna, oprind chiar înainte de intersecţie, cu mâna şovăind deasupra semnalizatorului.

Un claxon a răsunat din spatele lor. Şi încă o dată.

— Oliver? a zis Reyna cu vocea tot mai înaltă, şi încheieturile degetelor îi răsăreau din piele ca nişte culmi de deal osoase pe când strângea prea tare volanul.

— Ăăă, da, cred că da! La stânga, aici, a răspuns el nesigur.

Însă era tot ce îi trebuia Reynei; a demarat şi a virat, cu maşina din spate claxonându-şi nemulţumirea pe când trecea ca fulgerul prin intersecţie.

— Boule! a mormăit ea.

— Scuze! a zis Oliver. Telefonul tău nu funcţionează.

— Nu tu, maşina aia! a precizat Reyna.

— Nu pot face harta să funcţioneze, a zis Oliver, trecându-şi furios degetul peste ecran, închizând şi deschizând iar harta.

Era albă; un fundal galben cu o grilă goală şi nimic altceva.

— Nu ştie unde ne aflăm. Nicio liniuţă. Hei, are careva semnal?

Red îşi lăsase telefonul pe masă. Însă dacă şi ea avea zero liniuţe putea să însemne că n-are semnal sau că AT&T îşi suspendase în cele din urmă serviciul după ultima factură neplătită.

— Am o liniuţă, a anunţat Arthur, cu telefonul în căuşul palmei.

— Care ţi-e furnizorul de servicii? a ridicat Oliver privirea spre el.

— Verizon! Stai aşa, o să aduc pe ecran drumul! a zis el şi a început să tasteze. L-am încărcat când o dirijam pe Red! Bun, deci, da, am făcut virajul potrivit. Continui pe drumul ăsta încă trei kilometri, apoi faci la dreapta pe Bo Melton Loop!

— Şi telefonul meu are probleme, a zis Maddy, ridicându-l şi zgâlţâindu-l, ca şi cum ar fi putut să declanşeze în el o scânteie de viaţă.

— Acum suntem în inima ţinutului, fraţilor, a zis Simon, apăsând pe cuvinte cu un accent sudist groaznic, condimentat cu un strop de *babalâc sărit de pe fix.*

Când era treaz, Simon se pricepea, în general, la accente. Se mândrea cu ele; de fapt, întotdeauna avea garantat un rol în piesele puse în scenă de elevi. Ar fi trebuit să-i auzi accentul de gentleman englez din clasa superioară!

Red s-a uitat prin parbrizul lat, o priveliște panoramică a întunericului, cu cele două faruri despicând noaptea și trezind-o la viață. Nu mai exista lume, doar această rulotă și ei șase, și orice avea să le aducă întunericul.

Arthur a scos un mic zgomot: un geamăt din fundul gâtului, pe când se holba la ecran. Red s-a ridicat și s-a uitat peste umărul lui ca să vadă ce este. El i-a aruncat o privire și și-a dres glasul. Poate că stătea prea aproape de el.

— Se pare că și eu am pierdut semnalul, a zis băiatul, tocmai când ochii lui Red înregistrau absența liniuțelor în partea de sus a ecranului.

— La dracu'! a șuierat Oliver, bătând din nou în telefonul Reynei, ca și cum ar fi putut să-l facă să funcţioneze doar cu forța voinței.

Dacă era cineva care putea asta, acela era un Lavoy.

— E în ordine, i-a spus Arthur, am încă traseul, atâta doar că nu pot să văd unde anume suntem acum. Va trebui să ne uităm după indicatoare.

— Navigaţie în stil vechi, a comentat Reyna.

— Lăsaţi-mă să vă ajut! a cerut Simon și și-a târșâit picioarele până la Arthur și Red, înghesuindu-i. Mă pricep la hărţi.

— Tu spui că te pricepi la orice, a zis Red.

— *Chiar* mă pricep la orice, a răspuns Simon. În afară de a fi modest.

Nu era nimeni pe drum. Niciun far care să treacă pe alături, nicio strălucire roșie a luminilor de frână în depărtare. Red privea țintă prin parbriz, concentrată.

— Când e cotitura? a întrebat Reyna.

— Încă n-am ajuns, a zis Red, urmărind cu ochii traseul evidenţiat pe ecranul lui Arthur fără punct albastru care să-i ghideze și încercând să-l compare cu întunericul de afară.

— Eu n-aș avea încredere în Red să dea indicații, a zis Maddy.

— Hei!

— Păi, vreau să zic, tu n-ajungi niciodată la timp, nu-i așa?

Red s-a lăsat pe spate ca să se uite la Maddy, care stătea cocoţată pe separeu, cu capul rezemat pe încheieturile degetelor.

— Află, a zis ea, că azi-dimineaţă toată lumea a venit mai târziu decât mine. Am ajuns mai devreme cu vreo zece minute.

Maddy părea ruşinată şi îşi tot muşca buza.

— Ce-i? a întrebat Red.

— Nimic!

Red ştia că nu e „nimic”.

— Maddy, ce-i?

— Eu, ăăă, ţi-am spus că ne întâlnim la mine acasă la ora nouă. Dar celorlalţi le-am spus că ne întâlnim la zece.

— Mi-ai spus cu o oră mai devreme? a întrebat Red; oare de ce asta o rănea aşa de tare?

Era o minciună, da, însă una politicoasă. Maddy ştia că Red o să întârzie: nu ştia toate motivele, însă ştia care urma să fie rezultatul şi era acelaşi lucru, nu?

— Aşadar, practic, tu ai întârziat cincizeci de minute şi toţi ceilalţi au ajuns la timp

— Am ratat autobuzul, a zis Red, ceea ce nu era adevărat: îşi cheltuise ultimii bani pe cerealele preferate ale tatălui său şi apoi mersese pe jos, trăgând după ea valiza pe rotile.

— Ha, ia uite, drumului ăstuia îi zice Wagon Wheel Road[5]! a pufnit Simon, arătând spre ecran.

— Aici trebuie s-o iau la dreapta? a întrebat Reyna, cu mâna ţâşnind spre semnalizator, cu toate că nu era nimeni pentru care să semnalizeze.

Nu, nu era acolo.

— Nu, nu, nu! a zis Arthur repede. E următoarea. Cred...

Reyna a accelerat iar, urmând drumul care se arcuia.

— Wagon Wheel.

Simon încă mai chicotea.

— Aici, la dreapta, a zis Oliver, reluându-şi ghidarea. Virează, Reyna!

— Virez, a zis ea cu o umbră de iritare în voce.

Prea mulţi bucătari strică supa. Ceea ce o făcea pe Reyna, ce? O lingură? Familia Lavoy avea linguri sofisticate: cu cozi de sidef şi fără pete.

---

[5] Calea Roţii de Căruţă (n. tr.).

Un nou sunet care se îmbina cu vântul şuierând pe laturile rulotei: un hârşâit dedesubt. Drumul de pietriş era tot mai rău, iar rulota se tot legăna. Nu mai erau marcaje galbene, nu mai erau *banda mea* şi *banda ta,* şi, la lumina farurilor, Red vedea şiruri de copaci pe amândouă părţile, santinele tăcute pe drumul din miezul nopţii.

Se simţea privită, ceea ce era o prostie; copacii n-au ochi. Dar nici uşile n-aveau, şi totuşi mama îşi lipea ochii bulbucaţi de uşa lui Red, ca ea să se simtă în siguranţă în întu... Nu, trebuia să înceteze, să se concentreze pe unde merg!

— Se pare că suntem în pustietate, a comentat Maddy din locul pe care era cocoţată, cu mâinile streaşină la ochi ca să se poată uita pe geamul lateral.

— La fel cum e şi campingul, aşa că e bine, a răspuns Oliver.

Rulota s-a clătinat, nimerind într-o groapă.

Arthur îşi rodea buza, cu ochii mijiţi în spatele ochelarilor.

— Cred că aici facem stânga, a zis nesigur, nu destul de tare ca să audă Reyna.

— La stânga, la stânga aici!

Simon n-avea aceeaşi problemă. Însă Reyna nu l-a ascultat, neavând încredere în tipul beat.

— E la stânga, a zis Red.

— Eşti sigură? a întrebat Oliver, însă Reyna deja virase, iar drumul nici măcar nu mai era pavat, ci era format doar din pământ şi pietre, cu praful ridicându-se în lumina farurilor. Nu poate fi corect, dă-mi harta să văd!

A pocnit apoi din degete spre Arthur să-i dea telefonul.

— Reyna, întoarce!

— Nu pot să întorc! a zis ea, acum cu mai mult decât o umbră de iritare în voce: un întreg substrat. Drumul ăsta e prea îngust, iar rulota e prea mare.

— Unde suntem? l-a întrebat Red pe Arthur, aplecându-se să vadă, de parcă asta ar fi schimbat ceva.

— Cred că suntem pe aici, pe undeva, a arătat el spre ecran. McNair Cemetery Road. S-ar putea.

— E clar greşit, a zis Oliver. Trebuie să ne întoar...

— Nu pot!

Reyna l-a fulgerat cu privirea.

— E vreo cotitură? L-a înghiontit Red pe Arthur.

— Stai, cred că vine curând una la stânga! a zis el, mărind pe telefon intrarea pe un drum mic. Ar putea să ne ducă înapoi la celălalt drum.

A aruncat o privire spre Red, iar ea a dat din cap.

— Fir-ar să fie! a bombănit Oliver, cu unul dintre genunchi lovind repetat bordul. N-am fi luat-o greşit dacă aş fi dat eu indicaţiile.

— Asta e stresant, a zis Maddy, cu mâinile înfipte în părul lăsat liber. Ar fi trebuit, pur şi simplu, să mergem cu avionul şi să închiriem un apartament, cum au făcut toţi ceilalţi de la şcoală.

Obrajii lui Maddy s-au înroşit când şi-a dat seama ce spusese, iar privirile li s-au intersectat pentru o secundă. Red era motivul pentru care nu luaseră avionul şi nu închiriaseră un apartament ca toţi ceilalţi. De aceea venise Maddy cu ideea rulotei. „Mult mai ieftin – doar benzină şi bani de cheltuială. Haide, o să fie distractiv." Totul era din vina lui Red.

— Mergi mai departe! i-a spus Red Reynei, alungându-i din minte pe toţi ceilalţi.

— Nu e niciun drum la stânga.

Reyna s-a aplecat peste volan, străduindu-se să vadă.

Pe când urmau cotitura, farurile s-au rătăcit în pădure, săltând când s-au reflectat într-o apă: un pârâu ascuns dincolo de copaci.

— Unde-i virajul la stânga?

Reyna continua să conducă.

— Iată-l! a arătat Simon prin parbriz. E aici! Ia-o la stânga!

— Sigur?

Red s-a uitat la harta din mâinile lui Arthur. Asta era!

— Da! a zis. Pe acolo!

— Nici măcar nu pare un drum adevărat, a rostit Oliver pe când înaintau pe bucata de pământ şi pietriş care izbea cu zgomot roţile.

Era mai îngust, mai înghesuit, cu copaci care se îngrămădeau peste ei, blocându-le calea cu crengile joase care râcâiau cupola rulotei.

— Mergi mai departe! a zis Red.

Era vina ei că ceilalţi se aflau acum aici şi nu într-un avion drăguţ, cu toţi ceilalţi prieteni.

— Am pierdut harta! s-a plâns Arthur când ecranul i-a fost acoperit de o grilă neutră.

— Mergi mai departe! a intervenit Red.

— Nu că am avea de ales, a ripostat Oliver.

Copacii s-au îndepărtat de drum, făcând loc unei zone cu tufişuri şi

ierburi înalte pe amândouă părţile.

— E o fundătură? a întrebat Oliver, privind prin parbriz.

— Mergi mai departe! a insistat Red.

— Sunt sigur că-i o fundătură, a hotărât Oliver, cu toate că niciunul dintre ei nu vedea nimic. Reyna, locul e destul de larg, deci poţi să întorci şi să pornim înapoi.

— Bine! a cedat Reyna, apăsând cu piciorul pe frână.

Rulota a încetinit, zdrăngănind pe drumul ca şi inexistent.

Un sunet mai ascuţit, ca un pocnet, despicând noaptea în două.

— Ce-a fost asta? a întrebat Simon.

Rulota s-a poticnit, lăsându-se în jos în partea din faţă, pe stânga, iar Red s-a împiedicat de Arthur.

— La dracu'! a exclamat Oliver, uitându-se lung la Reyna, care era în partea prăbuşită, şi izbind cu pumnul în bord. Cred că tocmai s-a spart un cauciuc.

23:00

CINCI

Reyna a oprit motorul, iar noaptea a devenit prea tăcută, acum auzindu-se doar sunetele pe care le scoteau trupurile lor; Red simţea că nu mai poate răsufla.

— Ies eu primul!

Oliver s-a ridicat în picioare şi şi-a făcut loc pe lângă ceilalţi în drum spre portiera rulotei, aflată dincolo de canapeaua extensibilă. Paşii îi erau grei, zguduind podeaua. A deschis uşa şi a lăsat să intre ce era afară.

O pală de vânt rece a izbit-o pe Red peste faţă pe când se uita după Oliver, care a coborât cele patru trepte până în lumea de afară.

Următoarea a fost Maddy, care s-a strecurat din separeu ca să-şi urmeze fratele.

— Te simţi bine? a întrebat-o Arthur pe Reyna, care se ridica de la volan, dezmorţindu-şi gâtul.

— Da! a răspuns ea cu un mic tremur în glas. Nu pricep peste ce am putut să dăm. Nu e nimic pe drum.

— Hai să vedem!

Arthur i-a zâmbit blând, apoi s-a răsucit şi a pornit spre uşă, cu Simon imediat după el, ceva mai puţin sigur pe picioare pe treptele înalte.

— După tine, a zis Red, făcându-i semn Reynei s-o ia înainte. Sunt sigură că o să fie în ordine.

— Cumva, totul o să fie din vina mea, i-a spus Reyna, cu o fulgerare tainică în ochii căprui şi adânci. Stai numai să vezi!

Se referea la Oliver? Red cunoştea senzaţia, dar nu avusese habar că o cunoaşte şi Reyna. Ele două, legate de Lavoy, însă nu din familia Lavoy, şi erau familiarizate prea bine cu acea senzaţie. Cu toate că, de fapt, multe lucruri erau din vina lui Red. Chiar şi acesta.

— Nu, o să fie în ordine! a zis Red pe când îşi lua telefonul de pe masă.

Oliver n-o putea învinui pe Reyna; erau fericiţi, perfecţi; atingeri mici şi voci blânde.

Pantofii Reynei au păcănit pe trepte, iar apoi a venit rândul lui Red, pe care o dureau picioarele la fiecare pas din pricină că şezuse prea mult timp. Unu, doi, trei, patru şi la sfârşit, când tenişii i-au hârşâit pe

drumul de pământ, s-a întrebat dacă Reyna văzuse vreodată un cadavru ca parte a studiilor ei. Poate că putea s-o întrebe dacă încă arăta la fel ca omul care fusese. Sau era adevărat că sângele e câteodată albastru, nu roşu.

Red a urmat-o pe Reyna, care l-a urmat pe Simon în jurul botului rulotei, în lumina prea puternică a farurilor pe faza lungă, cu praful de pe drum plutind în sus spre ei.

— Oh, la dracu'! s-a auzit vocea lui Oliver.

Era deja acolo, lăsat pe vine lângă roată, luminând-o cu lanterna de pe telefonul Reynei.

— E clar spart.

— Eşti sigur? a întrebat Arthur, ieşind din lumina orbitoare a farurilor.

— Da, sunt sigur! De fapt, spun mai puţin decât este: în cauciuc e o afurisită de gaură uriaşă, o sfâşietură imensă.

— De la ce? a întrebat Maddy, ghemuindu-se lângă Oliver în vreme ce Red ocolea rulota şi vedea cu ochii ei cauciucul.

Era o spărtură mare în cauciuc, cam cât mâna ei, iar cele două părţi se îndepărtau una de alta. Niciun pic de aer, partea de jos fiind turtită sub greutatea rulotei. Nouă metri şi 45 de centimetri, dar cât de grea?

— Nu ştiu! a răspuns Oliver, căutând în jur cu lanterna şi pipăind cu grijă drumul. Poate că e pe aici un ciob de sticlă sau o piatră ascuţită. Poate un cui. Reyna?

S-a răsucit ca să se uite la ea, vârându-i lumina în ochi.

— N-ai văzut nimic?

— Nu, n-am văzut nimic! a răspuns ea, schimbând o privire rapidă cu Red.

— Păi, trebuie să fi trecut peste ceva. De ce nu te-ai uitat?

Oliver şi-a reluat căutarea, cu un ton mai tăios în voce.

Reyna avusese dreptate. Normal, doar îl cunoştea pe Oliver mai bine decât Red.

— Nimeni dintre noi n-a văzut nimic. E beznă afară.

Asta era cea mai bună încercare a lui Red să ajute, însă micul zâmbet strâmb al Reynei a arătat că oricum este apreciată.

— Nu găsesc nimic. Poate a fost aruncat de roată. Sau poate că a fost doar un cauciuc de doi bani care s-a spart din nimic.

Oliver s-a ridicat în picioare, luminându-l acum pe Simon.

— Unchiul tău a dus vreodată la service rulota asta?

— Cum naiba să ştiu eu? a sughiţat Simon.

Dar, zău aşa, cum naiba să ştie el, mai ales în starea de acum?

— Ei bine, de câtă vreme are unchiul tău rulota? a insistat Oliver.

— Nu ştiu!

— Cum să nu ştii asta?

Vocea lui Oliver a devenit mai ascuţită.

— Pentru că-i beat, a răspuns Maddy cu o privire împăciuitoare către Simon, care se clătina pe picioare.

— Ascultaţi, a zis Arthur, am mers mai mult de 800 de kilometri azi pe cauciucul ăla şi a fost în ordine.

Luându-le apărarea cauciucului sau a lui Simon, Red nu era sigură.

— N-are importanţă cum s-a spart, a zis Reyna, păşind în faţă. Ce contează este ce putem face în privinţa asta.

— Să sune cineva la depanare! a zis Maddy.

— N-avem semnal, îţi aminteşti? a răspuns Oliver privind-o dispreţuitor, cu telefonul Reynei în mână.

— La poliţie? a încercat iar Maddy.

— Din păcate, tot e nevoie de semnal ca să-i sunăm, a răspuns Arthur de data asta, mult mai blând decât o făcuse Oliver.

— Are cineva semnal? s-a răsucit Oliver spre grup. Verificaţi-vă telefoanele!

Red l-a scos pe al său din buzunarul blugilor, cu ecranul luminându-i faţa de jos în sus. Nicio liniuţă. Nici 3G, nici 4G sau GPRS. Nimic! Doar că bateria era încărcată 67%, ceea ce, hei, era foarte bine pentru ea.

— Nimic! a anunţat.

— Ce furnizor ai? a întrebat Oliver într-un fel care suna ca şi cum Red nu putea să dea decât răspunsurile greşite.

— AT&T.

A aruncat o privire spre căsuţa nebifată de pe mână.

— Rahat! a exclamat Oliver.

Da, numai răspunsuri greşite.

— Asta avem eu, Reyna şi Maddy. Arthur, tu tot n-ai nimic la Verizon?

— Nimic! a confirmat Arthur, arătându-i lui Oliver ecranul de pornire.

— Toată lumea are zero liniuţe? Simon?

— Da, şi eu! T-Mobile. Nimic!

— Probabil că suntem într-o zonă moartă, a zis Red.

— Bine, deci iese din discuţie să sunăm după ajutor.

Reyna s-a uitat la ei.

— Noi...

— Poate că nu! i-a tăiat vorba Oliver. Am putea merge înapoi până la orăşelul ăla pe lângă care am trecut. Ruby. Să găsim acolo un telefon fix de pe care să cerem ajutor, dacă nici acolo nu-i semnal. Nu-s decât câţiva kilometri.

— Mai degrabă opt kilometri, a zis Reyna. E prea departe!

— Ei bine, poate dăm pe drum peste o casă sau o fermă, sau ceva cu telefon fix, a zis Oliver.

— E foarte întuneric! a comentat Maddy cu o voce pierită. Şi suntem în mijlocul pustietăţii.

— Nu trebuie să mergem toţi, a răspuns Oliver.

Prin urmare, niciunul dintre Lavoy nu era voluntar pentru misiunea de mers prin întuneric. Red avea altă idee.

— De ce nu putem să dormim aici în noaptea asta? a propus ea. Pariez că n-o să mai treacă nimeni pe aici până dimineaţă, şi putem cere ajutor după ce se luminează.

— Nu! s-a opus Maddy, surprinzând-o pe Red.

Presupusese că Oliver o să fie cel care avea să respingă ideea.

— Dacă aşteptăm până mâine ca să reparăm cauciucul n-o să mai plecăm la timp şi o să ajungem târziu la Gulf Shores. Toţi ceilalţi de la şcoală o să fie acolo şi o să ratăm prima seară cu toată lumea.

— Nu că aş vrea să dau năvală şi să salvez situaţia, dar o s-o fac, a zis Simon, rezemându-şi cotul pe umărul lui Red. Nu-mi vine să cred că sunt singurul de aici cu spirit de observaţie, dar e o roată de rezervă în spatele rulotei.

Maddy s-a schimbat la faţă; uşurarea ei era evidentă chiar şi prin întunericul care îi despărţea. I-a zâmbit amuzată lui Simon, Arthur l-a bătut pe spate, iar vibraţia a trecut şi prin Red.

— Da! a zis Oliver. Tocmai aveam de gând să te întreb dacă există roată de rezervă.

Sigur că avea de gând.

— Presupun că e pe undeva un cric[6]? a întrebat el.

— Sunt un Simon, nu un Jack, a răspuns Simon, cu un zâmbet ironic,

[6] Joc de cuvinte pornind de la omonimia Jack, numele propriu masculin, şi *jack*, „cric” (n. tr.).

pe care era clar că Oliver nu îl observase.

— Vreau să spun, dispozitivul care ridică...

— Oh, da, *acel* Jack! a zis Simon cu un ton exagerat, mimând că-şi dă o palmă peste cap.

Chiar că trebuia să fie undeva pe o scenă.

— Da, cred că probabil găsim unul în compartimentele de depozitare de jos.

— Aşa, bine!

Oliver a bătut din palme, şi sunetul a fost prea puternic, stârnind ecou prin tufărişuri, iar smocurile de iarbă zbârlindu-se în faţa acestei invazii.

— Hai să facem asta cât de repede putem, apoi să ne întoarcem pe drumul spre blestematul ăla de camping!

Întunericul şi-a ţinut răsuflarea, ascultându-i cum îşi fac planuri. Apoi s-a pornit vântul, dansând prin părul lui Red, iarba a murmurat, copacii au şoptit, iar Red s-a întrebat ce îşi spuneau unii altora.

ŞASE

Era oare un moment prost ca Red să spună că trebuie să facă pipi?

— Reyna! a zis Oliver, întorcându-se spre ea. Tu şi Maddy mergeţi cu Simon să găsiţi cricul, şi o să avem nevoie şi de o cheie! Ceva cu care să scoatem prezoanele[7].

— Asta a zis ea, a şoptit Simon, aşa încât nu l-a auzit decât Red.

— Arthur! a arătat Oliver spre el. Tu şi cu mine ne ducem după roata de rezervă!

— Bine!

— Şi eu? a întrebat Red în vreme ce toţi ceilalţi se puneau în mişcare.

— Cred că mergem toţi în aceeaşi direcţie, a răspuns Arthur, făcându-i semn să-i urmeze.

Se îndreptau în grup spre spatele rulotei, iar Maddy lumina drumul cu lanterna de pe telefon. A îndreptat-o spre latura rulotei, lumina reflectându-se orbitor în pereţii lucioşi de culoarea untului şi în modelul cu dungă roşie şi albastră din mijloc. Rulota părea mai mare de afară, cu o lumină galbenă şi slabă ieşind pe geamuri. Maddy a mutat lanterna mai jos, lăsând la vedere trei compartimente mari de depozitare în jurul roţii din spate, sub partea care ieşea în afară.

Maddy a deschis-o pe cea din capăt, iar Reyna a îngenuncheat ca să se uite înăuntru.

— Nu, aici e generatorul, a zis ea. Următoarea!

Red a trecut de ele, urmându-i pe Arthur şi Oliver, care dădeau ocol rulotei până în spate. Aici era prinsă o scară neagră care ducea la acoperiş. Şi lângă ea, acoperită cu prelată, se afla roata de rezervă.

Oliver a lovit pânza cu palma.

— Stai să văd ceva! a zis Arthur, punându-şi piciorul pe treapta de jos a scării.

S-a săltat, urcând repede, cu telefonul umflându-i buzunarul din spate al blugilor. Nu că Red s-ar fi uitat.

— Ce faci? l-a strigat Oliver pe când Arthur păşea pe acoperişul rulotei.

---

[7] Joc de cuvinte intraductibil; în lb. engleză, *nuts* („nuci”) mai poate însemna „prezoane” sau „boaşe” (n. red.).

S-ar fi pierdut pe cerul întunecat dacă nu era jacheta albă ce strălucea ca luna. Red s-a uitat mai departe şi, hei, chiar vedea luna.

— Mă întrebam dacă pot vedea vreo lumină prin apropiere, a răspuns Arthur, dispărând în vreme ce mergea repede mai departe.

Tropăitul pantofilor lui. Red şi Oliver aşteptau răspunsul.

— E ceva? a întrebat Oliver. Arthur?

— Ăăă, staţi să mă uit într-acolo şi...

Arthur a scos un geamăt.

— Nu, nu văd nicio lumină!

S-a întors, o siluetă mare înălţându-se deasupra lor pe când se răsucea şi păşea cu grijă înapoi pe scară.

— Niciun semn de civilizaţie pe nicăieri.

— N-are importanţă! a zis Oliver, în timp ce Arthur cobora. O să schimbăm roata asta cât ai bate din palme şi plecăm!

Arthur a sărit jos şi şi-a scuturat genunchii pantalonilor, în vreme ce Oliver desfăcea fermoarul prelatei de pe roata de rezervă. A tras de ea, iar roata a zdrăngănit pe suport.

— Hei, aţi găsit vreo cheie? a strigat Oliver spre ceilalţi. Avem nevoie de ea ca să dăm jos roata.

— Da, lasă-mă o secundă! a răspuns Reyna.

A fost nevoie de două secunde, de fapt, înainte ca de după colţ să îşi facă apariţia o cheie tubulară, urmată de fata care o aducea. Reyna i-a întins-o lui Oliver.

— Poftim! Şi am găsit un cric în acelaşi compartiment, împreună cu nişte bucăţi de lemn; cred că e nevoie de ele ca să ajungă sub rulotă.

— Grozav! a exclamat Oliver, înapoindu-i fetei telefonul.

— Puteţi duce totul până la roata din faţă?

— Ne ocupăm deja de asta, a replicat Reyna, dispărând iar după rulotă.

— Ai nevoie de ajutor? a întrebat Arthur, în vreme ce Oliver apăsa pe cheie.

Prezonul a început să se mişte, iar Oliver l-a răsucit.

— E în ordine, mă descurc! a răspuns el, răsucindu-l până la capăt şi scoţându-l.

Mai rămâneau trei.

— De fapt, ai putea să faci lumină?

— Sigur! a zis Arthur, apoi şi-a scos telefonul din buzunarul din faţă al blugilor şi a aprins lanterna.

Red nu era de niciun folos, nu? Stătea acolo şi se uita la lună.

— E mare în noaptea asta, a zis Arthur, urmărindu-i privirea pe cer.

— *Asta a zis ea!* s-a auzit slab exclamaţia lui Simon din partea cealaltă a rulotei.

Red a pufnit şi s-a uitat în altă parte când a observat că obrajii lui Arthur se îmbujorează.

— Cel puţin am ieşit un pic din rulotă, a adăugat ea şi a arătat spre nimicul nesfârşit din jurul lor, învăluit în întuneric.

Pământ, tufe joase, petice de iarbă înaltă şi spaţiu. O grămadă de spaţiu. În sus şi în jos, de o parte şi de alta.

— Trebuie să spun că a face cauciucul să explodeze prin forţa gândului a fost o măsură un pic prea dramatică.

Arthur a scos un plescăit.

— Vremuri disperate, a zis.

— Dar, pe bune, ce crezi că a putut să fie?

Băiatul a ridicat din umeri.

— Probabil o piatră ascuţită sau un ciob de sticlă, cum a zis Oliver.

I se părea lui Red sau uneori vocea lui devenea mai blândă pentru ea? Nu, era amabil cu toată lumea.

— N-ar fi trebuit s-o luăm pe aici, a intervenit Oliver la auzul numele său.

A scos al treilea prezon.

— Am ştiut că nu poate să fie bine.

— Nu-i vina nimănui, a strâmbat din nas Arthur. Nu-i uşor să găseşti drumul fără o hartă funcţională.

Tăcerea lui Oliver spunea tot ce era de spus; era vina tuturor, mai puţin a lui.

— Cel puţin nu-s decât roşiile crude, a zis Red, aşa că tot poţi să mănânci pizza.

— Despre ce vorbeşte? a întrebat Oliver, aproape terminând cu ultimul prezon.

— A, despre alergia mea!

Arthur a zâmbit, continuând cumva discuţia cu ea. Ceea ce era un lucru rar. Red îi pierdea pe majoritatea interlocutorilor cel puţin de câteva ori pe zi, uneori chiar în timpul aceleiaşi conversaţii.

— Ştiu, nu-s sigur că viaţa merită să fie trăită fără pizza. Ar trebui, pur şi simplu, să am o urticarie veşnică.

— Lasă-ţi barbă şi n-o să ştie nimeni! i-a propus Red.

Şi probabil chiar avea să îi stea bine.

— Nu ştiu despre ce naiba vorbiţi voi acolo, dar eu am terminat, a zis Oliver, îndreptându-şi spatele. Uite, Red, fugi cu asta până în faţă!

I-a pus în mână cheia tubulară, cu metalul cald acolo unde o ţinuse el.

— Pot să înceapă să slăbească prezoanele de pe roată în vreme ce montăm noi cricul.

— Da, domnule, imediat, domnule!

Însă a făcut-o, ba chiar a fugit, întocmai cum spusese, ieşind din spatele rulotei şi alergând pe o latură, împrăştiind în acest timp pietrele de sub tălpi.

A încetinit pasul şi i-a întins Reynei cheia. Fata era ghemuită în faţa roţii, cu capacul de metal scos deja şi cu un cric roşu-aprins alături, cu levierul pregătit. Erau acolo şi mai multe bucăţi de lemn late.

— Oliver a zis să... a început Red.

— Da, l-am auzit, a spus Reyna, apoi a luat cheia şi a fixat-o pe primul prezon. I se aude vocea de departe.

Reyna s-a proptit în cheie, împingând în jos prezonul până a cedat şi apoi l-a mai răsucit de câteva ori înainte să treacă la următorul.

— Cât de des foloseşte unchiul tău rulota? l-a întrebat Maddy pe Simon, ciupindu-şi buza.

El a ridicat din umeri, iar mişcarea aproape că l-a făcut să cadă.

— Nu ştiu! E un tip cam ciudat. Şi apoi, ca explicaţie: Unchiul meu alb.

— Ah! a făcut Maddy şi s-a răsucit pe călcâie când a auzit paşi apropiindu-se.

Veneau Oliver şi Arthur, cu roata cuibărită în braţele celui din urmă. Din câte se părea, până la urmă Oliver se hotărâse să-l lase să ajute.

Băiatul a lăsat roata să cadă, iar cauciucul a făcut-o să sară înapoi până la mâna lui, moment în care a culcat-o pe o parte.

— Cum merge? a întrebat-o Oliver pe Reyna, aplecând-se peste ea.

— Ultima, a răspuns fata cu un geamăt când prezonul a cedat şi a mai răsucit cheia de câteva ori. Sunt slăbite toate.

— Grozav!

Oliver şi-a pus mâna pe umărul ei. O mică atingere.

— Hai să montăm cricul!

CRIC HIDRAULIC DE 12 TONE scria pe o latură cu litere mari şi negre pe vopseaua roşie. Oliver s-a aplecat şi a deşurubat partea de sus

a cricului, care se înălţa la fiecare rotire.

— Nu merge mai sus. Să-mi dea cineva bucăţile alea de lemn!

Simon i le-a împins cu piciorul.

Oliver a aşezat patru una peste alta sub carcasa rulotei, chiar în spatele roţii. Apoi a pus talpa de oţel a cricului pe bucata aflată cel mai sus şi a clătinat-o ca să verifice dacă e bine fixată. Se părea că e bine, pentru că Oliver şi-a îndreptat atenţia spre levier. L-a tras din nou în sus şi în jos, iar vârful dispozitivului a început să iasă încet din bază, ajungând la rulotă. Braţul lui Oliver pompa de zor. S-a lăsat în genunchi; avea să dureze un pic.

Ceea ce era bine, pentru că Red tocmai îşi amintise...

— Maddy, pe care parte a patului dormi de obicei? a întrebat ea. Pentru că eu...

— În mod normal, pe stânga, a răspuns Maddy, privind cum se înalţă cricul, metalic şi ţeapăn. Dar mă adaptez.

— Oh, e bine, pentru că în mod normal eu dorm pe dreapta, a minţit Red.

Şi de ce fusese nevoie să facă treaba asta? Maddy tocmai spusese că n-o deranjează să schimbe.

Partea de sus a cricului a ajuns la cadrul rulotei, metal pe metal, sclipind într-un alb fantomatic în vreme ce Maddy surprindea momentul în lumina lanternei. Un scrâşnet în vreme ce Oliver mişca levierul în sus şi-n jos şi în sus. Încet, rulota a început să se înalţe, cauciucul spart ridicându-se de pe pământ.

— Doamnelor şi domnilor, am decolat! a chiuit Simon, iar tufele i-au furat glasul, trimiţându-l înapoi cu un ecou ce părea despuiat de tot ce e omenesc.

Un strigăt de pe altă lume în noapte.

Red se uita la rulota care se ridica încet-încet tot mai mult, slăbind apăsarea de pe cauciucul spart.

— Trebuie să fac pipi.

Şi-a amintit brusc, rostind asta cu glas tare.

— Întotdeauna o doamnă! a comentat Simon.

— Păi, nu poţi merge în rulotă, acum, că e pe cric, a zis Oliver, un pic fără suflu, un pic enervat, încă manevrând levierul. Va trebui să-ţi găseşti o tufă.

— Poate că voi trece la categoria superioară, copac, a zis Red, răsucindu-se spre spatele rulotei şi spre copacii deşi printre care

veniseră.

Nu putea merge în fața rulotei; nu știa cât de departe bat farurile. Imaginează-ți: Arthur zărindu-i fundul alb plutind parcă în noapte. Red i-a evitat privirea.

— Nu poți merge singură, a zis Maddy, prinzând-o de braț. E beznă!

— Am telefonul.

— Vreau să zic că s-ar putea să nu fii în siguranță.

Maddy a expirat zgomotos.

— Dacă e pe acolo un ucigaș cu toporul sau așa ceva?

— Nu există ucigași cu toporul în Carolina de Sud, a zis Simon. Numai în Carolina de Nord. Aici trebuie să te ferești de drujbe. Și de vampiri.

— Drujbe. Vampiri. Am priceput! a zis Red. O să fiu cu ochii-n patru.

— Vampirii *adoră* să taie ochii-n patru.

— Red? a întrebat Maddy.

— Aș putea... a început Arthur.

— O să fie în ordine! Nu mă duc decât pe acolo. Mă întorc imediat!

Red a mers mai departe spre spatele rulotei, iuțind pasul când Oliver a strigat:

— Repede, nu mai avem mult aici!

Asta era culmea! Avea să facă pipi cât de repede voia ea. Numai că într-o clipă iuțea ușor pasul, iar în următoarea mai degrabă gonea, cu tenișii frecându-se de drumul accidentat. Vocile celorlalți se auzeau tot mai slab; practic, rămăseseră doar ea, luna și șoaptele ierbii. A încetinit ritmul ca să-și scoată telefonul – 23.21 și 65% baterie, încă foarte bine pentru ea – și a aprins lanterna. Umbrele se lungeau și se scurtau pe când lumina în jur, căutând un loc potrivit. Erau multe tufișuri în jur, dar erau joase și nu prea aveai unde să te ascunzi. Și încă nu era prea departe de grup.

Red s-a dus mai departe, mai departe, ridicând lanterna ca să-și croiască drum prin întuneric. Ochii i-au poposit pe un copac aflat drept în față, singur, izolat de ceilalți. Întocmai ca ea. Crengile erau pline de frunzele de primăvară, tresărind la apropierea ei. Oare copacul fusese împins afară de ceilalți sau plecase de bunăvoie? Oricum, Red i-a dat ocol, verificând dacă trunchiul o acoperea. În ordine!

A pus telefonul pe iarbă puțin mai încolo, un nimb alb în jurul lui, în vreme ce restul lumii a căzut în întuneric. A bâjbâit pe la nasture, și-a desfăcut fermoarul și și-a tras în jos blugii și chiloții dintr-o singură

mişcare, lăsându-i să-i atârne pe glezne.

S-a lăsat pe vine.

Uneori îi era greu să urineze când se gândea prea mult la asta. Aşa că s-a gândit la altceva: ce plăcut avea să fie când noaptea asta urma să se termine în sfârşit. S-a gândit dacă tatăl său reuşise să găsească în seara asta una dintre mâncărurile pe care i le lăsase sau îşi pierduse cunoştinţa înainte s-o facă. Nu era destul. Nimic din ce putea să facă pentru el nu era destul. În casa lui Red era o fantomă, şi nu era mama ei. Tata avea nevoie de ajutor, ajutor adevărat, iar pentru asta era nevoie de bani. Dar curând Red avea să rezolve problema; ăsta era planul. Nu trebuia decât să vadă lucrurile duse până la capăt. Nu că ar fi văzut ceva în clipa asta, în afară de conturul telefonului său.

Un trosnet printre copaci. Ochii lui Red au fulgerat în sus. Era întuneric, prea întuneric, doar forme negre printre alte forme negre! Însă acolo, chiar acolo, ceva s-a mişcat printre copaci.

ŞAPTE

— E cineva acolo? a strigat Red, cu vocea lipsită de putere şi cu ochii atenţi, cercetând umbrele.

Perfect!

Ăsta era de departe cel mai rău mod în care să moară, în timp ce urina pe vine în dosul unui copac, iar ucigaşul cu toporul pomenit de Maddy se năpustea spre ea din faţă. Plină de demnitate până la sfârşit. Nu, probabil că cel mai rău mod în care să mori era să fii sufocată, nu, nu, de fapt, cel mai rău era în genunchi, cu două gloanţe în ceafă – bine, bine, hai să terminăm aici!

Nu era nimeni printre copaci. Red ştia asta. Ştia! Singurii oameni erau cei pe care îi cunoştea şi care se aflau în spatele ei, în zona cu tufişuri. Nu era decât un şobolan sau un liliac, sau un raton, sau poate un vampir. Oricum, n-avea importanţă, pentru că terminase.

Picioarele îi tremurau când s-a ridicat, şi-a tras la loc chiloţii şi blugii, şi-a închis fermoarul şi şi-a încheiat nasturele în grabă. S-a clătinat până la telefon şi l-a ridicat, lanterna acestuia fiind singura sa armă împotriva nopţii.

— Aha!

Vezi, nu-i nimeni printre copaci. Ţi-am spus eu!

Cu toate astea, Red a hotărât să fugă înapoi la ceilalţi. Oliver avea să spună probabil că deja stătuse prea mult. Coada de cal îi biciuia ceafa, în vreme ce inima îi bubuia în urechi; să fie de la alergare sau din pricina ucigaşului cu toporul? Lanterna i se legăna înainte şi înapoi în mână, fulgerând pe drum. Red s-a împiedicat de o piatră pe care n-o văzuse şi a înjurat când glezna i s-a îndoit, încercând s-o doboare.

— Red?

Fata a ridicat telefonul. Arthur era la trei metri în faţă, pe drum, venind spre ea, cu lumina reflectată în ochelari.

— Te simţi bine? a întrebat-o. Ni s-a părut că te-am auzit strigând.

— Oh, da! am strigat, a răspuns ea, intrând în panică, şi a mai verificat o dată dacă îşi închisese fermoarul înainte ca Arthur să poată vedea ceva. Strigam la ucigaşul cu toporul.

— Ei bine, sper că petrece o seară plăcută, a zis Arthur când s-au întâlnit în sfârşit pe drum şi s-a răsucit pe călcâie ca să se întoarcă împreună.

— Se distrează de minune, dând târcoale printre copaci şi uitându-se la fete care fac pipi.

Arthur a fornăit. Şi-a împins ochelarii în sus, pe nas, cu o bruscă stângăcie în mişcările braţelor.

— Apropo, aveam de gând să-mi acopăr ochii şi să strig înainte să mă apropii, a zis, ca şi cum ar fi fost important ca ea să ştie asta. Aşa că nu...

— ...m-ai văzut cum fac pipi? a întrebat ea.

— Exact! Încă n-am ajuns acolo.

Şi ce voia el să spună cu asta? Unde *erau* ei? Din câte ştia Red, nu făceau decât să flirteze cu stângăcie, niciunul dintre ei prea priceput la asta, iar în câteva luni el avea să-şi vadă de viaţa lui, la fel ca toţi ceilalţi. Probabil că avea să-şi facă o iubită drăguţă, studentă, pe care s-o poată duce acasă de Ziua Recunoştinţei.

— Red?

Fir-ar să fie, nu ascultase! Oare mai spusese el ceva?

— Da?

— Ştii, în tot acest timp nu te-am întrebat niciodată, a zis el. De ce ţi-au pus părinţii numele Red?

— A, păi asta-i uşor! Datorită culorii părului meu, roşu-aprins natural.

Şi-a dus mâna la spate şi a tras de o şuviţă din părul blond spălăcit.

Arthur a zâmbit şi a clătinat din cap.

— Şi motivul adevărat? a întrebat.

— Nu-i Red, e Redford, a răspuns fata, cu ochii la rulota pe care paşii lor o aduceau tot mai aproape.

Îşi imagina ea sau rulota se lăsa tot mai mult pe o parte? Probabil că schimbaseră cauciucul.

— Mi-au dat numele bunicului meu: Redford Foster.

— Ce nume grozav! a râs el.

— Nu-i aşa?

— Foarte serios!

— Păi, el era, a zis Red. Era căpitan de poliţie.

O pauză.

— La fel ca mama ta?

Cuvântul a trecut prin pieptul lui Red şi a lăsat în urmă o gaură din care ieşea aerul. A încetinit pasul ca să-şi tragă sufletul. Da, la fel ca mama ei. Grace Kenny, căpitan în Poliţia Municipală Philadelphia,

Districtul al treilea. Habar nu avea că Arthur aflase toate astea.

Arthur s-a oprit şi a prins-o de braţ când se aflau la vreo cinci metri de rulotă.

— Ştii, la început, Maddy m-a tras deoparte şi mi-a spus să nu te întreb niciodată de mama ta, a zis el. Sau să nu vorbesc despre mame, în general, în faţa ta. Şi dacă asta-i ceea ce vrei tu, atunci e în ordine, însă dacă nu poţi vorbi despre ea cu cea mai bună prietenă a ta, mă întreb dacă uneori n-ai vrea să vorbeşti cu altcineva. Cu mine, de exemplu. Dacă vrei.

Nu. Nu voia. Nu putea să vorbească despre ea, nu voia să se gândească la ea. Arthur n-o cunoscuse pe Red înainte, era nou, n-ar fi trebuit să ştie despre mama ei. Poate că asta îi plăcea lui Red cel mai mult la el, că nu era pângărit de cunoaştere. Numai că el ştia. Îi spusese Maddy. Asta schimba totul? De aceea se purta întotdeauna frumos cu ea, de aceea îşi îmblânzea vocea? Şi-a coborât privirea. Era destul. Red refuza să se mai gândească la faptul că Arthur ştia, că-i era milă de ea, sau să se gândească la mama. Să alunge totul afară din cap, să sară la următorul gând! Nu mai sunt!

— Ce ai de gând să faci după ce terminăm ultimul an? a zis Red, o întrebare pe care n-o punea niciodată deoarece nu putea suferi s-o întrebe cineva pe ea, iar Arthur s-a zbârlit pentru că fusese trimis la plimbare şi a lăsat ochii în pământ. Mergi la facultate?

— Ăăă, nu, de fapt, a răspuns el, revenindu-şi. Nu, o să intru direct în afacerile familiei, a adăugat şi s-a strâmbat.

Care erau afacerile familiei – să refuze relaţii de iubire?

— Şi anume? a întrebat ea.

— În esenţă, cumpărarea de case părăginite, renovarea şi vinderea lor. Însă o să fac muncă de birou.

— Nu-i aşa de rău.

— Nu! a încuviinţat el. Numai că asta înseamnă că o să-mi petrec toată ziua înăuntru.

— A, vechea ta claustrofobie! a comentat ea.

El a ridicat un deget.

— Exact.

Red a strâmbat din nas.

— Ce, ai fost închis într-un dulap când erai mic sau aşa ceva?

Era o glumă, însă Arthur n-a zâmbit. Privirea îndreptată spre drum i-a devenit dură şi şi-a tras capul între umeri.

— Da! a răspuns pe un ton plat. Doar o farsă... însă fratele meu merge uneori prea departe.

Păi, la naiba! Acum era clar că fusese rândul lui Red să dea cu bâta-n baltă. Ochii lui Arthur erau încă încețoșați, iar gura avea o strâmbătură ce sugera stinghereală. Poate că nu voia să vorbească despre fratele lui, așa cum nici Red nu voia să vorbească despre mama ei. A făcut un pact tăcut cu Arthur; el a fost de acord, chiar dacă nu știa de asta. Oricum, aveau lucruri mai importante la care să se gândească în noaptea asta. Acum ea nu trebuia decât să schimbe repede subiectul, să le abată atenția amândurora.

— Atunci trebuie să-ți găsești o slujbă în exterior, a zis. Poate să plimbi câini?

Arthur și-a alungat expresia sumbră, revenindu-și în vreme ce se răsucea spre ea.

— Fermier? a sugerat.

— La protecția mediului? a zis ea.

— Ooh, frumos!

Red mai avea una:

— Ucigaș cu toporul?

— Aud că postul a fost ocupat.

Red aproape uitase ce listă făceau și de ce, dar, înainte să poată face următoarea propunere, un sunet triumfător a izbucnit peste luminișul larg. Aplauze. Urale. Alt chiot din partea lui Simon.

— Probabil că au terminat. Haide! a adăugat Arthur, conducând-o pe Red până la rulotă.

Și poate că Red se înșela, însă a existat un moment în care a părut că el vrea să-i prindă mâna.

S-au apropiat de ceilalți, care erau în față, cu roata defectă zăcând pe drum și cu rulota lăsată la loc pe noua roată. Simon strângea la piept cricul de parcă ar fi fost un vechi prieten. Zâmbete pe fețele tuturor când lumina lanternei poposea pe ele.

— Iată-te! i-a zis Maddy lui Red. Începusem să mă îngrijorez.

— Mulțumesc pentru tot ajutorul acordat, Red! a adăugat Oliver, care o ținea de braț pe Reyna.

Oricum, Red era sigură că Reyna făcuse cea mai mare parte din muncă.

— Cu multă plăcere! i-a răspuns.

— Oh, și, apropo, am verificat, a continuat Oliver, vorbind acum cu

Red şi Arthur. *E* o fundătură. Mă rog, drumul trece printre nişte copaci, însă e aşa de îngust, că n-am putea să trecem cu rulota.

— Bine, scuze! a zis Arthur.

Şi de ce, mă rog, îşi cerea scuze? Cu toţii se rătăciseră. Doar Red fusese cea care le spusese să meargă mai departe, care îi adusese aici.

— E în ordine! a zis Red. Putem să întoarcem rulota.

— Aşa-i, hai să pornim!

Oliver a bătut iar din palme.

— Red, poţi să iei tu roata veche şi s-o vâri în compartimentul de depozitare? Maddy, ia bucăţile de lemn şi cheia tubulară!

Red a ridicat în braţe roata fleşcăită şi incomodă. S-a uitat la spărtură, urmărind cu privirea marginile sfâşiate ale cauciucului. Distrus cu totul.

— Pe aici! i-a arătat Simon, gesticulând cu cricul.

Arthur, Reyna şi Oliver au pătruns în lumina farurilor, strălucind pe când se îndreptau spre portieră.

— Aşadar, a zis Maddy, cu bucăţile de lemn şi cheia în echilibru instabil în braţe, Arthur a plecat după tine. Era îngrijorat că te rătăciseşi în întuneric.

— Şi m-a găsit, a răspuns Red. Sfârşitul poveştii.

— Oh, ce-i asta? a întrebat Simon, deschizând compartimentul şi împingând cricul înăuntru. Bârfa între fete?

— Nimic! a zis Red trecând pe lângă el ca să arunce înăuntru şi roata, care a aterizat cu un bufnet puternic.

— Ei, haide, spuneţi-mi şi mie!

Simon şi-a împins în faţă buza de jos şi a tras-o de mânecă pe Red.

— Nu-i nimic de spus.

— Arthur s-a dus după Red, a răspuns Maddy, în vreme ce bucăţile de lemn şi cheia îi cădeau din braţe în compartiment cu un zdrăngănit puternic.

A închis uşa şi a blocat-o cu clanţa.

— Ooh, îndrăzneţ! a zis Simon, plescăind şi făcând exagerat cu ochiul.

— Am lipsit vreo trei minute, a replicat Red, mergând spre spatele rulotei, cu ceilalţi după ea.

— E suficient, a zis Simon, iar Maddy a râs.

— N-aţi vrea voi doi să...

— ...vă duceţi dracului? a fost sugestia lui Simon.

— ...vă ţineţi gura? a fost a lui Maddy.
— ...vă mozoliţi?
— Îââh, Simon!
Faţa lui Maddy s-a schimonosit de silă.
— Oh, de parcă n-ai vrea! a zis Simon, apoi a depăşit-o pe Red şi s-a întors cu faţa spre ele. Sunt tare chipeş! Ia uitaţi-vă la pomeţii ăştia! Aparatul de filmat iubeşte pomeţii ăştia.
— Nu asta spune aparatul de filmat pe la spatele tău, a glumit Red, împingându-l să meargă.
— Ha, trădare!
Au ajuns pe cealaltă latură a rulotei.
— Mă rog, oricum, i-a şoptit Simon lui Red, aprob cuplarea.
— Tu aprobi toate cuplările, a adăugat Maddy.
— Nu-i adevărat!
Simon s-a oprit din nou lângă portieră, cu piciorul pe treapta de jos.
— Cred că e ciudat că noul iubit al lui Jess T. are 22 de ani şi că sunt împreună de doar două luni, iar ea îl aduce în vacanţa de primăvară. *Şi* că îl cheamă Marco. Semnale de alarmă peste tot.
Cu un alt brânci, Red a izbutit în sfârşit să-l facă să intre în rulotă, după care a păşit pe trepte după el şi a intrat şi ea, târşâindu-şi picioarele. Erau toţi în faţă, iar Reyna s-a aşezat la loc pe scaunul şoferului.
— Zău, pot să trec eu la volan! s-a oferit Oliver. N-am băut decât o bere.
— E în ordine, mă descurc, l-a asigurat Reyna.
— Poţi să faci întoarcerea?
— Da, pot să fac întoarcerea!
— Bine, gata! a zis Maddy, închizând portiera după ea. Suntem toţi înăuntru. Hai să plecăm de aici!
— În sfârşit!
Oliver s-a uitat la ei cu un zâmbet larg.
— Bravo tuturor! Am învins obstacolul.
Probabil cel mai mare obstacol pe care îl întâlnise vreodată Oliver Lavoy.
— Cel puţin va fi o poveste grozavă! a zis Maddy. Mult mai interesantă decât călătoria tuturor de mâine.
— Da! a încuviinţat Simon. În afară de cazul în care *Marco* îi omoară pe toţi în avion.

Reyna a răsucit cheia în contact, iar rulota s-a trezit la viaţă cu un huruit, gata de drum.

Simon a scos alt chiot, Arthur a bătut din palme, iar Maddy a ovaţionat.

— Oh, staţi aşa! a zis, căutându-şi telefonul. Hai să facem un selfie de triumf! Haideţi toţi!

Şi-a întins braţul, încercând să-i facă pe toţi să încapă pe ecran.

— Red, mai aproape! Reyna, întoarce-te!

Red s-a apropiat de Arthur şi Simon. Deja zâmbea de prea mult timp; o dureau obrajii. Maddy a ridicat două degete de la mâna liberă.

— Bun, cu toţii în cor: *Echipa rulota!*

— Echipa rulota! au strigat, cu vocile defazate şi sunând fals.

Maddy a apăsat pe buton la „ta", iar Red a văzut dinţii tuturor în fotografie.

— Perfect! a exclamat Maddy, lăsând braţul jos şi studiind fotografia.

— Echipa rulota! a strigat iar Simon, transformând-o într-un soi de scandare. Echipa rulota! Echipa rulota!

S-a oprit când a văzut că nu i se alătură nimeni. Există ceva care se numeşte exces de sărbătorire.

Reyna a eliberat frâna de mână, iar rulota a pornit înainte. Şoferiţa a tras de volan spre stânga, ieşind încet de pe drum pe pământul şi iarba din jur, cu farurile alungând umbrele. Nerăbdătoare, aşteptând. Reyna a răsucit la maximum volanul, aducând rulota aproape paralel cu drumul.

— Bine, acum dă înapoi! Dă înapoi! a zis Oliver.

— Ştiu!

Reyna a dat în marşarier, iar ecranul din centrul bordului s-a aprins. O imagine zgrunţuroasă în alb-negru de la camera video montată în spate pentru parcare. Red s-a uitat la ecran pe când rulota dădea înapoi peste drum, Reyna trăgând de volan spre dreapta până la maximum. Pietrişul neregulat şi pământul i-au lăsat locul unei porţiuni cu iarbă înaltă, care parcă le făcea semne de bun-venit în bătaia vântului. Sau semne de rămas-bun. Însă acum mai era ceva în imagine, ceva ascuns în spatele ierbii. Ceva care stătea ghemuit, întunecat şi neclintit.

— E un bolovan, a zis Oliver, aplecându-se spre ecran. Atenţie, e un pietroi enorm chiar în spatele nostru.

— Îl văd, a zis Reyna cu răceală, dar a mai dat înapoi vreo jumătate de metru, apoi s-a oprit şi a mutat schimbătorul de viteze în poziţia înainte.

A pornit încet, îndreptând volanul în vreme ce rulota se întorcea clătinându-se pe drum, cu botul în direcţia din care veniseră.

— Să mergem! a zis ea şi a apăsat pe acceleraţie.

Red crezuse că nu vor mai pleca niciodată. Şi-a încrucişat mâinile, cu unghiile săpând în pielea încheieturii.

— Echipa rulota! a zbierat ascuţit Simon iarăşi, mai frenetic de data asta, iar Maddy a aplaudat-o uşor pe Reyna pentru priceperea ei de a întoarce maşina din trei mişcări.

Poate că de aceea n-au auzit-o pe prima, însă Red a făcut-o. O pocnitură care a sfâşiat din nou noaptea, iar rulota s-a lăsat pe o parte în spate, scrâşnind pe pietriş.

Altă pocnitură şi şuierătură, şi partea dreaptă faţă a rulotei s-a zguduit, dezechilibrându-i.

— Ce dr... a început Simon, căzând peste Red.

Încă una.

Partea stângă spate a explodat, iar rulota s-a înclinat.

Încă una. Ultima.

Rulota a râcâit drumul şi s-a oprit cu un scrâşnet.

Toate patru cauciucurile. Sparte.

OPT

O secundă n-a zis nimeni nimic. apoi încă o secundă. Apoi două, pe când Red se uita la toţi, cu răsuflarea revenindu-i în piept.

Oliver a fost primul care a spart tăcerea:

— Ce dracu', Reyna?

S-a răsucit spre ea.

— Peste ce ai dat?

— N-am făcut nimic! şi-a pierdut fata cumpătul, strigând la rândul ei la el: N-am fost eu! Trebuie să fie o problemă cu cauciucurile.

— Nu-mi vine să cred!

Oliver şi-a trecut mâinile prin păr, făcându-l să se ridice deasupra frunţii.

— Ar fi trebuit să verificăm dacă nu sunt cioburi sau pietre ascuţite înainte să ne mişcăm. Nu-mi vine să cred! a zis iar şi a pornit ca o furtună spre uşă, izbind-o tare cu umărul pe Red când a trecut pe lângă ea.

Băiatul a smucit portiera, bocănind pe trepte.

Reyna a oprit motorul şi a scos cheile, apoi s-a dat jos repede de pe scaun şi a ieşit după Oliver.

— Ce se întâmplă? a întrebat Maddy cu o notă de spaimă în voce.

— Hai să vedem! a propus Simon, deja pe jumătate afară, sărind apoi pe pământ.

Maddy l-a urmat, ţinând telefonul în palme, cu acel selfie cu *Echipa rulota* încă pe ecran.

— Te simţi bine? a întrebat-o Arthur pe Red, surprinzându-i privirea.

Ea şi-a masat umărul.

— Da! a răspuns după o clipă şi s-a răsucit spre trepte, ţopăind în jos pe ele.

S-a uitat la stânga. Roata din faţă avea o gaură mare, ca o gură răsucită în jos, într-un ţipăt mut.

S-a uitat la dreapta. Nu vedea gaura din cauciucul din spate, însă îşi dădea seama că e dezumflat, lăţit pe drum, cu bucăţi desprinse din el.

Arthur a coborât din rulotă şi a rămas în spatele ei, cu degetul mare agăţat de buzunarul blugilor.

— O să mai ieşim vreodată de aici? l-a întrebat Red.

— Nu ştiu, a răspuns el şi s-a dus în faţa rulotei, pe urma vocii lui Oliver.

— Şi ăsta! a strigat Oliver din partea cealaltă. Şi, stai să văd, da, şi unul din spate! Toate sparte! Toate patru cauciucurile! Cum dracu' s-a întâmplat?

Red îl auzea limpede, chiar şi cu lăţimea rulotei între ei, căci vocea lui umplea tufărişul pustiu.

— Cum spargi toate patru cauciucurile?

— Oliver, n-a fost vina mea! Aproape că nu ne mişcăm!

Probabil că Reyna avea dreptate. Dar a cui ar fi fost vina dacă Oliver ar fi fost cel de la volan? s-a întrebat Red.

Maddy stătea în lumina farurilor, rozându-şi degetul mare, cu conturul strălucind de parcă ar fi fost luminată pe dinăuntru. Făcea asta când era agitată. Roaderea degetului mare, nu strălucirea.

Red nu ştia unde este Simon, dar probabil că se afla pe partea cealaltă, tăcut de data asta.

Fata a mers cu privirea până la roata din spate de pe partea ei, căutând gaura, sfâşierea, punctul de origine. Dacă un lucru era distrus, trebuia să ştie cum. Îşi cunoştea propriul punct de origine. Acea zi. Acea ultimă convorbire telefonică. Dar poate că acest cauciuc nu avea unul sau poate că era dedesubt, ascunzându-l aşa cum şi-l ascundea şi ea pe al său.

— Nu-i vina nimănui, oameni buni, a plutit peste ei vocea lui Simon.

— Ce dracu' facem acum? a întrebat Oliver.

— Nu mai zbieraţi! Găsim noi ceva!

Reyna!

Şi apoi ceva nou, o licărire pe care Red a surprins-o cu coada ochiului şi care i-a atras atenţia. S-a răsucit ca să vadă despre ce e vorba. Era un punct roşu chiar acolo, pe latura de un alb ca untul a rulotei, aproape de portiera deschisă. Nu fusese acolo mai devreme. Era prea jos ca să facă parte din modelul cu dungă albastră şi roşie. Şi nu era un simplu punct, nu-i aşa? Era prea strălucitor pentru asta. Era un punctuleţ roşu agăţat de latura rulotei. Nu mai mare decât o unghie.

— Hei! a strigat.

Trebuia să vadă şi altcineva asta.

Dar stai. Punctul roşu se mişca acum, vibrând pe când cobora pe latura rulotei. Red l-a privit cum se mişcă, clipind când s-a oprit la câţiva centimetri deasupra marginii caroseriei.

— Hei!

Trebuiau să vadă şi alţii asta.

Punctul roşu s-a mişcat iar, spre roată. Spre Red.

Ea s-a tras înapoi, iar punctul a dispărut, apărând iar de cealaltă parte a ei, mişcându-se, tot mişcându-se, dincolo de roata din spate.

— Hei!

Un pocnet în întuneric, mai tare acum, că era afară şi ea. Red a tresărit, ducându-şi mâinile la urechi, şi punctul roşu nu mai era acolo. Însă era altceva.

O gaură în rulotă.

Nu de mărimea unei unghii.

De mărimea unui glonţ.

Atunci a ştiut.

— E o armă! a strigat Red spre ceilalţi.

— Ce-a fost asta?

Vocea lui Oliver, rapidă şi tulburată.

— E o armă! a zis Red, răsucindu-se să înfrunte întunericul.

Era cineva acolo, în acel nimic larg deschis şi plin de umbre mişcătoare. Cineva în tot acel nimic, cineva cu o armă. O puşcă.

— Cineva trage în noi! a zbierat Oliver, înţelegând în sfârşit. Du-te, Reyna, du-te prin faţă! Înapoi în rulotă!

— Oliver! a ţipat Maddy.

— Maddy, du-te înăuntru! FUGI!

Red nu se putea mişca. De ce nu se putea mişca? Vocile celorlalţi se amestecau în capul ei într-un zumzet ascuţit. Arthur a sprintat pe lângă ea în tăcerea răsunătoare, încercând să-i prindă braţul, însă ea nu se putea mişca.

— Red! a strigat el de pe trepte.

Ea a simţit un miros amar şi puternic, şi...

— Mişcă-te, Arthur, intră! a lătrat Oliver, împingând-o pe Reyna în faţa sa şi în sus pe trepte. Haide, Simon, grăbeşte-te! Prinde-mi mâna! Bine, e toată lume înăuntru? Red? Unde-i Red?

Red înfrunta întunericul, cu respiraţia poticnită în gât. De ce nu se mişca? Doar să se mişte. Şi vocea nu mai era a sa, era a mamei. Cineva fusese împuşcat în oraş, în centru. Şi mama voia ca ea să ştie ceva: „Trebuie să fugi, Red, dacă e cineva care trage cu arma. Fugi, nu te ascunde! E mai greu să te nimerească dacă te mişti, aşa că fugi! Fugi acum, scumpo! Fugi!"

Fugi, Red! Trebuia să fugă. Trebuia să fugă afară, în nimicul nesfârşit.

— RED! Intră imediat în rulotă!

Vocea lui Oliver era mai puternică decât a mamei, aşa că Red l-a ascultat pe el.

A ales.

Încălţările i s-au proptit în pământ şi a fugit. Spre trepte şi în sus, prinzând mâna întinsă a lui Oliver, care a tras-o înăuntru.

Uşa s-a trântit în spatele ei.

NOUĂ

— Toată lumea jos!

Red s-a lăsat în genunchi, cu pieptul strângându-se în jurul inimii, care i se zbătea ca o pasăre colibri. Nu putea să respire, simţea că nu poate să respire.

— Maddy, pleacă de la geamul ăla! a zis Oliver, cu panica frângându-i vocea. Vino aici!

Simon era ghemuit în faţa frigiderului, iar Reyna, lângă blatul chicinetei. Maddy s-a târât sub masă, lângă Oliver. Iar Arthur era ghemuit aici, lângă ea.

— Am încercat să te prind, a zis el încet. Îmi pare rău!

— Ce-ai văzut, Red? a întrebat-o Reyna, cu ochii căprui-închis prea mari şi cu umerii gheboşaţi în timp ce vorbea. L-ai văzut?

Red a clătinat din cap, înghiţind ca să silească aerul să intre.

— Nu! Nu, n-am văzut pe nimeni! Am văzut un punct. Un punct roşu pe latura rulotei. Înainte să aud împuşcătura. Cineva a tras în rulotă.

— Un punct roşu?

Simon se holba la ea.

— Ca un vizor laser?

— Cred că da!

Simon s-a strâmbat.

— Nu poate să fie adevărat, a replicat el, înclinându-şi capul într-o parte. Nu, chiar nu se poate să fie adevărat. Eşti sigură că era o puşcă? Nu se poate să fi avut cineva un indicator laser şi să scoată sunetul ca să ne sperie?

— Ce tot zici acolo? l-a întrebat Arthur.

— Zic să nu ne panicăm.

Cuvintele lui Simon erau tărăgănate pe când le silea să iasă.

— Poate că nu-i ceea ce pare. Ar putea să fie doar o farsă. Tipii de la şcoală ştiau că ne oprim prin apropiere. Poate că ne-au urmărit. Încercând să ne sperie.

— De ce să facă asta?

Lui Maddy îi tremura vocea.

— Nu ştiu! Rob şi Taylor întotdeauna fac porcării de-astea. Sadicii dracului! Şi nu le place de mine. Ştii că ei...

— E adevărat, Simon! a insistat Red, tăindu-i vorba. Am văzut gaura

de glonţ în rulotă. Eram chiar alături.

Băiatul s-a schimbat la faţă, iar frica rece i-a luat în stăpânire expresia. Asta înrăutăţea totul, cumva: să vadă brusca schimbare a lui Simon.

— Oh, Dumnezeule mare! a exclamat Maddy, încercând să nu izbucnească în plâns.

Red cunoştea bine expresia aceea.

— A tras în tine, Red?

Nu chiar, dar fusese destul de aproape. Cam o jumătate de metru. Probabil că punctul roşu o atinsese în mişcare. Nu-i plăcea asta.

— Linişteşte-te!

Oliver i-a strâns mâna lui Maddy.

— Cineva a tras în noi, dar sunt sigur că-i un soi de neînţelegere, bine?

— Sigur, doar o neînţelegere... l-a zeflemisit Simon. Pe afară umblă un lunetist cu o puşcă puternică şi cu laser care a hotărât să ne folosească pe post de ţintă în poligon. Dar, da, doar o neînţelegere.

Îşi schimbase părerea.

— Poate că a fost o împuşcătură de avertisment, a zis Oliver.

— Şase, l-a corectat Arthur. Şase împuşcături. A tras în toate cauciucurile.

— Aşa-i. Dar poate că am intrat fără permisiune pe pământul lui sau aşa ceva.

— Oliver! a intervenit Reyna.

— Ce-i? Suntem în Sud.

S-a târât afară de sub masă, lăsând-o pe Maddy în urmă. Părea aşa de mică acolo!

— Am o idee! a zis băiatul, mergând ghemuit spre canapea, cu ochii la fereastra de deasupra ei.

— Oliver, ce faci? a şuierat Reyna.

— Vreau doar să explic ce facem aici. Sunt sigur că e doar o neînţelegere.

Nu destul de sigur ca să se ridice în picioare totuşi. Era clar că Oliver nu mai fusese niciodată într-o situaţie din care să nu poată ieşi oferind explicaţii. Red nu credea însă că acum explicaţiile aveau să fie de vreun folos.

Ţinându-şi capul jos, în spatele canapelei, Oliver a întins încet mâna, a descuiat geamul şi l-a deschis câţiva centimetri, lăsând să intre

întunericul.

— Bună! a strigat în sus, prin crăpătura ferestrei. Îmi pare rău dacă suntem pe pământul tău, dar ne-am rătăcit!

Red ar fi putut să-i spună că e inutil. Trăgătorul folosea un laser ca să ochească, ceea ce însemna că e, probabil, mai departe decât se aud strigătele acolo, în nimicul nesfârşit. Însă Oliver nu avea să o asculte, chiar dacă i-ar fi spus.

— Încercam doar să plecăm! a strigat Oliver, acum mai tare. N-o să spunem nimic dacă ne laşi să plecăm! Sunt sigur că ai permis!

Red s-a uitat la Arthur. N-avea astâmpăr; era agitat şi bătea darabana cu degetele pe picior. Şi aşa era şi ea, din câte se părea, pigulind cusăturile buzunarului din faţă. S-a uitat la Maddy, aflată pe partea cealaltă, pe jumătate sub masă, cu umbre ciudate care îi coborau pe chip.

Apoi Simon a icnit. A arătat spre ceva, iar Red şi-a răsucit repede capul, urmând direcţia degetului. Spre partea din faţă a rulotei şi spatele scaunului şoferului. Chiar acolo, pe vârful tetierei, era punctul roşu.

— E înăuntru, a şoptit Simon, cu groaza întipărindu-i-se din nou pe chip.

— Poftim?

Reyna nu avea cum să vadă.

Red şi-a îndepărtat privirea de la punctul roşu, urmărindu-l până la punctul de origine.

— Vine pe geamul ăla. Oliver, ai gri...

N-a terminat de spus, că geamul a explodat deasupra lui. Sfărâmat în milioane de bucăţele, care s-au împrăştiat în toate direcţiile în timp ce băiatul îşi acoperea capul cu braţele. Cioburi care scânteiau în cădere, împrăştiindu-se şi în jurul lui Red şi Arthur.

Maddy a ţipat.

— Oliver! a strigat Reyna. Te simţi bine?

El şi-a ridicat capul cu grijă, apoi şi-a privit braţele şi şi-a atins fata, ca şi cum s-ar fi temut că nu mai este acolo.

— Mă simt bine! a răspuns, cu vocea gâtuită din pricina şocului. Bine!

Oliver şi-a scuturat umerii, făcând să îi sclipească aşchiile de sticlă lipite de cămaşă. Şi-a curăţat braţele şi ultimele cioburi din păr. Era norocos, căci nu părea să aibă nicio tăietură. Norocos ca un Lavoy!

— Da, doar o împuşcătură de avertizare! a zis Simon, alungând un ciob cu mâna care-i tremura.

Oare îl mai văzuse Red speriat? Vreodată? Se presupunea că Simon Yoo e neînfricat.

— Păi, tu eşti cel care credea că e o blestemată de farsă! a mârâit deodată Oliver, revenindu-şi din şoc. La dracu'! E clar că e un nebun prin preajmă. Trebuie să plecăm de aici imediat! Mai întâi trebuie să acoperim gemurile. Să stingem luminile, să nu ne vadă. Simon, poţi s-o faci tu?

Simon era cel mai aproape de comutatoare. S-a uitat furios la Oliver.

— Întinde mâna şi fă lumina mai mică! Nu eşti lângă un geam. N-o să păţeşti nimic.

Lui Simon îi tremurau picioarele când s-a ridicat de pe podea, apucând mânerul frigiderului ca să-şi ţină echilibrul. A întins mâna spre grupul de comutatoare de lângă frigider şi le-a răsucit cât de mult a putut fără să le închidă. Luminile din livingul rulotei au scăzut până la cea mai mică intensitate, un galben slab, tulbure.

— Bine! În ordine!

Oliver a dat din cap spre ei, scoţându-şi din guler o aşchie de sticlă.

— Aşa, acum trebuie să tragem toate storurile şi perdelele.

Red a încuviinţat din cap. Trebuia să ţină afară acel punct roşu mortal.

Oliver a văzut-o.

— Bine, Red, trage storul de pe geamul spart!

De ce? El era chiar lângă geam.

— Arthur, ocupă-te de perdeaua de la geamul din faţă, în dreapta.

— Înţeleg! i-a zis Arthur lui Red. Noi căpătăm partea cu lunetistul.

Oliver nu l-a băgat în seamă.

— Maddy şi cu mine ne ocupăm de geamurile de lângă masă.

Da, pe partea în care erau în siguranţă, o spusese chiar Arthur.

— Reyna, trage perdeaua din faţă, stânga, lângă scaunul şoferului, după ce Arthur o trage pe a lui! Lăsăm parbrizul descoperit ca să putem pleca de aici. Şi Simon, ocupă-te de cea de lângă paturile suprapuse!

Aşadar, şi Simon căpăta partea fără lunetist.

— Oh, şi închide uşa dormitorului cu ocazia asta; şi acolo, în spate, e un geam mare.

— Cum rămâne cu geamul portierei? a întrebat Simon, arătând spre

ea cu capul.

— A, da! Red, poţi să te ocupi şi de el?

Părea corect.

— Bine!

Oliver a bătut din palme, şi toţi au tresărit, căci sunetul era prea apropiat de pocnetul puştii.

— Hai s-o facem. La treabă!

Red s-a ridicat un pic, rămânând pe vine; tenişii îi scrâşneau peste sticla sclipitoare când s-a întins dincolo de Oliver. A tras aer în piept şi s-a ridicat încet, lovindu-şi piciorul de micul extinctor montat pe perete. S-a răsucit şi s-a înghesuit într-o parte în spaţiul îngust dintre geamul spart şi cel din uşă. Încercând să nu se gândească la punctul roşu, dar evident că se gândea. A întins mâna stângă spre lanţul care atârna lângă geam, mişcându-se în vântul de afară, care nu mai era afară. A tras de el, iar storul crem a început să coboare. Prea încet.

— Hai odată! l-a zorit ea şi a aruncat o privire într-o parte.

I-a văzut pe Arthur, care trăgea brusc perdeaua neagră în cabină, şi pe Reyna, care se încumeta acum s-o tragă pe a ei.

Red a tras prea tare, iar storul s-a blocat. „Dracu' să te ia!" a zis, după care a tras de câteva ori de lanţ în partea cealaltă, ca să îndrepte storul, apoi l-a coborât complet. Vântul a râs de ea, jucându-se cu partea de jos a storului, pe care l-a împins câţiva centimetri şi apoi l-a absorbit la loc.

Red a întors capul în partea cealaltă şi l-a văzut pe Simon cum închide uşa dormitorului. A întins mâna dreaptă spre închizătoarea de deasupra geamului din portieră. Şi-a ţinut răsuflarea şi a tras cu o mişcare rapidă storul negru, care s-a fixat în partea de jos.

De-abia acum s-a ridicat Oliver, făcându-i semn lui Maddy să se ridice şi ea. S-au aplecat peste separeurile de lângă masă, unde au dezlegat şnururile şi au unit ambele părţi ale perdelelor. Red încă nu-şi dădea seama de ce anume îi amintea modelul acelor perdele. Îi stătea pe limbă. Tare enervant! Nu era tipul ăla din *SpongeBob,* nu? Cel morocănos, cu clarinetul. Of, la naiba, cum îl chema? Şi ce era cu mirosul care o urma peste tot, dulce-amărui şi înecăcios? Venea de la ea? Red s-a uitat în jos şi şi-a ridicat tenisul. Talpa era murdară şi udă. A adulmecat. Era benzină?

— Bine, aţi făcut cu toţii o treabă bună! i-a lăudat Oliver, gâfâind de parcă el ar fi avut partea cea grea.

Ar fi fost frumos un „mulţumesc”.

— Aşa, haideţi să plecăm de aici! Reyna, unde-s cheile?

A întins mâna spre ea.

— Cum? I-a întrebat Maddy. Toate cauciucurile sunt sparte.

— Rulota se poate mişca, a răspuns Oliver. Încet, şi probabil roţile nu vor mai putea fi reparate, dar cred că în acest moment avem probleme mai mari.

De ce să fie benzină pe tenişii lui Red?

— Reyna, cheile!

Oliver a pocnit din degete, nerăbdător.

Fata şi-a pipăit buzunarele bluzei de trening, apoi pe cele din spate ale blugilor, în vreme ce în ochi îi apărea o expresie de groază.

— Nu le am! Nu ştiu unde sunt!

Red o văzuse luându-le după ce fuseseră împuşcate toate patru cauciucurile.

— Ce vrei să zici? s-a răţoit la ea Oliver. Le-ai avut. Tu conduceai!

— Ştiu, ştiu...

Agitată, Reyna şi-a trecut mâinile prin părul brunet.

— Poate le-am scăpat când fugeam, nu ştiu.

— Afară?

Oliver striga din nou.

— Ei bine, cine se duce afară să le ia, Reyna?

— Nu se duce nimeni afară, a intervenit Simon.

— Le-am găsit, a anunţat Arthur.

Nu-l asculta nimeni în afară de Red.

— Le-am găsit! a strigat el peste vocile celorlalţi, arătând spre chicinetă, în partea din spate a hiatului lângă care se ascunsese Reyna.

Arthur s-a dus şi a luat cheile, zăngănindu-le ca să dovedească.

— Poftim! a rostit, aruncându-le spre Oliver, care era gata să nu le prindă şi le-a strâns cu stângăcie la piept.

— Bine! a zis Oliver şi a aruncat un „Scuze” rapid spre Reyna.

Red n-a putut să nu se întrebe: pe cine ar fi pus Oliver să iasă ca să le aducă?

— Conduc eu! s-a oferit băiatul, trecând pe lângă soră şi pe lângă iubită în drum spre locul de la volan.

Red nu observase asta înainte, dar acum era o gaură de glonţ în tetieră, iar umplutura albă ieşea prin plasticul rupt. Cum ar fi fost ca gaura aia să fie într-unul dintre ei? Nu, mai bine să nu-şi imagineze,

pentru că atunci avea să se gândească la două gloanţe în ceafă... Aşa-i, vezi? Şi, oricum, trebuia să se gândească la motivul pentru care tenişii ei miroseau a benzină şi la toate celelalte.

Oliver s-a aşezat şi şi-a trosnit oasele gâtului. Şi-a dres glasul.

— O să vă scot de aici, a zis, iar cuvintele lui au sunat ca o promisiune sau ca o ameninţare.

A vârât cheia în contact şi a răsucit-o.

Motorul a tuşit, scoţând horcăit după horcăit. Sunetul pe care nu vrei să-l auzi niciodată.

— Poftim? a făcut Oliver, privind cheia fără a-i veni a crede.

A încercat din nou.

Motorul a icnit şi a bolborosit, cu o ultimă răsuflare.

— Poftim?! a răcnit Oliver şi şi-a smucit capul spre indicatorul nivelului de carburant.

— Nu mai avem benzină. N-are sens. Am făcut plinul la ora nouă. Rezervorul ar trebui să fie plin cel puţin pe trei sferturi. Cum de e gol?

Enervat, a lovit cu pumnul în volan. Încă o dată. Şi încă o dată. Din gât i s-a auzit un sunet neomenesc.

— Asta ţintea el, a zis Red şi a aruncat o privire spre tenişii săi, înţelegând acum. Nu pe mine. Ţintea rezervorul.

— Poftim?

Oliver s-a răsucit, cu faţa roşie şi pătată.

— A tras în rezervorul de benzină, a completat ea.

— De ce? a întrebat Maddy.

Red avea un răspuns. Probabil că şi ceilalţi aveau, dar Simon a fost cel care l-a rostit:

— Ca să nu putem pleca.

Rulota nu pleca nicăieri. Şi iată-i aici, toţi şase, prinşi în capcană în ea, cu nimicul nesfârşit şi punctul roşu aşteptându-i afară!

24:00

ZECE

Prinşi în capcană.

Închişi.

Împărţindu-şi doar nouă metri şi 45 de centimetri, acei 45 de centimetri suplimentari destul de importanţi ca să nu se facă rotunjirea.

— De ce să vrea să ne prindă în capcană aici? a întrebat Maddy, cu pupilele prea mari, două bălţi negre care îi înghiţeau culoarea ochilor. Ce vrea de la noi?

— Nu ştiu! a răspuns Oliver, care s-a ridicat şi i-a mai tras un pumn volanului, ca să-i poarte noroc. Probabil locuieşte pe aici, iar noi ne aflăm în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. V-am spus că n-ar fi trebuit s-o luăm pe aici.

— Ca şi cum ai fi prevăzut ce o să se întâmple? a replicat Simon, cu o notă surprinzătoare de mânie în voce şi pasul nesigur.

Poate era bine ca Red să-i aducă nişte apă. Trebuia ca el să se trezească din beţie, şi încă rapid. Instinctele şi reacţiile îi erau amorţite, şi urma să aibă nevoie de ele în noaptea asta.

— Am zis că am greşit drumul, dar nu m-a ascultat nimeni!

În chicinetă, Red a deschis dulapul montat sus, alături de cuptorul cu microunde. A luat un pahar, l-a dus la chiuveta strălucitor de curată, a deschis robinetul şi l-a umplut aproape până la buză.

— N-am avut semnal. Ne-am rătăcit, a zis Arthur, cu un calm silit în voce pe care nimeni nu-l avea în acest moment.

— Poftim!

Red i-a dat paharul cu apă lui Simon, îndemnându-l din ochi să bea. Cel puţin nu trebuia să-i ţină ea paharul, aşa cum se întâmpla uneori cu tatăl ei.

— Red e de vină, a zis Oliver fără să o privească. Ea a insistat să venim pe aici. Şi voi doi, a arătat spre Arthur şi Simon. Voi trei dădeaţi indicaţiile. E vina voastră!

Simon a păşit în faţă, stropindu-şi cu apă cămaşa. Cealaltă pată tocmai se uscase.

— Conform aceleiaşi logici, aş putea spune că Reyna e de vină că suntem blocaţi aici. Pentru că ea conducea şi a refuzat să întoarcă rulota.

— Nu puteam să întorc! s-a apărat Reyna.
— Hei, vă rog!
Maddy a lovit de trei ori cu palma în masă.
— Asta nu ajută la nimic. Nu-i vina nimănui că suntem aici. Dar suntem, bine? Şi trebuie să încercăm împreună să aflăm ce e de făcut.
— Nu e nimic de făcut, a răspuns Simon, acum aproape isteric. În afară de cazul în care s-a nimerit să-şi fi luat careva în bagajul pentru vacanţa de primăvară o puşcă, şi astfel să putem trage şi noi în el.
Red i-a făcut semn să bea apa.
— Tot nu e semnal? a zis Maddy şi şi-a răspuns singură la întrebare când şi-a coborât privirea spre ecranul telefonului. Fir-ar să fie! Nimic!
— Nu pot fi sunate serviciile de urgenţă fără semnal? a întrebat Simon, tot fără să se atingă de apă. Jur că am văzut asta într-un film!
Nu mergea aşa, Red ştia. Pusese ea însăşi această întrebare cu câţiva ani în urmă, într-o excursie a familiei la Yellowstone.
— Da, uneori scrie *Fără semnal – doar apeluri de urgenţă,* a adăugat Reyna.
— Asta doar dacă telefonul tău poate să se conecteze la altă reţea, a zis Red, răspunsul mamei devenind acum al său. E clar că aici n-are semnal nicio reţea.
— Încearcă! a insistat Oliver, ignorând-o. Încearcă, Maddy!
Aceasta şi-a deblocat telefonul, cu limba scoasă printre dinţi în timp ce se concentra. A făcut să apară pe ecran tastatura şi a format cu atenţie 9-1-1.
A aşteptat încuviinţarea lui Oliver, apoi a apăsat pe butonul verde şi a dus telefonul la ureche.
Au aşteptat cu toţii. Secundele se prelungeau transformându-se într-o veşnicie, iar Maddy a închis ochii ca să se concentreze mai bine. Era unul dintre acele lucruri care o făceau pe Maddy să fie Maddy. Ca atunci când aveau zece ani şi credea că trebuie să suni la uşă de câte ori pleci de acasă sau vii, chiar dacă nu e nimeni acasă şi tu ai cheia. O sonerie stridentă, o singură notă lungă, din faţa casei familiei Lavoy. Ciudat cum Red îşi amintea astfel de lucruri, dar nu-şi putea aminti să sune la AT&T. S-a întrebat care erau lucrurile care credea Maddy că o fac pe Red să fie Red.
Maddy a dat drumul aerului din plămâni, iar pieptul i s-a dezumflat.
— Nimic! a zis încet şi a lăsat telefonul să cadă lângă ea.
Oliver a lovit-o peste braţ şi a înşfăcat telefonul.

— *Nu există conexiune la rețea,* a citit de pe ecran. La dracu'!

A lăsat telefonul, nefolositor pentru el, să cadă înapoi în mâinile lui Maddy.

Păi, Red o spusese deja.

— Poate că cineva a sunat totuși la poliție, a zis Maddy, nevrând să renunțe încă. Știu că e târziu.

Fata a aruncat o privire spre telefon.

— E trecut cu patru minute de miezul nopții, iar cei mai mulți sunt, probabil, în pat. Dar cineva trebuie să fi auzit împușcăturile și a sunat la poliție, corect? Erau ferme și case nu prea departe de aici.

— Sunetul împușcăturilor n-a fost puternic, a răspuns Red. Nici măcar noi nu ne-am dat seama la început ce este. Am auzit doar sunetul cauciucurilor care explodau.

— E o carabină? a insistat Maddy.

Însă Red mai auzise aceste puști, o amintire pe care încerca s-o alunge. Onorul cu trei salve la înmormântare. Un șir de polițiști în uniformă care ținteau deasupra coșciugului acoperit cu steag. Drumul de dincolo de cimitir blocat de ceea ce părea să fie toate mașinile de poliție din oraș, cu girofarurile aprinse, vopsind lumea în roșu și albastru. „Încărcați! Ochiți! Foc!" De trei ori. Un zgomot ca de tunet, călătorind prin cer, zgâlțâind oasele în tine. Și acelea fuseseră gloanțe oarbe. Așa de puternic, inconfundabil! Acoperind sunetul cimpoaielor care cântau „Amazing Grace", ceea ce era oarecum amuzant, pentru că pe mama ei o chema Grace. Familia Lavoy ar fi trebuit să știe; fuseseră și ei acolo. Catherine stătuse în picioare, cu o mână pe umărul lui Red, strângându-i-l ușor când începuseră împușcăturile. Aflat de cealaltă parte a ei, tatăl lui Red nici măcar nu plânsese. Nu, își păstrase toată prăbușirea pentru mai târziu.

— Red? a zis Arthur.

O, nu, vorbiseră fără ea!

— Cred că Red are dreptate, a zis Simon, cu paharul din mână acum doar pe jumătate plin. N-a fost destul de tare nici măcar pentru ca noi să ne dăm seama că-i o împușcătură. Cred că folosește un amortizor.

— Un ce? a întrebat Reyna.

— Un amortizor de sunet, a explicat Simon. Și da, toate cunoștințele mele lumești vin din filme, dar nu înseamnă că nu sunt corecte.

— Deci, crezi că n-a auzit nimeni?

Maddy s-a pleoștit și mai tare, dacă era posibil așa ceva.

— N-a sunat nimeni la poliţie?

Simon a ridicat din umeri.

— Cred că nu putem să ne bazăm pe asta.

— Nu, nu putem să ne bazăm pe asta, a repetat Oliver, prinzând ideea şi rumegând un gând nerostit. Ne facem singuri norocul, i s-a adresat el doar lui Maddy, o expresie a familiei Lavoy care se auzea destul de des.

Ceea ce însemna că Red nu se pricepea deloc să şi-l facă pe al său.

Maddy şi-a privit fratele cu o nouă sclipire în ochi.

— Ne facem singuri norocul! a zis ea. Ei bine, dacă n-a auzit nimeni împuşcăturile, poate că o să audă asta.

Înainte să poată spune cineva ceva, Maddy s-a năpustit spre partea din faţă a rulotei, unde s-a aplecat peste scaunul şoferului şi a apăsat cu degetul mare pe volan.

Claxonul a răsunat brusc, spărgând liniştea de la miezul nopţii. O notă lungă, apoi patru scurte.

— Maddy? a zis Red.

Nu-i plăcea că prietena ei stă atât de aproape de gaura din tetieră. De cealaltă parte, storul de pe geamul spart se mişca în vânt ca o ameninţare tăcută dinspre lumea de afară. Nu, nu Maddy!

Aceasta din urmă şi-a apăsat podul palmei pe claxon, ca şi cum în felul acesta ar fi putut să-l facă şi mai sonor.

— Maddy, a zis Arthur, cu falca încordată în vreme ce se uita la geamul spart. Poate că n-ar trebui să...

Trei claxoane scurte i-au tăiat vorba.

— Cineva o să audă! a strigat Maddy cu hotărâre. Cineva o să...

Red a simţit mai degrabă decât a auzit. Un firicel de aer la dreapta sa. Storul zguduindu-se, dansând în ramă, cu o nouă gaură în el.

Maddy a ţipat.

— Nu, Maddy! a ţipat Red şi mai tare.

UNSPREZECE

Geamul mic de pe partea şoferului trebuie să fi explodat, căci s-a auzit un clinchet de sticlă spartă care se prăbuşea nevăzută afară, pe drum.

În perdeaua neagră care atârna peste ea, se putea observa o gaură cam la vreo treizeci de centimetri deasupra capului lui Maddy. Dar fata avea în continuare cap şi clipea spre ei. Glonţul n-o nimerise.

— Te-a lovit?

Oliver a sărit înainte şi şi-a tras sora din cabină.

— Nu, eu... nu! a îngăimat Maddy, clătinând din capul care era încă la locul lui.

Red i-a prins mâna şi i-a ţinut-o strâns. Dacă Maddy ar fi stat în picioare sau cu câţiva centimetri mai în spate... Ei bine, era prea înspăimântător să se gândească la asta! Iar Red se pricepea să nu se gândească la astfel de lucruri.

— Tipului nu i-a plăcut deloc să faci asta, a zis Simon, cu altă pată umedă pe cămaşă în vreme ce punea pe blat paharul gol.

— Nu, nu i-a plăcut, a încuviinţat Red.

— Bine, ascultaţi toţi! a intervenit Oliver, împingând-o pe Maddy să se aşeze în separeu. O nouă regulă. Nimeni nu face nimic înainte să stea de vorbă cu mine mai întâi. Nimic care să nu fi fost discutat cu tot grupul, de acord?

S-a uitat la fiecare în parte, aşteptând ca prietenii lui să confirme.

Red a dat din cap.

— N-o să fac nici măcar pipi fără aprobare, a răspuns Simon, ridicându-şi mâinile.

Poate că Red trebuia să-i umple iar paharul. Nici că putea exista un moment mai nepotrivit decât acesta ca să fii beat.

— Bine!

Oliver s-a ridicat, şezând pe jumătate pe masă, în vreme ce toţi ceilalţi se strângeau în jurul lui. Falca îi era încordată, trădând hotărâre, ca şi cum ar fi ştiut că, în această situaţie, el era singurul conducător posibil. 21 de ani, studii de drept şi o iubită de protejat, plus o mamă care curând avea să devină procuror-şef.

— Am pierdut deja două geamuri, ceea ce nu-i o veste bună. Aşadar, primul lucru pe care vreau să-l facem este să astupăm geamurile

sparte, ca să fim apăraţi mai bine.

— Cu ce? a întrebat Reyna, ridicând mâinile goale.

— Trebuie să avem ceva. Să căutăm cu toţii prin rulotă şi prin bagaje. Găsiţi orice resurse putem folosi şi aduceţi-le aici, pe masă!

— Resurse? a întrebat Arthur.

— Lucruri care să ne ajute să supravieţuim. Ceva care să acopere geamurile. Orice ar putea fi folosit la prim ajutor. Sau ca armă.

— Armă? a pufnit Simon. Da, lunetistul ăla n-o să ştie ce l-a lovit când o să mă reped la el, cu încetinitorul, cu aparatul meu de ras Gillette.

Oliver nu l-a luat în seamă.

— Acum! Aveţi cinci minute!

Nimeni n-a protestat, aşa că s-au îndepărtat cu toţii de masă, pornind în diferite direcţii cu genunchii îndoiţi şi ţinându-şi capetele aplecate. Simon şi Arthur au luat-o spre paturile lor suprapuse – Simon, cel de jos, Arthur, cel de sus – şi bagajele pe care le lăsaseră acolo de dimineaţă. Oliver şi Reyna au trecut pe lângă ei şi s-au oprit în faţa uşii închise a dormitorului. Patul larg de dincolo de uşă, în care se presupunea că urmau să doarmă în noaptea asta. Acum Red nu mai credea că avea să doarmă cineva în această noapte.

— Geamul din spate e încă neacoperit, a informat-o Oliver pe Reyna. Târăşte-te înăuntru, ascunde-te lângă peretele din spate şi coboară storul! Eu o să sting lumina şi o să închid uşa, ca lunetistul să nu vadă nimic.

Nu mai vorbea cu ea cu blândeţe. Dar asta era prima regulă a conducerii, fireşte: delegarea sarcinilor. Totuşi, lui Red nu-i venea să creadă că băiatul nu-i ceruse ei sau lui Arthur, sau lui Simon să acopere geamul, şi nici nu se dusese el însuşi să fie eroul. Reyna s-a uitat lung la Oliver, ca şi cum nici ei nu-i venea să creadă.

— În regulă! a înghiţit fata în sec.

— Bine, unu, doi, trei!

Oliver a deschis uşa, iar Reyna s-a furişat înăuntru în patru labe, dispărând când Oliver a stins lumina şi a închis uşa după ea.

Băiatul i-a surprins privirea lui Red, care se uita la el, şi a dat din cap sumbru.

Peste câteva secunde s-a auzit vocea Reynei:

— Gata, rezolvat!

Oliver a urmat-o în dormitor, unde a aprins lumina şi s-a îndreptat

spre dulap, ieşind din raza vizuală a lui Red.

— Red, haide! a zis Maddy, apoi a prins-o de cămaşă şi a smucit-o înapoi.

Maddy s-a oprit lângă canapea, cu ochii la cele două compartimente mari de deasupra, în care ea şi Red îşi puseseră valizele. Ca să le ia, trebuia să stea chiar în dreptul geamului spart. Storul încă se legăna, iar vântul şuiera prin gaura de glonţ şi înăuntru pătrundea iz de benzină. Mâna lui Maddy tremura în timp ce fata cerceta gaura şi privea spre locul în care stătuse, încercând să refacă traseul glonţului. Sau asta îşi închipuia Red că face; o cunoştea pe Maddy, iar Maddy o cunoştea pe ea.

— Iau eu valizele! a zis Red şi a împins-o pe Maddy înapoi în siguranţa locului de lângă masă.

A păşit apoi prin sticla care scrâşnea sub tălpi, după care a ridicat un picior şi s-a urcat pe canapea. Pielea falsă a scârţâit sub talpă, în vreme ce piciorul celălalt era încă în aer, în spate. A deschis primul compartiment, a prins mânerul violet-închis al noii valize a lui Maddy şi a smuls-o de acolo cu muşchii braţului încordaţi.

— Câte chestii ai împachetat? a întrebat şi a lăsat geamantanul greu să cadă pe canapea, împrăştiind alte cioburi.

Maddy s-a repezit să-şi ia valiza şi a rămas cu ea în braţe, aproape ca un scut.

Red a deschis celălalt compartiment şi a întins mâna după geanta sa, observând abia acum că se descosea într-o parte; firele negre desprinse au gâdilat-o când a prins-o. Tatălui ei nu i-ar fi plăcut asta; era vechea valiză a mamei, cu *Grace Kenny – Philadelphia* scris încă pe eticheta de deasupra. Unul dintre ultimele lucruri scrise de ea care le rămăseseră. Însă nu era momentul să se gândească la asta. Niciodată nu era momentul.

Red a coborât cu valiza în mâini şi s-a întors la Maddy, care şedea turceşte pe podea între uşă şi blatul chicinetei, desfăcând fermoarul valizei sale noi şi rigide. Fermoarul s-a înţepenit un pic când l-a tras peste colţ.

Red a măturat cu piciorul nişte cioburi şi s-a aşezat lângă Maddy, cu spatele încovoiat rezemat de uşă şi sprijinindu-şi valiza de cea a lui Maddy.

A tras fermoarul şi a împins capacul, care s-a izbit de podeaua rulotei.

— Fără zgomote bruște! a strigat Simon peste umăr, iritat.
— Scuze! a răspuns Red, tot peste umăr.
S-a oprit din ce făcea; Maddy o privea țintă.
— E o nebunie, a zis Maddy încet, clătinând din cap și mușcându-și buza de jos. Nu-mi vine să cred că se întâmplă asta!
Nici lui Red încă nu-i venea să creadă. Din motive diferite, probabil, pentru că ea aproape întotdeauna se aștepta să se întâmple ce e mai rău. Maddy era paharul pe jumătate plin, iar Red, cel pe jumătate gol, ceea ce îi aducea aminte: trebuia să-i mai dea apă lui Simon.
— O să scăpăm cu bine? a întrebat Maddy, și dintr-odată ochii i s-au umplut de lacrimi, iar una i s-a rostogolit pe obraz.
Red i-a șters-o când a ajuns pe bărbie.
— Da, o să scăpăm cu bine, îți jur! a zis Red, făgăduință pe care nădăjduia că avea să și-o poată ține.
A încercat să-i spună asta lui Maddy doar din priviri, clipind încet.
— Și dacă unul dintre noi o să fie împușcat? a întrebat Maddy, cu buza de jos gata să-i cadă și amenințând să-i ia cu ea toată fața.
— N-o să fie nimeni împușcat!
Red i-a susținut privirea.
— O să ieșim din asta vii, amândouă! i-a promis.
La ele era întotdeauna *amândouă,* încă de dinainte să fi învățat să meargă, să vorbească și să gândească. Și chiar și de dinainte de asta, când mamele lor erau cele mai bune prietene, formând propriul *amândouă* încă din prima zi în care se întâlniseră la facultate. Familiile Lavoy și Kenny, doar că, pe atunci, mamele lor aveau alte nume de familie. Maddy nu era doar cea mai bună prietenă a ei, ci făcea parte din familie.
— Haide, să căutăm *resurse!* a zis cu vocea lui Oliver, ceea ce de obicei o făcea pe Maddy să râdă. De data asta n-a mers, așa că Red a încercat altceva: Poate că cele șase veste antiglonț pe care le-am pus în valiză se vor dovedi folositoare.
Maddy a pufnit, ștergându-și nasul.
— Poate că la fel va fi și releul de telecomunicații pe care l-am pus în valiza mea.
Iată, în sfârșit aproape un zâmbet! Maddy a deschis capacul valizei, care era așa de burdușită, că poate chiar avea acolo un releu. Teancuri înalte de haine, frumos împăturite și despărțite în secțiuni: aici lenjeria de corp, pantalonii scurți în partea aceea, mai multe perechi de blugi,

trei truse de cosmetice, perechi de pantofi la mijloc, ca liniile unei grile. Plecau pentru şapte zile, dar Maddy părea să-şi fi luat destule haine pentru câteva săptămâni.

Red s-a uitat la valiza sa. Niciun teanc, nicio împăturire, nicio ordine. Lenjerie de corp făcută ghem şi înghesuită prin toate colţurile, iar rătăcite pe acolo, un rimel diluat şi un fond de ten care nu i se potrivea cu nuanţa pielii şi care nu aveau să mai fie văzute niciodată. O baltă de ceva vâscos roz-marmorat – ceea ce însemna, probabil, că flaconul de şampon se desfăcuse – întinzându-se peste o şosetă singuratică. Periuţa de dinţi chiar în mijloc, cu bluza ei frumoasă agăţată de peri. Spera să poată împrumuta pastă de dinţi de la Maddy, nu că acum ar mai fi avut importanţă.

— Red! a zis Maddy mustrător, privind harababura din valiza lui Red.

Şi-a vârât mâna, răsturnând hainele ca să vadă dedesubt.

— Ai uitat să-ţi iei costumul de baie? a întrebat, căutând prin ce mai era acolo.

Red avea unul albastru cu alb, şi Maddy avea dreptate: nu era acolo.

— Trebuie să-mi fi scăpat din vedere, s-a apărat Red, încercând să-şi amintească faptul că uitase.

Maddy s-a răsucit spre ea.

— Şi ce naiba urma să faci într-o vacanţă la mare fără costum de baie?

Red a ridicat din umeri.

— Să împrumuţi unul de la mine, bănuiesc?

Era iritată, dar, cel puţin, dacă era iritată însemna că nu era speriată. Asta era mai bine.

— Nu cred că mai are importanţă, a zis Red. N-o să ajungem la plajă.

Maddy n-a comentat nimic.

— N-am nimic folositor, a continuat Red, apoi a tras fermoarul valizei şi a împins-o cu piciorul.

— Stai să văd şi eu! a şoptit Maddy, întorcându-se spre propria valiză.

A luat una dintre trusele de cosmetice, din plastic strălucitor cu imprimeu zebră, şi a deschis-o.

— Da, mă gândeam eu! a exclamat şi a scos o foarfecă pentru păr.

— Tu nu te tunzi niciodată singură... a început Red.

— Nu, dar întotdeauna o iau cu mine la drum. Nu ştii niciodată când

ai nevoie de foarfecă. Odată a trebuit să transform o pereche de colanţi în pantaloni scurţi, când m-am înşelat în privinţa vremii.

— E pentru prim ajutor sau armă? a întrebat Red, uitându-se la foarfecă.

— Amândouă, presupun, a răspuns Maddy, scoţând o rolă de scotch din aceeaşi trusă.

A pus amândouă obiectele lângă ea şi le-a bătut uşurel cu palma.

— O, da!

S-a întins spre partea din faţă a valizei şi compartimentul închis cu fermoar de acolo.

— Am luat o lanternă adevărată, pentru cazul în care stăm pe plajă până târziu, iar telefoanele rămân fără baterie sau ceva de genul.

A scos o lanternă mare cam cât mâna ei, neagră, cu o bandă galbenă, fluorescentă.

— Am pus acolo şi o minge de plajă. Presupun că e inutilă. Ce naiba se întâmplă, Red?

— Ştiu! a zis brusc Arthur, destul de tare să audă şi ceilalţi. Putem folosi salteaua de pe patul meu ca să blocăm geamul mare din spatele canapelei.

— E o idee bună, a zis Red odată cu Oliver, care ieşea din dormitor cu Reyna după el.

Băiatul avea câte ceva în amândouă mâinile şi strângea obiectele la piept în timp ce se chinuia să treacă pe lângă Simon pe culoarul îngust. A ajuns la masă şi s-a oprit să se uite la toţi, cu ochii însufleţiţi şi iscoditori.

— Bun, s-a scurs timpul! a zis. Ce aţi găsit şi o să ne ajute să supravieţuim în noaptea asta?

DOISPREZECE

Oliver a fost primul, desigur, şi a aşezat pe masă o trusă mică de prim ajutor – Red bănuia că Reyna o pusese în bagaje – şi o lanternă frontală cu două baterii suplimentare. Maddy a pus şi ea pe masă foarfeca, rola de scotch şi lanterna.

Simon s-a întors în chicinetă cu mâinile goale, la fel ca Red. Dar s-a oprit acolo şi a deschis unul dintre sertare.

— Ştiam că trebuie să fie unul pe aici, pe undeva, a zis, apoi s-au auzit zăngănit de tacâmuri şi hârşâit de metal pe metal când a scos mâna încleştată pe plăselele negre ale unui cuţit de bucătărie.

Era ascuţit, cu tăiş zimţat în care se reflecta lumina slabă de pe tavan.

— Cuţitul lui Cehov, a comentat Simon cu un zâmbet sumbru, punându-l pe masă lângă celelalte obiecte.

— Poftim? a întrebat Oliver.

— Nimic, o chestie din teatru.

Un clămpănit şi un mormăit în spate. Arthur se lupta cu salteaua din patul său, pe care a tras-o jos şi a luat-o sub braţ, cu ochelarii aşezaţi strâmb.

Red i-a făcut semnul cu degetele mari ridicate, iar el i-a răspuns la fel cu mâna liberă.

— Mi-a desfăcut cineva sticla de tequila? a întrebat Oliver, scormonind prin rucsacul său de pe blat.

— Alt mister de dezlegat, a zis Simon de lângă frigider. Imediat după ce ne dăm seama de ce e acolo un lunetist care trage în noi. Asta îmi aminteşte ceva, a adăugat, apoi a deschis frigiderul, a scos o sticlă de votcă nedesfăcută şi a pus-o lângă vraful de pe masă.

Red i-a aruncat o privire întrebătoare.

— Pentru dezinfectarea rănilor, a explicat el. Sau curaj lichid.

— Aha! a exclamat Oliver, iar mâna i-a apărut din fundul rucsacului strângând o brichetă de argint Zippo strălucitoare.

În plus, gravată şi, pe pariu, scumpă. Curând, bricheta a ajuns şi ea în morman.

— Aici e o mică trusă de unelte, a zis Reyna, cu vocea înăbuşită, căci capul îi era în debaraua de lângă portiera rulotei. Dar presupun că n-avem ce face cu o ruletă.

— Doar dacă vrem să ne distrăm măsurând lungimea rulotei cât suntem prinşi în capcană în ea, a zis Simon.

— Are nouă metri şi 45 de centimetri, a zis Red, nu doar nouă metri.

Simon ar fi trebui să ştie, doar el era cel care îi spusese, iar acum ea nu-şi mai putea scoate din cap afurisitul de număr.

Reyna a ieşit din debara, având în mâini un ciocănel, o şurubelniţă şi o rolă de bandă adezivă gri.

— Mai sunt acolo un mop, un făraş şi o mătură, a completat, adăugând la colecţie noile obiecte.

— Grozav!

Oliver şi-a rotit privirea prin rulotă, sărind peste Arthur, care avea mâinile ocupate, şi s-a uitat de la Simon la Red.

— Simon! a zis.

Ghinion! Probabil pentru că era cel mai aproape. Şi pentru că toată lumea ştia că el băuse tequila.

— Poţi să iei făraşul şi mătura şi să aduni cioburile?

— Zău?

Simon şi-a oţelit privirea.

— Să nu se taie cineva! a adăugat Oliver, conducându-l spre debaraua deschisă, cu mişcarea deghizată într-o bătaie pe spate. O să-ţi ia fix două minute, apucă-te de treabă!

Simon a mormăit ceva în barbă, însă Red n-a prins decât cele mai dure silabe. Nu-şi închipuia că e ceva ce merită să fie repetat. Simon a luat făraşul şi mătura, trudindu-se un pic să le despartă, apoi s-a aplecat şi a măturat în făraş grămăjoare de cioburi care sclipeau odată cu mişcarea.

— Trage-ţi picioarele! a cerut, măturând în jurul pantofilor lui Maddy şi al valizei ei, care era încă deschisă.

— Bun, e bine! a zis Oliver, privind *resursele* pe care reuşiseră să le adune.

Red s-a uitat şi ea – foarfecă, o brichetă, o lanternă frontală, baterii de rezervă, un ciocan, o şurubelniţă, bandă adezivă, o rolă de scotch, votcă, un cuţit de bucătărie, trusa de prim ajutor şi o lanternă obişnuită –, fiecare obiect dispărându-i din minte de îndată ce trecea la următorul, ca într-unul dintre acele jocuri de memorie la care pierdea întotdeauna.

— Să pun asta unde trebuie? a zis Arthur, ridicând mai sus salteaua.

— Da, fă-o! a răspuns Oliver. Daţi-vă toţi deoparte!

Arthur a mers încet, manevrând salteaua pe lângă colţuri şi oameni. Clanţa uşii toaletei a încercat să i se agaţe de bluza de trening şi să-l tragă înapoi. Reyna a desprins-o, iar el i-a mulţumit cu un semn din cap. S-a răsucit apoi cu stângăcie ca să-l ocolească pe Simon, aflat pe podea, însă partea din spate a saltelei tot l-a lovit pe acesta în cap, iar Simon a mai mormăit ceva nedesluşit.

— Ar trebui să intre acolo, în spatele pernelor de pe spătar, a zis Oliver, care a apucat capătul saltelei şi l-a ajutat pe Arthur s-o manevreze în sus şi înainte, în dreptul ferestrei sparte.

Au împins-o până la capăt, în spaţiul dintre canapea şi perete, înfiptă sub compartimentele de deasupra.

— Stai aşa, blochează uşa! a cerut Oliver şi a împins salteaua mai departe, până ce capătul i-a ajuns lângă scaunul pasagerului din cabină. Asta e! a adăugat, apoi a prins-o şi a zgâlţâit-o ca să verifice. E înţepenită bine!

O fi fost ea înţepenită bine, dar putea o saltea să oprească un glonţ dintr-o armă de precizie? Red nu era sigură că da, însă acum puteau cel puţin să pretindă că sunt în siguranţă aici, fără ca exteriorul să răsufle prin acel geam. Să se prefacă era jumătate din joc, iar ea ar fi trebuit să o ştie. Viaţa ei depindea de asta.

— Bun, cu geamul am rezolvat!

Oliver s-a tras înapoi.

— Mai avem nevoie de ceva ca să-l acoperim pe cel de lângă scaunul şoferului.

S-a răsucit spre Red.

— Ai găsit ceva ce am putea folosi?

Nu, ea era singura care eşuase pe acest front şi se uita în jos, la valiza sa inutilă, cu marginile zdrenţuite din care ieşeau fire, ca şi cum acestea ar fi vrut să se rupă. Şi, hei, asta i-a dat o idee, dacă tot erau ceilalţi disperaţi după aşa ceva.

— Da! a răspuns, cel mai mult surprinzându-se pe sine. Valiza mea! Putem s-o turtim şi s-o folosim la acoperirea acelui geam. Oricum se desface în bucăţi.

— Bună idee! a zis Reyna înaintea lui Oliver. Şi putem folosi banda adezivă ca s-o fixăm acolo.

Oliver nu spusese că e o idee bună, aşa că Red aştepta, însă el a luat cuţitul de pe masă şi i l-a întins cu plăselele înainte.

— Fă tu onorurile! a zis când fata l-a luat. Dar hai să-ţi punem

lucrurile altundeva! Nu vrem să ne stea în cale toate catrafusele tale.

— Le putem pune în valiza mea! a oftat Maddy. Sunt sigură că încap, doar n-are multe lucruri.

Maddy a luat valiza lui Red și a răsturnat-o, iar conținutul a căzut peste obiectele ei frumos împachetate. A oftat din nou când a văzut flaconul de șampon care curgea, după care l-a dat deoparte, iar apoi a apăsat pe capac ca să poată trage fermoarul.

Red spera că Arthur nu se uitase la lenjeria ei făcută ghemotoc. Știa că era acolo o pereche de chiloți cu unicorni; Moș Crăciun i-i adusese în acel ultim Crăciun. Red nu mai credea în el de la opt ani, dar era tradiția ca Moș Crăciun să-i aducă familiei Kenny șosete și lenjerie de corp urâte. Numai că era posibil ca Moș Crăciun să fi murit când murise mama ei.

— Oli, poți să mă ajuți să pun valiza înapoi sus, să nu ne stea în cale? a întrebat Maddy.

Numai sora lui mai mică avea voie să-i zică Oli. Red o învățase pe propria piele, asta era sigur.

— Da, evident!

Oliver a gemut când a ridicat valiza cu greutate aproape dublă, iar Arthur s-a apropiat, i-a deschis compartimentul și l-a ajutat să îndese înăuntru geanta voluminoasă.

Simon tocmai termina de măturat ultimele așchii și bucățele de sticlă de pe canapea, apoi s-a dat înapoi. Acum podeaua era curată. A dus fărașul plin în chicinetă – Red a icnit când băiatul s-a poticnit, împiedicându-se din senin –, însă mâna lui era, cumva, sigură. A deschis dulapul în care se afla coșul de gunoi, a răsturnat în el cioburile și a lovit fărașul de marginea coșului ca să cadă ultimele firișoare sclipitoare.

— Haide, Red!

Oliver se întorsese și stătea în picioare lângă ea, care era ghemuită lângă carcasa goală a valizei.

— Hai să terminăm cu asta!

Red a strâns mai bine cuțitul și l-a întins spre colțul cel mai apropiat. A încercat să nu se uite la eticheta care atârna în partea de sus, însă ochii o trădau. Haide, nu contează! Mama nu-i în acea etichetă, mama e moartă! Și au nevoie de ceva cu care să blocheze geamul; Red trebuia să fie utilă, așa cum erau toți ceilalți. Prin urmare, a apăsat cuțitul pe colț, tăind cu lama zimțată și despicând fermoarul,

ţesătura şi cartonul de dedesubt. Cuţitul a muşcat materialul cu dinţii, desfăcând colţul. Red s-a mutat la următorul, cu plăselele încălzindu-i-se în mână. Oricum, de ce i se părea amuzant cuvântul *resurse?* Lucrurile la care trebuia cu adevărat să se gândească erau punctul roşu de afară şi persoana care îl folosea. Privind. Aşteptând?

— Bună treabă cu sticla, Simon! a zis Oliver, un „bravo" întârziat, însă totuşi un „bravo".

Un bun conducător îşi motivează echipa. Delegare. Motivare. Oare Oliver avea să-i zică şi ei „bună treabă" când termina de măcelărit vechea valiză a mamei ei?

— Poftim! a zis Red şi şi-a îndreptat spatele după ce a tăiat şi ultimul colţ, iar laturile valizei zăceau pe podea.

— Bine, pune-o acolo, atunci!

Asta era toată lauda pe care o căpătase. Oliver Lavoy nu era la fel de generos cu aprecierile precum Maddy sau Catherine, care îi ziceau lui Red „bravo" tot timpul dacă merita.

— Te ajut eu, s-a oferit Arthur şi s-a dus să ia de pe masă banda adezivă şi foarfeca.

Trei „resurse" folosite deja, of, haide, ce-ar fi să termine odată cu *resursele!* Să se gândească atunci la alt cuvânt. *Catrafuse. Drăcovenii. Chestii.*

Red s-a ridicat, a luat rămăşiţele valizei şi le-a dus în partea din faţă a rulotei, la câţiva paşi în urma lui Arthur. Acesta a tras un pic într-o parte marginea perdelei şi s-a aplecat să se uite repede.

— Doar unul dintre geamuri e spart, a anunţat. Pe partea asta.

A arătat spre cel din faţă.

— Vrei, te rog, s-o ţii sus, iar eu o lipesc?

— Asta a zis ea!

— Simon, ce Dumnezeu! l-a repezit Maddy. Nu-i momentul şi nici locul. Dacă ăsta-i ultimul lucru pe care îl aud înainte să mor, atunci jur pe ce am mai sfânt că...

A lăsat ameninţarea în suspensie.

Faţa lui Arthur s-a îmbujorat iar, un trandafiriu cald. Şi-a trecut mâna peste obraji, ca şi cum ar fi putut să şteargă roşeaţa, s-o ascundă de ea. Păi, era în ordine să fie jenat; oricum, probabil îi văzuse chiloţii vechi cu unicorni.

Arthur şi-a făcut de lucru cu banda adezivă, apoi a dezlipit o bucată şi a tăiat-o cu foarfeca lui Maddy, iar Red a aşezat valiza desfăcută în

fața perdelei, peste gaura dinspre nimicul nesfârșit de afară. În întuneric, unde trăia punctul roșu.

Arthur a pus un genunchi pe scaunul șoferului, după care a apăsat banda adezivă pe marginea de sus a valizei și a mai tăiat o bucată ca s-o fixeze temeinic.

— Te simți bine? a întrebat-o, trecând la cealaltă latură, iar mâna lui a atins-o din greșeală pe a ei.

Un mic foc de artificii în capul lui Red. Ce mic foc de artificii tâmpit! Maddy trebuia să-i spună că nu-i momentul sau locul.

— Totul o să fie în ordine, a zis Red, privind țintă înainte, lăsându-și totodată ochii să se piardă în amănuntele țesăturii valizei și trecând pe deasupra și pe dedesubt, ca să nu se gândească la cât de aproape era fața lui Arthur de a sa în acest moment, când amândoi erau aplecați peste scaunul șoferului.

— Nu asta am întrebat.

— Nu știu, a răspuns ea, sinceră de data asta. Se presupune că trebuie să fii bine când cineva încearcă să te omoare?

— Nu cred.

Și, cumva, vocea lui Arthur s-a descotorosit de silabele dure, pe care le-a netezit și le-a făcut să alunece una spre cealaltă. Altcineva ar fi putut să numească asta îngăimare, însă Red nu era altcineva. Arthur a apăsat o fâșie lungă de bandă adezivă peste lățimea valizei până pe partea de geam care era neatinsă și și-a retras repede mâna de pe perdea în siguranța rulotei.

I-a întrerupt un sunet. Apa trasă la WC. Red s-a uitat în spate și l-a văzut pe Oliver închizând ușa de la baie.

— Bine, veniți aici cu toții! a strigat el și iar a bătut tare din palme.

Red a tresărit. Poate că trebuia să-i spună cineva să nu mai facă asta.

— Du-te! a îndemnat-o Arthur.

Oare observase tresărirea? Doar să nu fi observat focul de artificii.

— Pot să termin eu aici.

Băiatul și-a pus palma pe valiză, preluând de la Red restul de greutate, cu ultimele fâșii de bandă adezivă pregătite.

— Mulțumesc!

Red s-a îndepărtat, ducând cu ea înapoi la masă foarfecă și rola de bandă. Altcineva pusese deja înapoi cuțitul.

Maddy era rezemată de frigider, iar Red a venit să se rezeme alături de ea.

— Se pare că Arthur a rezolvat cu geamul acela, a zis Oliver exact când Arthur termina treaba şi îşi ştergea mâinile pe blugi, venind spre ei.

Toţi şase, strânşi în chicinetă şi în jurul ei.

— Bine, acum, că am asigurat rulota, a început Oliver, deşi cine ştie cât de sigură putea să fie în realitate împotriva acelei puşti.

Nu mai vedeau nimic afară, rulota era mica lor lume, însă un glonţ putea să pătrundă pe oriunde, prin perete şi prin oricine era în cale, şi să iasă pe partea cealaltă înainte ca ei să apuce măcar să ţipe. Nu părea prea sigur, nu aşa cum înţelegea Red cuvântul.

— ...trebuie să vedem care este planul nostru.

— Planul? a întrebat Maddy.

— Da, ca să plecăm cu toţii de aici. Vii, a adăugat el, şi cu acel cuvânt aerul s-a îngroşat, şi era un zumzet ciudat în urechile lui Red în vreme ce făcea acel lucru, încercând să-şi imagineze cum ar fi să fie ne-vie.

Reyna şi-a dres glasul, iar Red i-a fost recunoscătoare că îi abătuse atenţia.

— Păi, ascultaţi! Fata a aruncat o privire spre ceasul de pe telefonul său şi a adăugat: Au trecut deja 25 de minute de când a tras ultima dată în rulotă. Poate că el... Nu ştiu, poate că a plecat?

Vocea i s-a ridicat la sfârşit, prefăcând totul într-o întrebare.

— Ce, crezi că s-a plictisit şi s-a dus acasă ca să şi-o ia la labă? a întrebat Simon.

— Poate că da!

— Doar dacă nu cumva aşteaptă, a zis Maddy.

— Ce aşteaptă? a întrebat-o Reyna.

— Să credem că a plecat şi să ieşim pe uşă drept în cătarea lui, a răspuns ea pe un ton mohorât.

— E o idee care stă în picioare, a zis Oliver, iar Red nu ştia de partea cui este, până ce băiatul nu s-a apropiat de Reyna. De unde ştim că încă mai este acolo?

Doar n-avea de gând să-l facă pe unul dintre ei să iasă ca să verifice, nu? Şi care erau şansele să fie Red, Arthur sau Simon cel căruia îi dădea acele instrucţiuni? Cei de care te poţi lipsi.

— Eu nu mă ofer voluntar să merg, a zis Simon.

Probabil că se gândise la acelaşi lucru, încă iritat de măturarea cioburilor.

Din nou sfârâitul din urechile lui Red. Îl mai auzea cineva?

— Ei bine, hai s-o spunem în felul următor! a zis Oliver. Rulota nu pleacă nicăieri. Nu putem cere ajutor. În concluzie, singurul mod în care scăpăm de aici este să părăsim rulota. Şi Reyna are dreptate: a trecut o vreme de la ultima împuşcătură. Poate că a plecat.

— De ce să tragă în toate cauciucurile şi în rezervorul de benzină ca să ne prindă în capcană aici dacă avea de gând să plece, pur şi simplu, după aceea? a întrebat Maddy.

Se părea că nimeni nu ştie cum să răspundă la asta. O clipă nimeni n-a mai zis nimic, doar se uitau unii la alţii; Red îşi pipăia buzunarul, iar Simon se holba în tavan. Până ce o voce a îndrăznit să întrerupă tăcerea:

— Alo!

Red a ridicat privirea spre Simon, apoi spre Arthur. Vorbise unul dintre ei? Vocea suna ciudat: metalică şi înăbuşită. Dar nu, nu putea să fie unul dintre ei, pentru că şi ei se uitau în jur, căutându-l pe cel care vorbise. Arthur i-a surprins privirea, iar Red a clătinat din cap. Nu fusese ea.

— Cineva tocmai... a început Reyna.

Oliver a ţistuit-o, ridicând un deget.

— Dar eu...

Acum Simon.

— Taci! i-a strigat Oliver, ridicând amândouă mâinile ca să controleze tăcerea.

Dar nu era tăcere; era iarăşi acel sunet găunos, de sfârâială.

S-a oprit cu un clic şi...

— Alo! a zis vocea iar, profundă şi imaterială.

Maddy a icnit, iar Oliver a bătut-o uşurel pe braţ să tacă, ridicând degetul spre ceilalţi.

— Alo?

O voce, dar nimeni care să spună că e a sa. Red s-a uitat în spate. Vocea venea din partea din faţă a rulotei, ca şi sfârâitul pe care nu şi-l imaginase.

— Alo! a rostit. Vino aici!

TREISPREZECE

— Să nu mişte nimeni!

Ochii lui Oliver erau înnebuniţi, învârtindu-i-se în cap pe când cerceta partea din faţă a rulotei şi întunericul parbrizului rămas neacoperit. Băiatul s-a dat înapoi, căutând pe bâjbâite cuţitul pe masă.

— A zis „Vino aici”, a şoptit Maddy, cu spaimă în glas şi mişcându-şi instinctiv braţele pentru a-şi acoperi capul. E chiar afară? Oh, Dumnezeule, o să ne omoare pe toţi!

— Alo!

S-a auzit apoi un clic, iar vocea a dispărut, înlocuită de sfârâitul de mai devreme, însă de data asta Red ştia exact ce este, sunetul trecând prin ea şi culegând instantanee de amintiri pe care de obicei le alunga, fie bune, fie rele. Alergând prin casă, în vremea în care acolo domnea o atmosferă caldă, cu o staţie de emisie-recepţie în mână şi jucându-se de-a „Vardiştii şi vardiştii” cu mama. Inventaseră jocul, vezi tu, pentru că niciuna dintre ele nu voia să fie hoţul. Micuţa Red strigând în staţie coduri de poliţie inventate, uneori prea agitată ca să-şi amintească să apese pe butonul pentru emisie, dar întotdeauna amintindu-şi să încheie cu „Terminat!” Alergând în camere separate, cerând raportul despre *Tipii Răi. Tipii Răi* erau invizibili, dar, cumva, ea şi mama izbuteau întotdeauna să rezolve problema şi să salveze oraşul.

Sunetul ăla însemna paraziţi, zumzetul dintre vocea sa şi a mamei pe când fugeau una spre alta, râzând şi adăpostindu-se de gloanţe. Dar acum totul era distrus, pentru că era exact acelaşi sunet ca la înmormântare, paraziţii de după ultimul apel pe staţia de emisie-recepţie a poliţiei. „Centrala către agentul 819.” Paraziţi. „Agentul 819 nu răspunde.” Paraziţi. „Agentul 819, căpitan Grace Kenny, e sfârşitul turei. Dispărută, dar niciodată uitată.” Paraziţi.

Dispărută, aşa era. Iar Red încerca să uite în cea mai mare parte a timpului.

— Alo?

De data asta, vocea venea dinspre Oliver, care era lăsat pe vine, cu ochii ţintă la partea din faţă a rulotei şi cu cuţitul ridicat.

— Nu-i aici! a zis Red. E un radio cu două canale.

Oliver şi-a mijit ochii spre ea.

— O staţie de emisie-recepţie.

Oliver s-a ridicat în picioare, slăbind strânsoarea pe cuţit.

— Unde e?

— Pe acolo, pe undeva...

Simon a arătat spre scaunul şoferului, iar gaura ca un ochi a glonţului i-a fulgerat cu privirea.

— Înăuntru sau afară? a întrebat Reyna, făcând un pas şovăielnic în faţă.

— Cum să fi intrat? a repezit-o Oliver. Noi suntem aici, iar rulota e sigură.

Poate că, dacă spunea asta de destule ori, avea să devină adevărat.

— Vino aici! a cerut vocea printre pârâituri.

— Cred că vrea să mergem să luăm aparatul, a zis Maddy.

— Nu-mi pasă ce vrea el! a lătrat Oliver. Lăsaţi-mă o clipă să mă gândesc!

— Vrea să vorbească cu noi? a întrebat Simon, schimbând o privire cu Maddy.

— Alo!

— Tipul aşteaptă, a zis Reyna. Oliver, nu vrem să-l înfuriem!

— Ce mai aşteptăm? a întrebat Simon şi a pornit înainte, fără să mai aştepte permisiunea lui Oliver. Haideţi! a adăugat şi le-a făcut semn cu mâna, căci nu era destul de viteaz să se ducă singur.

Red a pornit pe urmele lui. La fel a făcut şi Arthur, păşind cu grijă în spatele lui Simon, toţi cu capetele aplecate. Red era pregătită să se lase în genunchi la cel mai mic sunet sau la cea mai mică mişcare a aerului, cu respiraţia blocată în piept.

Paraziţii se auzeau mai tare, mai denşi parcă, încercând să scoată la lumină amintiri vechi, însă Red le-a alungat din minte. Avea nevoie de un creier limpede în acest moment. Şi, oricum, Simon avea dreptate, paraziţii se auzeau de undeva de lângă scaunul şoferului. De dincolo de el.

— Scuză-mă! a zis Oliver, dând-o deoparte cu cotul pe Red.

Era clar că se mai gândise.

— Unde este?

— Nu văd, a răspuns Simon, ghemuindu-se ca să se uite la picioarele scaunelor din faţă. Nu-i aici.

— E afară, a răspuns Red, ascultând cu atenţie. Dincolo de geamul acela.

A arătat spre cel pe care ea şi Arthur tocmai îl astupaseră cu valiza

turtită. Părea că staţia e chiar dedesubt, plutind în întunericul de afară, unde regulile erau diferite, aşteptând ca ei s-o lase să intre.

— Aţi auzit ceva pe când acopereaţi geamul? a întrebat Oliver.

— Nu, nimic!

Arthur a înghiţit în sec.

— Probabil că a pus-o acolo după ce am terminat, a continuat Red.

Ar fi recunoscut acel sunet pe dată dacă ar fi fost la doar câţiva centimetri de capul ei.

— Trebuie s-o luăm! Vrea să vorbească cu noi, a zis Simon şi a dezlipit câteva dintre fâşiile de bandă adezivă care fixau capacul valizei.

— Vrea cineva să se uite? Oliver, tu eşti şeful, nu-i aşa?

— Nu-mi bag faţa în gaura aia!

— Alo!

Vocea era chiar acolo, metalică, dar clară. Un fior s-a strecurat pe şira spinării lui Red, urcând până în spatele gâtului ei vulnerabil.

— Ei bine, nici eu nu-mi bag faţa acolo, a şuierat Simon. Nu pot să ajung pe Broadway fără o afurisită de faţă.

— Hei, hei, unul dintre voi să-şi folosească telefonul! a propus Reyna, stând în spatele lor alături de Maddy. Faceţi o filmare cu telefonul pe geam!

— Bună idee! i-a spus Arthur, care şi-l scotea deja din buzunarul blugilor.

A căutat aplicaţia, a selectat opţiunea „video" şi a atins semnul fulgerului ca să activeze bliţul. Agresiv de luminos în lumina galbenă şi slabă de pe tavan.

— Ai grijă! l-a avertizat Red când Arthur a apăsat pe butonul de înregistrare, iar bipul pe care l-a scos a străpuns-o, alăturându-i-se fiorului de pe spinare.

Arthur i-a făcut un semn cu capul lui Simon, care s-a ghemuit pe scaun ca să-i lase loc şi a tras înapoi colţul valizei. Deschizătura era mică, dar suficientă ca Arthur să-şi strecoare prin ea mâna cu telefonul. S-a întins în faţă, pierzându-şi jumătate din braţ în lumea de afară şi în necunoscutul de dincolo de ea.

— Alo!

Simon a tras brusc aer în piept, iar Arthur a tresărit, încleştându-şi dinţii. Mâneca i-a fluturat şi s-a încreţit în jurul articulaţiei cotului în vreme ce îşi mişca încheietura mâinii afară, descriind o rotaţie

completă. Red i-a privit faţa pe când făcea asta, încordarea buzei de sus, concentrarea din ochi, şi şi-a zis că, dacă nu se gândeşte la punctul roşu, atunci acesta n-are cum să-i ia lui braţul sau orice altă parte din el. Dar asta nu însemna că se gândeşte la acel lucru?

— Bine! a zis Arthur, iar expresia încruntată i s-a mai îmblânzit când şi-a tras braţul înapoi în rulotă repede şi cu stângăcie.

A atins ecranul ca să oprească înregistrarea. Simon a apăsat la loc banda adezivă, iar Red s-a aplecat peste spătarul scaunului ca să vadă clipul de pe ecranul lui Arthur. Oliver a făcut la fel, privind peste umărul lui Arthur.

Clipul a început cu o imagine mişcată a bordului, tăind sfârşitul vocii lui Red care îi spunea să aibă grijă. A trecut la Simon, care îşi trăgea picioarele în sus ca să-i facă loc şi se uita în spate, cu ochii la un punct aflat deasupra obiectivului. Un prim-plan al degetelor lui Simon care se îndoiau, trăgând într-o parte colţul valizei. Pe ecran s-a mărit gaura neagră care sfărâmă bariera dintre afară şi înăuntru în vreme ce pătrundea în întunericul deplin de dincolo de rulotă, cu aerul luminat de strălucirea fantomatică a telefonului. Nu era nimic afară, nimic vizibil, până ce imaginea a coborât, iar bliţul a luminat drumul, evidenţiind pietrele şi cioburile.

— Alo! a repetat din înregistrare vocea de acum nouăzeci de secunde.

Imaginea a tremurat şi apoi a continuat, mutându-se spre dreapta, iar lumina albă s-a reflectat din oglinda laterală din partea şoferului.

— Acolo! a arătat Simon cu degetul spre ecran.

Arthur a oprit clipul. În partea de jos a oglinzii atârna o formă, una mică şi neagră, cu o antenă ieşindu-i din partea de sus. Staţia de emisie-recepţie îi fulgera din întuneric cu un ochi verde-aprins: un mic afişaj dreptunghiular luminat.

— Unde e? a întrebat Maddy din spate.

— Agăţată de oglinda din partea şoferului, a răspuns Oliver, îndreptându-se de spate. Bine, Arthur, întinde mâna şi ia-o!

— De ce trebuie să facă asta Arthur? a întrebat Simon.

— Pentru că a făcut-o deja o dată.

— E în ordine! a zis Arthur în timp ce îşi sufleca mâneca de pe braţul drept, desfăcând şi strângând pumnul ca şi cum ar fi exersat, cu tendoanele reliefate sub pielea bronzată.

La baza arătătorului avea o cicatrice mică, încreţită, pe care Red n-o

observase până acum. Şi cu siguranţă nu era momentul potrivit ca să întrebe de ea.

— Vrea să luăm staţia, aşa că deocamdată n-o să tragă, a şoptit Arthur, mai mult pentru sine decât pentru altcineva.

Şi-a trosnit oasele gâtului şi apoi s-a arătat pregătit, dând din cap spre Simon.

Acesta a tras înapoi valiza, făcând o deschizătură mai mare de data asta, iar Arthur s-a aplecat spre ea. Şi-a încleştat pumnul şi l-a vârât acolo, iar braţul i-a dispărut iarăşi afară. Răsufla prea repede, lucru care a făcut să i se aburească ochelarii, cu nasul lipit de valiză în timp ce mâna căuta orbeşte.

— O simt! a exclamat, cu muşchii gâtului încordaţi.

— Ia-o! l-a îndemnat Oliver, aplecându-se în faţă.

— Nu pot, e legată!

Arthur a răsuflat pe gură şi a închis ochii în spatele ochelarilor. Aşa cum făcea Maddy uneori ca să se concentreze. Oare Red încercase vreodată şmecheria asta?

— Bine, cred că o pot desprinde... Staţi aşa...

— Să n-o scapi! a zis Oliver, de parcă Arthur nu şi-ar fi spus deja acelaşi lucru.

Probabil; Red nu-i putea citi gândurile.

— Am prins-o! a şoptit Arthur, apoi a deschis ochii şi a clipit rar în vreme ce îşi trăgea cu grijă braţul prin gaură, cotul, apoi încheietura mâinii; antena staţiei s-a agăţat de valiză când a tras-o în sfârşit înăuntru.

Paraziţii şuierau când au trecut pragul, iar Arthur a şuierat şi el, uitându-se la Red, cu ochii căprui-verzui nesiguri în vreme ce se readaptau la lumină.

— Poftim! a zis şi s-a întins peste Simon ca să-i dea lui Red staţia, pe care a lăsat-o să-i cadă în mână.

Era rece între degetele fetei.

— Alo! a cârâit staţia în strânsoarea ei.

Îi ţinea în mână vocea, pe el, lunetistul, punctul roşu, dar nu voia să facă asta, iar inima îi bătea prea tare, ajungând în urechi şi în gâtlej. Red s-a uitat la staţie, la cifrele de pe afişaj, la butoanele de sub ecran, la difuzorul ale cărui găuri semănau cu nişte cercuri din lanuri şi la microfonul din partea de jos a aparatului, atât de asemănător cu cel cu care se juca ea. Negru, în afară de afişajul verde şi de un buton roşu

într-o parte.

— Ce ar trebui să...? a început ea, însă Oliver a venit şi i-a luat staţia de emisie-recepţie din mâna desfăcută.

A cercetat-o, mijindu-şi ochii.

— Ce-o să spunem? a întrebat Reyna. Poate că ar trebui să plănuim mai întâi cum să procedăm cel mai bine, ca să ne lase în pace.

— Cum să...

Oliver a zgâlţâit aparatul, ridicând privirea spre Red. Chiar nu se jucase niciodată cu unul dintre ele, nici măcar în copilărie? Red nu şi-l amintea decât făcându-şi temele sau spunându-le ei şi lui Maddy să termine cu gălăgia. Oliver Lavoy, născut pentru studiile de drept la fel ca mama lui, care în curând avea să fie procuror-şef, n-avea timp de joacă.

— Apeşi butonul ăla roşu de pe o parte ca să vorbeşti.

Red i-a arătat, aşa cum odinioară îi arătase ei mama. Nu acum, ieşi din capul ei, n-ai ce căuta aici!

— Aşa! a zis el, de parcă acum era evident, şi a tras adânc aer în piept.

— Oliver, a zis Reyna, n-ar trebui să...

Oliver a apăsat pe buton, iar paraziţii s-au oprit imediat. A ridicat staţia în dreptul feţei.

— Cine eşti? a întrebat, forţându-şi vocea aşa de tare, că s-a auzit un mârâit.

Paraziţii au revenit când Oliver a luat degetul de pe buton şi s-a uitat la ceilalţi cu ochii mari.

Au aşteptat.

Un clic, iar paraziţii au dispărut.

— A, m-aţi găsit! a zis staţia, rece şi metalic.

— Cine eşti? a întrebat iar Oliver.

— Butonul, i-a amintit Red.

— Cine eşti? a repetat Oliver, de data asta apăsând pe buton.

Paraziţi.

— Ştiţi cine sunt.

Paraziţi.

— Nu? a zis Oliver.

— Sunt cel de afară cu puşca.

Red a înghiţit în sec, silind aerul să coboare prin gâtlejul încleştat.

— Ce vrei de la noi? a întrebat Oliver şi s-a îndepărtat de cabină,

pășind prin rulotă.

Ceilalți l-au urmat.

— Dacă e vorba de bani, nu cred că avem prea mult numerar la noi. Dar poți să-i iei pe toți. Și cardul meu de credit. O să-ți dau PIN-ul! Ia cât vrei! E al tău! Doar lasă-ne să plecăm!

Clic.

Paraziți.

— Nu vă vreau banii! a răspuns vocea.

Pe fața lui Oliver a trecut o umbră; era nedumerire în arcuirea sprâncenelor lui. Măcar de-ar fi așa de ușor, Oliver. Să arunci cu bani în problemă.

— Și atunci, ce vrei?

Oliver umbla de colo-colo.

— Îmi pare rău dacă suntem pe pământul tău! N-am vrut să comitem nicio infracțiune. Ne-am rătăcit! N-ar fi trebuit să ajungem aici. E doar locul nepotrivit în momentul nepotrivit.

Paraziți.

Stația a scos un cârâit, un sunet ciudat, întrerupt. Oare bărbatul râdea de ei?

— Și dacă ți-aș spune că sunteți oamenii potriviți, în locul potrivit și exact la momentul potrivit?

Oliver a lăsat în jos stația și s-a uitat la ceilalți, cu ochii umbriți. Gura i s-a zbătut în tăcere, cuvintele stingându-i-se pe buze înainte să le poată insufla viață.

Brațul lui Maddy s-a încordat, lipit de Red. De cealaltă parte a ei, Simon o ținea de mânecă. Ea nu s-a mișcat, privind țintă stația din mâna lui Oliver, modelând în capul său paraziții sub forma unor cuvinte goale, șoptite. „Oamenii potriviți, locul potrivit, momentul potrivit."

— Ce vrea să zică? a întrebat Arthur, cu vocea răgușită și joasă blocându-i-se în gât.

Ochii i-au fulgerat spre Red, însă ea nu-i putea da niciun răspuns.

Oliver a tras aer în piept cutremurându-se și a ridicat stația la buze. A apăsat pe buton; singurul sunet din rulotă era răsuflarea lui Red, pe care o simțea prea grea în piept.

— Ce vrei să zici? l-a întrebat Oliver pe bărbatul de afară, din nimicul nesfârșit.

Paraziți.

— O să-ţi spun ce vreau să zic!

Paraziţi.

— Oliver Charles Lavoy. Madeline Joy Lavoy. Reyna Flores-Serrano. Arthur Grant Moore. Simon Jinsun Yoo. Redford Kenny.

PAISPREZECE

Haos!

Când începuse Maddy să ţipe? Red nu-şi mai amintea. De parcă sunetul fusese dintotdeauna acolo, în capul ei, alături de paraziţi.

Umerii lui Simon se zguduiau, zbătându-se în vreme ce el parcă se sufoca.

Staţia a căzut lângă Oliver; era haos în vârtejul auriu al ochilor lui, care se mişcau prea repede ca să fie în timp real.

Arthur se bâlbâia.

Reyna înjura.

Red asculta, iar haosul i se furişa în creier pe când îşi dădea seama că acum începea ceva nou, o schimbare în aer şi o greutate în piept.

— De unde ne ştie numele? a întrebat Simon, înecându-se. Cum dracu' ne ştie numele?

— Nu, nu, nu! a reuşit Maddy să ţipe ascuţit. E aici ca să ne omoare. O să ne omoare pe toţi!

— Eu... eu nu p-pricep... a clătinat din cap Arthur. C-cum...

— La dracu'!

Reyna şi-a prins faţa în palme, cu şuviţe de păr negru lipite de piele.

— Era plănuit! Totul era plănuit. Ne aştepta aici.

Nu întâmplător, nu! Nu locul nepotrivit, momentul nepotrivit. Plănuit! Totul era plănuit. Şi de ce avea încă în cap ţipătul lui Maddy?

Ochii lui Oliver se roteau în continuare, ca şi cum ar fi fost defecţi şi aveau să i se deşurubeze din ţeastă.

— Oliver, fă ceva! a strigat Reyna. Spune ceva! Tipul ştie cine suntem.

Oliver a revenit brusc la viaţă.

— Ce pot să spun, Reyna? Ce pot să fac? Încerc să mă gândesc ce înseamnă asta!

— Ce înseamnă asta este că ne-a prins dinadins aici în capcană. Ştia că venim.

— Cum ar fi putut să ştie? a întrebat Simon, cu ochii lăcrimându-i pe când rostea cuvintele tuşind. Ne-am rătăcit.

— De ce? De ce? se jeluia Maddy

— Voi toţi, lăsaţi-mă să mă gândesc! a răcnit Oliver în mijlocul acelui haos, cu pete roşii urcându-i pe gât şi ameninţând să-i invadeze

fata.

Maddy plângea.

Simon tuşea.

Arthur privea ţintă, iar Reyna clătina din cap.

Red asculta, lăsându-se învăluită de sunetul paraziţilor ca să alunge ţipătul.

Însă paraziţii s-au oprit, iar în locul lor s-a auzit vocea adâncă, metalică:

— Vă pot spune şi datele de naştere, şi adresele, dacă vreţi.

Oliver s-a speriat parcă de staţia din mâinile sale, aşa că a pus-o pe masă. A făcut un pas în spate şi a cercetat – o, cu braţele încrucişate la piept.

— E posibil să fi căutat plăcile de înmatriculare ale rulotei după ce a tras în cauciucuri? i-a întrebat pe ceilalţi. Să fi ajuns la unchiul lui Simon şi apoi să ne găsească pe noi, ceilalţi?

Red îşi dădea seama după faţa lui Oliver că nici măcar el nu credea asta; că nu era nevoie de un răspuns, pentru că fusese deja oferit prin întrebarea în sine.

— Ştia cine suntem înainte să fi ajuns aici, a zis Reyna, şi i s-a alăturat lui Oliver, privind staţia. El ne-a adus aici, prinzându-ne în capcană.

— De ce?

Maddy şi-a trecut mâinile peste faţă.

— O să ne omoare, a anunţat Simon, dar vocea nu i se potrivea cu acele cuvinte, fiind goală şi plată.

— Nu vreau să mor! a strigat Maddy, cu o nouă lacrimă rostogolindu-i-se pe nas, de unde s-a desprins şi a picat pe podea.

Red a prins iar mâna lui Maddy şi a strâns-o. Nu mai era un „totul o să fie bine”, ci un „sunt şi eu aici”.

Oliver a dat din cap pentru sine, o dată, de două ori, apoi s-a întins şi a luat iar staţia.

— Am chemat deja poliţia, a anunţat ea. De ceva vreme. O să ajungă aici din clipă în clipă.

Paraziţi.

Un cârâit rece şi neomenesc. El râdea din nou.

Oliver a aşteptat să revină paraziţii, apoi a apăsat pe buton.

— Da! Distractiv, nu? Vor veni în mai puţin de cinci minute, aşa că probabil ar trebui să-ţi aduni catrafusele şi s-o iei la goană, dacă vrei să

capeţi un avans.

— Nu vine niciun poliţist. Nu vine nimeni să vă ajute.

Un muşchi a zvâcnit pe obrazul lui Oliver.

— Ba da, vin! I-am chemat! a insistat cu o notă de disperare în glas.

Paraziţi.

— N-aţi chemat pe nimeni. Nu există semnal. Am avut eu grijă de asta!

Oliver a lăsat jos staţia, cu degetul mare îndepărtându-se de buton.

— LA DRACU'! a zbierat, agăţându-se de cuvinte în timp ce îi sfâşiau gâtlejul.

Stropi de salivă în aer.

— A eliminat semnalul? a zis Reyna, cu mâna ridicându-i-se spre ceafa lui Oliver, care s-a aplecat în faţă, cu coatele pe genunchi şi capul în mâini.

Deja înfrânt.

— Cum a putut să facă asta? a întrebat Simon, răsucindu-se ca să le adreseze întrebarea tuturor.

Niciun răspuns.

— Cea mai importantă întrebare e de ce, a intervenit Reyna. Ce vrea? O să-i dăm, şi poate ne lasă să plecăm.

— Vrea să ne omoare, a răspuns Maddy, strângând şi ea mâna lui Red aşa de tare, că a simţit cum li se strivesc oasele între ele.

Oliver a strâmbat din nas, îndreptându-şi spatele. S-a şters la gură cu dosul mâinii şi a apăsat pe buton.

— Te rog, nu ne omorî! a zis.

Oliver Lavoy nu era pregătit să moară. Era pregătit vreunul dintre ei?

Un pârâit din staţie.

— Asta depinde de voi, a răspuns vocea. Vreau ceva de la voi. Şi o să capăt înainte să treacă noaptea.

— Am zis că poţi să iei cardul meu de credit. Toate cardurile noastre. Ia tot ce avem!

Red nu avea nimic.

Paraziţi.

— V-am spus, nu bani vreau.

— Întreabă-l ce vrea! a intervenit Simon, fluturând o mână ca să-i atragă atenţia lui Oliver. Întreabă-l!

Oliver a apăsat pe buton.

— Ce vrei?

— Unul dintre voi ştie ceva. Un secret. Ştii cine eşti şi ştii despre ce este vorba.

Red a simţit cum i se împăienjenesc ochii şi şi-a imaginat că poate să vadă sunetul paraziţilor mânjind aerul cu un cenuşiu cu picăţele şi închizându-se în jurul ei. Umerii lui Maddy s-au lăsat în jos, iar mâna i-a devenit lipicioasă şi neplăcută în palma lui Red. Arthur clipea prea repede, răsucindu-se ca se uite la Simon, care tuşea şi se bâlbâia. Ochii Reynei s-au lăsat în jos, iar Oliver a început să-şi muşte interiorul obrazului. Nimeni nu se uita la Red, dar ea se uita la toţi.

Oliver a ridicat din nou staţia la gură. A aşteptat o clipă, apoi două.

— Ce secret? a întrebat şi a luat degetul de pe buton. Paraziţi.

— Asta trebuie să vă daţi seama voi şase. Şi ţineţi minte un lucru: nu mă puteţi vedea, dar eu vă văd. Dacă încercaţi să fugiţi, o să trag.

CINCISPREZECE

Aerul era prea dens aici și părea să aibă consistența unui sirop din pricina mirosului de benzină și a respirațiilor lor tot mai rapide. I-a înfundat lui Red nasul și urechile, până ce a putut să închidă ochii și să pretindă că nu-i acolo, silindu-se să se gândească la modelul perdelelor. „Nu mă puteți vedea, dar eu vă văd”, și Red nu vedea nimic aici, cu ochii închiși.

— O să ne împuște dacă părăsim rulota, a zis Oliver, ca și cum n-ar fi ascultat cu toții, ca și cum n-ar fi auzit asta împreună adineauri.

Red a deschis ochii și și-a tras mâna din strânsoarea lui Maddy. S-a uitat la Oliver, care a lăsat stația să cadă pe masă cu o bufnitură mai puternică decât ar fi trebuit. Aparatul stătea ridicat, cu afișajul cu cristale lichide verzi urmărindu-i.

— N-o să mai plecăm din rulota asta, s-a smiorcăit Simon și și-a trecut mâna peste față, stricându-și tot aspectul și dezvăluind roșeața de sub ochi. Dacă e să murim aici, la dracu, o să mai beau niște tequila!

— Nu, Simon! a croncănit Red, cu vocea răgușită de parcă n-ar mai fi fost folosită.

— La dracu'! a lătrat el, ducându-se la blatul chicinetei. Haideți toți, să tragem câte o dușcă pe întuneric[8]!

Reyna a trecut pe lângă el și i-a blocat calea spre blat și rucsacul lui Oliver deschis.

— Nu! a zis ea pe un ton sever. Trebuie să rămânem raționali!

— Ce ești tu, paznic la tequila? a arătat-o el cu degetul.

— Așa, fiindcă sunt mexicană?

— Nu, fin'că-mi stai în drum! a sughițat el. Dacă vreau să mor beat, atunci o să mor beat, mulțumesc frumos și noapte bună!

— N-o să murim! a zis Arthur, pășind în față ca să-l tragă pe Simon înapoi, cu mâna pe umărul lui. Nu trebuie decât să-i dăm ce vrea. Care-i secretul despre care vorbește?

— Și despre cine e vorba? a adăugat repede Maddy, mușcându-și unghiile.

Red se uita drept înainte și clipea lent, limpezindu-și privirea ca un

[8] Joc de cuvinte multiplu, intraductibil: *Let's do shots in the dark. A shot in the dark* înseamnă „la nimereală”. Iar shot înseamnă „împușcătură”, dar și „cantitate mică de alcool/dușcă” (n. tr.).

om care n-are secrete. Un om care nu se gândește la ele chiar acum. Însă toți au secrete, nu-i așa? Altcineva de aici mai avea unul. Era al ei mai rău, mai mare? Foarte probabil, cel puțin cel pe care îl avea acum. Planul. Dar nimeni nu putea să-l afle vreodată, asta era chestia. Oh, și mai era și faptul că mama ei murise și probabil era vina ei, toată vi... Să fie Bart Simpson modelul de pe perdea?

— Nu-s eu! a zis Simon, renunțând la tequila.

Băiatul a trecut apoi pe lângă Red și Maddy și s-a trântit pe canapea, cu capul rezemat de salteaua înțepenită acolo.

— Singurul meu secret e că nu le-am spus părinților că vreau să fiu actor, în loc să lucrez în domeniul finanțelor. Nu cred că amenință cineva că mă omoară pentru că sunt un puști pasionat în taină de teatru. În afară de tata, adică, a zis, adăugând cu o șoaptă exagerată, teatrală: E coreean.

— Mie nu-mi vine în minte nimic, a zis Arthur, oprindu-se ca să se scarpine la ochi. Nu destul de important pentru asta.

— Nici mie, a adăugat Maddy, aproape prea repede.

Red a observat. Ca și faptul că nu ridicase privirea și nici nu se uitase în ochii nimănui.

Oliver a pășit în față și și-a dres glasul.

— Știu cine este! Știu despre ce este vorba!

Red s-a uitat la el. Maddy s-a uitat și ea. Arthur și Simon l-au fixat cu privirea. Reyna însă nu a făcut-o.

— E vorba de mine și Maddy, a zis el.

Maddy s-a încordat.

— Eu nu.. A început ea.

— E evident, nu? i-a tăiat vorba Oliver. E vorba de mama noastră.

Acum Reyna *se uita* la el.

— Ce vrei să zici? l-a întrebat.

— Trebuie să fiu cazul ei. Procesul lui Frank Gotti.

— Ce-i aia? a zis Arthur.

— Mama noastră e procuror-adjunct și, totodată, procurorul principal într-un proces de omucidere care va avea loc curând.

— Cu mafia, a zis Simon, gesticulând cu sticla de bere.

Stai așa, de unde luase el berea?

— Da, exact!

Oliver a pocnit din degete spre el.

— Toată chestia asta pare exact ceva ce ar face niște mafioți.

— De ce? Care e cazul? a făcut Arthur greşeala să-l întrebe.

Oare Red chiar putea suporta să asculte tot încă o dată? Oliver i-a aruncat o privire, dar ea şi-a păstrat aerul impasibil.

— Aşadar, acum vreun an, a început el, rezemându-se cu spatele de masă, şeful unui grup criminal organizat...

— Mafia, a trântit-o Simon.

— Da, mafia!

Falca lui Oliver s-a încleştat, băiatul fiind evident iritat de întrerupere.

— Capul familiei, un bărbat pe nume John D'Amico, a murit de cancer la gât anul trecut, la spital. A lăsat în urmă un vid de putere, cu trei membri ai familiei luptându-se să-l înlocuiască la vârf.

Da, şi-a zis Red, primul pomenit era...

— Tommy D'Amico, a zis Oliver, ridicând un deget. Fiul cel mare al lui John.

Numărul doi:

— Joseph Mannino, care fusese mâna dreaptă a lui John, ceea ce înseamnă un fel de al doilea la conducere.

Şi, în sfârşit:

— Francesco Gotti, care fusese *consigliere* pentru John, ceea ce înseamnă cel mai important sfătuitor.

Oliver a lăsat în jos cele trei degete, şi imaginea lui Frank Gotti a fost cea care a apărut brusc în mintea lui Red, acea fotografie pe care o văzuse de atâtea ori, cu o buclă neagră alunecând în jos peste ochiul stâng al bărbatului.

— Cei trei au împărţit familia în bisericuţe, ca să zic aşa, a continuat Oliver, privind în jur ca să se asigure că îl ascultă cu toţii. Au existat lupte, dar nimeni n-a fost vătămat grav. Nu până în luna august a anului trecut, când Frank Gotti l-a omorât cu mâna lui pe Joseph Mannino. L-a împuşcat de două ori în ceafă. Iar mama mea – mama noastră – reprezintă acuzarea în procesul intentat lui Frank. Procesul are loc peste câteva săptămâni, iar ea o să obţină verdictul de vinovăţie. O ştim. E clar că o ştiu şi ei.

Arthur a privit în jos, cu ochii fulgerând înainte şi înapoi, ca şi cum ar fi sortat tot ce spusese Oliver.

— Deci, crezi că asta...

Arthur a făcut semn în jur spre rulotă şi spre nimicul nesfârşit de dincolo de geamul blocat.

— ...faptul că noi suntem aici, că lunetistul e acolo, se leagă de cazul de omucidere?

— Da, e clar că asta se întâmplă, a răspuns Oliver cu o expresie fermă. E vorba despre mama. Oamenii ăştia încearcă să ajungă la ea. Iar pentru asta ne folosesc pe mine şi pe Maddy.

— Vrei să zici că ne ţin ostatici pentru răscumpărare? a întrebat Maddy pe un ton nesigur.

— Într-un fel, a răspuns Oliver şi a încuviinţat cu o mişcare din cap. Probabil că au luat deja legătura cu ea şi i-au spus că ne ţin ostatici undeva.

— Dar de ce? a întrebat Reyna. Ce ar putea să vrea de la ea?

— Dacă ajung la proces, mama o să-l trimită pe Frank la închisoare pentru tot restul vieţii. Probabil îi cer să găsească o cale de a renunţa la acuzaţii, ca să împiedice cazul să ajungă la proces. Dacă nu...

Vocea i s-a stins.

— Dacă nu, o să ne omoare, a terminat Maddy ideea, poticnindu-se la ultimul cuvânt.

Oliver n-a zis nimic, însă tăcerea lui era un răspuns suficient; în plus, paraziţii din staţie vorbeau în locul lui.

— Şi acum, că mă gândesc mai bine, poate că secretul despre care vorbeşte el, cel pe care îl doreşte... poate că este identitatea martorului ocular. Cel pe care se bazează întregul caz. Şi vor ca mama să le zică despre cine e vorba.

— Ca să poată să omoare martorul şi să oprească procesul? a întrebat Reyna încruntată şi cu ochii mijiţi.

Red s-a uitat la Oliver, aşteptând răspunsul.

— Da! a răspuns el. La oamenii de teapa asta, n-ar fi prima oară când un martor al acuzării e omorât chiar înainte de proces. De aceea mama s-a străduit aşa de mult să protejeze anonimatul martorului. Pe toată chestia asta scrie „crimă organizată”.

— Şi ea o să cedeze? a întrebat atunci Red, încercând să-i ajungă din urmă pe ceilalţi, să vadă imaginea de ansamblu şi locul lor în aceasta. O să le dezvăluie identitatea martorului?

Oliver s-a uitat la ea. A clipit.

— Are de ales între mine şi Maddy şi martor. Mama o să le dea numele, a adăugat el. E pe viaţă şi pe moarte. Va trebui s-o facă.

Red a încuviinţat din cap. Ceva neplăcut şi cald i s-a adunat în piept pe măsură ce vorbele lui Oliver căpătau greutate. La dracu'! Oricum o

dădeai, cineva avea să moară aici. Adică, în cazul în care Oliver avea dreptate. Şi de obicei cam avea dreptate.

— De aceea nu putem lăsa să se întâmple asta, a continuat Oliver, oţelindu-şi privirea. Va trebui să-i oprim. Va trebui să evadăm. N-o putem lăsa pe mama să dea acel nume. Procesul e mult prea important. Ar putea fi sfârşitul carierei ei.

— Şi cineva ar muri, i-a amintit Maddy. Mama s-ar face vinovată de moartea martorului, dezvăluindu-i numele.

— Aşa-i! Am spus deja asta! s-a răţoit Oliver, fără să înţeleagă.

Însă Red a prins ideea, bucuroasă că Maddy e acolo ca să-şi contrabalanseze fratele. Între a salva o viaţă şi cariera mamei lui, ei bine, era clar ce avea mai multă importanţă pentru Oliver. Şi, probabil, se gândea şi la propria lui carieră. Red şi-a muşcat buzele ca să nu spună nimic, nu că asta ar fi putut să-l facă să se răzgândească.

— Eşti sigur că despre asta este vorba? l-a întrebat Reyna pe Oliver, ridicând privirea spre el, cu ceva special în ochi, o scânteiere pe care Red n-a putut s-o descifreze.

O conversaţie tăcută într-o fracţiune de secundă.

Oliver n-a luat-o în seamă.

— Da, despre asta trebuie să fie vorba! Vreau să zic, dacă gândeşti un pic logic, eu şi Maddy suntem cele mai valoroase ţinte de aici. Trebuie să fie vorba despre noi.

Red nu putea să-l contrazică.

— Există vreun motiv pentru care altcineva de aici ar putea să fie luat ostatic de un lunetist? a întrebat el.

Ceilalţi au clătinat din cap; Red a clătinat şi ea.

— Nimeni nu mă iubeşte, a zis ea cu un suspin.

Nu aşa cum îi iubea Catherine pe Maddy şi Oliver. Gândul la asta o durea; i se strângea stomacul şi simţea că are o gaură în inimă.

— Bine, în ordine! Suntem toţi de acord? a întrebat el, însă neaşteptând, de fapt, un răspuns. Aşadar, acum trebuie să ne gândim cum să evadăm.

ŞAISPREZECE

„Evadare” era un cuvânt ciudat, nu-i aşa? Unul dintre cele de care se poticnea Red. La fel de amuzant ca „resursă” însă nu în acelaşi fel. Un cuvânt care, dacă te gândeai prea mult la el, îţi devenea cumva ţepos şi fără noimă. Te rog, careva, zi altceva! Evadare. *Eeevadare. EVADARÉ.*

— Doar ca să încerc o alternativă, a zis Simon de pe canapea, lovind cu capul în saltea.

Mulţumesc, Simon!

— Ce-ar fi să aşteptăm aici, în rulotă, să treacă totul? Uite, răsăritul trebuie să fie pe la şase, da? Şi pe lumină lunetistul îşi pierde avantajul, pentru că vom putea să vedem unde este. Apoi putem evada...

Iarăşi acel cuvânt.

— ...şi, pentru că e dimineaţă, avem mai multe şanse să găsim ajutor.

Simon s-a lăsat pe spate cu mâinile ridicate, ca şi cum planul lui era acolo, aşezat deasupra lor, întins ca o ofrandă.

— Mama va dezvălui numele înainte de răsărit, a zis Oliver clătinând din cap şi respingând planul.

— Şi martorul va fi omorât, a zis Maddy cu falca încleştată şi un aer sumbru. Mama va fi răspunzătoare de moartea cuiva.

„De moartea cuiva.” Red a simţit iar o apăsare în piept.

— Aşa-i!

Simon a dat din cap, ridicând mâinile şi, odată cu ele, dezvăluind parcă şi planul.

— Şi e foarte trist pentru martor, desigur. Bietul om! Însă nu-i cu adevărat vina noastră. Şi aş prefera să supravieţuim noi şase. Suntem mai bine adăpostiţi în rulotă. Adică, zău aşa, a continuat Simon şi s-a uitat în jur. Arthur? Red? a adăugat, căutând aprobare în ochii lor.

Însă Red n-a aprobat; nu putea. Şi-a lăsat privirea în jos.

— Cred că ar trebui să facem ce zice Oliver, a răspuns ea, păstrând un ton neutru.

Ce alegere avea? Oliver era şeful: conducătorul firesc, cea mai mare valoare. Aici era vorba de supravieţuire, iar această rulotă nu era un loc sigur, oricât de mult ar fi pretins ei.

Simon şi-a lăsat mâinile să cadă pe lângă corp, uitându-se la Red cu o licărire care arăta că se simte trădat. A renunţat cu o ridicare din umeri şi s-a întors la berea lui.

— Majoritatea a hotărât.

Oliver a bătut din palme, revenind la problemă.

— Atunci hai să începem să ne gândim cum putem să evadăm!

ÉVADÄRÈ.

— Sau să obţinem ajutor, a adăugat Maddy.

Arthur a oftat şi şi-a scos ochelarii ca să-i şteargă pe bluza de trening.

— Niciuna dintre variante nu prea pare posibilă în acest moment. Nu există semnal. Nu-i nimeni în jur. Nu avem o puşcă. Şi nu ştim unde este, acolo, în întuneric.

O pauză.

— El însă are toate cărţile.

Oliver a expirat zgomotos, ca pentru a puncta că are dreptate, iar Red putea să parieze că nu-i plăcea să fie cel care n-are nicio carte. Cărţi. Cărţi de Pokemon? Ăsta era modelul perdelelor? Dacă se gândea la asta, nu se putea gândi la ceva mai rău, cum ar fi ceea ce se petrecea cu ei.

În absenţa vocilor, paraziţii au umplut din nou încăperea, iar Oliver s-a uitat la staţie.

— Poate că nu are *toate* cărţile, a zis el şi a ridicat staţia, adăpostind-o în căuşul palmelor ca şi cum ar fi fost făcută din sticlă. Avem asta. Tipul a scăpat din vedere ceva. Ne-a dat un dispozitiv de comunicare!

Vocea lui căpăta viteză, în timp ce gura încerca să ţină pasul, aşa cum păţea şi Red.

— Nu putem folosi asta ca să luăm legătura cu cineva? Vreau să zic că e limpede că staţiile de emisie-recepţie n-au nevoie de semnal. Şi serviciile de urgenţe nu folosesc oricum staţii? Nu putem să conectăm cumva asta la radioul poliţiei şi să cerem ajutor?

— Nu-mi vine să cred că nu ne-am gândit mai devreme la aşa ceva!

Simon s-a aplecat în faţă.

— Ăsta-i un plan la care pot să particip.

Nu mergea aşa. Nimic din toate astea nu mergea aşa.

— Cum să...

Vocea lui Oliver s-a stins în vreme ce cerceta afişajul.

— Ce nu-i în ordine, Red?

Arthur se uitase la ea; trebuie s-o fi citit în ochii ei. Crezuse că se pricepe mai bine să păstreze un aer neutru, doar avea destul

antrenament.

— Îmi pare rău! a început, uitându-se la Maddy în loc de Oliver, căci fata era cel mai blând dintre membrii familiei Lavoy. Stațiile de emisie-recepție nu funcționează așa. Frecvențele radio sunt reglate. Serviciile de urgențe, cum e poliția, au frecvențele lor specifice, ca să nu aibă interferențe de la alte semnale, cum sugerezi tu.

— Da, știu! a zis Oliver.

Dar știa oare?

— Totuși, în caz de urgență, nu-l putem pune să facă asta?

Exista un răspuns simplu la asta, cel pe care Oliver nu voia să-l audă. Dar întrebase, așa că:

— Nu! a răspuns ea, ferindu-și privirea, ca ochii lui să n-o forțeze să dea alt răspuns. Nu, nu-i posibil fizic să faci această stație să transmită pe frecvențele de urgență pe care le folosește poliția.

— La dracu'! a venit în schimb răspunsul simplu al lui Oliver.

— De unde știi? s-a răsucit Reyna spre Red, însă în locul ei a răspuns Oliver:

— Mama ei a fost polițistă.

Și acel „a fost" încă durea. Întotdeauna. Însă nu de aceea știa ea așa de multe despre stațiile de emisie-recepție. Mă rog, nu direct. Mama ei fusese polițistă, dar asta fusese și Red când jucau împreună acel joc. Și iată cum de știa! La patru zile după înmormântare, Red găsise în pod o cutie cu vechituri de-ale mamei. Și acolo, cuibărite între jachete și pantofi vechi, erau stațiile. O fâșie de bandă adezivă pe spatele fiecăreia, pe una scriind MAMA, pe cealaltă, RED. Nu le căutase, nu cu adevărat, voia doar să se uite, s-o mai păstreze pe mama încă o zi și apoi încă una. Red își lăsase acolo stația și o dusese pe cea cu eticheta MAMA jos, în camera sa. Furase de la tată o șurubelniță – pe atunci el era deja în cea mai mare parte rătăcit, dar încă se mai putea preface că funcționează în parametri normali, încă mai mergea la serviciu – și, în liniștea camerei sale, după miezul nopții, demontase micul aparat. Bucată cu bucată, cablu cu cablu, însă nu găsise nicăieri vocea mamei ascunsă înăuntru.

— Probabil e un radio FRS, a zis, după care s-a apropiat de Oliver și a întins mâna, așteptând ca el să dea drumul stației.

Băiatul i-a pus-o în mână, iar ea a simțit greutatea familiară a aparatului. Îl cunoștea, pe dinăuntru și pe dinafară.

— FRS? a zis Oliver fără să se tragă înapoi, ca și cum nu suporta să

fie prea departe de staţie şi nici să aibă încredere în ea s-o ţină măcar în mână.

— Family Radio Service, a răspuns ea. Sunt frecvenţele radio pe care le folosesc cele mai multe dispozitive de amatori ca acesta. Dacă îmi amintesc bine...

Şi chiar îşi amintea bine, cum ar fi putut să uite vreodată asta?

— ...are 22 de canale.

Ştia mai mult de atât, că acele 22 de canale erau undeva între 462 şi 467 de megahertzi şi că difuzorul funcţiona şi ca microfon, construit pe aceeaşi structură: un magnet, o bobină şi un con din plastic. Aflase toate astea montând la loc staţia mamei, până ce aceasta se deschisese şi şuierase la ea. Zile în şir nu făcuse decât asta, demontând-o şi montând-o la loc, apoi o făcuse din nou la ziua de naştere a mamei din anul următor, dar şi în cel de după. Însă nu puteai face asta cu mamele moarte, să le reconstruieşti. Ele rămâneau dispărute.

— Aşadar, n-o putem folosi ca să contactăm pe nimeni altcineva? a întrebat Oliver, continuând să rămână prea aproape.

Red s-a tras înapoi, dacă n-avea el de gând s-o facă.

— Ba da, am putea! a replicat, iar lumina a revenit în ochii lui Oliver. Teoretic, dacă altcineva foloseşte în raza de acoperire o staţie de emisie-recepţie pe aceeaşi frecvenţă, am putea să vorbim cu el sau cu ea. Lunetistul foloseşte canalul trei.

Red şi mama sa foloseau întotdeauna canalul şase dintr-un anumit motiv. Era norocos, cel puţin până ce nu mai fusese.

— Care e raza de acoperire? a întrebat Reyna, privind-o pe Red ca şi cum ar fi aşteptat ca pe ghimpi răspunsul.

Red a oftat, neputând să le dea ceea ce voiau.

— Deloc mare cu ceva de genul ăsta, a răspuns ea. Depinde de teren, de vreme, de câţi copaci şi clădiri sunt în cale, dar...

S-a gândit un pic.

— Vreo trei kilometri, probabil. Poate un pic mai mult.

Red şi mama sa prinseseră la un moment dat interferenţe de la o planificatoare de nunţi care lătra ordine în aparatul ei. Probabil că era prin apropiere. Din câte se părea, mirele întârzia, însă Red se prefăcuse că e o misiune de supraveghere, aşa că fuseseră atente. Râzând. Genul de râs cu dureri de burtă atunci, pe loc, şi după aceea.

— Oh! a fost răspunsul Reynei.

Nu era o veste bună, cel puţin pentru ei. Se aflau în pustietate, aşa că

o rază de acoperire de câţiva kilometri îi lăsa tot în pustietate. Însă în toată acea pustietate se aflau case şi ferme.

Reyna şi-a scos telefonul ca să se uite la ceas.

— E aproape ora unu, a zis, dezumflându-se. Presupun că nu-s multe şanse să fie cineva pe afară folosind o staţie de emisie-recepţie.

Aprobare tăcută din partea celorlalţi, în vreme ce staţia râdea de ei din mâinile lui Red.

— Nu-s multe şanse, dar s-ar putea, a zis Red. Cineva din raza de acoperire ar putea să aibă un monitor pentru bebeluşi. Am putea să căutăm pe rând pe canale, să vedem dacă prindem vreo interferenţă.

Red nu găsise vocea mamei sale pe canalul şase sau pe vreunul dintre celelalte pe care le încercase. Dar era mai greu când persona pe care o căutai nu mai era în viaţă.

— Da!

Oliver a pocnit din degete spre ea, cu un zâmbet larg.

— Despre asta vorbesc! Un pic de iniţiativă! Bine, Red, sarcina ta e staţia. Caută pe canale, dar ai grijă să te întorci mereu la al treilea, la fiecare două minute sau aşa ceva! Ca să nu-l ratăm pe lunetist dacă încearcă să vorbească cu noi. Nu vrem să ştie ce facem.

Red a simţit că radiază fără să vrea şi a dat din cap, acceptând ordinul lui Oliver. Era *folositoare?* Ce mai întorsătură a intrigii! Şi un zâmbet de la Maddy, ful la pocher. Red putea să parieze că şi Arthur era impresionat în taină; uită-te la ea, ce chestii ştie!

Aşa, concentrează-te! Afară era un bărbat cu puşcă, iar Red încerca să fie de folos. N-ar fi vrut să moară, adică nu aşa. Cu toate că presupunea că de data asta n-ar fi fost nevoie de două gloanţe în ceafă. Doar de unul, oriunde. Red a apăsat pe butonul *meniu* şi apoi pe + de la dreapta, trecând pe canalul patru şi paraziţii de acolo. Se putea preface că tonul paraziţilor se schimbă de fiecare dată, alt vârtej de sunet, ca un cântec nou. Dar nu se schimba, suna la fel. Un şuierat găunos. La cinci acum, apoi la şase. Red a aşteptat mai mult, pentru orice eventualitate.

— Bine! a zis Oliver, privind în jur la ei.

S-a dus la canapea, unde a luat cu o mişcare rapidă sticla de bere din mâna lui Simon şi a pus-o pe blatul chicinetei.

— Aşadar, Red se ocupă de prima parte a planului; încearcă să găsească ajutor din afară. Însă avem nevoie de partea a doua. Un plan de evadare.

ÊṼẠĐĀṚË.

Încetează! Hai, acum la canalul opt! Era mai bine să se întoarcă la trei şi să se asigure că lunetistul nu încearcă să vorbească cu ei?

— Aşa cum spune mama noastră întotdeauna.

Oliver s-a răsucit spre Maddy.

— Un plan trebuie să aibă două părţi şi trebuie să te asiguri că, oricum ar fi, se desfăşoară în favoarea ta.

— Asta înseamnă câştig-câştig, a zis Maddy, completându-l.

Da, Catherine Lavoy avea întotdeauna un plan, Red ştia asta! Cadouri pentru ziua de naştere şi rezerve. Două arome de îngheţată. În ceea ce o privea, Red prefera sistemul pierdere-pierdere: fără plan şi fără vreo rezervă. A apăsat butonul înapoi până la trei ca să vadă dacă apare vocea lunetistului. Nimic. Înapoi la unsprezece. Clic, paraziţi, clic.

— Şi care e planul? a întrebat Simon, vorbind acum mai împleticit, însă Red îşi dădea seama că o face ca să-l irite pe Oliver. Tu eşti şeful, persoana cea mai valoroasă de aici. Care-i planul tău strălucit ca să scăpăm de lunetistul harnic de afară, din beznă, care ne poate vedea, în vreme ce noi nu-l vedem pe el?

Gura lui Oliver s-a deschis şi a rămas cu falca atârnând, în vreme ce ochii i se roteau parcă în cap, gata-gata să se deşurubeze.

— Asta e! a râs băiatul, plesnindu-se peste şold. Ăsta-i singurul lui avantaj, faptul că nu ştim unde este.

— Aş zice că avantajul lui e blestemata aia de puşcă uriaşă cu laser, a mormăit Simon.

Oliver nu l-a auzit sau nu l-a băgat în seamă.

— Ăsta-i planul, asta-i tot ce avem de făcut! Să ne dăm seama exact unde este el acolo, afară. Să-l găsim pe lunetist.

01:00

ŞAPTESPREZECE

— Să-l găsim? a rostit Arthur în acelaşi timp cu Reyna, iar vocile li s-au ciocnit, fiecare accentuând alt cuvânt.

Să găseşti un lunetist în nimicul nesfârşit cufundat în beznă. Ceva despre ace şi care cu fân, şi-a zis Red, sau o împuşcătură în întuneric. Literalmente. A continuat să caute pe canalele staţiei, cu pârâituri de paraziţi nu destul de slabe ca să fie doar zgomot de fond. Nimic. Alt nimic.

— Da! a zis Oliver, cu ochii holbaţi şi vocea prea puternică. Nu vedeţi, dacă ne dăm seama exact unde este, putem folosi rulota ca să ne acopere cât fugim în partea opusă. Nu va şti nimic.

Oliver şi-a răsucit umerii laţi, iar capul i-a urmat peste o clipă. A ridicat privirea spre salteaua care acoperea geamul spart ca şi cum şi-ar fi imaginat glonţul, ca şi cum l-ar fi reînviat în minte.

— După poziţia împuşcăturilor, prin amândouă geamurile şi primul cauciuc în care a tras, e clar că se află în partea asta, a zis băiatul şi a arătat dincolo de portiera rulotei. Totuşi, cred că în unghi, dacă a putut să tragă în cauciucurile de pe partea cealaltă, cel mai probabil ţintind pe sub rulotă. Aşa că trebuie să fi fost undeva, pe acolo, aproape de pământ, ascunzându-se în iarba înaltă.

Oliver a întins braţul în diagonală, cu degetul aţintit între partea dreaptă din spate a rulotei.

— Bine!

Reyna a înghiţit în sec, lăsându-şi mâna s-o atingă pe a lui Oliver când a venit lângă el.

— Asta restrânge zona.

Oliver şi-a tras mâna, clătinând din cap.

— Nu, *a fost* acolo, dar apoi a venit la rulotă să pună staţia pe oglinda din partea şoferului. Ar fi putut să-şi schimbe poziţia după aceea, ştiind că o să ne gândim la asta.

A oftat.

— Practic, acum ar putea să fie oriunde, în orice parte.

Arthur a oftat, cu ochii fulgerând spre colţurile rulotei, de parcă ar fi început să se strângă în jurul lui. Cel puţin erau acei 45 de centimetri suplimentari, nu doar nouă metri.

— Prin urmare, cum o să-l găsim? a întrebat.

Oliver a căzut pe gânduri, cu faţa schimonosită din pricina concentrării. Apoi, de parcă nu era suficient, a zis:

— Cuget!

Cum să găseşti un puşcaş în întuneric? Poate că Red trebuia să facă altă glumă ca s-o înveselească pe Maddy, să vorbească despre ochelarii pentru vedere nocturnă pe care şi-i pusese în valiză.

— E momentul potrivit să spun că am luat cu mine ochelarii cu infraroşu? a întrebat Simon, ridicându-se de pe canapea.

Hei, asta era replica ei! Un pic mai bună, de fapt. Simon putea să şi-o păstreze.

— Şşt! a şuierat Oliver, apăsându-şi tâmplele cu degetele ca să gândească mai bine. Red? a rostit brusc, răsucindu-se spre ea.

Paraziţii au fâşâit când ea a ridicat privirea.

— Când cineva trage cu puşca mai e ceva în afară de zgomot? Se vede vreo lumină, o fulgerare?

Red a ridicat din umeri. De ce o întreba pe *ea* asta? A, da, pentru că mama e fusese căpitan de poliţie şi ea ar fi ştiut răspunsul. Oliver părea că mai aşteaptă ceva.

— Eu nu... a început ea.

— Da, e lumina de la gura puştii, a zis Simon, iar braţul i s-a lovit de al lui Red când s-a apropiat de grup.

Arthur avea dreptate; era prea strâmt aici, şi acum se făcea şi cald.

Toţi s-au răsucit să se uite la Simon.

— E ca acea mică explozie de lumină când tragi, a zis el, ridicând în sfârşit privirea şi observând că ochii tuturor sunt aţintiţi asupra lui. De ce vă holbaţi toţi la mine? Ce, nu vă uitaţi la filme? Vreau să zic, lumina de la gura puştii nu-i de fapt acolo, de obicei e adăugată la post-producţie. Dar, da, când tragi cu puşca e o fulgerare.

Se dovedea că şi Simon e *folositor.* Cine ar fi crezut, ei doi, Red şi Simon? Cu siguranţă nu Oliver, se părea, judecând după privirea lui uluită, cu pupilele prea mari prin tot acel căprui-auriu.

A înaintat şi l-a bătut pe spate pe Simon tare, de două ori. Probabil că ăsta era cel mai bun *bravo* pe care puteai să-l capeţi, dincolo de cuvinte.

— Aşa, bine! a zis Oliver, repetând mai mult pentru sine. Când tragi cu puşca e o fulgerare. Asta e, iată planul nostru!

— Cum? a întrebat Maddy, dar Red nu-şi dădea seama prea bine la ce se referă.

Nu suna a plan complet, cel puţin nu unul conform standardelor lui Catherine Lavoy.

— Ne aşezăm la toate geamurile din rulotă. Cineva în faţă, în spate, de amândouă părţile. Fiecare unghi. Privim şi apoi momim lunetistul să tragă...

— Pare să fie neprimejdios, a comentat Simon.

— ...iar unul dintre noi o s-o vadă: fulgerarea. Atunci o să ştim exact unde este el. Şi apoi...

Ochii lui Oliver au scânteiat.

— ...fugim în direcţia opusă, folosind rulota ca acoperire. O să ieşim de aici.

Asta suna mai mult a plan complet, doar că lipsea o parte.

— Cum îl momim să tragă? a întrebat Arthur, observând şi el asta. Fără ca unul dintre noi să fie omorât?

Red a trecut iar la canalul unu, apoi doi, până la trei. Paraziţi peste tot.

— Noi...

— Alo?

Vocea s-a trezit la viaţă cu o pârâitură în mâinile lui Red. Lunetistul!

— Alo? Sunteţi toţi încă în viaţă acolo? a întrebat.

Red a suspinat, cu respiraţia blocată şi cu inima bubuindu-i în piept. S-a uitat repede la feţele celorlalţi. Ce trebuia să facă?

Oliver a ajuns lângă ea înainte să apuce să i-o ceară. I-a luat din mână staţia şi a apăsat pe buton.

— Suntem aici, a răspuns, încercând să-şi ascundă tremurul din glas. Ne ocupăm de secretul pe care îl vrei.

Paraziţi.

— Bine! a zis vocea. Continuaţi. Timpul se scurge!

Paraziţi.

— N-am putea, pur şi simplu, să-i cerem să tragă un glonţ? a propus Reyna.

Oliver s-a răţoit la ea:

— De ce să-i cerem să tragă un glonţ, Reyna? Haide, gândeşte-te! Nu putem să ne dăm de gol că încercăm să evadăm, a adăugat şi a lăsat staţia să cadă înapoi în mâinile lui Red.

— Îmi pare rău, încercam doar să ajut.

Reyna s-a tras înapoi şi s-a strecurat în separeul de la masă.

— De ce a tras înainte? a întrebat Oliver, fără să vorbească de fapt

cu ceilalţi. A tras în cauciucuri şi în rezervor ca să ne blocheze aici. Apoi în geam, poate ca să ne sperie. Apoi...

— Claxonul! a zis Maddy, cu ochii luminându-i-se.

A arătat spre volan.

— A tras în noi când eu dădeam semnale.

Oliver a pocnit din degete.

— Asta e!

OPTSPREZECE

Chiar făceau asta, nu-i așa? Cereau să se tragă în ei. Invitau înăuntru punctul roșu.

Red a apăsat pe buton și a trecut prin canalele stației, schimbând o izbucnire de paraziți cu alta în vreme ce aștepta cu ochii la Oliver.

— Bun, hai să ne gândim la unghiuri! a propus el.

Da, hai să ne gândim!

— Geamurile. Avem unul mare în spatele rulotei. Apoi pe stânga îl avem pe cel mic de lângă paturile suprapuse și două geamuri în zona mesei.

Oliver a făcut semn din cap spre ele, iar ochii lui Red au rămas la perdele.

— Cele două geamuri laterale din față și parbrizul.

Acesta din urmă era singurul geam pe care nu-l acoperiseră, singura lor cale de acces în bezna de afară.

— Apoi pe dreapta îl avem pe cel mare din spatele canapelei și pe cel mic din portieră. Și asta-i tot, nu? În baie nu-i niciunul.

— Mai e și camera video din spate, a adăugat Reyna încet de la masă, ciugulindu-și degetul mare. Ar trebui să funcționeze dacă punem rulota în marșarier. Așa cred.

— Da, bine, grozav! a zis Oliver și s-a răsucit spre ea, zâmbind.

Reyna nu i-a răspuns cu un gest similar.

— Asta înseamnă că s-ar putea să n-avem nevoie de cineva care să se uite în spate. Cel care apasă pe claxon poate să se folosească de cameră ca să acopere unghiul respectiv.

Oliver îi cerceta cu privirea în timp ce așteptau să li se repartizeze geamurile, iar Red sărea înapoi la canalul trei.

— Eu o să mă ocup de camera video din spate și o să apăs pe claxon.

A înghițit apoi în sec, de parcă sarcina lui ar fi fost cea mai grea, deși nu trebuia să-și arate fața la un geam, cu un lunetist care privea de afară.

— Reyna, o să fii cu mine, te uiți în față prin parbriz! Maddy, ia partea din față, stânga, și te uiți pe geamul de lângă masă! Simon, spate, stânga, prin geamul de lângă paturi! Arthur, față, dreapta, prin geamul din spatele canapelei. Red, tu iei spatele, partea dreaptă, geamul din portieră.

Red a încuviinţat cu o mişcare din cap. Cel puţin geamul său era întreg. I-a aruncat o privire lui Arthur, cu un nod crescându-i în stomac. El era ghinionistul; în ultimele dăţi când lunetistul trăsese în ei, gloanţele veniseră prin geamul acela. Totuşi, părea în ordine. Agitat, nu speriat. Cel puţin nu încă. Băiatul i-a aruncat o privire, iar ea i-a oferit un zâmbet abia schiţat pe jumătate de faţă. El l-a prins şi l-a întins pe cealaltă jumătate a feţei sale. Împreună alcătuiau un zâmbet întreg, cu buzele strânse, încordat.

— Eu iau treaba cea mai riscantă, a zis Oliver.

Chiar aşa?

— Tipul o să tragă spre oricine o fi la volan, cum a făcut cu Maddy. Aşa că o să am nevoie de protecţie.

— Doar n-o să-i ceri unuia dintre noi să-ţi fie scut uman, nu? a întrebat Simon, trăgându-se înapoi cu mâinile ridicate.

Red a pufnit, cu toate că nimic din toate astea nu era cu adevărat amuzant, nu-i aşa? Puteau să moară toţi în noaptea asta sau unii, sau doar ea. Putea să vină un glonţ în orice moment, de oriunde. Asta era ceea ce făcea aceste mici momente mai amuzante, pentru că poate nu urmau să mai aibă parte de altele? Ultimele şanse să zâmbească, să râdă, să-i spună lui Arthur că-i place de el şi că e în ordine dacă lui nu-i place de ea, pentru că uneori nu putea să-ţi placă de ea, ştia asta. Să-i spună lui Simon că da, pometţii lui sunt uimitori şi ar fi mare păcat dacă n-ar ajunge pe scenă sau în faţa unei camere de filmat. Să-i mulţumească lui Maddy pentru că fusese întotdeauna de partea ei, pentru că împărtăşiseră toate momentele importante sau nu, unele atât de lipsite de însemnătate, încât Red probabil le uitase deja. Să-i spună Reynei că merita pe cineva mai bun. Să-i spună lui Oliver, ei bine, Red nu prea ştia ce ar putea să îi spună lui Oliver. Şi n-avea importanţă, pentru că oricum n-avea să rostească nimic din toate astea. Red nu se pricepea să profite de ultimele şanse, de momentele finale, nu-i aşa?

„Te urăsc."

N-o mai spusese niciodată de atunci.

O răscolire de vinovăţie în măruntaie în vreme ce revenea în prezent, o emoţie care s-a domolit, devenind ruşine pe când îl privea pe Oliver, care cerceta vraful de resurse de pe masă. Nu era acolo nimic destul de mare ca să-l protejeze.

— A, ştiu! a zis el, repezindu-se la şurubelniţă. Daţi-mi voie!

A trecut apoi pe lângă Red şi Simon, cu cotul ciocnindu-i-se de al ei, şi s-a dus la mica debara de lângă portiera rulotei. A deschis-o.

— Acolo nu-s decât un mop, un făraş şi o mătură, i-a spus Simon.

— Ştiu, a răspuns Simon, aplecându-se să se uite la balamalele uşii. Arthur, vrei să mă ajuţi? Ţine uşa cât scot eu balamalele!

— Sigur!

Arthur a dat din cap şi şi-a suflecat mânecile bluzei de trening. A trecut printre Red şi Simon şi, în mers, a pus cu blândeţe mâna pe spatele lui Red. Degete calde, care apoi au dispărut, lăsând ceva în urma lor. Iarăşi acel foc de artificii jalnic, tâmpit, din spatele ochilor ei. Focul ăsta nu ştia că afară e un om cu o puşcă?

Arthur a ţinut colţurile de sus ale uşii, în vreme ce Oliver apropia şurubelniţa de primul şurub.

Ochii lui Red s-au întors spre staţie. Sarcina sa. Răspunderea sa. Planul său. Parţial, oricum. A început iar să caute, modelând cu urechile sunetul paraziţilor ca să spună orice voia ea. Puteai face asta şi cu amintirile, uneori. Să te minţi, să găseşti gânduri false care să le acopere pe cele pe care nu le vrei. Ca atunci când Catherine Lavoy o dusese pe Red la mall, pentru că îi rămăseseră mici blugii, şi fusese prima zi bună a lui Red după ce se întâmplase totul. Chiar zâmbise atunci. Însă uneori Red schimba amintirea, şi era mama *sa,* care nu mai era moartă, nu mai era supărată. O minciună. Imposibilă. Însă era mai frumoasă decât adevărul.

— Aşadar, înainte să ne aşezăm la locurile noastre, a zis Oliver, care scosese primul şurub şi se apuca de următorul, va trebui să stingem lumina în rulotă ca să vedem mai bine pe ferestre. Să stingem şi farurile, ca Reyna să poată vedea în faţă. Aşa că luaţi-vă una dintre lanterne sau folosiţi-o pe cea de pe telefon ca să ajungeţi la locurile voastre!

Simon a înaintat greoi şi a smuls de pe masă lanterna frontală, şoptind „da". Şi-a trecut elasticul pe după cap, purtând lanterna peste un ochi, ca peticul purtat de un pirat.

Red a clătinat din cap spre el. Credea că adrenalina îl trezise deja din beţie. Era clar că se înşelase. S-a dus în chicinetă, a deschis robinetul, a mai umplut un pahar cu apă pentru Simon şi i lipit de piept.

— Bine, *mami!*

Simon s-a bălăbănit şi a luat o înghiţitură.

— Simon! a şuierat Maddy, cu dungi furioase brăzdându-i fruntea.

Băiatul rostise cuvântul interzis.

Oliver a scos un geamăt pe când desprindea prima balama, iar muşchii braţului lui Arthur s-au încordat, preluând greutatea uşii. Oliver s-a aplecat mult ca să scoată balamaua de jos.

Răsucind şurubelniţa, a zis:

— Fiecare răspunde de unghiul său. Aşa că trebuie să fiţi pregătiţi când o să spun că voi claxona. Nimeni nu clipeşte, nu strănută, nu face nimic. Nu putem rata fulgerarea de la gura ţevii. Simon?

— Da, să trăiţi, căpitane!

Nu, Red se lămurise deja că pe perdele nu era nimeni din *SpongeBob.* Avea să moară înainte să-şi dea seama, nu-i aşa? În timp ce se întorceau de la perdele, ochii i s-au oprit asupra chipului Reynei, care stătea acolo, privind drept înainte. Mestecându-şi limba şi un gând nerostit, cu o expresie ciudată, îndepărtată, în ochii căprui-închis. Se gândea la plan, la ceea ce erau pe cale să facă, sau la altceva?

Simon a observat şi el. S-a tras mai aproape şi a şoptit la urechea lui Red:

— Ai văzut cum s-a uitat la Oliver când a venit vorba de un secret? Se petrece ceva între ei.

Red n-a zis nimic, dar a clipit, iar Simon a părut să creadă că îi răspunsese. A dat din cap, prea viguros, şi acum Red nu putea să nu se gândească la faptul că şi el încerca să evite ceva.

— Bine!

Oliver a pus în debara a doua balama şi s-a ridicat în picioare, cu genunchii pocnind. A luat de la Arthur uşa debaralei, apoi a răsucit-o şi şi-a vârât-o sub braţ.

— Hai s-o facem! Reyna, trezeşte-te!

Ea s-a ridicat în picioare şi şi-a trecut mâna peste faţă, alungând acea expresie.

— Aprindeţi toţi lanternele!

Red a pus staţia pe masă, lăsând-o pe canalul trei, pregătită pentru lunetist. A vârât mâna în buzunar după telefon. N-avea semnal, desigur, dar, hei, 51% din baterie încă era foarte bine pentru ea. Ştia că Maddy intra în panică ori de câte ori telefonul ei avea mai puţin de 50% şi nici măcar nu ieşea din casă în aceste condiţii.

A căutat în meniu şi a aprins lanterna.

— Arthur, stinge luminile! Reyna, farurile!

Reyna s-a aplecat peste volan, iar farurile s-au stins. Arthur s-a întins spre tabloul electric de lângă frigider şi a răsucit comutatorul până la capăt. Întunericul de afară şi-a croit drum în rulotă, făcându-i pe toţi să dispară, întrerupt fiind doar de razele albe mişcătoare ale lanternelor. O strălucire galbenă de la lampa frontală a lui Simon în vreme ce şi-o trăgea pe frunte. Red a luminat-o pe Maddy, care venise lângă ea, gata să-şi ocupe poziţia lângă geam. Fata avea o paloare fantomatică, aproape albastră, cu puncte albe în adâncul ochilor.

— Luaţi-vă poziţiile!

— *Asta a zis ea,* a şoptit Simon, trecând pe lângă Red spre geamul din dreptul patului de jos.

Red s-a răsucit, ciocnindu-se de Arthur.

— Scuze, mergi tu întâi! a rostit ea.

Arthur s-a apropiat de geamul său, cu un genunchi pe canapea. Red şi-a ocupat locul la uşă, aşteptând în spatele storului coborât. S-a uitat la Oliver, care a răsucit cu stângăcie uşa debaralei, aşezând-o în picioare, pe când se ghemuia lângă volan. A băgat schimbătorul de viteze în marşarier, iar imaginea de la camera video din spate a apărut pe consola centrală. Drumul straniu de alb în partea de jos a ecranului şi cerul modelat din forme negre şi cenuşii.

Oliver a tras uşa debaralei lângă el. Un scut. O baricadă. Dar putea lemnul aşa de subţire să oprească un glonţ plecat dintr-o puşcă puternică?

Red s-a răsucit spre geamul său. A înghiţit în sec şi a dat pe repede înainte următoarele secunde, până la momentul în care îşi aşeza faţa şi ochii în partea de jos a geamului ca să cerceteze întunericul de dincolo. Şi-a imaginat cum punctul roşu pluteşte chiar acolo, pe faţa ei, se alătură pistruilor de pe nas, apoi urcă spre frunte sau coboară pe dinţi, iar ea nu avea să ştie asta niciodată. Poate că avea să audă în ultima clipă pocnetul, dar nu avea să ştie, nu-i aşa, când acesta urma să lovească ţinta? Moartă prea repede ca teama să trăiască. Aşa cum îşi imagina că murise mama, în acele prime zile în care tatăl ei şi ceilalţi poliţişti dădeau ocoluri stângace subiectului. „Omorâtă la datorie” era tot ce îi spuneau unii. „Mama ta a fost eroină”, ziceau alţii.

În mintea lui Red, mama nu avusese timp să fie speriată, să se gândească la despărţire, nu ştiuse că e sfârşitul, nu ştiuse şi, cu o clipire, se stinsese. Însă nu fusese speriată, iar ăsta era un lucru bun în vreme ce lumea se prăbuşea în jur. Numai că nu asta se întâmplase.

Deloc. Red căutase în seara de dinaintea înmormântării. Multe articole despre împuşcarea mortală a căpitanului de poliţie Grace Kenny din Poliţia Municipală Philadelphia, Districtul al treilea. N-ar fi trebuit s-o facă, pentru că atunci n-ar fi ştiut. Dar era prea târziu. Şi imaginea din mintea ei se schimbase. Mama în genunchi. Rugându-se să fie cruţată – articolele nu spuneau partea asta, însă Red completase golurile. În genunchi, îngrozită, ştiind că e pe cale să se întâmple. Şi apoi se întâmplase: două împuşcături în ceafă. Omorâtă cu propriul pistol. Avusese timp să-i fie frică, tot timpul din lume, vieţi întregi în câteva secunde, acolo, în genunchi. „Executată” fusese alt cuvânt folosit în articole, un cuvânt aproape prea mare pentru ca Red cea de treisprezece ani să-l înţeleagă. Nu se potrivea în mintea ei, nu în aceeaşi frază cu mama.

Totuşi, înţelegea acum, când se gândea că o să-şi lipească faţa de geamul ăla. Când se gândea la punctul ăla roşu care o căuta în întuneric. Măcar o frântură din teama pe care o simţise mama sa chiar atunci, la sfârşitul tuturor lucrurilor.

— Red, tu eşti atentă? a ridicat vocea Oliver. Am zis să stingeţi lanternele!

— S-scuze! a mormăit ea, apoi a atins butonul, iar bezna a luat în stăpânire rulota, aşa încât ceilalţi nu mai erau oameni deplini, ci doar umbre, personaje de coşmar în această noapte de coşmar.

Nici măcar lumina lunii nu se mai vedea acum, că Reyna trăsese în jos storul peste parbriz.

— Bun! a zis Oliver şi şi-a dres glasul. Îndepărtaţi un pic colţul de jos al storurilor sau al perdelelor ca să puteţi privi afară!

— Chiar trebuie să ne arătăm afurisitele de feţe la geamuri? s-a auzit vocea lui Simon din spatele ei. Mie-mi pare că ne căutăm moartea cu lumânarea.

Trebuie să ne ţinem de plan, şi-a zis Red. Aşa cum făcea ea în clipa asta. Nu trebuia decât s-o scoată la capăt cu restul nopţii, cu restul planului.

— Oh, ştiu! a strigat Maddy, aflată în dreptul lui Red, la geamul ei.

Întotdeauna alături.

— Putem folosi telefoanele, aşa cum a făcut Arthur mai devreme. Să înregistrăm ce e afară, şi atunci cu siguranţă nu putem rata fulgerarea.

— Bine, dacă preferaţi! a cedat Oliver.

— Da, prefer, la dracu’! a replicat Simon, iar din colţul lui s-a auzit o

fojgăială stângace.

— Bine, scoateţi telefoanele! a strigat Oliver.

Red a privit cum forma întunecată a lui Arthur se trudeşte să-şi scoată mobilul, bâjbâind în buzunarul din faţă al blugilor. Destul de aproape să întindă mâna şi să-l atingă. Chiar şi să se ţină de mână, dacă n-aveau nevoie de amândouă mâinile pentru planul ăsta.

— Puneţi-le la geam şi asiguraţi-vă că sunt îndreptate spre unghiul care vi s-a repartizat!

Red a desprins storul, cu degetele strânse pe clemă. Nu-i da drumul! L-a ridicat cu câţiva centimetri în partea de jos, iar cu cealaltă mână a lipit telefonul de geam. S-a răsucit, ca să nu fie direct în spatele micului aparat, în raza lunetistului, şi s-a uitat la ecran. Nu era nimic acolo. Doar întuneric.

S-a uitat peste umăr la Arthur. O mână îi dispăruse sub colţul de jos al saltelei, afară, în noapte, iar cealaltă pipăia agitată blugii.

— Bine, porniţi înregistrarea! a strigat Oliver, şi rulota întunecată s-a umplut de un cor de bipuri ascuţite, cântându-şi unul altuia, când au atins cu toţii butonul de înregistrare.

O secundă. Două. Trei pe înregistrare.

— Sunteţi gata? a strigat Oliver, iar umbra unui braţ s-a întins de după scutul lui.

Răsuflarea lui Red s-a poticnit, iar sunetul inimii i-a devenit prea puternic în urechi, prea tare şi rapid. Şi apoi inima a fost acoperită de un ţipăt, ţipătul claxonului care străpungea noaptea şi îi rănea urechile. O notă lungă, apoi patru izbucniri scurte.

— Hai odată!

Vocea lui Oliver s-a încordat şi a apăsat iar pe claxon.

Trei bipuri scurte.

O notă lungă.

Rulota jeluindu-se în întuneric.

Şi iar.

Nimic! Nu pocnitura pe care o aşteptau urechile lui Red, nu plesnitura puştii. Doar ecranul telefonului său întunecat şi pustiu.

— Hai odată!

Oliver a încercat din nou, zece bipuri ascuţite, mai ascuţite, mai scurte.

Rulota a ţipat şi a tot ţipat.

— De ce nu trage, fir-ar să fie?!

Nimic.

Ţipătul a încetat, fantoma sunetului răsunând în urechile lui Red în tăcerea de după aceea.

NOUĂSPREZECE

Forma neagră a capului lui Oliver răsărind de după ușa debaralei.

— De ce dracu' n-a tras? a lătrat el.

Ochii lui Red s-au adaptat la întuneric, făcându-și cuib acolo, în el.

— Nu știu! a răspuns Arthur gâfâind, apoi și-a tras mâna înapoi în rulotă și a oprit înregistrarea.

Un dublu bip amărât. Red a făcut la fel și a prins la loc partea de jos a storului.

Alte bipuri pe două tonuri de la telefoanele celorlalți pe când se retrăgeau de la geamuri.

Țârâitul din urechile lui Red s-a stins, acoperit de paraziții mereu prezenți.

— Nu pricep! a zis Maddy, frustrată, lăsându-se moale în separeu. Data trecută a făcut-o.

Stația a pârâit pe masă, iar Maddy a tresărit, îndepărtându-se de ea cu un salt.

— Asta a fost pentru mine?

Vocea se auzea ca un șuierat gros.

— Doar știți că vă acord deja toată atenția.

Un nou sunet din difuzor, metal scrâșnind pe metal: sunetul armării unei puști. S-a întrerupt și au revenit paraziții. Au umplut încăperea, apoi capul lui Red. Însă pușca armată a rămas cumva, croindu-și drum în oasele ei. O simțea în răsucirea cotului și în îndoirea genunchiului.

— La dracu'!

Oliver s-a ridicat și a rezemat ușa debaralei de scaunul șoferului.

— Ar fi trebuit să funcționeze. Nu e... Ar fi trebuit să funcționeze.

Un oftat dinspre Reyna, pentru că Red cunoștea oftaturile lui Maddy și nu era al ei. Reyna a plutit parcă dinspre parbriz.

— Acum n-o să tragă decât dacă-l vede pe vreunul dintre noi că încearcă să plece din rulotă, nu-i așa? a întrebat ea, însă Red nu-i vedea ochii și nu știa cu cine vorbește.

— Din nou, a zis Simon, cu vocea apropiindu-se în întunericul din spatele ei. Nu mă ofer voluntar pentru misiunea de sacrificiu.

Nu mai părea beat.

— Poate că ai dreptate, a răspuns Oliver, destul de aproape acum ca Red să-i deslușească fața.

Mă rog, doar sclipirea ochilor şi a dinţilor.

— Poate că acele prime împuşcături spre rulotă au fost doar ca să ne sperie, însă acum, când ştim despre ce este vorba, ce vrea el, o să tragă doar ca să-l împiedice pe unul dintre noi să plece.

Felul foarte ocolit de a spune exact ce spusese Reyna. Red s-a întrebat dacă băiatul îi făcea de multe ori asta.

— Aşadar, poate... a zis Maddy nesigură, şi Red şi-a imaginat expresia ei, crisparea ochilor şi cuta de lângă gură. Poate facem să pară că unul dintre noi *chiar* iese din rulotă. Aşa îl momim să tragă.

Oliver a dat din cap.

— Exact ce aveam eu de gând să spun. Îl facem să creadă că unul dintre noi iese, destul ca să tragă.

— Cum, fără să fie împuşcat cu adevărat? a răspuns Simon. O să construim o momâie sau aşa ceva?

— Exact asta o să facem, Simon.

În vocea lui Oliver era acum o umbră de zâmbet. Red era gata să parieze că băiatul avea impresia că fusese ideea lui, cu toate că Reyna, Maddy şi Simon fuseseră cei care rezolvaseră problema.

— Red, a zis el atunci, de parcă i-ar fi citit gândurile. Vrei, te rog, să aprinzi lumina?

Fata s-a dus la frigider şi a aprins iar lumina. Chiar şi reglată la cea mai mică intensitate, strălucirea lămpilor de pe tavan a făcut-o să lăcrimeze, reconstruind din întuneric rulota şi pe ei şase.

Maddy şi-a mijit ochii spre Red, întrebat-o cu un semn din cap dacă e bine. Red a dat şi ea din cap.

— Şi din ce o să construim o momâie? a întrebat Reyna, fără să-şi ascundă îndoiala din glas.

— Păi, avem deja uşa debaralei.

Oliver a arătat spre scutul său.

— Ar putea fi corpul, dacă punem pe ea unul dintre hanoracele mele cu glugă.

— Mopul! a rostit Simon mai tare decât era nevoie. Îl rupem în două şi pot fi braţele, vârâte în mâneci.

Oliver a dat din cap, chibzuind.

— Oh! a intervenit Maddy. Am în valiză o minge de plajă. Încă nu-i umflată, dar ar putea să fie capul, nu?

— Ar putea să meargă, a zis Oliver.

Nu, nu putea, ce tot vorbeau acolo? Nici măcar în ziua ei cea mai

proastă Red nu arăta ca o ușă de debara cu brațe din coadă de mop și cu un cap uriaș dintr-o minge de plajă. Trăgătorul nu avea să creadă că ar fi unul dintre ei; avea o lunetă telescopică montată pe pușcă. Totuși, fata n-a spus nimic. Cum ar fi putut să spună ceva? Asta făcea parte din *plan.* Red s-a uitat la Arthur și la Reyna. Și ei tăceau.

Oliver a bătut din palme, și, Dumnezeule mare, trebuia să înceteze să facă asta!

— Bun, Maddy, îmi aduci tu unul dintre hanorace? Cel verde. Reyna, ia mopul! Simon, adu banda adezivă!

— Red, hai cu mine! a zis Maddy, trăgând-o de mânecă.

Nu voia să intre singură în dormitorul aflat în partea din spate a rulotei. Și, sigur, chiar dacă această rulotă avea nouă metri și 45 de centimetri, Red stătuse mult prea mult timp în spațiul acelorași trei metri.

A urmat-o pe Maddy pe lângă chicinetă și paturile suprapuse, apoi prin ușa deschisă a dormitorului. Maddy a aprins lumina.

Cearșafurile cu model alb și negru de pe pat erau boțite sub greutatea unei valize albastre.

— Asta trebuie să fie a Reynei, a zis Maddy, mergând pe lângă picioarele patului către debaraua mare din partea dreaptă, cum stăteau cu fața spre ea.

— N-o să meargă, a zis Red acum, că erau doar ele două și Oliver nu putea să audă. Planul ăsta. Trăgătorul n-o să creadă că-i o persoană.

— Poate că da, a zis Maddy, după care a prins mânerul și a deschis debaraua.

Pe partea dinăuntru a ușii se afla o oglindă lungă. Red nu știuse că e acolo. A tresărit când numărul persoanelor din încăpere s-a dublat, surprinzându-și propria privire peste umărul lui Maddy.

— Tu ai crede că omul din ușă-minge-de-plajă-mop e real dacă l-ai vedea pe afară? a întrebat, uitându-se la imaginea lui Maddy.

— Poate că da, dacă m-aș uita în fugă.

— Ce-ar fi să-i ceri o întâlnire, dacă-i pe așa? Ați avea copii drăgălași.

Red s-a strâmbat în oglindă, cu ochii holbați și nările umflate, încrețiturile făcând să-i dispară pistruii de pe nas. Mama se strâmba așa la ea în oglinda de vizavi de masa lor din bucătărie, făcând-o pe Red să râdă pe deasupra fulgilor de porumb presărați cu zahăr. Red a alungat din minte amintirea. Nu era mama în oglindă, ci ea și Maddy,

iar asta nu ajuta pe nimeni. Nu ajutase niciodată. Alung-o! Red trebuia să se concentreze asupra acestei nopţi, asupra celor care erau încă aici, nu asupra celor care plecaseră şi nu mai aveau să se întoarcă niciodată.

Maddy s-a aplecat cu spatele la ea, blocându-i vederea. Dar în oglindă Red vedea dublura lui Maddy scotocind prin valiza deschisă a lui Oliver, pe podeaua debaralei.

Două Maddy, două Red.

Ia stai aşa!

— Oglinda! a rostit Red încet, încă nesigură, căci ideea abia se închega. Nu putem folosi oglinda ca să facem dublura unuia dintre noi? O imagine reflectată.

A încercat să vizualizeze asta, să pună oglinda la portiera rulotei, să ajusteze unghiurile. Nu reuşea singură, nu până la capăt.

— La uşă. N-am putea...

Vocea i s-a stins, însă imaginea lui Maddy îşi îndreptase spatele, privind-o drept în ochi.

— Genial! a zis.

DOUĂZECI

„Genial!” Nu era o vorbă folosită des în legătură cu Red sau cu ideile ei. A simţit cum i se încing obrajii, însă nu era un sentiment neplăcut, aşa cum era de obicei.

— Bravo, Red!

Vocea lui Maddy sunase extrem de asemănător cu a mamei ei când zisese asta.

— Hei, gaşcă! a strigat acum, răsucindu-se de la oglindă, aşa că Red i-a văzut faţa adevărată. Uitaţi de planul cu momâia, lunetistul n-ar crede niciodată! Avem o idee mai bună!

— Poftim? s-au auzit la unison Oliver şi Reyna.

— Dar am început deja să-l construim pe Larry, a zis şi Simon.

— E aici o oglindă până-n podea! a strigat Maddy, în vreme ce Oliver se apropia pe culoar. O punem lângă uşă în unghiul potrivit, şi o să creadă că trage în unul dintre noi, dar va fi doar o reflectare.

Maddy a formulat totul mai bine decât ar fi putut Red s-o facă.

Oliver s-a văzut în oglindă, deasupra capului lui Red. Ea s-a răsucit să se uite la cel real, în ochii căruia creştea o lumină.

Băiatul a zâmbit.

— Da! Da, asta ar putea să meargă! O să meargă! E noul plan.

Oliver a păşit în faţă pe lângă Red şi şi-a mijit ochii, apoi a cercetat oglinda şi le-a dat câteva bobârnace micilor rame de plastic negru de la fiecare colţ.

— Cu ce e fixată? Doar acele şuruburi? O dăm jos uşor! Simon, vrei să-mi dai şurubelniţa?

Un zdrăngănit în partea din faţă a rulotei, apoi vocea lui Simon strigând:

— Vine, şefu'!

Oliver şi-a privit sora.

— Bravo, Maddy! Foarte bună idee!

— Păi, de fapt... a început Maddy.

— Mama o să fie foarte mândră de tine, a continuat Oliver, bătând-o pe umăr. Când o să ieşim de aici, mama o să fie extrem de mândră de tine. Ăsta-i un plan Lavoy, dacă am auzit vreodată unul.

Maddy şi-a lăsat ochii în pământ, muşcându-şi buza de jos. Red o privea cu o strângere în piept, care se mişca odată cu coastele.

— Mulţumesc! a zis Maddy încet.

Doar atât!

Totuşi, pe Red n-o deranja, sau poate că da. Altfel, ce era cu senzaţia aceea de prea plin din gâtlej? Sau cea de gol din măruntaie? Era în ordine! Maddy putea să-şi asume acel plan, dacă asta o făcea pe mama ei să se mândrească. Red avea planul său.

— Livrare specială! a zis Simon, alergând uşor prin rulotă, cu şurubelniţa în mâna întinsă.

— Scuze! a replicat Red, trecând pe lângă Simon, care ajungea în dormitor cu Reyna pe urme.

Când s-au încrucişat, Reyna şi Red au schimbat o privire. Red nu ştia ce însemnă, dar a răspuns la fel.

— Te simţi bine, Red? a întrebat Arthur, care stătea în chicinetă.

Red i s-a alăturat şi s-a rezemat de blat, cu braţele încrucişate peste coaste, ca pentru a le apăra.

— Grozav! i-a răspuns.

— Deci, a reluat el, făcând semn cu capul în direcţia din care venise fata. Să foloseşti o oglindă ca să-l reflecte pe unul dintre noi, în chip de momeală pentru împuşcătură, a rezumat el, din nou mai bine decât ar fi putut s-o facă vreodată Red. E inteligent!

— Familia Lavoy e foarte inteligentă, a zis Red.

— Vrei să-ţi spun un secret? a întrebat-o Arthur, cu vocea devenită şoaptă şi ochii scânteind în spatele ochelarilor. Eu cred că tu eşti mai inteligentă.

Red a zâmbit fără voie. Oare le ascultase pe ea şi pe Maddy în dormitor? Sau încerca doar să fie amabil? „Inteligentă." Alt cuvânt care n-avea ce să caute în aceeaşi propoziţie cu Red. Totuşi, ea avea „potenţial", să nu uităm. Îl avea, dar nu-l folosea, de aceea ziceau oamenii asta.

— Cred că te înşeli, a zis ea cu vocea plată, baricadându-se în spatele cuvintelor.

— Cred că minţi, a ripostat Arthur, izbind în baricadă.

Red a ridicat privirea spre el, având în spatele ochilor aceeaşi senzaţie de căldură ca la beţie. De ce era aşa de bun cu ea? Şi de ce asta o făcea să vrea să-i răspundă cu asprime? Pentru că n-o merita, iată de ce! Era, pur şi simplu, Red. Pur-şi-simplu Red şi Pur-şi-simplu Arthur, şi probabil că aşa trebuiau să rămână, pentru că ea nu ştia cum să fie cineva al cuiva.

— E în ordine! a răspuns Arthur, ca şi cum ar fi putut să-i citească gândurile care-i goneau în spatele ochilor.

Dar nu putea, nu ştia ce trăieşte acolo, în mintea ei.

— Secretul tău este în siguranţă la mine. Întotdeauna este.

— N-am secrete.

Red s-a ascuns iarăşi în spatele unui zâmbet. Oh, încetează, nu mai rânji ca o idioată!

— Spion internaţional? a întrebat Arthur.

— Aş vrea eu.

— Adevăratul tău nume e Agatha?

— Numai dacă al tău e Edgar.

— Campioană secretă la curse de broaşte?

— M-ai prins! a zis ea.

— Drăguţ!

Zâmbea şi el, dar nu rânjea ca un idiot. La el arăta mai bine.

— N-o să spun nimănui, jur!

— Ce n-o să spui nimănui? s-a auzit Simon, care venea pe culoar ciocnindu-se ba de perete, ba de paturile suprapuse din partea cealaltă.

Cum de părea mai beat decât mai devreme?

— Marea taină a lui Red! a răspuns Arthur.

— Bine, mişcă-te, mişcă-te! a ridicat vocea Oliver, care mergea cu spatele, ţinând un capăt al oglinzii în vreme ce Reyna îl ţinea pe celălalt.

S-au dat cu toţii din calea lor, iar Red s-a îndreptat spre canapea şi s-a lăsat să cadă pe ea. Era plăcut să stea aşa, cu picioarele amorţite de oboseală. Dar ştia că n-o să dureze mult. Mopul de plastic violet zăcea în faţa ei, deja rupt în jumătate, cu partea care ştergea pe jos scoasă.

Oliver şi Reyna au pus cu grijă oglinda jos, aproape de portiera rulotei, cu un braţ al lui Oliver înconjurând-o ca să preia greutatea.

— Hai să ne gândim cum s-o facem! a propus băiatul, făcându-le semn cu capul să se adune în jur.

Vezi, n-a durat prea mult! Red s-a ridicat în picioare, cu Simon de-o parte şi Maddy de cealaltă, toţi trei dublaţi deja de oglindă.

— Bun, deci, dacă stă cineva în picioare acolo...

Oliver a arătat spre spaţiul gol din faţa debaralei, care acum nu mai avea uşă.

— ...nu e în câmpul lui vizual, e apărat de peretele rulotei. Iar dacă

oglinda e în faţa uşii, în acel unghi, lunetistul o să vadă imaginea reflectată, aşa-i?

— Ştiinţă, ce dracu'[9]! a izbucnit Simon.

— Simon! l-a avertizat Maddy.

— Scuze! s-a strâmbat el. Dar suntem într-o rulotă. Trebuia s-o spun odată şi odată. Însă cred că mai degrabă o să prepar metamfetamină. E mai puţin riscant.

Oliver l-a săgetat cu privirea.

— Scuze!

— Da, merge! a încuviinţat Reyna, ducându-se în faţa oglinzii. Însă numai dacă lunetistul e pe undeva în această direcţie.

Fata şi-a întins braţele în unghi, un sfert de cerc, cu un braţ direct spre uşă, iar celălalt spre spatele rulotei.

— Dacă e pe acolo...

A făcut semn spre partea din faţă, dreapta, a rulotei.

— ...n-o să vadă reflectarea. Şi asta dacă e măcar în partea asta.

— Păi, sigur că merge doar dacă e în partea asta, a zis Oliver. Dacă nu merge, va trebui s-o repetăm la unul dintre geamurile din partea cealaltă.

Reyna nu l-a ascultat, continuându-şi firul gândirii.

— Dacă ar exista o modalitate să facem oglinda să pivoteze rapid, iar altcineva ar putea să stea aici...

A făcut semn spre spaţiul mic dintre canapea şi portiera rulotei.

— ...atunci reflectarea ar putea să fie văzută de aici.

Şi-a întins braţele iar, alt sfert de cerc.

— Şi am acoperi toată partea asta.

Oliver a dat din cap.

— Bine, în regulă! Cum facem oglinda să pivoteze? Şi, că veni vorba, cum o ţinem în picioare? Nu poate să stea nimeni în spatele ei sau alături; ar fi lovit.

Simon a ţâşnit în faţă, apoi a luat de pe podea mopul rupt şi a ridicat braţele lui Larry.

— N-am putea să le folosim pe astea ca mânere? Avem o rolă întreagă de bandă adezivă.

Oliver a pocnit din degete spre el.

— Da! Apucă-te de asta! Vreau unul de fiecare parte, în colţurile de

---

[9] Replică din serialul de televiziune american *Breaking Bad* (n. tr.).

sus. Înfăşoară banda de mai multe ori, ca să fie prinse bine! Şi foloseşte nişte bandă în plus ca să prelungeşti mânerele; vrem să fie cât mai lungi posibil, să nu trebuiască să stea nimeni în raza lui vizuală! Reyna, poate că ar trebui să-l ajuţi! a adăugat, privindu-l pe Simon care se chinuia să dea de capătul benzii.

Reyna a scos capetele rupte ale cozii mopului de sub braţul lui Simon, iar Maddy a păşit în faţă ca să-l elibereze de bandă. S-au pus pe lucru, iar banda adezivă zbârnâia ca o viespe furioasă când Maddy smulgea de pe rolă o fâşie după alta.

— Reyna, n-ar trebui şi să facem să alunece oglinda? a întrebat Oliver. Cu vreo jumătate de metru, ca să prindem unghiul corect.

Reyna s-a uitat în jos un moment, cercetând podeaua, în vreme ce ţinea un mâner ca să-l fixeze Maddy cu bandă.

— Ba da! a răspuns. Pentru că în prima poziţie oglinda trebuie să fie un pic deviată spre stânga, ca să-l arate pe cel care stă acolo.

— M-am gândit eu.

Oliver a dat din cap pentru sine însuşi.

— Atunci trebuie să punem oglinda pe ceva, ceva care alunecă uşor. Oh!

I-a făcut semn lui Arthur să înainteze şi să ţină oglinda şi s-a dus în partea din faţă a rulotei, la uşa debaralei care se sprijinea încă de bord.

— Asta! a şuierat el, aducând-o.

N-o *să alunece uşor,* şi-a zis Red.

— N-o să alunece uşor, a rostit Arthur.

— Mai uşor decât oglinda pe podea, a ripostat Oliver.

— Avem nevoie de ceva rotund sub ea.

Arthur ţinea în braţe oglinda.

— Să alunece ca un skateboard.

— Bună idee! a replicat Reyna, verificând cât de bine era prins primul mâner.

Toţi aveau idei bune, însă nu şi Red. Ea se ţinea deoparte, nefolositoare, nefolosită. Spera că ceilalţi nu cred că o face intenţionat. Nici măcar nu-i venea în gând ceva rotund, tot ce îi răsărea în minte era plin de muchii ascuţite. Inclusiv acel afurisit de model de pe afurisita aia de perdea.

— Ştiu! a strigat Simon prea tare, ţâşnind prin spatele oglinzii spre frigider.

L-a deschis şi s-a întors cu mâinile pline. Avea pumnii încleştaţi pe

câte o doză de bere, pe care i le-a întins lui Oliver.

— Merge! a zis Oliver. Mai adu patru!

Simon a rânjit, dispărând iar după ușa frigiderului.

— Vedeți, de aceea e o tâmpenie să li se spună adolescenților să nu bea. Băutul salvează vieți, a bodogănit el.

Totuși, asta nu mersese cu tatăl lui Red, nu-i așa? Îi luase toată viața rămasă în el după ce murise mama.

Simon i le-a dat și pe celelalte lui Oliver, care le-a așezat culcate la vreo jumătate de metru în fața ușii rulotei, cu spații egale între ele. A luat iar ușa debaralei și a pus-o peste doze, paralel cu portiera rulotei. A făcut-o să alunece înainte și înapoi, ca să fie sigur, dând totodată din cap.

— Și noi am terminat! a anunțat Reyna, care nu mai ținea oglinda, ci doar mânerul din partea sa, iar Maddy îl ținea pe celălalt, verificându-le.

Nenumărate fâșii de bandă adezivă erau înfășurate în jurul părții de sus a oglinzii și a plasticului violet, unindu-le. Era urât, dar mergea.

— Da! O să stea în picioare, a zis Reyna, deși nu era nevoie.

— Bine, atunci, hai s-o punem la ușă! În prima poziție!

Oliver a prins oglinda de mijloc și a echilibrat-o cu grijă în mijlocul ușii debaralei, așezată oblic, spre spațiul dintre debara și portiera rulotei.

— Simon, stai acolo, bine? a adăugat el.

Simon s-a supus, comentând „Chipeș ca întotdeauna” în vreme ce își privea imaginea.

— Reyna, ții tu de partea cealaltă? a întrebat Oliver, prinzând mânerul violet din dreapta, în timp ce ea îl prindea pe cel din stânga.

Au potrivit-o preț de câteva secunde, asigurându-se că oglinda stă drept în picioare.

— Maddy, stai o clipă în fața ușii rulotei!

Fata s-a supus, ocolind-o pe Red. S-a lipit de ușă, stând cât de departe putea.

— Ce vezi? a întrebat-o Oliver.

— Îl văd pe Simon, a răspuns ea, încercând să nu reacționeze când Simon i-a făcut cu ochiul în oglindă.

— Bine, acum, Arthur, stai acolo, lângă canapea!

Arthur s-a tras într-o parte în spațiul gol.

— Bun, ia să vedem!

Oliver a împins cu piciorul uşa debaralei câţiva centimetri spre Reyna; oglinda s-a mişcat odată cu ea, iar o doză de bere s-a rostogolit afară.

— Acum, Reyna, trage în faţă mânerul, în vreme ce eu îl împing înapoi pe al meu.

Partea de jos a oglinzii a protestat, scrâşnind pe uşa debaralei, dar s-a aşezat în noul unghi.

— Iar acum ce vezi, Maddy?

— Pe Arthur, a răspuns ea, ceea ce, judecând după reacţia fratelui său, era răspunsul corect.

— Bine! a conchis el. Funcţionează cu stângăcie, dar funcţionează. Arthur, poţi să vii să ţii de asta?

Arthur a înaintat şi a luat mânerul de la Oliver, iar oglinda s-a aplecat în faţă când a trecut dintr-o mână în alta.

— O singură problemă! a continuat Oliver, acum cu amândouă mâinile libere şi apoi ducându-şi-o pe una dintre ele la bărbie. Cred că cei doi oglindiţi în ea trebuie şi s-o manevreze. Nu-i loc pentru nimeni altcineva, iar noi, ceilalţi, trebuie să fim la geamuri, înregistrând ca să găsim fulgerarea când el o să tragă. Aşadar, care sunt cei doi care se vor reflecta?

Încăperea era tăcută şi doar sfârâitul paraziţilor marca trecerea secundelor.

— Păi, nu putem fi Maddy sau eu, a zis Oliver, cu privirea trecând de la unul la altul. Noi suntem cei pe care îi ţine ostatici. N-o să tragă în niciunul dintre noi.

Arthur şi-a dres glasul.

— De fapt, lunetistul n-a zis niciodată asta.

— Nu, dar nici n-ar spune-o, nu?

Arthur nu părea să aibă un răspuns la asta. Ei bine, rămâneau cei care nu erau Lavoy. La ce altceva se aşteptase Red?

— Simon, Arthur, ar trebui să fiţi voi doi, a hotărât Oliver, cu sprâncenele lăsate în jos întunecându-i ochii.

— De ce eu?

Simon l-a privit şi el chiorâş.

— Cine a murit şi te-a lăsat la conducere pe tine?

— Chiar vrei s-o pui pe Reyna sau pe Red să facă asta? i-a răspuns Oliver. Şi apoi, tu eşti actorul aici, nu?

Simon a ridicat din umeri.

— Atunci, joacă-ţi rolul!

Oliver s-a uitat în spate, spre Arthur, ca să vadă dacă are vreo plângere. Arthur a dat din cap o singură dată, muşcându-şi obrazul pe dinăuntru. Avea s-o facă.

— Bine, în regulă, Simon, tu eşti acolo, lângă debara, iar Arthur lângă canapea. Prinde mânerul, Simon, aşa, hai să exersăm de câteva ori! Arthur, cred că va trebui să deschizi uşa şi s-o împingi tare ca să se deschidă de tot. Iar după ce terminăm, Simon, tu va trebui s-o închizi.

Simon a tuşit.

— Cum s-o închid fără să cobor pe trepte şi să fiu chiar în raza lui vizuală?

Oliver a şovăit, era o observaţie bună.

— Frânghie! a răspuns Red încet, o propunere stupidă, de fapt, pentru că n-aveau aşa ceva.

— O putem face din haine, a adăugat Maddy, ceea ce acum avea logică.

— Sunt nişte bluze de trening în partea de sus a valizei mele, a intervenit Arthur. Le puteţi folosi. E pe patul de sus.

— Bine! a zis Red când Maddy i-a făcut semn din ochi: „Du-te!"

A trecut pe lângă dispozitivul cu oglindă, dincolo de chicinetă, până la paturile suprapuse. A pus un picior pe patul de jos ca să ajungă la valiza lui Arthur, care stătea acolo pe rama goală a patului.

— Bine! a reluat Oliver în spatele ei. Hai să punem iar oglinda în poziţia iniţială şi s-o manevrăm de două ori, ca să ştiţi ce faceţi!

Red a tras fermoarul, deschizând valiza. Arthur îşi împăturise hainele, nu chiar aşa de ordonat ca Maddy şi nici chiar aşa de corect.

— Aşadar, uşa se deschide, a continuat Oliver. Lăsăm câteva secunde pentru Simon. Arthur, cred că poţi ţine singur oglinda acum, ca Simon să iasă la vedere. Simon, fă să pară că porneşti în jos pe trepte, sau aşa ceva, nu doar sta acolo.

— Merg, merg! a răspuns Simon furios, apoi s-a auzit tropăit de tenişi.

Deasupra teancurilor de haine ale lui Arthur se aflau nişte hanorace de baseball, câteva albastre, câteva gri, unul roşu-închis. Red a scos trei, a studiat lungimea de la o mânecă la alta, apoi a mai luat unul, ca să fie sigură.

A coborât, cu hainele îngrămădite în braţe. Miroseau a curat, şi totuşi, cumva, tot miroseau a el. La fel ca hanoracul cu glugă pe care i-l

dăduse ei împrumut după Revelion, când o dusese cu maşina acasă. Dormise îmbrăcată în el în noaptea aceea, sub palton, iar dimineaţa nu mai mirosea decât a ea. Arthur nu i-l mai ceruse înapoi. Poate că şi el era obişnuit să piardă lucruri.

Red s-a înapoiat la masă, unde i s-a alăturat Maddy, şi a luat prima bluză.

— Acum, Arthur, deschide uşa! Cu vreo douăzeci de centimetri, cred! Hei, gata, asta e!

Red a luat două dintre hanoracele lui Arthur, cărora le-a înnodat mânecile şi a tras de ele.

— Arthur, trage în spate de mâner! Simon, apucă-l pe al tău şi trage-l în faţă! Da! Acum, Arthur, reia-ţi poziţia, iar Simon poate ţine oglinda!

Maddy a luat hanoracele de la Red şi le-a legat de alte două cărora le înnodase ea mânecile, apoi a întins la maximum improvizaţia.

— Frânghie! a rostit cu o crispare la coada ochilor, expresia pe care o avea când spunea că-i pare rău.

Nu pentru frânghie, Red ştia, ci pentru planul cu oglinda.

— E în ordine! i-a spus Red. Nu-mi pasă!

— Cum a arătat, Reyna? a întrebat Oliver.

Red s-a uitat la Reyna, care a făcut semn de la portiera rulotei cu degetele mari ridicate.

— Aţi terminat cu frânghia?

Ochii lui Oliver erau aţintiţi asupra lor.

Maddy a sărit cu ea în braţe şi s-a grăbit s-o lege de clanţa metalică a portierei. Nod dublu. Apoi i-a dat celălalt capăt lui Simon, care clătina din cap, cine ştie de ce.

— Bine, hai să terminăm odată! Trebuie să lăsăm de data asta luminile aprinse în rulotă, ca lunetistul să vadă reflectarea. Red, ocupă-te de geamul din spatele canapelei, acest colţ! Îndreaptă-ţi telefonul în diagonală spre spatele rulotei!

Red a executat ordinul, cu telefonul pregătit în mână şi cu un genunchi pe canapea, la doar câţiva centimetri în spatele lui Arthur.

— Maddy, ocupă-te de acelaşi geam, dar ţine telefonul îndreptat în faţă!

Canapeaua s-a lăsat în jos când Maddy s-a urcat cu amândoi genunchii pe celălalt capăt, aruncându-i o privire lui Red.

— Reyna, geamul din dreptul pasagerului, cu telefonul îndreptat în diagonală spre faţă. Iar eu mă ocup din nou de camera video din spate.

S-a dus înapoi spre bord, în spatele Reynei, şi s-a lăsat în genunchi, cu capul aplecat spre ecran. Red s-a uitat după el, iar în mintea ei s-a schimbat ceva, înlocuindu-l pe Oliver cu altă persoană. Oare el nu ştia că uneori oamenii mor aşa, în genunchi?

— Apăsaţi pe butonul de înregistrare! a cerut băiatul.

Red şi-a lipit degetul de butonul roşu de pe ecran. Bipurile înalte, ca un ciripit de păsări, de la telefonul său, urmate de ale lui Maddy, apoi de ale Reynei.

— Pe locuri!

Red a tras în sus colţul de jos al saltelei, strecurându-şi mâna cu telefonul în necunoscutul de afară, cu încheietura apăsată pe un ciob, însă nu putea să facă nimic în privinţa asta. A îndreptat telefonul în direcţia potrivită şi a privit în altă parte, spre ceafa lui Arthur.

Şi-a ţinut răsuflarea, numărând secundele.

— E toată lumea gata?

DOUĂZECI ŞI UNU

— Acum!

— Staţi! a strigat Arthur, schimbându-şi poziţia şi ştergându-şi mâna liberă de partea din faţă a blugilor.

— Arthur, acum! a strigat Oliver. Deschide uşa!

— La dracu'!

Arthur s-a întins, apoi a trântit mâna pe clanţă şi a împins tare.

Portiera rulotei s-a deschis, iar întunericul îi aştepta acolo, căscat larg şi negru. Privind din cealaltă parte, probabil că era un dreptunghi de lumină.

Simon şi-a ridicat genunchii ca şi cum ar fi fugit, coborând în grabă treptele, cu dinţii încleştaţi şi ochii sălbatici şi speriaţi şi...

Trosc!

Oglinda s-a spart.

— La dracu'! a ţipat Arthur când oglinda i-a sărit din mână şi s-a strivit de blat.

— Închide uşa!

Vocea înnebunită a lui Oliver a umplut urechile lui Red.

— Simon, trage de frânghie!

Simon s-a repezit, iar frânghia aproape că i-a alunecat din mâini. S-a lăsat pe spate în debara şi a tras.

— Pe toţi sfinţii! a exclamat Simon şi s-a prăbuşit pe podea, râzând sau plângând, Red nu-şi dădea seama. Am făcut-o!

Arthur era îndoit, răsuflând din greu. Avea mâinile apăsate pe coapse şi capul îi atârna. Îi era rău?

— Cine l-a prins?

Oliver era acum în picioare.

— A tras! Cine are pe telefon fulgerarea?

Red l-a tras pe al său înăuntru şi a aranjat salteaua la loc. Avea o mărgică de sânge pe pielea încheieturii, străpunsă de ciob. Propriul punct roşu.

A oprit înregistrarea, iar telefonul a ciripit spre ea; acelaşi sunet a venit şi dinspre Maddy şi Reyna.

„Pe lo..."

„Pe locu..."

„Pe locuri..." a rostit vocea lui Oliver de trei ori, suprapunându-se.

Clipul Reynei începea cu o secundă înaintea clipului lui Red, iar al lui Maddy, imediat după aceea.

Sunetul respiraţiei lui Red din difuzorul din josul telefonului. Foşnet cât imaginea de pe ecran a trecut de la lumină la negru ca smoala, dinăuntru afară.

„E toată...”

„E toată lumea...”

„E toată lumea gata?

Red a apropiat ecranul, cercetând întunericul cu granulaţie mare.

„A...”

„AC...”

„ACUM!”

Red nici măcar nu clipea.

„St...”

„Sta...”

„Staţi!”

Cele trei straturi ale vocii lui Arthur într-o grabă frenetică, îmbinându-se.

„Arthur...”

„Arthur, acum!”

„Arthur, acum! Deschide uşa!”

„La d...”

„La dra...”

„La dracu’!”

Arthur cel din prezent s-a răsucit; Red i-a simţit ochii asupra sa, însă n-a ridicat privirea de pe ecran, pentru că venea, era...

Tr...

...Tro...

...Trosc!

Un punctişor de lumină în toată acea întunecime când trei împuşcături au despicat aerul. Însă nu fusese decât una, şi ea o avea, chiar acolo. Red o avea. A pus clipul pe pauză, apoi l-a derulat înapoi.

— Îl am! a anunţat ea, ridicând privirea spre Arthur.

Ochii lui păreau umbriţi, iar gura îi era încleştată.

— Îl am!

Mai tare acum.

Oliver a venit repede şi s-a aplecat să se uite peste umărul ei.

— Mai pune-l o dată!

„La dracu'!" a mai rostit o dată vocea lui Arthur.

— E aici, a zis Red. Stai o secundă!

Trosc!

Un punctişor de lumină albă pe fundalul negru al ecranului ei. Mic, minuscul. La fel cu micul foc de artificii din capul ei. A dat înapoi cadrele ca să-l mai arate o dată. Iată, o izbucnire de lumină, chiar în centru.

Muşchii gurii lui Oliver au tresărit.

— În ce parte era îndreptat telefonul, Red? Cu exactitate.

Ochii lui o fixau cu aşa intensitate, că a trebuit să-şi ferească privirea, şi totuşi încă îi simţea când a clipit. Ca şi cum ar fi marcat-o.

— Într-acolo.

Red a arătat în diagonală spre dreapta, către spatele rulotei.

Oliver şi-a îndreptat spatele, urmărind direcţia braţului ei.

— Aşadar, e încă acolo, a zis. Greu de spus, dar poate că la câteva sute de metri într-acolo. Probabil unde era când a tras prima dată în cauciucuri şi în geamuri. Trebuie să fi revenit în acea poziţie după ce a pus staţia.

Staţia a pârâit, şuierând ca o aprobare fără vorbe. Red aproape că era surprinsă că lunetistul n-avea nimic de spus după ceea ce tocmai se întâmplase.

Muşchii gurii lui Oliver au tresărit din nou, însă de data asta s-au destins într-un zâmbet larg.

— Am reuşit! a zis privind în jur.

Ceilalţi n-au reacţionat.

— Am zis că am reuşit!

Oliver a râs, apoi a bătut-o pe umăr pe Red şi s-a dus să facă la fel cu Arthur. Acesta încă nu părea în ordine, rămânând cu privirea pierdută şi pipăindu-şi buzunarele blugilor. Era dintre cei care îşi mişcă mereu degetele, la fel ca Red, dar poate că numai când era agitat sau speriat. Nici Simon nu părea să fie în ordine, grămadă pe podea, cu picioarele întinse printre cioburi mari din oglindă, cu ochii în tavan şi respiraţia greoaie.

— Haideţi, oameni buni! Am reuşit, plecăm de aici. Vii!

Oliver a tras-o pe Reyna într-o îmbrăţişare, depunând un sărut în părul ei negru, bogat. A cuprins-o cu un braţ pe Maddy, apoi i-a întins o mână lui Simon ca să-l salte de pe podea.

Acum Maddy zâmbea, cuprinzându-se cu braţele.

— Iuhuuu, vacanța de primăvară! a zis Simon iar, ridicându-se greoi.

Oliver stătea în mijloc, zâmbind larg spre ei toți.

„Deleagă! Motivează! Sărbătorește!" Toate calitățile unui conducător firesc, ceea ce o făcea pe Red mai mult decât unul nefiresc.

Oliver a bătut din palme, ceva între aplauze și atragerea atenției. Deja le-o atrăsese.

— Bun, lunetistul e înapoi acolo.

A arătat cu degetul.

— Prin urmare, dacă ieșim pe geamul din dreptul șoferului și fugim în acea direcție...

A arătat cu celălalt braț exact în direcția opusă.

— ...lunetistul n-o să ne vadă, pentru că ne va acoperi rulota. Nici măcar n-o să știe că am plecat. N-o să știe. Și chiar dacă știe, n-o să ne poată prinde. Avem un avans, iar el cară o pușcă.

— Nu poți trage cu pușca din fugă, a fost de acord Red.

— Am reușit, a zis acum Reyna, dând din cap, ca și cum nu putea să creadă decât dacă o auzea din propria gură.

— La dracu', da, am reușit! a răspuns Simon cu pumnul ridicat, în vreme ce cioburi de oglindă îi trosneau sub pantofi. Cu toate că înseamnă șapte ani de ghinion, nu-i așa? O oglindă spartă?

— Ei bine, pentru noi acum e noroc, a zis Maddy.

În spatele lui Simon se afla o gaură în baza de lemn a separeului din zona de luat masa, acolo unde lovise glonțul după ce trecuse prin oglindă și, probabil, prin cealaltă parte a rulotei, înapoi în noaptea neagră. Prin sticlă și lemn, lemn și plastic, și metal. Pielea și oasele nu aveau să reprezinte niciun obstacol în calea lui.

— Bine, atunci!

Oliver și-a frecat mâinile cu un sunet care zgâria urechea.

— Hai să plecăm dracului din rulota asta! Nu luați nimic la voi! Doar esențialul. Telefoanele. Să sperăm că vom avea semnal la un moment dat, să putem suna la poliție ca să-l prindă pe ticălosul ăsta înainte să fugă. Și s-o sunăm pe mama, să știe că am evadat.

Oare Catherine dezvăluise deja numele pe care îl căutau ei, s-a întrebat Red, cu mintea deja părăsind rulota și trecând la partea următoare.

Simțea un sfârâit în urechi, dar să fi fost doar paraziții?

— Luăm asta? a întrebat ea, pășind peste oglinda spartă ca să ia

staţia de pe masă.

— Nu, las-o! a zis Oliver, întorcând capul. N-avem nevoie de ea. Nu mai jucăm acest joc.

S-a îndreptat spre scaunul şoferului şi s-a aplecat ca să smulgă banda adezivă care fixa de geam valiza turtită a lui Red. Cu o smucitură puternică, a tras-o jos şi a lăsat-o să cadă la picioarele scaunului. A dat deoparte perdelele, dezgolind bezna de afară care îi aştepta cu braţele deschise.

Un geam era deja deschis, spart, însă Oliver a desfăcut închizătoarea şi a făcut să alunece şi celălalt geam, descoperind acea parte. Era mai uşor să iasă dacă se urcau pe scaunul şoferului.

— O să fie un pic strâmt, a comentat Oliver, rotindu-şi umerii. Aveţi toţi telefoanele? Da? Bine!

S-a urcat pe scaunul şoferului şi s-a aplecat când creştetul i-a atins tavanul.

— Eu ies primul, apoi Maddy, Reyna, Red, Arthur, Simon.

S-a uitat la ei în ordinea enunţată.

— Aşezaţi-vă la rând şi pregătiţi-vă! Fără lanterne încă, căci nu vrem ca tipul să poată vedea ceva. Săriţi pe pământ şi o luaţi la fugă cât vă ţin picioarele în această direcţie.

A arătat dincolo de oglinda din partea şoferului.

— Printre copacii de acolo. Mergeţi mai departe şi nu aşteptaţi pe nimeni! Ne regrupăm pe drum şi apoi plecăm dracului de aici. Aţi priceput?

Red a dat din cap, aşezându-se între Reyna şi Arthur, iar Maddy s-a dus în capătul şirului. Familia Lavoy mai întâi.

— Să vă spun ceva! a zis Simon din celălalt capăt al rândului. Nu mai vreau să văd cât oi trăi o nenorocită de rulotă.

— Mie-mi spui! a pufnit Reyna, aproape un hohot de râs.

Energie fără astâmpăr, agitată, în faţa şi în spatele lui Red.

— Ies, a anunţat Oliver, după care s-a aplecat şi a scos un picior pe geam, ajungând călare pe ramă, exact la jumătatea drumului dintre înăuntru şi afară.

Şi-a aplecat capul şi l-a scos pe geam.

Paraziţii au încetat, înlocuiţi de tăcere. După care:

— Alo!

Vocea a înviat cu un pârâit în spatele lor.

— Drăguţă şmecheria cu oglinda! a rostit aceasta cu un râs ce părea

mai degrabă un lătrat metalic. Există un lucru pe care trebuie să vi-l spun înainte să faci greşeala de a ieşi pe geamul din partea şoferului, Oliver. Probabil ar fi trebuit să menţionez asta mai devreme, aşa că e greşeala mea.

Paraziţi!

Pieptul lui Red s-a încleştat, iar coastele i s-au strâns una câte una ca nişte degete când s-a răsucit să se uite la staţie, care îi sfida de pe masă, unde o lăsase, afişajul verde-viu dublându-şi parcă dimensiunea şi umplându-i capul.

— Cum a putut să... a început Reyna.

— Oliver, nu te mişca! a strigat Maddy când băiatul şi-a schimbat poziţia pe rama geamului, privind în jos, la drumul aflat chiar dedesubt.

O tăcere înspăimântătoare şi apăsătoare s-a aşternut peste toate.

— Ar fi trebuit să vă spun, a revenit vocea, un pic bolborosită. Suntem doi.

DOUĂZECI ŞI DOI

Un icnet. Un ţipăt. O strânsoare în pieptul lui Red.

Erau doi acolo, afară, în nimicul nesfârşit. Doi. Două puşti. Două puncte roşii. Nu, aşa ceva era imposibil! Nu trebuia să se întâmple una ca asta!

— Intră la loc, Oliver! Acum Reyna striga: Intră!

O întrecere între vocea ei şi un deget pe un trăgaci.

Oliver şi-a aplecat capul şi s-a rostogolit înapoi, căzând lângă Maddy pe scaunul şoferului, cu Reyna imediat în spate împleticindu-se şi dând peste Red. Aceasta din urmă s-a împiedicat de picioarele lui Arthur, însă el a prins-o solid, puternic.

— Trage perdelele! striga în continuare Reyna, sunetul acela străpungând-o parcă pe Red. Trage-le!

Oliver s-a îndreptat de spate, apoi a întins mâna şi a smucit perdelele, unindu-le. Fără spaţiu gol. Blocând ce era afară, împărţindu-i iar în două lumi separate: rulota şi exteriorul ei. Doar un hotar de material negru, subţire, între ele.

— Nu-i cinstit! a strigat Maddy, cu toată gura şi cu ochii înceţoşaţi. Aproape că ieşiserăm. Aproape că eram liberi.

Lacrimi mari au spart zăgazul, rostogolindu-i-se spre bărbie.

— LA DRACU'! a răcnit Oliver, cu venele reliefate pe gât, roşii şi groase, ca sforile de marionetă care îi mişcau capul. La dracu', la dracu, la dracu'!

A izbit cu pumnii în volan şi în bord iar şi iar.

— Oliver, încetează!

Reyna a înaintat împleticit, după care i-a prins mâinile şi le-a strâns la piept.

— Asta nu ajută pe nimeni!

— Sunt doi!

Simon a păşit în spate pe un ciob de oglindă care i-a reflectat talpa înainte să se spargă.

— Doi nenorociţi de lunetişti! Ştiţi ce nu-i trebuia nopţii ăsteia? a strigat el. Încă un nenorocit de lunetist!

Oliver s-a ridicat din nou în picioare şi a îmbrâncit-o pe Reyna pe când se repezea furibund. Un picior i s-a împiedicat de o doză de bere şi a făcut-o să zboare, învârtindu-se. A răcnit din nou, un sunet urât,

hârşâit, pe când se apleca şi înşfăca uşa debaralei. A ridicat-o şi a izbit-o de podea, iar lemnul s-a despicat, formând o spărtură curată, şi a căzut zdrăngănind în două părţi inegale.

— Oliver, încetează! a strigat Maddy. Mă înspăimânţi!

— Te înspăimânt? s-a burzuluit spre ea, cu ochii sălbatici şi un strop de salivă formând spumă în colţul gurii. Nu de mine trebuie să fii speriată în clipa asta, Madeline. Ci de tipii de afară cu blestematele lor de puşti!

— Oliver, te rog!

Reyna l-a împins spre separeu, mai exact spre partea care nu era blocată de oglinda spartă.

— Te rog, aşază-te şi potoleşte-te!

— Eram afară, a zis băiatul mai mult pentru sine şi şi-a vârât picioarele sub masă, privind ţintă la staţia de emisie-recepţie. Eram cu toţii afară! Eu eram aşa de aproape!

Ochii lui Red s-au îndreptat spre Arthur, care se lăsa să cadă pe canapea, cu privirea la ea, însă absentă, sticloasă, îndepărtată.

Capul i-a căzut în palme şi şi-a îngropat faţa în ele, cu nimburile de piele care se albeau acolo unde apăsau degetele.

Red a întins mâna, răsfirându-şi degetele, fiecare dintre ele prea concentrat asupra sarcinii pe care i-o încredinţase fata. Şi-a lăsat mâna pe capul lui Arthur, doar o clipă, aproape de ceafă. Mama făcea asta când era necăjită, iar Red nici măcar nu-şi dăduse seama până acum cât îi lipsise gestul. Nu trebuia să se gândească la ea, de ce se tot gândea la ea în noaptea asta?

Arthur a ridicat privirea, făcând-o să-şi retragă mâna. El i-a prins-o însă şi a strâns-o, cu degetele calde pe răceala încheieturilor degetelor ei.

Prea mult!

Mâna lui Red i-a căzut pe lângă corp.

S-a uitat la toţi, la feţele lor, simţind ceva nou în aerul din rulotă. Nu spaimă sau nedumerire, căci de aşa ceva avuseseră parte din belşug. Ci disperare, cea mai clară formă de disperare pe care o văzuse vreodată. Iar ea era expertă în disperare.

Reyna a fost prima care şi-a revenit şi şi-a îndoit genunchii ca să ridice bucăţile din uşa debaralei.

— Ce faci? a întrebat-o Oliver aspru, cu degetul pe antena staţiei.

— Curăţenie, a răspuns Reyna, ducând bucăţile de lemn spre

dormitor. Se pare că o să stăm aici o vreme.

Red a privit-o cum trece pragul dormitorului și aruncă ușa spartă în spațiul din spatele patului. Apoi fata s-a întors și s-a apucat să strângă cioburile oglinzii.

— Maddy? a rostit cu blândețe. Poți să mă ajuți la asta? Să iei cioburile mai mari și să le pui în coșul de gunoi?

— Sigur!

Maddy a suspinat și și-a șters nasul cu mâneca.

— N-o să mai plecăm niciodată de aici, a comentat Simon, așezându-se pe canapea lângă Arthur. Asta-i cea mai rea zi din viața mea.

Însă nu și a lui Red, nu-i așa? Nu, nu credea asta, nu avea cum să fie mai rea decât cea mai rea zi din viața ei. 6 februarie 2017. Nu fusese destul că își pierduse mama în felul acela, așa-i? Nu, mai fusese și acea ultimă discuție la telefon, încă dureroasă, după ce se certaseră în bucătărie cu o zi înainte, deoarece Red nu se concentra la școală, iar notele ei erau tot mai mici. Mama sunase pe telefonul fix la ora 19.06 ca să anunțe că o să ajungă târziu la cină. Red fusese cea care răspunsese. Red nu voise să vorbească cu ea. „Bine", răspunsese, gândind de fapt „Ce mă bucur". Poate că reușea chiar să se ducă la culcare fără să-și vadă mama în seara aceea, fără să pornească din nou cearta. Însă atunci Red o pornise iar, pentru că nu se putuse abține, și se zbârlise când mama îi zisese „scumpo".

„Nu-mi zice așa! Credeam că sunt o dezamăgire."

Mama nu-i spusese niciodată așa ceva, n-ar fi făcut-o în veci. Red îi atribuia cuvinte pe care nu le rostise. Urmau să vorbească atunci când ajungea ea acasă, asta îi spusese. Însă vocea ei nu era ca de obicei, așa că Red crezuse că mama e încă supărată pe ea. Dezamăgită. Oare o parte din ea își dorea ca Red să nu fi venit pe lume? Ceva le întrerupsese, un sunet pe două tonuri, vibrând pe fundal în spatele mamei. O sonerie de ușă. De două ori.

„Bună!" salutase mama pe cineva, nu pe Red, pentru că nu se putea concentra niciodată la Red nici măcar o nenorocită de secundă, nu-i așa? Nu putea să iasă din pielea căpitanului de poliție și să fie doar mama. Nu era corect, însă Red n-avea chef să se poarte corect.

„Scumpo. Înainte să închid, trebuie să te rog ceva. Poți să-i spui tatei să..."

Și atunci venise partea cea mai rea.

„Nu", îi tăiase vorba Red. „Nu-mi mai spune tot timpul ce să fac!"

Şi apoi şi mai rău:

„Te urăsc!"

Red închisese telefonul, retezând vocea mamei, care îi repeta numele.

Şi, ce să vezi? Mama era moartă la nici zece minute de la acea discuţie la telefon.

— Red? a rostit Oliver, salvând-o de amintiri, dar nu şi de sentimentul de vinovăţie.

Acesta rămânea întotdeauna.

A ridicat privirea tocmai când Oliver ajungea la ea şi îi punea staţia în mână.

— Caută în continuare pe canale, poate dai de vreo interferenţă! E singurul plan care ne-a rămas, a adăugat el mohorât, întorcându-i spatele.

Înapoi la speranţa unui ajutor din afară, pentru că planul de evadare zburase pe geam, ceea ce era un mod amuzant de a te gândi la asta, dat fiind că exact acesta fusese planul. Red a apăsat pe butonul +, trecând la paraziţii de pe canalul patru, apoi cinci.

Canalul şase. S-a oprit, aşteptând acolo. Canalul mamei din jocul lor de-a „Vardiştii şi vardiştii". Încetează, nu te mai gândi la ea! Red n-avea dreptul să se gândească la ea. Era vina ei că mama e moartă şi nimic n-avea să dreagă asta, nici măcar planul. Ce anume era, ce voia mama ca Red să-i spună tatei? N-aveau să ştie niciodată, dar poate că ar fi salvat-o. Ar fi salvat-o, iar Red zisese „nu". Red închisese telefonul. Mama fusese ucisă, executată, şi era vina lui Red. Doar vina ei, pentru că poliţia nu aflase niciodată cine o împuşcase. De două ori. În ceafă. Îngenuncheată. Gândindu-se că fiica sa o urăşte şi că o urăşte şi ea la fel de tare.

Mai departe pe canale, cu staţia pârâindu-i în mâini, ţinând-o prea strâns.

Reyna şi Maddy terminaseră de strâns cioburile oglinzii, iar acum Reyna era în chicinetă, luând din dulap şase pahare. Le-a umplut cu apă, unul după altul, iar robinetul deschis umplea rulota cu un nou fel de muzică, acoperind pentru câteva clipe paraziţii.

— Poftim!

I-a dat un pahar lui Maddy şi altul lui Oliver, care şedea la masă, făcându-l să alunece până la el.

— Trebuie să rămânem hidrataţi, a fost o noapte lungă.

Următoarele două pahare au fost pentru Arthur şi Simon, care avea cea mai mare nevoie de apă. Pe ultimul i l-a dat lui Red, cu un zâmbet învins când degetele fetei au cuprins paharul.

— Mulţumesc! a zis Red şi a luat o înghiţitură mică, apoi una lungă, ridicând paharul, cu ochii la luminile de pe tavan.

Nu-şi dăduse seama ce însetată e şi că o mai supăra ceva, acea senzaţie ca de căscat în măruntaie. Era flămândă iarăşi. Dar nu putea să mănânce. A golit paharul şi a tras aer în piept.

Nu puteau să evadeze. Aşadar, ce aveau să facă acum? Red nu-şi amintea exact – ce spusese lunetistul despre secretul pe care îl voia? Aveau să aştepte aici, pur şi simplu, captivi, până ce Catherine Lavoy mărturisea numele? S-a uitat la Oliver; el trebuia să ştie ce să facă, doar era conducătorul.

— Suntem în pom, a comentat Oliver, vorbind în paharul pe jumătate gol, care îi imprima vocii lui un ecou găunos. Suntem cu totul în pom!

Sau poate că nu!

Arthur a luat paharul gol din mâna lui Red şi l-a pus împreună cu al său înapoi pe blat. Două bufnituri înăbuşite când le-a aşezat. Şi probabil ceva nu era în ordine cu urechile lui Red, pentru că acum auzea ecoul celor două bufnituri, ceea ce nu putea să fie adevărat.

Arthur a oftat.

— Poate că ar trebui să ne gândim la se... a început.

— Şşt! s-a răţoit Oliver, ridicând braţele ca să-l facă să tacă. Aud ceva. Aud...

Vocea i s-a stins şi şi-a înclinat capul, ciulind o ureche.

Red a auzit şi ea, un sunet jos, ca un clinchet, ca un huruit. Mai tare, mai puternic, acoperind paraziţii.

— Ce e...

Vocea lui Maddy s-a stins la privirea aspră aruncată de fratele său.

Red a ridicat privirea, cu urechile ciulite spre tavan. Venea de sus, din cer.

— E un elicopter, a zis Oliver, sărind de pe scaun. E un elicopter!

Apropiindu-se tot mai mult, ca un huruit de tunet mecanic. Nu-l vedeau, dar îl auzeau.

— Se apropie! a strigat Oliver cu ochii sclipind, înlocuind disperarea. Trebuie să-i semnalizăm cumva. Să ştie că avem nevoie de ajutor!

— Claxonul! a zis Maddy.
— N-o să-l audă, i-a spus Reyna.
— Luminile!
Simon a ţâşnit în picioare.
— Putem semnaliza SOS, ştiu cum s-o fac!
A sărit spre tabloul electric şi a manevrat comutatorul principal, formând trei fulgerări.
— Nu vor vedea, avem geamurile acoperite!
Reyna a clătinat din cap, privind în jur înnebunită.
Elicopterul trebuie să fi fost acum chiar deasupra lor, duduitul mecanic despicând cerul.
— Farurile! a zis Red.
— Farurile! a strigat Maddy. Simon, du-te!
Simon a fugit spre partea din faţă a rulotei şi s-a aruncat pe scaunul şoferului. Red stătea în spatele lui, cu o mână agăţată de scaunul pasagerului şi cu cealaltă încleştată pe staţie, ale cărei muchii îi săpau în piele.
Simon a întins mâna spre maneta din spatele volanului şi a aprins farurile.
O lumină a umplut parbrizul acoperit pe la marginile storului tras în jos.
— Punct-punct-punct, a mormăit Simon şi a mişcat maneta repede de trei ori. Linie-linie-linie.
A mişcat maneta, lăsând farurile aprinse pe faza lungă mai mult timp printre perioadele de întuneric.
— Punct-punct-punct.
— Continuă! i-a poruncit Oliver, după care s-a aplecat peste scaunul şoferului şi a ridicat storul ca să poată vedea prin parbriz farurile despicând noaptea.
Vuietul motorului elicopterului a scăzut până s-a stins de tot, aparatul de zbor îndepărtându-se de ei spre alte ceruri.
— Pleacă! a zis Reyna, şi tot entuziasmul îi dispăruse din glas.
— Continuă, Simon!
Dar nu dispăruse şi din al lui Oliver.
Farurile clipeau, urmând tiparul, în vreme ce Simon şoptea în barbă:
— Punct-punct-punct-linie-linie-linie-punct-punct-punct.
Salvaţi-ne sufletele! Salvaţi-ne! Vă rugăm, salvaţi-ne!
Farurile aprinse, farurile stinse.

O idee furată din altă amintire. Când ajungea acasă târziu de la muncă, mama lui Red semnaliza cu farurile spre geamurile livingului. Însă în noaptea care conta cel mai mult n-o făcuse. Red așteptase, supărată și rănită, dar așteptase.

— Se îndepărtează, Oliver! a zis Reyna, punându-și o mână pe umărul lui.

El i-a îndepărtat-o, scuturând din umeri.

— Continuă!

Simon mișca maneta înainte și înapoi, iar lumea din fața lor apărea și dispărea în lumina farurilor. Și Red proceda la fel, pâlpâind între atunci și acum.

În câteva secunde sunetul a devenit un zumzet slab, apoi un bâzâit abia auzit, până ce noaptea l-a înghițit cu totul, fără să lase nicio urmă.

— A plecat, a rostit Red.

Simon a lăsat farurile să se stingă și s-a rezemat de spătar, apoi a dat drumul aerului din piept îndelung, sonor.

— Poate se întoarce, a zis Maddy, cu ochii la ceafa lui Oliver.

— Poate, a zis el. Dacă era un elicopter venit să ne salveze.

Atunci Red a fost sigură că ea și Oliver Lavoy nu trăiau în aceeași lume. Ea nu putea niciodată să audă un elicopter și să creadă că fusese trimis pentru ea. Nimeni n-o iubea destul de mult pentru asta.

— Nu știe nimeni că trebuie să ne salveze, a zis Arthur cu privirea spre tavan, ca și cum ar fi putut să-l cheme înapoi cu forța ei.

— Mama, poate.

Vocea lui Oliver aproape că s-a întrerupt.

— Cred că doar trecea pe aici, a adăugat Reyna, iar mâna i s-a mișcat spre umărul lui Oliver, rămânând acolo de data asta.

— Poate că au văzut. Poate că au văzut farurile, a continuat el.

— Poate, a zis ea cu blândețe.

— De unde știi alfabetul Morse?

Arthur se uita acum la Simon.

— Păi, nu-l știu, evident, a răspuns el. Doar SOS. Dintr-un film. Cred că era *Camera de refugiu.*

— Red, continuă!

Oliver s-a răsucit spre ea, cu buzele strânse într-o linie posomorâtă.

Dacă ea era singura lor nădejde, atunci ceilalți chiar că erau în pom. Red n-avea să-i scoată de acolo. A ridicat stația și s-a apucat iar să caute pe canalele goale.

Oliver a oftat, adunându-se, şi şi-a scuturat umerii. Red îl privea, aşa că a văzut momentul în care i-a venit ideea, iar ochii i s-au luminat.

— Poate că n-a fost totul degeaba, a început el. Poate că e acolo o idee, să facem un fel de semnal luminos. Uite! a adăugat şi s-a repezit să înşface bricheta Zippo din vraful de resurse de pe masă.

— Tipul a tras în rezervor, iar benzina s-a scurs pe drum, aşa-i?

— Aşa-i! a răspuns Maddy.

— Dacă aprind asta...

Băiatul a aprins bricheta ca să demonstreze, iar focul a dansat în ochii lui un pic prea holbaţi.

— ...şi o arunc pe geam, o să aprindă balta de benzină. Un foc. Un semnal cu focul. Şi poate cineva o să vadă fumul. Lumina merge mai departe decât sunetul, aşa-i?

— Nu în toiul nopţii, i-a spus Reyna. Nimeni n-o să vadă fumul.

— Şi ai da foc rulotei, a completat Arthur, vârându-şi degetele în buzunar, de parcă le-ar fi ascuns de Oliver în timp ce îl contrazicea. Am arde şi noi înăuntru.

Oliver era tot mai disperat şi mai neglijent. Poate că Maddy avea dreptate şi ar trebui să se teamă de el, la urma urmei. Însă Reyna putea să-l stăpânească, nu? Să-l potolească, să-l facă să nu se mai poarte prosteşte.

— Rulota e singurul nostru adăpost, a zis ea. Nu putem să-i dăm foc.

Oliver n-a băgat-o în seamă, doar s-a mai uitat ţintă la flacără un moment, apoi a stins-o şi a aruncat bricheta pe masă.

Simon s-a apropiat şi el masă, după care a întins mâna peste lanterne, banda adezivă, cuţit şi brichetă, dincolo de blocnotesul şi cariocile pe care le folosise Maddy mai devreme, până la punga cu chipsuri, încă desfăcută, de pe margine.

A luat un pumn de chipsuri şi le-a vârât în gură.

— Cum poţi să mănânci? l-a întrebat Maddy, fără să fie cu adevărat o întrebare.

— Uite-aşa! i-a arătat el, deschizând gura şi mestecând exagerat, ca ea să poată vedea stratul de firimituri portocalii care îi îmbrăca limba.

Maddy n-a reacţionat.

— Care e următorul plan? a întrebat ea, ridicându-şi privirea spre fratele său. Ce facem acum?

Tăcere, în afară de paraziţi când Red a ajuns iar la canalul trei şi a rămas acolo. Şi un crănţănit înăbuşit din gura lui Simon.

— Heei! a zis Reyna, sunetul răsunând ciudat, în două părţi inegale, ca şi cum ar fi trebuit să-l împingă afară.

Red a ridicat ochii. Reyna privea ţintă peste umărul ei afară, prin partea din faţă a rulotei. Cu ceva nou şi necunoscut în ochi.

— Hei! a zis într-un cuvânt de data asta. Şi apoi: E cineva aici.

A arătat într-acolo, iar Red s-a răsucit fulgerător, urmărind cu privirea degetul tremurător al Reynei. Prin parbriz, în lumea de dincolo. Iar acolo, împrăştiate de trunchiurile întunecate ale copacilor din faţă, se aflau două luminiţe care treceau prin noapte. Apărând şi dispărând, pe măsură ce crengile blocau vederea.

Luminile s-au arcuit odată cu drumul, eliberându-se de copaci, două fascicule albe, curate, arătând drept spre ei. Venind încoace.

Faruri!

— E cineva aici!

02:00

DOUĂZECI ŞI TREI

Oliver se târa, iar fasciculele albe se reflectau în întunecimea ochilor lui pe când se apropiau, cu roţile hârşâind pe drum.

— Cine e? a şuierat el.

— Nu, doar n-or fi alţii de-ai lui, nu? a întrebat Simon, cu o mână ridicată ca să-şi umbrească ochii.

— Ar putea fi poliţia! a zis Maddy, cu mâinile încleştate pe piept.

Red a privit prin parbriz fără să clipească, umplându-se de lumina albă, ca şi cum nopţii i-ar fi crescut ochi care se uitau ţintă la ea.

— Aprinde farurile, Reyna! a cerut Oliver şi a îndemnat-o să meargă spre cabină. Să vedem cine e!

Reyna a bâjbâit după manetă fără să-şi ia ochii de la faruri. A împins-o, iar farurile rulotei s-au aprins, ciocnindu-se de celelalte, cap în cap.

Şi acum vedeau ce este. Nu o maşină de poliţie, ci o camionetă albă cu pete de murdărie, cu motorul huruind încet în timp ce înainta. Două siluete neclare în spatele parbrizului.

A virat încet spre porţiunea de drum liberă de la dreapta lor, iar farurile s-au desprins de ale lor – patru fascicule de lumină distincte.

— Cine dracu' e...

Vocea lui Arthur s-a stins când s-a dus în faţă, în spatele Reynei.

Camioneta a scos parcă un oftat, oprindu-se chiar în faţa lor, aproape colţ în colţ cu rulota. Motorul s-a oprit, apoi s-au stins şi farurile.

Tăcere. Se mai auzeau doar sunetul paraziţilor şi păcănitul motorului lor care se răcea.

Acum, când farurile lor n-o mai orbeau, Red vedea că sunt un bărbat şi o femeie, la aproape şaptezeci de ani sau trecuţi de şaptezeci, presupunea, de la această distanţă, şi cu două parbrize între ei.

— Cine sunt... a început să zică.

Paraziţii au amuţit.

— Descotorosiţi-vă de ei! a pârâit vocea din mâinile lui Red, făcând-o să tresară şi să se uite la staţie.

— Descotorosiţi-vă de ei imediat, altfel îi omor!

Aşadar, nu erau de-ai lunetistului. Nu făceau parte din plan.

— Să nu le spuneţi nimic! a continuat el, cu vocea acum mai

întunecată şi mai joasă. Ziceţi că sunteţi bine, că aveţi doar o pană! Dacă le spuneţi ceva ori le faceţi vreun semn, îi împuşc pe amândoi!

Nu făceau deloc parte din plan.

Red a ridicat ochii şi a surprins privirea lui Oliver, care se uita la ea ca la păzitoarea vocii.

— Nu sunt cu el! a zis Oliver. Îi putem folosi ca să cerem ajutor.

— Tocmai a zis să nu facem asta, a zis Arthur. Tocmai a zis...

— O să-i omor, i-a tăiat vorba lunetistul, de parcă ar fi auzit, cumva. Dacă le spuneţi că aveţi necazuri, dacă le spuneţi orice, îi condamnaţi la moarte. O s-o fac!

Paraziţi.

— Descotorosiţi-vă de ei sau vor muri!

Ochii lui Arthur rămâneau holbaţi, iar gura i s-a deschis formând un cuvânt nerostit.

— Dar.. a început să zică Maddy, însă restul n-a mai contat, pentru că au auzit cum sunetul unui mâner apăsat despică noaptea prea tăcută.

Red s-a răsucit şi a privit cum portiera din partea şoferului se deschide şi rămâne aşa, în vreme ce bărbatul coboară în spatele ei. Jachetă căptuşită cu blană, cu fermoarul tras până sus, păr aproape cărunt şi obraji cu pete roşii.

— Salut! a strigat, făcându-şi mâinile căuş în jurul cuvântului ca să-l apere de noapte. Sunteţi bine acolo?

S-a rezemat de portieră şi a trântit-o tocmai când se deschidea cea din partea opusă. Femeia a ieşit, cu părul strâns la spate într-o coadă de cal dezordonată, cu ochii întrebători privind prin parbriz. Au poposit asupra lui Red, iar femeia a zâmbit, ridicând mâna albă într-un salut liniştitor.

Red i-a zâmbit şi ea, dezvelindu-şi dinţii, tocmai când vocea din mâinile ei spunea:

— Descotorosiţi-vă de ei sau vor muri! Deschideţi uşa şi spuneţi-le că sunteţi bine!

— Trebuie să-i expediem! a zis Arthur, întorcându-şi privirea spre portiera rulotei.

Oliver l-a tras înapoi.

— Dar asta ar putea fi singura noastră şansă de...

— Ai auzit ce-a zis.

Arthur l-a împins.

— Vrei să-i omori pe oamenii ăştia?
— Trebuie să facem ce spune el.
Reyna s-a dus la Oliver şi i-a pus o mână în piept.
— Înţelegi asta? Chiar în clipa asta are puşca aţintită spre ei.
— Salut? a zis repetat bărbatul de afară, cu bocancii scârţâind pe drum pe când înainta spre portiera lor.
— Bine, du-te! a consimţit Oliver, dându-i drumul jachetei lui Arthur. Simon, tu eşti actorul. Prefă-te că suntem bine.
— Nu mă duc să stau în uşa aia! a zis Simon în timp ce clătina din cap. Deja a tras în mine o dată.
— Ne-a spus că putem s-o facem, a zis Arthur. N-o să tragă dacă îi expediem. O fac eu!
Cu o mişcare rapidă, Arthur a apăsat pe clanţă şi a împins portiera rulotei, care s-a deschis larg. Bărbatul stătea la vreun metru de uşă, având un zâmbet zbârcit şi pielea boţită ca o foaie de hârtie.
— Salut, oameni buni! a spus, cu ochii licărind spre Arthur, care a păşit pe prima treaptă, apoi îndreptându-se spre Simon şi Reyna, din spatele lui, după care spre Red.
Aceasta a rămas în spate, strângând staţia prea tare, ca şi cum l-ar fi putut face pe lunetist să nu tragă dacă îl ascundea.
— Bună seara, domnule! a răspuns Arthur, înclinând un pic capul, şi a mai coborât o treaptă.
— Sunteţi bine? a întrebat bărbatul. Ni s-a părut că vedem de pe drumul din spate faruri aprinse, aşa că am venit pe aici să vedem dacă are cineva probleme.
A arătat peste umăr cu degetul mare.
— Se pare că aveţi două cauciucuri sparte în faţă.
— Da! a răspuns Arthur, scărpinându-se la ceafă. Credem că am călcat pe ceva, avem două spărturi.
— Ei, fir-aş al naibii! a exclamat bărbatul şi s-a dat înapoi, privind spre cauciucul din spate. Se pare că mai aveţi unul spart.
— Şi mi se pare că simt miros de benzină.
Femeia a înaintat, aşa că acum Red o vedea şi pe ea încadrată de uşă, blocată de umerii lui Arthur care se mişcau în timp ce se scărpina pe braţ.
— Ea e soţia mea, Joyce, a adăugat bărbatul, dând din cap spre ea. Eu sunt Don.
— Mă bucur să vă cunosc pe amândoi! a zis Arthur.

— De unde sunteţi? a întrebat Joyce cu un zâmbet dulce, venind alături de soţul ei.

Red a încercat să nu-şi imagineze asta, punctul roşu plutind pe spatele lor, zvâcnind nevăzut între capetele lor. *Din oceanul Pacific a ieşit un peşte mic!*

— Philadelphia, a răspuns Arthur.

— Mi s-a părut că recunosc accentul, a zis Don. Sunteţi departe de casă.

— Da, suntem în drum spre Gulf Shores, în vacanţa de primăvară, a răspuns Arthur.

— Bată-vă norocul! a exclamat Joyce.

Atunci Oliver s-a îndreptat spre uşă, cu falca încleştată, hotărând că e în siguranţă, de vreme ce Arthur încă nu fusese omorât. A trecut pe lângă el şi a coborât pe ultima treaptă.

— Bună seara! a rostit el cu vocea însufleţită şi clară şi cu spatele drept, imaginea oficială marca Oliver Lavoy. Mă bucur să vă cunosc! Sunt Oliver!

— Don. Joyce, a repetat Don.

Bărbatul părea să îşi fi dat seama că Oliver este conducătorul firesc al grupului. Cum puteai să n-o faci, când vedeai spatele drept şi acei ochi aurii şi aprigi?

— Avem o fermă un pic mai departe, într-acolo. Treceam pe aici şi am văzut farurile.

— Ce trebuie să credeţi despre noi, că venim acasă după două dimineaţa! a chicotit Joyce, cu o mână la gură.

Red a observat oja albastră care se cojea.

— Am fost la fiica noastră, locuieşte în Jacksonville. Tocmai a născut în după-amiaza asta, primul nostru nepot.

Cuvintele ţâşneau din ea, bulucindu-se, ca şi cum n-ar fi putut să n-o spună, ca şi cum poate că, la urma urmei, acesta era motivul pentru care se opriseră.

— Oh, felicitări amândurora! a zis Oliver, iar Red auzea zâmbetul lipit de vocea lui. Proaspeţi bunici!

— Suntem aşa de încântaţi! a replicat Joyce, ridicând privirea spre soţul său. Nu-i aşa, Don? Nu puteam să nu ne ducem să vedem pruncul imediat, nu? I-au pus numele Jacob, după tatăl meu, care a murit anul trecut, şi e cel mai dulce ghemotoc pe care l-ai văzut vreodată. Nu-i aşa, Don?

— Da, dragă!

— Dar, a continuat Joyce, cu ochii plimbându-se între Arthur, Oliver și Reyna pe când povestea, știți cum e cu un prunc abia născut, n-ai chef să-ți stea în prima noapte părinții în preajmă, spunându-ți ce nu faci bine. De aceea am hotărât să nu rămânem cu ei și să venim acasă, să-i lăsam în pace pe ea și pe Thomas, înțelegeți?

— Înțeleg! a dat din cap Oliver. Ei bine, sunt sigur că fiica a fost bucuroasă că ați bătut atâta drum ca s-o vedeți.

— Ne ducem iar săptămâna viitoare, nu-i așa, Don?

— Joyce, n-ai de gând să taci o clipă? i-a răspuns Don, cu o notă afectuoasă în glas. Oamenii ăștia n-au chef să ne asculte povestea vieții, sunt sigur.

A lăsat privirea în jos, apoi a scurmat cu bocancul drumul și și-a ridicat călcâiul să se uite la el.

— Joyce are dreptate, să știți. Vi se scurge benzina peste tot. Se pare că s-a golit tot rezervorul.

Dă, Doamne, să nu se uite mai bine și să vadă gaura de glonț din partea asta, glonțul care spărsese rezervorul.

— Da, credem că se poate să fi prins o creangă sub mașină, a rostit Oliver fără șovăială. Trebuie s-o fi târât o vreme și a găurit cauciucurile, spărgând și ceva pe dedesubt.

Don s-a strâmbat, strângând din dinți.

— Ați sunat la depanare? i-a întrebat.

— Da! a răspuns Arthur în același timp cu Oliver, care a zis „Nu”.

Un moment stânjenitor, cu privirea lui Don trecând de la unul la celălalt. Atunci trebuie să fi observat și geamul spart, iar ochii i s-au mijit, cu pielea încrețindu-i-se între sprâncene. Paraziții au fâșâit, iar Red a ascuns stația la spate.

— N-am avut semnal, a explicat Oliver.

— Oh!

Joyce a zâmbit; nu simțise încordarea din vocea lui Oliver.

— Pe aici semnalul e groaznic. Suntem norocoși să avem o liniuță în casă, și asta când mă aplec pe geamul dormitorului din spate.

— Chiar mai rău azi, a adăugat Don, cu ochii iar la Oliver, cu toate că nu mai părea la fel de sigur și destins cum păruse cu treizeci de secunde în urmă. Ne-a spus vecinul de dimineață, cineva a dat cu camioneta peste releul de la sud de Ruby. A scos din funcțiune toate rețelele. Se pare că a fugit înainte să ajungă acolo poliția. Presupun că

era o camionetă furată şi a luat curba prea repede, pierzând controlul. Am sunat la AT&T de pe drum după-masă şi au zis că inginerii lor se ocupă de asta, iar semnalul ar trebui să revină până dimineaţă. Dacă putem avea încredere în ei, a adăugat, strâmbând din nas.

Red a înghiţit în sec. *Ei* făcuseră asta. Dăduseră cu camioneta peste releu ca să-l scoată din funcţiune. Totul făcea parte din planul să-i prindă în capcană aici. Însă ce se întâmpla acum nu făcea parte din plan. Don şi Joyce n-ar fi trebuit să treacă pe aici la ora asta. Don şi Joyce n-ar fi trebuit să-i găsească prinşi în capcană aici, în nimicul nesfârşit, când se întorceau târziu de la întâlnirea cu primul lor nepot. Don şi Joyce n-ar fi trebuit să apară.

— Atunci, asta explică totul, a zis Oliver. Scuzaţi-mă un moment!

Oliver a ridicat degetul şi a urcat treptele, intrând în rulotă. S-a dus la masă, împingând-o pe Red din cale, şi i-a făcut semn lui Maddy, care se ascundea lângă canapea.

— Dacă aţi fi condus o maşină, zicea Don, am fi putut să vă remorcăm.

S-a uitat în jur, la forma uriaşă a rulotei. Red a păşit în faţă, trecând pe lângă Simon, care stătea în prag.

— E impresionantă, nu? a zis Don, plesnind latura metalică a rulotei.

— Nouă metri şi 45 de centimetri, a zis Red.

— Zău? a făcut Don, mijindu-şi ochii pe când se uita în sus la ea şi îşi ţuguia buzele, scoţând un fluierat slab. Ei, fir-aş al naibii!

— E a unchiului meu.

Simon a înaintat, zâmbindu-le celor doi.

Red i-a surprins imaginea din lateral, cu muşchii ce i se încordau pe obraz.

— Chiar? a întrebat Don. Şi cât costă aşa ceva?

În spatele lui Red, paraziţii s-au întrerupt.

— Expediaţi-i! a ameninţat vocea, joasă şi şuierătoare. Red şi-a ţinut răsuflarea.

— Ce-ai zis, fiule?

Don a ridicat privirea spre Simon.

— Am zis că am impresia că-i pentru oameni care au mai mulţi bani decât minte, a chicotit Simon tare, acoperind paraziţii. Ca unchiul meu, presupun.

— Aşa, a râs Don politicos.

— Păi, noi n-avem nici bani, nici minte, a râs şi Joyce, cu umerii

zguduindu-i-se.

Atunci l-a văzut Red, alunecând peste umărul lui Joyce şi ascunzându-se în valurile părului ei prins la spate. Punctul roşu. Aşteptând. Gata să facă o gaură în ea.

Red a înghiţit iar în sec, cu zâmbetul larg şi buzele strânse trăgându-i neplăcut pielea. Ţine-ţi faţa neutră, aşa cum ţi s-a spus! Nu trăda nimic cu ochii! Faţa normală, povestea normală, asta era tot ce trebuia să-şi amintească. *Poţi să ţii minte toate astea, Red?*

— Câţi pot să doarmă în ea? a întrebat Don. Sunteţi cinci, nu?

— Suntem şase, l-a corectat Reyna, cu un tremur în voce care a făcut-o pe Red să creadă că şi ea văzuse punctul roşu.

Reyna era la medicină; cunoştea toate lucrurile moi şi delicate care aşteptau acolo, sub pielea lui Don şi Joyce, toate felurile groaznice în care se puteau despica atunci când se aflau în calea unui glonţ. Lucruri dinăuntru care aveau să rămână înăuntru, pentru că urmai să-i expediezi ca să-i salvezi. Red probabil că nu mai zâmbea; Joyce se uita la ea cu un aer ciudat.

— Te simţi bine, scumpete? a întrebat-o.

Red a clipit, apoi şi-a lipit la loc zâmbetul.

— Da, a zis, dar dumneavoastră?

— Sunt mai fericită ca o mâţă care a primit cheile lăptăriei, a răspuns Joyce. Dar îmi fac griji pentru voi şi cum să vă ajutăm să plecaţi.

— Ce s-a întâmplat cu geamul asta? a întrebat Don, lăsându-se de pe un picior pe altul, cu ochii rătăcind spre sticla spartă.

— Creangă, a răspuns Reyna aproape prea repede, ca şi cum minciuna lui Oliver i-ar fi stat pe vârful limbii.

Însă nu se prea potrivea.

— Rulota e prea mare ca să vină pe acest drum, dar ne-am vârât printre copaci din pricină că nu puteam să întoarcem şi ne-am pomenit că intră copacul pe geam.

— Aşa...

Don a dat din cap, clipind încet, ca şi cum ar fi încercat să-şi imagineze asta în bezna din spatele pleoapelor închise.

Red a auzit şoapte în spate. Nu de la staţie, ci de la Maddy şi Oliver, aplecaţi peste masă cu spatele la ea.

S-a tras într-o parte din uşă, în vreme ce Simon îi întreba pe Don şi Joyce despre nepoţel şi cum decursese naşterea.

Red a mers în spatele lui Maddy şi s-a uitat peste umărul ei. Pe o bucată de hârtie smulsă din bloc, Maddy scria ceva cu carioca, aşteptând ca Oliver să-i dicteze cuvântul următor.

Red şi-a mijit ochii ca să citească biletul.

Ajutor, chemaţi poliţia. E un...

— Lunetist care trage în noi, a şuierat spre ea Oliver, iar Maddy i-a transformat vorbele în litere negre, strâmbe, pe hârtie. Suntem prinşi în capcană.

— Nu puteţi face asta! a intervenit Red, făcând-o pe Maddy să tresară şi să mânjească ultimul cuvânt, pentru că nu ştiuse că Red e chiar în spatele ei.

— Tipul a zis că o să-i omoare.

— Cum o să ştie lunetistul dacă le dau bileţelul ăsta?

S-a răsucit spre ea Oliver, cu o notă joasă de furie în voce.

Cum îndrăznea să se îndoiască de el? El era şeful, nu ştia?

— E la sute de metri în direcţia aia. N-o să ştie nimic.

— Ar putea să ştie, a intervenit Red, cu răsuflarea înţepenită în piept.

Haide, trebuia să se descurce mai bine decât atât!

— Cum, Red, cum?

Ochii lui Oliver fulgerau.

— Haide, explică-mi cum o să vadă lunetistul bucăţica asta de hârtie!

— Când o să i-o dai, a răspuns Red, îndreptându-şi şi ea spatele şi ridicându-şi bărbia.

Aşa, băiatul nu era decât cu vreo zece centimetri mai înalt. Şi nu putea să-l lase să facă asta.

— Am un plan, evident! a repezit-o Oliver. Maddy, mai îndoaie o dată hârtia şi acum scrie deasupra: „Nu citiţi decât după ce aţi ieşit de pe acest drum." Acum, repede!

Maddy a îndoit biletul, lovind-o cu cotul pe Red în timp ce făcea asta, cu limba strânsă între dinţi.

— Mai spune o dată! a zis, cu carioca pregătită tremurând în strânsoarea ei.

— „Nu citiţi decât după ce aţi ieşit de pe acest drum!" s-a stropşit el, tot în şoaptă.

— Tipul a zis că o să-i omoare.

Red se uita la Oliver, care se uita la sora lui, care scria cuvintele

strâmbe şi mari pe pătrăţelul de hârtie.

— O să-i omoare.

— Ba nu! a zis Oliver, smulgându-i lui Maddy biletul terminat. O să dau mâna cu Don şi i-l pasez. Dacă unghiul e corect, lunetistul nici măcar n-o să vadă strângerea de mână, o să vadă doar că încerc să scap de ei. Când o să citească partea de sus, Don o să ştie că ceva nu-i în ordine şi n-o să reacţioneze. Nu vor citi restul decât atunci când vor fi în siguranţă, departe de aici, şi apoi vor trimite ajutor. Lunetistul n-o să ştie, n-are cum să ştie. Planul o să funcţioneze.

Băiatul a răsucit biletul în mână şi l-a desfăcut ca să verifice cuvintele dinăuntru:

Ajutor, chemaţi poliţia! E un lunetist care trage în noi. Suntem prinşi în capcană.

L-a îndoit la loc, apăsând mai tare decât o făcuse Maddy, urmărind cu privirea cuvintele strâmbe şi disperate de deasupra: *Nu citiţi decât după ce aţi ieşit de pe acest drum.*

— Şi dacă nu merge? a zis Red, în vreme ce mâna îi ţâşnea şi se agăţa de mâneca lui Oliver, surprinzându-i pe amândoi.

Şi pe Maddy, care a tras brusc aer în piept în spatele ei.

— O să-i omoare pe amândoi. Acolo sunt mama şi tatăl cuiva. Proaspeţi bunici. Nu face asta! Nu-i implica în asta!

— Red, ţine-ţi gura! Nu ştii despre ce vorbeşti!

S-a scuturat de ea.

Însă ea ştia, ştia mai bine decât oricine. Dacă li se întâmpla ceva lui Don şi lui Joyce, fiica lor avea să se învinovăţească pentru tot restul vieţii. De ce nu insistase să rămână acolo peste noapte? De ce nu putuse să nască a doua zi în loc de azi? Sau ieri? Totul din vina ei, morţi din vina ei!

Însă Red nu putea exprima toate astea în cuvinte, pentru că nu-şi aveau locul, nu se potriveau. Aşa că a încercat doar două cuvinte:

— Te rog!

— Ce se întâmplă?

Arthur intrase înapoi în rulotă şi vorbea încet, venind să se aşeze între Red şi Oliver.

— Ce faceţi?

— Le dau un bilet în care spun să cheme poliţia şi li-l pasez cu o strângere de mână, a răspuns Oliver, ca şi cum ar fi aşteptat laude pentru ideea sa strălucită.

Arthur s-a uitat la Red, iar ea a încercat să-i spună din ochi: *Te rog să înţelegi!*

— Nu poţi face asta.

Arthur s-a răsucit înapoi spre Oliver, iar Red a dat drumul aerului din piept, extrem de bucuroasă că Arthur se întorsese, că stătea chiar acolo, lângă ea, de partea ei.

— O să-i împuşte, a zis Arthur.

Oliver şi-a dat ochii peste cap, cu un muşchi zvâcnind pe obraz.

— Ba nu, n-o să ştie nimic! Lunetistul încă n-a tras direct în niciunul dintre noi. În niciunul. Poate că, de fapt, ne amăgeşte, nu încearcă decât să ne sperie ca să facem ce vrea el, poate că n-are de gând să omoare pe nimeni. Nici pe noi, nici pe ei.

A încercat să treacă, însă Arthur i s-a pus în cale.

— Şi dacă trage? a şuierat Arthur. Îi condamni la moarte.

— Ei bine, mă tem că sunteţi doi la patru. Ceilalţi ar fi de acord cu mine.

Oliver a făcut semn cu capul spre Reyna şi Simon, care stăteau în uşa deschisă. Apoi ochii i-au fulgerat înapoi spre Red şi Arthur; erau doi, depăşiţi la voturi, depăşiţi numeric.

Doar dacă...

— Maddy? a zis Red.

Maddy i-a susţinut privirea.

— Ei vor fi bine, a răspuns încet. Nu putem să nu le cerem să ne ajute.

— O să-mi mulţumiţi când să apară poliţia şi o să vă salveze, a insistat Oliver, de parcă ar fi fost o ameninţare.

Paraziţii s-au oprit cu un pârâit.

— Aveţi 60 de secunde ca să vă descotorosiţi de ei, a zis vocea, vibrând în mâna lui Red.

Un dublu clic metalic din difuzor, când a armat puşca.

— 59, 58.

— Mişcă-te!

Oliver a împins-o pe Red din cale, cu biletul îndoit, mic, strâns în mână.

— Nu! a şoptit Arthur, însă nu s-a mişcat ca să-l oprească pe Oliver.

Red a încercat, prinzându-l iar de cămaşă.

— Oliver, te rog, nu...

Oliver s-a răsucit, cu sforile de marionetă, mânioase, răsărite iar pe

gât. Mâna lui liberă a ţâşnit spre beregata lui Red. A împins-o, iar ea a căzut pe spate, pe canapea.

— Tu să-ţi ţii gura! a şuierat Oliver, aplecându-se peste ea. O să murim cu toţii din vina ta.

Dar din vina lui aveau să moară oamenii ăia nevinovaţi de afară, şi nu-i păsa, nu-i păsa pentru că ei nu erau el.

— 47, 46, a pârâit staţia.

Arthur a întins o mână, pe care Red a prins-o, iar el a tras-o în picioare, dar era prea târziu. Oliver era în uşă, trecând pe lângă Reyna ca să coboare treptele.

— Avem telefon fix, zicea Joyce. Putem să vă luăm pe câţiva şi să sunaţi după ajutor de acasă de la noi.

S-au dus la uşă, mâna lui Red era în mâna lui Arthur, şi ea nu-şi putea aminti cum ajunsese acolo.

— Oh, nu vă faceţi griji! a rostit Oliver cu vocea tare şi voioasă. Suntem bine aici. De fapt, tocmai voiam să ne odihnim un pic; mâine ne aşteaptă o zi lungă. Aţi spus că semnalul ar trebui să revină dimineaţă, o să sunăm la depanare când ne trezim, nicio problemă.

— Sunteţi siguri? a întrebat Don. Nu-i niciun deranj.

— Foarte siguri! a bubuit vocea lui Oliver. Cred că nu vrem decât un somn bun, iar dimineaţă o să ne gândim cum să dregem rulota asta. Aşa-i, gaşcă?

Oliver s-a răsucit să se uite la ei, toţi şase strânşi în uşă. Răsuflarea lui Maddy pe ceafa lui Red.

— Aşa-i! a răspuns Reyna, zâmbind, însă ea nu ştia ce e pe cale să se întâmple.

— Dacă sunteţi siguri...

Don le-a zâmbit şi el, dând din cap. Oare îşi dădea seama că ceva nu-i în ordine?

— Atunci haide, Joyce, fată dragă, hai să te duc acasă!

— Înainte să plecaţi, a zis Oliver cu o plecăciune teatrală, aş vrea să vă mulţumesc frumos că aţi oprit şi să vă felicit din suflet că aţi devenit bunici.

Red s-a uitat cum Oliver păşeşte spre stânga, făcându-l pe Don să-şi schimbe poziţia, acum fiind cu spatele spre lunetist.

Unde era punctul roşu?

— Felicitări, domnule!

Oliver a întins mâna spre Don în întuneric. Cu biletul ascuns sub

degetul mare.

— Bată-te să te bată, drăguţ mai eşti! a zis Joyce, în vreme ce Don întindea mâna şi o strângea pe a lui Oliver, scuturând-o o singură dată.

Mâna lui Oliver s-a retras goală.

Faţa lui Don s-a întunecat, iar sprâncenele i s-au lăsat în jos când s-a uitat la hârtia din palmă.

Reyna a observat şi ea, iar capul i s-a întors într-o parte.

— Ei bine, a fost plăcut, oricum, să stăm la poveşti cu voi. Don zice că aş putea vorbi până mi se toceşte limba.

Joyce a râs, cu faţa ridicată spre cer, şi era prea mult, asta era prea mult.

Oare Red trebuia să strige la ei să urce în rulotă sau să le spună să fugă? Aşa cum ar fi trebuit să facă şi ea mai devreme dacă şi-ar fi ascultat instinctul, nu pe Oliver.

Don nu se clintise. Ochii i se plimbau de la bilet în sus, cu un muşchi zbătându-se, trăgând de ridurile din jurul gurii. S-a uitat iar la geamul spart.

— Mulţumesc! a zis, dând din cap spre Oliver şi încleştându-şi degetele în jurul biletului.

A dat iar din cap. De acum probabil că îşi dăduse seama că ceva nu-i în ordine aici. Însă n-avea să ştie ce decât abia după ce despăturea biletul mototolit în palmă.

— E foarte frumos din partea ta! a râs Don agitat.

Oliver a râs împreună cu el.

— Ei bine, a zis, trebuie să fiţi obosiţi după o zi aşa de plină! Vă lăsăm să vă vedeţi de drum.

— Sigur!

Don strângea din dinţi în vreme ce se întorcea pe călcâie, cu cheile clinchetind în mână. S-a răsucit spre soţia sa, adoptând un aer neutru înainte ca ea să vadă. Nu voia ca ea să ştie.

— Haide, iubito, să plecăm!

Poate că avea să fie bine. Poate că aveau să se întoarcă la camioneta lor şi să plece de aici înainte ca lunetistul să-şi dea seama că nu-i în ordine ceva.

Red nu mai respira, privind cum Joyce îi mai zâmbeşte o dată şi îşi mai flutură mâna în chip de rămas-bun. Singura care nu ştia, cu ochii blânzi înconjuraţi de riduri şi cu oja albastră cojindu-se de pe unghii. S-a răsucit să plece, mergând alături de soţul său. Red n-a clipit, căci nu

putea, trebuia să-i apere din priviri.

Auzea respiraţia lui Arthur poticnindu-i-se în piept, alături de ea. N-o mai ţinea de mână, mici mişcări ale umerilor tulburând aerul din jurul ei. Oare el tremura?

— Drum bun! a adăugat Oliver voios, ridicând o mână în semn de rămas-bun pe când ei se apropiau de camionetă.

Trosc!

Prea repede.

Joyce s-a prăbuşit pe o parte în drum, cu o gaură acolo unde îi fusese faţa.

— Joy... a zis Don, care încă nu intrase în panică, pentru că nu ştia, poate că ea doar căzuse.

Trosc!

Un jet de sânge în lumina farurilor.

O gaură uriaşă în faţa lui Don, lângă gura deschisă pe vecie. A căzut încet, mai întâi cedându-i genunchii, apoi prăbuşindu-se în spate peste picioarele îndoite nefiresc. Privirea goală spre stele, o aureolă roşie băltind pe drum.

DOUĂZECI ŞI PATRU

Red nu putea să se clintească.

Simon a ţâşnit pe lângă ea înapoi în rulotă, împiedicându-se de picioarele fetei.

— Nu, nu, nu!

Reyna ţipa.

— Mişcă-te!

Oliver s-a răsucit şi s-a năpustit în sus pe trepte, împingând-o pe Reyna în faţa sa. Punctul roşu nevăzut i-a urmărit înăuntru.

Portiera rulotei s-a trântit. Red n-a văzut cine o închisese, din cauză că nu se putea mişca, însă totul se mişca în jurul său. Fulgere, coate şi ochi.

— Trebuie să-i ajutăm! a strigat Reyna, întorcându-se la uşă. Au nevoie de îngrijiri medicale.

— Sunt morţi, Reyna!

Vocea lui Oliver. Părea îndepărtată, cu toate că era chiar acolo. Un ţârâit în urechile lui Red, sunet de paraziţi în mână.

— I-a împuşcat în cap!

Două împuşcături în ceafă.

Acum Red se putea mişca, dezlipindu-şi picioarele de podea, desprinzându-se parcă de acolo.

Maddy era pe podea, plângând, cu capul în mâini şi mâinile proptite pe genunchi.

Genunchi. Oare Don era viu când căzuse în genunchi sau se stinsese deja?

Red s-a răsucit, iar efortul de a-şi ridica picioarele i s-a părut aproape copleşitor.

Şi faţa lui Arthur era ascunsă, învăluită în braţele rezemate de uşa frigiderului. Spatele i se scutura.

— Iertaţi-mă! a şoptit Red cu o voce care nu era a sa.

Nu asculta nimeni. Reyna şi Oliver strigau în spatele ei. Reyna nu ştiuse de bilet, nici Simon, dar acum ştiau. Oliver le spusese pe bucăţi, printre gâfâieli.

— Ar fi trebuit să ne informezi mai întâi, a zis Reyna. Ar fi trebuit să hotărâm cu toţii dacă să facem sau nu asta!

— Da, ţi-e uşor să vorbeşti acum, Reyna. Eu a trebuit să acţionez la

repezeală!

Red nu le-a mai dat atenţie, iar strigătele lor au devenit doar un zgomot pe care l-a lăsat în urmă.

A pornit încet, pe lângă Arthur, pe lângă chicinetă, şi inima îi bătea prea repede, lepădând un pic mai mult din ea cu fiecare bătaie. Red a rămas surprinsă că mai rămăsese ceva când a trecut pe lângă paturile suprapuse şi a intrat în dormitor. Cu siguranţă că acum nu mai avea în piept decât o gaură, un ecou găunos în colivia coastelor.

A pus staţia de emisie-recepţie pe pat cu grijă, ca şi cum şi ea ar fi putut să simtă durere. Cu mâna cealaltă a prins o pernă de pe pat, înfigându-şi degetele în ea, şi ţesătura i s-a strâns ca nişte pânze de păianjen în jurul degetelor. A dus perna la faţă şi a ţinut-o acolo cu amândouă mâinile.

Apoi a ţipat.

A ţipat, iar căldura sunetului înăbuşit a lovit-o în faţă şi i-a înţepat ochii. A ţipat până ce sunetul a început să i se agaţe de gât, apoi s-a oprit. A pus perna la loc şi apoi a bătut-o ca să se umfle, să nu arate deranjată. A luat staţia, a verificat dacă e în ordine, apoi s-a întors la ceilalţi.

Oliver se uita la ea cum vine.

— De unde ai ştiut?

Avea vocea răguşită.

— De unde ai ştiut că o să facă asta?

Red nu ştia dacă poate să vorbească, nu până ce cuvintele n-au fost acolo, aşteptând, răguşite de la ţipătul tăcut.

— Pentru că aşa a spus. Ne-a spus că o să-i omoare, iar eu l-am crezut.

N-avea nevoie să spună restul, era acolo, bântuind sfârşitul frazei, terminând gândul: *Eu l-am crezut, tu, nu.*

— Dar nu înţeleg cum el...

Paraziţii s-au oprit, tăindu-i vorba lui Oliver.

— A fost vina voastră, a rostit vocea, întunecată şi profundă, un pic spartă. V-am spus să-i expediaţi.

Oliver a fost în faţa lui Red înainte ca ea să-şi dea seama şi i-a luat staţia din mâini. Hei, era a ei! Răspunderea ei!

Oliver a apăsat pe buton.

— Nu era nevoie să-i omori! a strigat, iar albeaţa încheieturilor degetelor împungea prin piele ca nişte oase preistorice. Nu le-am spus

nimic. Ne supravegheai, nu le-am spus nimic. Tocmai plecau!

Paraziţi.

— Le-aţi pasat un bilet în care le spuneaţi să cheme poliţia, a răspuns vocea, sacadată şi limpede.

Oliver a rămas cu gura căscată.

— Aţi crezut că n-o să ştiu? a continuat vocea. A fost vina voastră, eu n-am vrut să fac asta. Sunt morţi din cauza voastră.

A tăcut. O respiraţie metalică, fâşâită, a ieşit din difuzoare înainte să revină paraziţii.

— Nu eu sunt cel care i-am împuşcat, fir-ar să fie! a zis Oliver cu vocea spartă, însă nu apăsase pe buton, iar Red nu-şi dădea seama dacă gândea cu adevărat asta sau nu. Acum, a revenit vocea, înainte să mai trebuiască să moară cineva, ascultaţi-mă! Nu mai încercaţi să evadaţi! Nu puteţi. Totul a fost plănuit. Faceţi ce v-am cerut!

A răsuflat, aproape un oftat.

— Unul dintre voi are un secret. Daţi-mi-l, şi pe ceilalţi vă las în viaţă! Avem câteva ore înainte de răsărit. Nu plec nicăieri până nu-l capăt, şi nici voi nu plecaţi.

Sprâncenele lui Oliver au coborât, o umbră peste ochii săi.

Băiatul a ridicat staţia, amintindu-şi de data asta să apese pe buton.

— Unul dintre *noi* are un secret? a întrebat nesigur, poticnindu-se în cuvinte. Nu ne ţii ostatici ca să primeşti informaţii de la altcineva?

Asta era legat de el şi de Maddy, nu-i aşa, ca să obţină numele acela de la Catherine Lavoy? Cazul Frank Gotti, pe care Red îl ştia pe de rost. Oliver fusese aşa de sigur în privinţa asta, iar Red îl urmase neabătut!

Paraziţi.

— Toate astea sunt legate de unul dintre voi, cei aflaţi în rulotă. Daţi-mi ce vreau şi niciunul dintre prietenii voştri nu va mai muri!

Oliver s-a uitat la Red. Ea a încercat să-şi ascundă de el descoperirea, s-o alunge clipind. Oliver se înşelase în privinţa motivului pentru care se aflau acolo. Se înşelase şi în privinţa biletului. Acum doi oameni erau morţi chiar alături, afară, şi totul era din vina lor.

— Nu tu şi Maddy sunteţi folosiţi ca să-i forţeze mâna mamei voastre, a zis Reyna, cu vocea mai calmă acum, vorbind spre ceafa lui Oliver. Cineva de aici are un secret şi ştie despre ce este vorba. Asta spune el. Oliver, ar putea să fie...

Oliver i-a tăiat vorba, ridicând staţia la buze.

— Cine? a întrebat. Care dintre noi?

Pârâitul paraziţilor, urmat de pârâitul unui hohot de râs.

— Nu aşa merge treaba, a răspuns vocea. Ştii care eşti. Eu aştept.

Paraziţi.

Staţia a căzut lângă Oliver, şi ochii i s-au aplecat odată cu ea. Red a privit dincolo de el, la Reyna, apoi la Maddy, la Arthur, aflaţi în partea aceea, şi la Simon, aflat în spate. Era vorba despre unul dintre ei, despre ceva ce ştia această persoană.

Red a tuşit şi şi-a întors privirea. „Ştii care eşti." Avea şi ea un secret, nu? Mai mare decât cele mai multe. Asta nu era legat de ea. Nu putea să fie. Nimeni nu ştia, ăsta era tot rostul. Nimeni nu putea să afle vreodată, nici măcar în noaptea asta. Ăsta era planul. Red avea nevoie de plan, şi nu era singura. Însă avea răspunsul; nu era legat de asta sau de ea. Şi, dacă vorbeau de secrete, Red nu era singura care ascundea ceva. Era clar că Reyna are un secret, ceva destul de grav ca să creadă că noaptea asta putea fi legată de el, ceva ce probabil că ştia şi Oliver şi nu voia să se afle. Red îşi dăduse seama de asta. Avea *potenţial,* vedeţi voi? Iar mai devreme Maddy negase că ar avea un secret, dar fusese un pic prea tare şi un pic prea iute, iar Red o cunoştea un pic prea bine. Ceea ce însemna că era ceva despre care Red habar n-avea. Nu-i plăcea senzaţia aceea.

Simon a vorbit primul, acoperind paraziţii cu vocea:

— Camioneta lor e chiar aici, la vreo şase metri de uşă.

Şi-a tras nasul, răsucindu-se să se uite prin parbriz. Aşadar, nu avea un secret la care să se gândească. Sau, pur şi simplu, se pricepea mai bine să-l ascundă.

— Are toate patru cauciucurile, motor în stare de funcţionare, n-are găuri în ea. Încă. Portierele sunt în continuare deschise. E gata de drum. O să se mişte. Poate să plece de aici.

— Nu cred că am ajunge la ea, a răspuns Maddy. Cel puţin, nu toţi. I-a împuşcat pe amândoi aşa de repede!

Simon a continuat ca şi cum n-ar fi auzit-o:

— Bătrânul avea cheile în mână, am văzut înainte să... Nu ştiu dacă am mai văzut vreodată aşa de mult sânge. Prea mult. N-am ştiut, n-am crezut că o să arate aşa.

Mâinile îi tremurau, apăsate pe geam.

— Nu pare adevărat.

Era în stare de şoc? Poate că Simon avea nevoie să se ducă în spate

şi să ţipe în aceeaşi pernă. Să închidă ţipătul acolo, împreună cu al ei. Red i-a ocolit pe ceilalţi până în partea din faţă a rulotei şi s-a oprit lângă Simon, cu braţul atingându-l uşor pe al lui.

El a tresărit, iar Red a văzut acum de ce.

Prin parbriz, strălucind în lumina albă a farurilor, era Joyce. Chiar în faţa capotei camionetei. Aproape ajunsese la portiera deschisă din partea pasagerului. Aproape. Simon avea dreptate, nu arăta reală, prăbuşită acolo ca un manechin neterminat, cu o mână deschisă, întinzându-se. Cu capul distrus, din care curgea ceva care se îmbiba în pământ. De aici, sângele acela nu părea roşu, ci aproape negru.

Aşa trebuie să fi arătat şi mama, nu? În acea cutie acoperită cu drapelul cu stele. Oare gloanţele ieşiseră pe partea cealaltă, aşa, ca la Joyce? Şi ei îi lipsea o parte din faţă?

Sunetul paraziţilor s-a auzit mai tare în spatele ei în vreme ce Oliver se apropia. A sprijinit staţia pe umărul lui Red, dându-i-o înapoi fără vorbe. A ei, responsabilitatea ei, păzitoarea vocii. Degetele au apucat staţia.

Oliver a privit şi el prin parbriz.

— Maddy are dreptate, a zis. N-am reuşi toţi. Tipul ar putea să-i doboare pe cel puţin doi sau trei dintre noi înainte să punem în mişcare camioneta.

Iar în rulotă erau trei oameni de care îi păsa lui Oliver, aşa că era un risc prea mare.

— Mai ales că de fiecare dată lunetistul ştie, cumva, exact ce facem, a vorbit mai departe Oliver. Nu-mi dau seama cum a ştiut de bilet. N-avea cum să-l vadă măcar, ca să nu mai vorbim de ce era scris. El...

Capul lui Oliver s-a rotit brusc, cu ochii holbaţi, cu prea mult alb deasupra şi dedesubt. A deschis gura ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, apoi s-a oprit şi a scrâşnit din dinţi.

— Ce-i? l-a întrebat Red.

El a ţistuit-o, cu capul răsucindu-i-se deasupra umerilor laţi, pe când se uita prin rulotă.

S-a repezit spre masă, a luat telefonul de pe ea şi a atins ecranul.

Red s-a apropiat, cu Simon pe urmele ei.

— Ce... a început Reyna, amuţită de privirea ucigaşă a lui Oliver.

S-au strâns în jurul lui, iar Red s-a aplecat în faţă, să vadă ce face băiatul.

Pe ecran, pe o pagină goală din agendă, Oliver tasta.

Numai într-un fel ar fi putut el să știe de...

— La dracu' cu asta! a rostit Oliver, enervat, ieşind din agendă; era vina telefonului că durează prea mult, nu a sa.

Ochii lui s-au mutat în partea de jos a ecranului, iar degetul mare i-a urmat şi a apăsat pe aplicaţia muzicală.

— Oliver, ce faci? a întrebat Maddy.

— Așteaptă! a răspuns el, căutând pe ecran, iar degetul i-a aterizat pe o listă cu cântece în ordine aleatorie. „Cântece de Crăciun" scria acolo. Oliver a pornit primul cântec şi a dat volumul la maximum.

Cântecul a început, corul cânta *ah* şi se auzea un zdrăngănit de chitară pe note înalte. „Rockin' Around the Christmas Tree". În aprilie. Asurzitor, în vreme ce Oliver ţinea telefonul în mijlocul grupului, cu difuzorul în sus. Le-a făcut semn să se apropie mai mult.

Red a păşit în faţă, cu umerii apăsaţi de Reyna şi de Simon. Ritmul de tobe al cântecului era pe jumătate cât bătaia inimii sale.

Oliver i-a fulgerat pe toţi cu privirea.

A început să vorbească, nu tare, de-abia auzit peste muzică. Red a trebuit să se concentreze, dar acum se gândea la versuri şi la dansul cu mama în jurul pomului înainte să existe două găuri în capul ei.

— Numai într-un fel ar fi putut el să ştie de bilet, a zis Oliver, privindu-i pe rând. Geamul, da, bine, omul lui din cealaltă parte ar fi putut să ne vadă cum ieşim şi să-i spună lui. Dar nu şi biletul. N-avea cum să-l vadă vreunul dintre ei. Așadar, nu-i decât un fel în care putea să ştie.

A tăcut un pic.

Everyone dancing merrily in the new old-fashioned way.[10]

Saxofonul a izbucnit prea tare, urlând în urechile lui Red.

— Ne-a *auzit* vorbind despre el, a încheiat Oliver. Pentru că în rulotă se află un dispozitiv de ascultare.

[10] „Toţi dansează voioşi în noul fel de modă veche." (Vers din cântecul de Crăciun „Rocking Around the Christmas Tree.) (n. red.).

DOUĂZECI ŞI CINCI

Cântecul continua, iar saxofonul urla.

— Un dispozitiv de ascultare? a repetat Reyna.

Oliver i-a făcut semn să vorbească mai încet, să ascundă cuvintele sub cântec.

— Adică un microfon?

— Cum altfel ar fi putut să ştie tot ce pare să ştie? a răspuns Oliver tot cu o întrebare.

— Când să fi pus un dispozitiv de ascultare în rulotă? a revenit Reyna, la fel făcând şi corul, iar Red a trebuit să-şi ciulească urechile ca să audă. N-am lăsat-o niciodată nesupravegheată.

— Poate când am schimbat primul cauciuc? a vorbit Simon odată cu muzica. Eram toţi afară, de cealaltă parte a uşii. Red şi Arthur erau plecaţi pe undeva. Să se fi strecurat atunci?

Oliver a clătinat din cap.

— Nu când am ridicat rulota pe cric. Am fi simţit.

— Atunci, când? a întrebat Reyna. Când ne-am oprit la prânz, la cină, în parcare? Dar ne-am asigurat că e încuiată.

— Poate chiar înainte de asta, a zis Oliver. Poate chiar înainte de azi. L-aţi auzit; au plănuit totul, au plănuit asta de o vreme. Poate că au plantat microfonul chiar înainte ca Simon să împrumute rulota. Poate că are de-a face cu unchiul tău.

Oliver s-a uitat la Simon când a spus asta, cu o umbră de bănuială în ochi. Simon a strâmbat din nas.

— Sau poate că se află în chestiile pe care le-am adus în rulotă. În bagaje. Trebuie să căutăm peste tot, să-l găsim, ca să ne recăpătăm avantajul.

Ochii lui fulgerau în vreme ce se termina cântecul, mobilizându-i pe toţi. A dat cursorul înapoi şi cântecul a pornit iar.

— Va trebui să oprim muzica, să nu intre la bănuieli, dar nimeni să nu vorbească despre ceea ce facem. Vorbim normal. Bine?

Da, domnule, imediat, domnule! Red a clipit. Părea că Oliver uitase deja că doi oameni muriseră cu mai puţin de cincisprezece minute înainte, golindu-se de sânge pe drum, afară, cu flori roşii în jurul a ceea ce fuseseră cândva capetele lor. Trecuse deja la următorul lucru. Măsuri şi contramăsuri. Lunetistul face ceva, apoi fac şi ei ceva. Soluţii

câştigăm orice-ar fi, aşa cum ar zice Catherine Lavoy, însă până acum ei nu câştigaseră nimic. Se părea că Oliver voia să evite cealaltă soluţie, cea mai evidentă: să găsească secretul pe care îl voia vocea din staţie. Nu pe Red o căuta lunetistul, nu putea fi asta. Însă acum Red începea să se îndoiască de sine, iar gânduri întunecate se strecurau prin fisuri, prin golurile din capul său. Oare făcea exact acelaşi lucru ca Oliver şi ca toţi ceilalţi, poate, agăţându-se de secretul său pentru că nu voia să-l piardă? Avea nevoie de plan. Avea nevoie de el. Oliver Lavoy n-avea nevoie de nimic, el avea deja totul.

— Red, continuă să cauţi pe canalele alea! Bine, hai s-o facem!

Oliver a oprit muzica şi şi-a dus degetul la gură, asigurându-se că văzuseră toţi. A arătat spre el şi Reyna, apoi spre dormitor şi paturile suprapuse. Pe Red a dirijat-o spre chicinetă. Pe Simon, spre baie. Pe Arthur, chiar acolo, la masă şi la canapea. Pe Maddy în faţă, în cabină. Toţi au dat din cap şi s-au împrăştiat.

Red s-a dus întâi la frigider, deschizându-l şi împingându-şi trupul spre aerul răcoros care ieşea din el. Rulota devenea încinsă şi sufocantă; nu circula aerul, prea multe trupuri, prea multă mişcare, prea multă spaimă, groază şi vinovăţie. Când avea să înceteze inima lui Red să bată aşa de tare? Nu putea să continue aşa. Nu voia să uite – nu-i aşa? – că Don şi Joyce zăceau afară, morţi. Red ar fi putut să facă mai mult. Ar fi trebuit să facă mai mult. Ştiuse ce avea să se întâmple şi permisese să se întâmple. A doua oară când îl ascultase pe Oliver, îl alesese pe el, dar când avea să înveţe lecţia odată? Nu prea curând, se părea, pentru că în clipa asta făcea ce-i spusese el să facă.

Red a dat deoparte un bax de bere nedesfăcut, căutând în spatele lui. Felii de brânză, salam, unt, bere, lapte de ovăz, răcitoare de vin, ciocolată. Nimic neobişnuit. Nu că Red ar fi ştiut cum arată un dispozitiv de ascultare, oricum, un microfon mic şi negru, aşa-i? Păi, nu era nimic de soiul ăsta aici. A închis frigiderul şi s-a răsucit spre blat, pe care a pus staţia.

A deschis sertarul de jos şi a căutat printre cratiţe şi tigăi, după care a ridicat fiecare capac şi s-a uitat înăuntru. A pipăit toate colţurile sertarului, ca să fie sigură.

Din sertarul de deasupra, a scos teancurile de farfurii şi castroane, apoi le-a pus pe blat şi le-a luat pe rând; porţelanul scrâşnea pe porţelan, iar sunetul îi măcina oasele fălcii. Nici aici nu era nimic. Doar cinci seturi din fiecare, numai că ei erau şase.

Sertarul de sus: tacâmuri. Red a scormonit printre cuţite, furculiţe şi linguri, căutând şi sub cutia tacâmurilor. Nimic. Un spaţiu gol în locul cuţitului de bucătărie ascuţit care se afla acum pe masă. Red a privit într-acolo; Arthur era sub masă, dar nu i se vedeau decât tălpile iţindu-se la capăt.

Nimic în jurul robinetului sau al dopului chiuvetei. Red ar fi vrut să-şi spele faţa de transpiraţia uscată, dar poate că asta ar fi fost o risipă de apă. Cât de multă aveau în rezervorul acela de dedesubt? Şi cât timp avea să mai funcţioneze generatorul? Nu-şi amintea acele cifre, însă nouă metri şi 45 de centimetri îi era întipărit cu fierul roşu pe creier, ieşind la suprafaţă când n-avea nevoie, cum ar fi exact în acest moment.

Dulapul de sus cu paharele. Red s-a ridicat pe vârfuri şi le-a împins deoparte cu grijă ca să vadă, dar n-avea cu adevărat nevoie. Vedea prin şirurile de pahare; nu era acolo nimic negru sau care să semene cu un microfon.

A făcut un pas într-o parte, spre cuptor, şi a deschis uşa. Probabil nu l-ar fi folosit niciodată în această călătorie. Oricum, ce puteai să faci cu brânză, salam, bere, ciocolată şi lapte de ovăz? Nimic bun. Trebuia să înceteze să se gândească la mâncare. Îi era foame în lenta revenire după adrenalină. Las-o baltă, îi mai fusese foame şi altă dată, nu-i aşa? Sau poate că senzaţia aceea a unui căscat în măruntaie însemna cu totul altceva.

— Red?

Vocea lui Arthur i-a întrerupt gândurile; era lângă ea. Şi-a îndreptat spatele şi s-a răsucit spre el.

Avea ochii umbriţi şi trişti în spatele ochelarilor, şi genele lungi şi aplecate.

N-a zis nimic, doar a ridicat privirea spre a ei şi apoi a ridicat o mână.

Acolo, pe dosul mâinii, scrise cu aceeaşi cariocă neagră pe pielea lui bronzată, erau cuvintele: *TE SIMŢI BINE?*

Alături de ele erau două opţiuni. *DA,* cu o căsuţă pătrată desenată alături, pe una dintre falange. Iar dedesubt *NU,* cu o căsuţă goală.

Arthur i-a pus carioca în mână, cu degetele calde peste ale ei, zăbovind acolo. Ceva a trecut între ochii lor. Red a ridicat carioca şi i-a scos capacul. Ea era întotdeauna bine când o întreba cineva. Sigur că era bine, mulţumesc, da, şi tata se descurcă de minune, mulţumesc!

Bine, în ordine, bine! O minciună complicată, înghesuită în aceste cuvinte, cele mai mari cadouri pentru o mincinoasă ca ea. Nimeni nu cerea amănunte dacă erai bine. Însă Arthur întreba *cu adevărat,* își dădea seama. Așa că Red a răspuns cu adevărat.

S-a întins și i-a ținut mâna nemișcată, apoi a strâns bine carioca și a bifat căsuța de lângă *NU.* Nu era bine. Și poate că nici Arthur nu era. El nu uitase că acum douăzeci de minute văzuseră doi oameni murind. Joyce și Don erau cineva ai cuiva. Unul pentru celălalt. Aveau o fiică, un nepot. Însă fiica îi era înfiptă în minte lui Red, între nouă metri și 45 de centimetri și modelul perdelelor. O fiică, așa, ca ea.

— Ai făcut tot ce ai putut, a zis Arthur, iar mâna însemnată i-a căzut pe lângă trup, făcând pereche cu listele cu lucruri de făcut de pe mâinile ei. Ai încercat să împiedici asta.

Ba nu, nu încercase cu adevărat. Ar fi putut să facă mai mult. Red a ridicat din umeri, cu ochii țintă la căsuța desenată pe mâna lui Arthur. El își desprinsese mâna de a ei când fuseseră uciși Don și Joyce. Se țineau de mâini și apoi nu se mai țineau, iar Red nu-și putea aminti schimbarea. Poate că, dacă nu-i dădea drumul mâinii ei, n-ar fi murit, ceea ce era un gând prostesc, însă lui Red tot i-a venit. Uneori acele lucruri mici, lipsite de importanță, contau, cum ar fi să închizi un telefon.

— N-a fost vina ta, a zis Arthur.

Dar el nu știa? Totul era din vina ei. Toate astea.

— Trebuie să fac pipi, a zis Red, și n-a devenit adevărat decât în clipa în care a rostit-o.

Acum a fost rândul lui Arthur să ridice din umeri, cu o expresie îndurerată. Red făcea asta întotdeauna, nu-i așa? Ori de câte ori el se apropia prea mult, ori de câte ori devenea prea real. Însă acum chiar avea nevoie să se ducă la baie.

Red a luat stația și a pornit spre ușa băii, pe care Simon o lăsase larg deschisă. S-a oprit când, chiar în acel moment, Oliver și Reyna au revenit din dormitor. Ochii Reynei au ocolit-o; erau roșii, ca și cum se frecase la ei, și Red s-a întrebat dacă se certaseră acolo pe șoptite, ca să nu-i audă ceilalți. Cât de grav putea să fie secretul lor? Mai grav decât al său? Și cum era cu Simon? Era un pic prea tăcut, nu-i așa? Sau era doar fiindcă el credea că îi ascultă lunetistul? Și, se gândea acum Red, Maddy nu venise de o bucată bună de vreme să vorbească cu ea, doar Arthur o făcuse.

Oliver a bătut din palme ca să le atragă atenţia.

— Aţi găsit ceva? a mimat, cu buzele şi dinţii mişcându-i-se exagerat.

Red a clătinat din cap şi i-a văzut şi pe ceilalţi că fac la fel, apoi a remarcat un gest cu degetele mari în jos de la Simon. Maddy s-a întors la căutarea prin torpedou. Arthur termina cercetarea chicinetei în locul lui Red, aşa că a deschis uşa cuptorului cu microunde şi s-a uitat înăuntru.

Red a apăsat pe butonul staţiei, trecând prin canalele patru şi cinci şi de la o serie de paraziţi la alta, ca Oliver să poată vedea că îşi face treaba.

El însă nu-i dădea atenţie, fulgerând cu privirea tavanul.

— Lămpile? a şuierat, cu gura mişcându-se iarăşi exagerat. Arthur, ajută-mă! Şi poţi să-mi dai lanterna aceea frontală?

Vocea lui Oliver revenise la nivelul normal; era clar, îşi închipuia că cererea e destul de neclară dacă asculta cineva.

N-aveau nevoie de ea. Red a intrat în baie, luând cu ea sunetul paraziţilor, unde a închis uşa şi a tras zăvorul. Ar fi trebuit să-l întrebe mai întâi pe Oliver? Nu, nu era nevoie să-i ceară voie ca să urineze, la dracu' cu el!

A pus staţia pe marginea chiuvetei – se auzeau şuierături de pe canalul nouă – şi şi-a descheiat nasturele blugilor. Îşi simţea degetele prea calde şi parcă de cauciuc.

— Simon, stinge luminile! a strigat Oliver.

Peste o clipă, baia a fost înghiţită de întuneric. Chiar trebuia să-i stingă şi ei lumina? Red şi-a tras în jos blugii şi chiloţii, pipăind după WC-ul din spatele său. L-a găsit şi s-a aşezat.

— Unde-i găleata mopului? a plutit vocea lui Oliver prin golul de sub uşă. Am nevoie de ceva pe care să mă urc.

Ei bine, acum nu putea să-şi dea drumul, cu toţi chiar acolo, afară. Red a bâjbâit după robinet şi l-a deschis, ca să n-o audă ceilalţi urinând.

Afară s-a auzit un mârâit, un sunet de metal deşurubat.

— Nimic! Următoarea! a zis Oliver.

Zgomotul găleţii care e pusă jos altundeva.

— Reyna, uită-te repede în valiza lui Maddy! Caută în buzunare.

Acolo erau şi lucrurile lui Red. Dar atunci când golise şi tăiase valiza ar fi văzut dacă e ascuns un microfon printre ele. Dacă măcar exista pe

undeva vreun microfon. Începea să se îndoiască de treaba asta. De ce era Oliver așa de sigur? Lunetistul știa de bilet. Ar fi putut să ghicească, pur și simplu, când îl văzuse pe Oliver că dă mâna cu Don. Dar era posibil din poziția lui, cu spatele jachetei lui Don stând în cale? Şi nu știuse doar că era un bilet, ci și că le cereau celor doi soți să cheme poliția, o spusese sigur pe el, și asta era cam mult ca doar să fi ghicit, nu-i așa? Totul se petrecuse extrem de repede.

Red a căutat în întuneric hârtia igienică, apoi a rupt o bucată din ea și a împăturit-o.

— Următoarea! a zis Oliver și s-a auzit din nou bufnitura găleții.

Red s-a ridicat, și-a tras chiloții și și-a încheiat blugii. A tras apa și și-a vârât mâinile sub apa rece de la robinet, apoi l-a închis și și-a șters mâinile pe pantaloni.

A pășit prin beznă, izbindu-și degetul de la picior de colțul dușului pe când căuta ușa.

A descuiat-o, a ieșit și a închis-o la loc.

Acum îi era mai ușor să meargă prin întunericul subțiat de raza de lumină pornită de pe fruntea lui Oliver, care cerceta lămpile de sub dulapurile chicinetei; băiatul a scos una din locaș și a clătinat din cap. Simon avea lanterna, iar Arthur o avea pe cea de pe telefon.

— Nimic! a anunțat Oliver, trăgându-se în spate. Bine, puteți aprinde iar luminile!

Red se afla cel mai aproape, cu mâinile libere. A apăsat pe comutatoare, iar interiorul rulotei a apărut din nou. Maddy era încă în față, cu genunchii pe scaunul șoferului și ochii în dreptul torpedoului. Reyna era în picioare pe canapea; aceasta a pus la loc valiza lui Maddy și a verificat cu palma interiorul compartimentului.

— Ați găsit ceva? a repetat Oliver cu glas tare de data asta.

Un „nu" murmurat de Red, Arthur și Reyna.

Niciun microfon.

— Nu pricep! a zis Oliver, lăsându-se să cadă în separeul cel mai apropiat. Trebuie să fie.

— Am scotocit literalmente toată rulota, a zis Simon.

Oliver l-a țistuit.

— Ce-i? a insistat Simon. Nu e nimic. Am verificat!

— Maddy? a strigat Oliver spre partea din față, unde Maddy ținea ceva în mâini, o bucățică dreptunghiulară de hârtie, cu ochii mijiți și gânditori pe când se uita la ea. Ce ai acolo?

— Păi, nu ce căutam, a răspuns ea, ridicând-o.

Era o fotografie.

A adus-o şi a ridicat-o ca s-o vadă şi ceilalţi. Înfăţişa o familie de cinci persoane îngrămădite pe iarba verde, vara, ţinându-se de braţ, cu un golden retriever care tocmai dădea din coadă. Bărbatul avea părul cărunt şi zâmbet luminos, iar soţia şi trei fiice arătau aproape identic, cu păr arămiu, aceeaşi persoană în diferite etape din viaţă, doar cu modificările aduse de timp.

— Nu-i unchiul tău, nu? l-a întrebat pe Simon. Credeam că n-are familie. Ziceai că e singuratic.

Simon a luat fotografia, cu un muşchi zvâcnind pe obraz în vreme ce îşi mesteca limba.

— Nu, nu e! El nu-i însurat şi n-are copii.

Faţa lui Maddy s-a boţit, expresia fiindu-i înlocuită de ceva nou, neplăcut. Era ceva tăios în vocea ei când a întrebat:

— Atunci de ce are unchiul tău în torpedou fotografia familiei altcuiva?

DOUĂZECI ŞI ŞASE

Simon i-a înapoiat fotografia cu familia de roşcaţi fericiţi, fără să îi acorde nicio atenţie.

— Nu ştiu! a răspuns băiatul cu o voce ascuţită, care-l trăda.

Se presupunea că se pricepe mai bine să mintă.

— Simon? a întrebat Maddy.

— Nu ştiu! a repetat Simon. Tu ştii tot ce face unchiul tău cel ciudat?

— Noi n-avem un unchi ciudat! I-a repezit ea. Este, cum ar fi, vreun obsedat sau aşa ceva?

— Nu! a replicat Simon, cu toate că n-a apăsat pe cuvânt ca şi cum ar fi crezut-o pe deplin. Nu, nu, nu! Uite, sunt sigur că rulota e la mâna a doua. Poate că a cumpărat-o de la familia din poză şi nu s-a gândit nimeni să golească torpedoul.

— Are logică, a recunoscut Maddy. Atunci, de ce te porţi aşa de ciudat?

— Nu mă port ciudat.

— Ba te porţi!

— Maddy! i-a atras atenţia Red.

— Simon! a făcut la fel Arthur.

— Nu-i nimic, zău!

Simon şi-a şters fruntea cu dosul mâinii; avea stropi de sudoare pe tâmple.

— Numai că... Ei bine, unchiul meu vinde maşini la mâna a doua, da? De aceea are o rulotă pe care am putut s-o folosim. Dar, ştiţi, asta nu-i aşa de rău cum o să sune...

Vocea lui Simon s-a stins, apoi băiatul şi-a dres glasul.

— Vreau să zic, nu-s sigur că afacerea lui e strict legală, dacă mă înţelegeţi...

— Furate? a lătrat dintr-odată Oliver. Unchiul tău vinde maşini furate?

— S-ar putea.

Simon a ridicat mâinile în semn că se predă şi a făcut un pas în spate.

— S-ar putea? a întrebat Oliver.

— Păi, n-nu, cu siguranţă, de fapt, s-a bâlbâit Simon. Ştiu pentru că, mă rog, l-am ajutat o dată. De două ori. De câteva ori. Am făcut nişte

şmecherii. Se pare că am o faţă care inspiră încredere. Mă pricep să mint la nevoie. Jocul actorului e doar minciună, la urma urmei, nu-i aşa?

Maddy a icnit.

— Simon, ai furat maşini?

— Nu! a clătinat el din cap, arătând cu degetul spre ea. Am ajutat. E o diferenţă!

— De ce să faci asta?

Maddy l-a pironit cu privirea, respirând greu.

— Ei, haide, de ce crezi? a ripostat Simon. Aveam nevoie de bani.

— De ce? a insistat Maddy. Părinţii tăi au bani.

— Păi, n-au averea familiei Lavoy, a replicat Simon. Ştiu că tu n-a trebuit niciodată să te gândeşti la astfel de chestii, pentru că maică-ta crede că soarele îţi răsare din târtiţă şi te-ar sprijini orice ai vrea să faci. Dar situaţia mea e diferită. Am nevoie de bani pentru cazul în care vreau să fac pauză un an, şi în anul următor să mă înscriu la şcoli de teatru, iar părinţii mei se înfurie şi refuză să plătească pentru asta. Încă nu le-am spus, căci nu m-am hotărât. De fapt, nu-i mare lucru! Gândiţi-vă la asta doar ca la o repetiţie pentru primul mare angajament ca actor. Unchiul meu a fost de două ori la închisoare, dar asta s-a întâmplat acum mulţi ani şi, de fapt, e un tip cumsecade. Nu toate sunt furate, unele sunt cu acte-n regulă.

— Stai, stai, stai, lasă asta!

Oliver s-a ridicat, balansându-şi picioarele de sub masă.

— Zici că s-ar putea ca rulota asta să fie furată?

Simon a înghiţit în sec.

— Există o mică posibilitate, da.

— La dracu'!

Oliver a dat cu pumnul în masă.

— Dar nu mi-a spus că e furată când i-am cerut să mi-o împrumute; sunt sigur că mi-ar fi spus dacă era cazul. Totul mi s-a părut legal când a zis că o putem folosi gratis înainte s-o vândă, a explicat Simon. Mi-a prezentat toate caracteristicile.

Nouă metri şi 45 de centimetri, şi-a zis Red.

— Îmi spui că s-ar putea să conduc prin mai multe state un vehicul furat? s-a răţoit Oliver la Simon. Ştii cât de rău e asta pentru cineva ca mine?

Şi-a dezvelit dinţii.

— Pentru mine şi Maddy, dacă ne gândim cine e mama?

— N-am furat-o *noi,* s-a apărat Simon, disperat.

— Asta n-are importanţă! a ripostat Oliver. Parcă ziceai că n-ai secrete. Ăsta-i unul al dracului de mare, Simon. Iisuse!

Maddy s-a aşezat în faţa fratelui său şi a întrebat:

— De ce ne-au lăsat părinţii tăi să folosim această rulotă dacă ştiu ce face el?

— Ei nu ştiu, evident, a răspuns Simon. Nu ştiu că am luat-o de la el. Mamei nici măcar nu-i place de fratele ei, nu ştie că uneori mă duc pe la el. Ei cred că am închiriat-o de la o firmă, că *voi* aţi organizat asta.

— Simon!

— Ce? Nu-i vina mea, Maddy! s-a dezvinovăţit el şi şi-a întors privirea spre ea. În primul rând, a fost ideea ta. Tu eşti cea care mi-a spus că trebuie să cheltuim cât mai puţin posibil, ca Red să poată veni şi ea!

Era ciudat să-şi audă numele aşa, să uite că-i aparţine, că nu-i doar o pată de culoare rătăcită. Peste o clipă, vorbele lui Simon au izbit-o ca un pumn în măruntaie, golind-o de aer şi ronţăindu-i pieptul. „Să cheltuim cât mai puţin posibil, ca Red să poată veni şi ea." Iarăşi vina ei! Simon şi Maddy vorbind despre ea pe la spate, făcând din Red o problemă care trebuie să fie rezolvată. Şi de ce durea aşa de tare faptul că ştiau cu toţii? Micuţa Red Kenny, săracă lipită pământului şi cu mama moartă, dar avea *potenţial,* n-aţi auzit? Toţi se uitau acum la ea, toţi în afară de Arthur. Ochii lui Red s-au împăienjenit, dar a clipit ca să-şi alunge lacrimile, silindu-şi ochii să se deschidă şi să se închidă. *Să nu îndrăzneşti, să nu cumva să îndrăzneşti!* N-avea nevoie de mila lor, doar avea planul ei.

— Îmi pare rău, Red! a zis Simon cu glasul îmblânzit. N-am avut de gând să...

Dar avusese de gând, şi asta era în ordine. Ea era bine. A zâmbit şi şi-a fluturat mâna în dreptul feţei. Dar nu s-a uitat la Maddy. Cumva, trădarea era mai rea. Nu, nu era cinstit! Maddy ţinea la ea, asta era tot. Maddy avea grijă de ea, o ocrotea. Maddy ţinea la ea.

— Şi îmi pare rău pentru rulotă! a continuat Simon, privind în jur la ceilalţi. Uite, probabil nu-i furată, nu ştiu! Dar, că este sau nu, nu asta contează cu adevărat acum. Nu cred că cineva ne ameninţă că ne împuşcă pe toţi din pricina unei rulote furate. I-a omorât pe oamenii ăia nevinovaţi de acolo.

A înaintat şi a pus degetul pe fotografia din mâna lui Maddy, pe faţa bărbatului.

— Nu cred că ăsta-i drăguţu' de lunetist număru' unu şi drăguţu' de lunetist număru' doi, a zis el şi a pus degetul pe faţa femeii, părul arămiu al acesteia încadrându-i unghia. Echipa de ucigaşi soţ şi soţie, n-aş crede. Nu-i vorba de rulotă, nu-i aşa? Motivul pentru care suntem aici.

A tăcut apoi, răsuflând greu, cu umerii mişcându-se în ritmul observaţiei. Dar se ferea de privirea lui Red, nu-i aşa? Cel puţin părea că se trezise din beţie. Suficient.

— Nu! a răspuns Oliver, lăsându-se iar să cadă în separeu şi frecându-şi mâna cu care izbise în masă. Însă ar putea să fie ceva legat de unchiul tău. O chestie de afaceri. Nişte oameni pe care i-a supărat. Sau pe care i-ai supărat *tu.*

Simon a clătinat din cap.

— E delincvent, dar nu cred că-i *acel* soi de delincvent. În plus, a tuşit el, să ne omoare pe noi toţi, inclusiv pe mine, n-ar fi cu adevărat o pedeapsă pentru el. Nu-s sigur că ţine la mine. Aici nu-i vorba de el.

— Sigur că ai spune asta, a rostit Oliver. Doar au murit nişte oameni.

— Da, şi a cui a fost ideea să le dăm un bilet? Asta e vina ta, Oliver!

— Şi ar fi mers! a şuierat Oliver. Dacă lunetistul nu ne-ar fi ascultat, fir-ar să fie!

— Nu ne ascultă, a intervenit Reyna cu vocea răgușită, nefolosită de o vreme. Am verificat, nu-i niciun microfon pus pe undeva.

— Eraţi la masa asta, a zis Red, uitându-se la Oliver şi Maddy. Vorbeaţi încet, să nu audă Joyce şi Don. Dacă era un microfon, trebuie să fi fost pe aici. În jurul mesei.

— Poate că n-am căutat peste tot, a zis Oliver, cercetând masa, cu ochii licărind în vreme ce îşi derula amintirile şi relua scena. Red, dă-mi staţia!

Atunci şi-a dat ea seama; dispăruseră paraziţii. O părăsiseră.

Red s-a uitat în jos. Nu era în mână, unde ar fi trebuit să fie. La dracu', unde era staţia? Trebuie s-o fi lăsat undeva. Trebuie să...

— Red?

Oliver a pocnit din degete, nerăbdător.

— A... a dispărut, s-a bâlbâit ea. Nu-i la mine!

— Cum adică, nu-i la tine?

Vocea lui Oliver a devenit dură.

— Unde e?

— Trebuie... trebuie s-o fi pus undeva, a răspuns Red, pipăindu-şi laturile cămăşii, ca şi cum ar fi putut să alunece ceva pe acolo.

O pierduse. Sigur că da, asta era ceea ce făcea Red. Nu putea să i se încredinţeze nimic. Lucrurile i se ştergeau din memorie de îndată ce nu le mai vedea. Chei pierdute, telefoane pierdute, portofele pierdute.

De ce nu se auzeau paraziţii? Red avea nevoie ca acel sunet să se întoarcă, care pentru ea nu era găunos deloc.

— Ce dracu', Red! Pe unde ai căutat?

Oliver s-a împins cu mâinile ca să se ridice.

— În bucătărie? Reyna, du-te să te uiţi prin dulapuri!

— Pe unde ai fost? a întrebat Maddy, cu mai multă răbdare decât fratele său. Refă-ţi traseul!

Red ura să i se spună aşa. Asta era toată chestia, uitase deja pe unde fusese, nu rămăsese niciun traseu de refăcut. I se pitea prin minte, fugind de ea când a încercat şi mai mult să-şi amintească. Şi, grozav, acum iar îi alergau prin cap versurile cântecului din *Phineas şi Ferb,* cuvânt cu cuvânt.

— Tăceţi toţi o clipă! a strigat Oliver, cu degetul la buze, făcându-le semn cu mâna la ureche să asculte.

Red şi-a ţinut răsuflarea şi s-a străduit să asculte. S-a străduit şi mai tare. Unde o lăsase? Era pe undeva, n-avea cum să intre în pământ, ştia asta. Cu toate că lucrurile chiar păreau să dispară în jurul său: căşti, teme pentru acasă, mame.

Era un şuierat slab, aproape imperceptibil, nu mai puternic decât efervescenţa din aer când erai speriat sau în alertă. Dar era acolo, Red îl recunoştea, venind de dincolo de bucătărie. Ochii ei l-au urmat până la uşa închisă.

— În baie!

Sigur că da! Red a ţâşnit într-acolo, apoi a trântit mâna pe clanţă şi a smucit uşa. Sunetul binevenit al paraziţilor i-a umplut urechile şi acolo, aşteptând-o pe marginea chiuvetei, era staţia. Ochiul verde clipea când a intrat, după care a luat-o şi a strâns-o la piept.

— O am! a strigat spre ceilalţi.

A ei! Responsabilitatea ei! Oliver n-avea să i-o ia, nu-i aşa?

— Adu-o aici!

Red s-a strecurat pe uşa băii şi a apăsat butonul ca să ajungă de la canalul nouă, pe care o lăsase, la canalul trei.

— ...ce spun, a intrat vocea la jumătatea frazei.

Fir-ar să fie, lunetistul le vorbise!

Red a făcut ochii mari. Ceilalţi cinci erau dincolo, prea departe. Doar ea şi staţia, păzitoarea vocii.

El nu trebuia să ştie, nu-l putea lăsa să ştie că nu ascultaseră, că erau în căutare de interferenţe pe celelalte canale.

Red a ridicat staţia la gură şi a apăsat pe butonul pentru emisie.

— Am înţeles! a zis repede.

Sigur că nu înţeleseseră, nici măcar nu auziseră ce spusese el, însă era singurul cuvânt care i-a venit în minte, destul de vag ca să se potrivească în cele mai multe situaţii.

— Bine! a răspuns vocea. Încep să-mi pierd răbdarea.

Paraziţi.

— De ce ai făcut asta? a şuierat Oliver.

— Ca să nu ştie că nu ascultam, a răspuns ea. Cred că a mers.

— Şşt! Şi n-avem habar cu ce ai fost tu de acord, a replicat el, întinzând mâna ca fata să-i dea staţia.

Red a şovăit, apoi i-a pus-o în palmă.

Oliver a luat staţia şi a învelit-o cu cămaşa, ţinând-o strâns între mâinile făcute căuş.

Vocea i-a coborât din nou până la şoaptă:

— E calul troian clasic, a început. Poate că microfonul e în staţie, aşa că ascultă tot ce vorbim chiar şi când credem că n-o face. O avem întotdeauna cu noi. Şi, Red, tu ai adus-o atunci când eu şi Maddy pregăteam biletul. Poate că ascultă tot timpul.

— Oh, sunt isteţi! a zis Simon, agitând un deget.

— Pot să verific? s-a oferit Red, cu vocea pierită.

Nu voia să-l creadă pe Oliver, să-l urmeze iar, chiar dacă ce spusese el avea logică.

— Ştiu cum arată pe dinăuntru o staţie de emisie-recepţie, toate componentele. Pot să mă uit?

— Cum de ştii aşa de multe despre staţii? a întrebat Oliver, fără să i-o dea.

— Pur şi simplu, ştiu.

Acum Red a întins mâna, aşteptând ca Oliver să i-o dea înapoi. Amintirile pe care le avea nu-i aparţineau lui. O fi fost el conducătorul firesc, însă nu se pricepea la asta. Red însă, da.

Oliver şi-a mijit ochii. A dezvelit staţia şi i-a dat-o.

— Şşt! a adăugat.

Red s-a strecurat în partea cealaltă a separeului şi a pus staţia pe masă. Trebuia s-o facă repede, aşa încât, dacă lunetistul vorbea din nou, să nu ştie că iarăşi nu-l ascultă. Concentrează-te! Degetele lui Red s-au dus spre butonul din partea de sus, lângă antenă. L-a dat în poziţia „închis", iar paraziţii au dispărut.

Tăcere! Un soi de tăcere zumzăitoare, întreruptă de respiraţia lui Maddy, care se apleca peste Red. Îi abătea atenţia – inspirat, expirat, inspirat, cu un mic şuierat.

Red a împins în jos şi a făcut să alunece carcasa din spate, cea de peste compartimentul bateriei. Nu mai era nimic acolo în afara celor trei baterii în locaşurile lor. Apoi a luat de pe masă şurubelniţa, a aşezat-o pe primul şurub aflat într-unul dintre colţurile din spate şi a răsucit-o cât de repede putea. A pus pe masă şurubelul care se rotea în jurul propriului ax şi a trecut la următorul.

Toţi ceilalţi se uitau; le simţea ochii în ceafă, pe degete, când l-a deşurubat pe următorul şi l-a pus pe masă. Aproape s-a rostogolit pe jos, însă Maddy l-a prins.

— Mulţumesc! a zis Red, învârtind următorul şurub.

Oliver a ţistuit-o. Şi era răutăcioasă dacă voia ca el să n-aibă dreptate? El să n-aibă dreptate, iar ea să aibă.

A desfăcut ultimul şurub, apoi l-a lăsat să cadă lângă celelalte şi a tras de carcasa de plastic în sus şi într-o parte, cu grijă, pentru că erau cabluri roşii şi negre legate la baterie. A lăsat-o acolo şi s-a uitat în jos, aplecându-se.

Placa de circuit verde pe care se aşteptase s-o vadă, cu mici părţi de metal sudate pe ea. Legătura la antenă, amplificatoare şi schimbătoare de frecvenţe pe un circuit integrat. Şi cum le zicea acelor părţi mici? A, da, condensatori. Selector de canale, transformator. Îşi amintea diagramele, tutorialele de pe YouTube. Cuvinte şi forme pe care le învăţase acum multă vreme, din cele care-i rămâneau în minte pentru că nu erau importante. Numai că acum erau, şi aici nu era nimic ce n-ar fi trebuit să fie. Le recunoştea pe toate, erau la fel cu componentele din staţia de emisie-recepţie a mamei sale.

— E vre... a început Oliver.

— Şşt! a zis Red de data asta.

Se concentra.

A ridicat placa de circuit cu degetele, însă doar un pic, ca să-şi poată

coborî ochiul spre deschizătură şi să vadă piesele de dedesubt, din partea din faţă a staţiei. Nu voia să scoată nimic cu totul, întrucât n-avea încredere în sine că e în stare să-l pună la loc. Nu ştia dacă poate reconstrui staţia în cazul în care i s-ar desface acum în mâini. Ultima dată când o demontase pe a sa şi o montase la loc fusese cu mai bine de un an înainte. Pe ultimul 6 februarie, de dragul vremurilor vechi.

Red vedea cabluri roşii şi negre legate de piesa rotundă de plastic din faţă, care era atât microfon, cât şi difuzor, în spatele grilei de plastic.

Asta era! Nimic din ce n-ar fi trebuit să fie. Niciun microfon care n-avea ce căuta acolo. Red a lăsat placa de circuit la loc cu şi mai mare grijă decât înainte şi a montat la loc carcasa de plastic.

— Niciun microfon, a anunţat în timp ce se apuca să pună la loc primul şurub, uitând să şoptească.

Oliver i-a aruncat o privire mânioasă.

— De unde ştii?

— Pentru că tot ce este acolo trebuie să fie acolo, a răspuns Red, strângând şurubul şi trecând la următorul. Nu există vreun dispozitiv de ascultare independent, pentru că nu există o sursă de alimentare separată. Şi nimic ce n-ar trebui să fie nu-i legat la bateriile alea. Nu ne ascultă. Doar dacă apăsăm pe buton, a adăugat ea, vârând în locaşul lui al treilea şurub.

— Şi va trebui, pur şi simplu, să te credem pe cuvânt, da? a întrebat Oliver, uitând şi el să şoptească.

— Oliver!

De data asta Maddy a fost cea care a spus-o.

— Ar putea să se înşele, a zis el. Sau ar putea să ne mintă. De unde ştim că putem să avem încredere în ce spune ea?

Red nu se înşela şi nu minţea, cel puţin nu în această privinţă. A făcut să alunece la loc plasticul care acoperea compartimentul bateriilor şi a răsucit butonul ca să deschidă staţia. Pârâitul paraziţilor a întâmpinat-o, urându-i bun-venit acasă. Îi fusese dor de acest sunet! Nu era o tâmpenie? Dar însemna că staţia funcţionează, că nu o stricase cumva încercând să fie de folos. Atâta doar că acum nu era de folos, era o mincinoasă.

Ca atunci când dăduse declaraţiile la poliţie, acum mai bine de cinci ani. Red încerca să ajute, să fie de folos, chiar dacă lumea se prăbuşea în jurul lor. Descrisese ultima discuţie la telefon cu mama sa, fiecare

parte odioasă din ea. Iar şi iar, fiecare amănunt pe care şi-l putea aminti. „Era o sonerie pe fundal. Mama a sunat la uşa cuiva. Cineva a răspuns, iar ea a zis «Bună!».” Însă nu putea să fie adevărat, vezi tu, îi explicaseră. Mama ei nu fusese găsită prin apropierea unui drum dintre case sau a unor locuinţe. Fusese găsită în Southwark Generating Station, centrala electrică veche şi dezafectată de pe chei. Şi murise la mai puţin de zece minute de la discuţia la telefon. Ei nu spuseseră că Red minte, nu aşa cum făcuse Oliver, ci doar că trebuie să se fi înşelat, să fi încurcat lucrurile, că n-avea decât treisprezece ani şi era şocată. Uneori Red nu era cu adevărat sigură că îşi amintea asta. Şi acum, că se gândea mai bine, era sigură în privinţa staţiei?

— Ce tot spui acolo, Oliver?

A fost rândul Reynei să se uite la el, punând capăt tăcerii stânjenitoare care se aşternuse după vorbele lui.

— Lunetistul a ştiut de bilet, Reyna!

Faţa lui Oliver se înroşea din nou, iar fierbinţeala îi urca în pete pe gât.

— A ştiut ce scrie în el. De asemenea, a ştiut exact unde ne aflăm ca să ne prindă în capcană aici. Aşa că, dacă zicem că nu există vreun dispozitiv de ascultare în rulotă, atunci avem o problemă şi mai mare. Pentru că singura alternativă este că...

S-a oprit, dându-i roată cu ochii grupului şi oprindu-se în cele din urmă la Red.

— Unul dintre noi e mână-n mână cu el.

03:00

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Red n-a putut să-i susţină privirea lui Oliver mai mult de două secunde. El a învins, iar ea a lăsat ochii în jos.

— Poftim? a făcut Simon, cu vocea stingându-i-se înainte să fi rostit finalul cuvântului.

— Nu fi ridicol, Oliver! l-a repezit Reyna. Nimeni de aici nu-i mână-n mână cu lunetistul!

— De ce e ridicol? s-a răţoit el, cu sforile de marionetă din nou la iveală şi răsucindu-i capul. Lunetistul ştie lucruri pe care n-ar avea cum să le ştie. Ce vorbim aici, ce plănuim, biletul ăla nenorocit... Şi să nu uităm cum am ajuns aici, în primul rând.

A tăcut, cu ochii fulgerând sub luminile de pe tavan în timp ce-şi trosnea oasele gâtului.

— Drumul ăsta nu era pe traseul nostru. Ne-am rătăcit. Aşa că fie lunetistul a prezis cumva cu exactitate ce viraje greşite o să facem, fie asculta printr-un microfon plantat aici şi ne urma, fie... A înghiţit în sec, apoi a continuat: Cineva din rulotă ne-a condus drept la el.

S-a uitat cu subînţeles la Simon, Arthur şi Red, cu o mână lăsată pe lângă corp strângându-se în pumn. A desfăcut-o, cu degetele noduroase şi lungi, pe când îi cerceta pe cei trei. Ceva s-a încleștat în măruntaiele lui Red, răsucindu-se neplăcut în vreme ce se uita cum mâna lui Oliver se desface şi se strânge.

— Iar o luăm de la capăt! a oftat Simon. Ne-am rătăcit. Nu e semnal. Niciunul dintre noi n-a dirijat dinadins rulota pe acest drum.

— Nu mai sunt sigur că e adevărat, a zis Oliver. Voi trei aţi fost, voi aţi dat indicaţiile la sfârşit. Eu am pierdut harta de pe telefonul Reynei, aşa că ştiu că n-am fost eu. Maddy n-a zis nimic.

— Însă Reyna conducea, a intervenit Simon. Aşadar, conform logicii tale, ar putea şi ea să fie informatoarea, nu? Pentru că ea e, practic, cea care ne-a adus aici. Sau doar noi trei suntem bănuiţi?

— Ea n-a făcut decât virajele pe care i-aţi spus voi să le facă, a ripostat Oliver, îndreptând un deget spre pieptul lui Simon. Şi, dacă îmi amintesc bine, Simon, tu ai fost cel mai insistent.

— Încercam să ajut! a strigat Simon. Eram beat!

— Hmm! a zis Oliver cu un zâmbet răutăcios. Totuşi, pari să fii beat numai când îţi convine, nu? Ba eşti, ba nu eşti! Crezusem că tu eşti

actorul aici.

— Du-te dracului, Oliver! s-a stropşit Simon. N-am nimic de-a face cu chestia asta.

— Eşti un infractor, la fel ca nenorocitul de unchi-tău.

— Încetaţi, vă rog! a strigat Arthur, păşind în faţă ca să se aşeze între Oliver şi Simon şi întorcând capul ca să se uite la amândoi. E o prostie! Nu ne putem întoarce unii împotriva celorlalţi.

— Şi cum rămâne cu tine?

Oliver şi-a îndreptat acum vocea spre Arthur.

— Tu ai fost cel care a dat ultimele indicaţii, cele citite de pe telefonul tău.

Red a clătinat din cap. Nu era cinstit, Arthur fusese doar cel care se întâmplase să piardă ultimul semnalul, pe altă reţea decât ceilalţi. Trebuia să spună ceva. Trebuia să-i ia apărarea.

— Şi am înţeles greşit, îmi pare rău!

Arthur a ridicat mâinile, ca şi cum se preda.

— Încercam doar să urmez harta.

— Red!

Acum ochii lui Oliver au poposit la ea.

— Îmi amintesc că tu ai fost cea care ne-ai spus să mergem mai departe. Eu am vrut ca Reyna să întoarcă, iar tu i-ai spus să meargă mai departe.

Aşa făcuse, băiatul nu greşea. Era vina ei.

— Red n-a făcut nimic, a zis Arthur.

Aşa te simţeai – nu-i aşa? – când aveai pe cineva de partea ta, în echipa ta. Care îţi lua apărarea, indiferent dacă era greşit sau corect. Red a dat drumul aerului din piept, strângând staţia prea tare, de parcă ar fi fost mâna lui Arthur, iar ei ar fi fost înapoi acolo, în uşă, pe cale să vadă cum mor doi oameni. Au murit doi oameni, aminteşte-ţi! Chiar afară! Şi punctul acela roşu era încă afară, aşteptând.

— Încerca doar să găsească un drum spre camping, a continuat Arthur. La fel ca noi, ceilalţi.

— Şi, făcând asta, unul dintre voi ne-a condus în această ambuscadă, la un tip care aştepta cu o blestemată de puşcă! N-a fost un accident!

Maddy nu zicea nimic. Însemna oare că e de acord cu Oliver, că e de partea lui? Câte părţi existau? Noi împotriva lor. Simon, Arthur şi Red împotriva lui Oliver, Maddy şi Reyna, împărţind rulota în două. Şi jumătate din nouă metri şi 45 de centimetri însemna patru metri şi

72,5 centimetri.

— Oliver, încetează!

Reyna La prins de braţ şi l-a tras înapoi. Nu, nu noi împotriva lor, Reyna nu era de partea cuiva. Anexa unui Lavoy, însă nu o Lavoy, şi o ştiau prea bine amândouă. Cu siguranţă Red ştia acum, în vreme ce arunca o privire pe furiş spre Maddy.

— Asta nu înseamnă că e implicat unul dintre noi, a continuat Reyna. Dacă nu există dispozitiv de ascultare, poate că a plantat un dispozitiv de urmărire GPS undeva, în afara rulotei, şi de aceea nu l-am găsit. Poate că aşa ne-a urmărit pe drumul ăsta.

— Briciul lui Occam, Reyna, a zis Oliver, clătinând din cap. De obicei, cea mai simplă soluţie e cea corectă.

— Asta nu ajută la nimic, a glăsuit Maddy.

Şi ce voia să însemne asta?

— Vă rog, trebuie să lucrăm împreună!

Nodul din măruntaiele lui Red a slăbit un pic. N-o pierduse pe Maddy în favoarea celeilalte tabere. Pentru că erau cele mai bune prietene, aproape surori. Se cunoşteau una pe alta deplin. Ba chiar aveau asta în sânge, pentru că mamele lor fuseseră cele mai bune prietene înaintea lor. De la colege de cameră până la a munci cot la cot, ca procuror şi căpitan de poliţie. Oare Red şi Maddy urmau să aibă vreodată locuri de muncă alăturate? Probabil nu; Maddy mergea la University of Pennsylvania, iar Red nu mergea nicăieri. Red nu putea să fie pe veci anexa unui Lavoy, era sigură că Maddy nici măcar nu îşi dorea asta. Însă în acest moment conta.

— Ridică-ţi cămaşa, Red! a cerut Oliver, făcând cu degetele un semn în sus. Şi tu, Arthur!

— Ce spui? a întrebat Maddy, trăgându-se înapoi când Oliver s-a uitat în ochii ei.

— Trebuie să verific dacă vreunul dintre ei are un microfon, a replicat el.

— Ei, haide! a intervenit Simon. Asta devine un nenorocit de *Împăratul muştelor*. O să ajungem să ne omorâm între noi, putem uita de lunetist.

— N-am niciun microfon! a răspuns Red şi şi-a încrucişat braţele la piept, ca şi cum ar fi încercat să se apere, cu staţia torcând în scobitura cotului.

— Foarte bine, dovedeşte-o!

— Oliver! a șuierat Reyna.

— Ea și Arthur au venit când Maddy și cu mine vorbeam despre bilet. Tu și Simon erați la ușă. Așadar, dacă există un dispozitiv de ascultare pe care nu l-am găsit, este la unul dintre ei doi.

— Sau la Maddy, a zis Simon atât de isteric, că aproape zâmbea. Sau la tine. Nu contează, dacă ești un Lavoy?

Și-a plesnit coapsele cu brațele. Simon pricepuse.

— Duci asta un pic prea departe! a intervenit Arthur, clătinând din cap, și a făcut un pas în fața lui Red, aproape ca și cum l-ar fi blocat pe Oliver.

O baricadă.

— Avem nevoie cu toții să facem un pas în spate și să ne tragem sufletul. Toți vrem să scăpăm de aici, așa că hai să ne gândim la ce ne-a cerut, de fapt, lunetistul să facem.

— Și atunci, de ce nu vrei? l-a fulgerat cu privirea Oliver. Dacă n-ai nimic de ascuns.

— Bine, poftim, uite!

Arthur și-a prins partea de jos a jachetei de baseball și și-a ridicat-o peste piept, cu mușchii spatelui gol încordându-se și strângându-se.

— Vezi, nimic? Lucrurile o iau razna!

— Acum Red!

— Nu!

De data asta în vocea lui Arthur era un mârâit.

— Red nu trebuie s-o facă.

— O s-o fac și eu! Uite!

Oliver a pășit în față, cu degetele mișcându-i-se repede peste nasturii cămășii. A ajuns la poale și a desfăcut-o, materialul acoperindu-i brațele ca niște aripi. Nu era nimic pe pieptul lui; se vedeau doar liniile bine desenate ale abdomenului.

— Te-ai convins? N-am niciun secret! Sunt curat! a zis și și-a aplecat capul spre Red, încheindu-se la loc.

— E rândul tău!

Ea nu voia. Sigur că nu voia. Dar nu voia nici să creadă ceilalți că ascunde ceva. Asta nu avea decât să înrăutățească lucrurile.

— Bine!

Și-a încleștat dinții. Cămașa era destul de largă ca să nu trebuiască s-o descheie. A prins-o de poale, cu stația încă în mână, și a ridicat-o deasupra sutienului, arătând grupului pielea palidă a pieptului și a

abdomenului. Şi n-avea niciun secret, cel puţin nu pe piele. Arthur nu s-a uitat; Red a văzut asta. La urma urmei, probabil că nu-i plăcea chiar aşa de mult de ea.

Red a lăsat cămaşa să cadă şi i-a vârât poalele în blugi.

— Am terminat acum?

— Îmi pare rău, Red! a zis Reyna încet, de parcă ar fi fost, cumva, vina ei.

— Nu sunt microfoane, a conchis Simon, cu ceva colţuros în voce, netezindu-şi cămaşa. Nu sunt dispozitive de ascultare. Acum putem trece mai departe?

— Nu încă! a clătinat din cap Oliver. Numai pentru că nu sunt microfoane nu înseamnă că cineva de aici nu comunică într-un fel cu cel de afară.

— Oliver, haide! l-a rugat Maddy. Nimeni de aici nu-i mână-n mână cu lunetistul. L-ar omorî pe oricare dintre noi. Doar a omorât perechea aceea nevinovată.

Ochii lui Oliver aveau un aer preocupat, deci se gândea el la ceva. Lui Red îi era groază să afle la ce anume.

— Scoateţi-vă telefoanele! a cerut Oliver, apoi s-a dus la chicinetă şi a tras prea tare sertarul de jos, făcându-l să trepideze.

A ales cea mai mare cratiţă, cea cu capacul de sticlă, şi a scos-o, în vreme ce toate celelalte vase se mişcau şi zdrăngăneau în jur.

— Haideţi, am zis să vă scoateţi telefoanele, toţi! O să le închidem pe toate aici.

A ridicat cratiţa.

— Nu e semnal, i-a amintit Simon.

Îşi scosese telefonul, însă mâna i s-a încleştat pe el, ca şi cum n-ar fi vrut să-i dea drumul.

— Cum ar putea vreunul dintre noi să comunice cu trăgătorul fără semnal?

— Nu ştiu, a răspuns Oliver, ridicând cratiţa. Poate că există totuşi o cale de comunicare, un fel de aplicaţie. Sau poate că unul dintre ele a fost piratat, iar tipul ascultă ce zicem noi. Oricum, dacă vreţi să mai am încredere în vreunul dintre voi...

Ochii i-au fulgerat, şi era clar despre care jumătate a rulotei vorbeşte.

— ...ne punem telefoanele deoparte. Toţi! Nu-i o rugăminte!

Ca să întărească cele spuse, Oliver şi-a scos telefonul din buzunarul

de la spate şi l-a lăsat să cadă în cratiţă, unde a scos o bufnitură surdă.

— Reyna?

I-a întins cratiţa. Fata a dat din cap fără să se uite la el, însă şi-a scos telefonul şi l-a pus în cratiţă, peste al lui.

Apoi Maddy s-a dus şi l-a pus înăuntru pe al său.

— Simon!

Nu era o cerere.

— Asta-i o tâmpenie, băga-mi-aş! a exclamat Simon, după care a făcut doi paşi mânioşi spre Oliver şi a dat drumul telefonului, care a alunecat peste celelalte şi şi-a găsit şi el un loc.

Oliver n-a trebuit să-i spună lui Arthur; băiatul se aplecase deja în faţă, cu telefonul în mână, şi l-a pus în picioare într-un loc gol din cratiţă, stând de pază peste celelalte.

— Red!

Oliver a întins cratiţa, iar ochii tuturor s-au întors spre ea.

Îl simţea, pe fiecare dintre ei, ca o căldură pe piele; dacă dura prea mult, putea să ia foc. Oare se uitau la ea mai intens decât la oricine altcineva? Asta nu era bine! A dus mâna la spate, vârând-o în buzunarul larg al blugilor, cu degetele poposind pe marginile reci ale telefonului. L-a scos şi l-a întins în faţa ochilor, într-o mână telefonul, în cealaltă staţia. Ecranul de pornire s-a luminat. Nu avea semnal. Bateria era acum 38%. Ora 3.13. Ciudat că nu se simţea deloc obosită.

— Red!

Oliver a îmboldit-o iar. Nu era o cerere, îţi aminteşti? El era conducătorul, el conducea. Încotro, Red nu voia să se gândească. A şovăit, apoi l-a pus peste grămadă.

— Nimeni n-are un telefon secret, nu?

Toţi au clătinat din cap, iar Oliver a încuviinţat.

Telefoanele alunecau şi îşi schimbau poziţia pe când le ducea de acolo. Apoi băiatul a pus cratiţa pe masă şi a acoperit-o cu capacul. Dar asta nu era destul, nu-i aşa? A luat rola de bandă adezivă pe jumătate folosită şi a smuls o fâşie lungă, pe care a tăiat-o în bucăţi mai mici cu foarfeca de păr al lui Maddy. A lipit cu ele capacul de corpul cratiţei, sigilând înăuntru telefoanele.

A luat iar cratiţa şi a pornit spre chicinetă, unde a deschis cuptorul şi a vârât-o înăuntru. A trântit uşa cuptorului cu o bubuitură care a reverberat prin rulotă.

A venit înapoi, iar Red a înţepenit, surprinzându-i privirea o

secundă înainte să poată clipi ca s-o alunge. A străbătut-o un fior, ascuns acolo, chiar sub suprafaţa pielii, cu toate că era cald. Prea cald. Îi era frică de Oliver sau doar frică? Frică de această noapte şi de bărbatul de afară cu puşca? Probabil că a doua variantă. Îl cunoştea pe Oliver dintotdeauna. Un conducător trebuia să ia hotărâri dure. Încerca doar să se asigure că supravieţuiesc. Asta era tot, nu-i aşa?

— Şi acum?

Simon şi-a îndreptat spatele şi şi-a încleştat mâinile osoase în faţa pieptului, ca şi când şi-ar fi protejat părţile dinăuntru.

— Ai de gând să ne pui să ne despuiem, să ne aplecăm şi să tuşim?

— Simon, m-am săturat până peste cap de tine! a explodat Oliver. Sunt singurul deştept de aici. Încerc să mă asigur că supravieţuim. Asta-i tot!

— Zău? a ripostat Simon, strângându-şi mâinile şi mai tare. Pentru că mie mi se pare că te tot fereşti de singurul lucru despre care ştim că ne va scoate vii de aici. Motivul pentru care ne aflăm în această situaţie. Secretul pe care îl vrea lunetistul.

— Nu pe toţi, s-a băgat Maddy, foindu-se stingherită, cu o umbră peste ochi. Nu o să ieşim toţi vii de aici. El a zis că, dacă îi dăm secretul, o să îi lase pe ceilalţi în viaţă. Ceea ce înseamnă...

Nu era nevoie să termine fraza. Red înţelegea. Acel secret, cel pe care îl voia lunetistul, era o condamnare la moarte. Asta era. Însă nu era al lui Red, nu putea să fie, ăsta era tot şpilul. Deci, al cui era?

— Ei bine, ce-ar fi să ne concentrăm să-i dăm ceea ce vrea şi să ne ocupăm după aceea de consecinţe? a întrebat Simon uitându-se la Maddy, pentru că Oliver începuse să umble de colo-colo prin spatele lor. Poate că ne amăgeşte cu partea aceea.

— Nu! a răspuns Oliver sumbru. Nu facem asta, nu intrăm în jocul lui. Nu-l las să-l omoare pe niciunul dintre noi. Oricare ar fi acesta.

Cele două părţi ale rulotei unite iarăşi. Sau Oliver nu voia să renunţe la secretul său, cel pe care îl cunoştea şi Reyna. Cât de grav putea să fie?

Red s-a uitat la Reyna, care mătura cu privirea podeaua, în timp ce un colţ al gurii îi zvâcnea, împărţindu-i faţa în două. Mâna Reynei îşi făcea de lucru cu bluza, strângând-o într-un nod pe piept. Mai strâns, tot mai strâns. A tras aer în piept şi şi-a descleştat mâna, iar materialul boţit a rămas aşa, ca şi cum inima i-ar fi ţâşnit dintre coaste, prinsă acolo, sub bluză. Şi-a scuturat capul şi şi-a strâns buzele, ridicând

privirea.

— Oliver, trebuie să... a început.

— Nu, Reyna, ţine-ţi gura! a lătrat el, încremenind.

Era un avertisment în ochii lui. Clipire şi fulgerare.

— Oliver, trebuie! a răspuns Reyna, oţelindu-şi vocea, cu o nouă notă de avertisment. Trebuie. Ar putea fi vorba despre noi. Despre ceea ce am făcut noi.

DOUĂZECI ŞI OPT

Paraziţii au şuierat, iar Red s-a întrebat dacă n-ar fi putut să-i vadă acum, cumva, zugrăviţi în punctuleţe în spatele ochilor, pe când încerca să-l urmărească pe Oliver. Primejdie în mişcarea umerilor lui, în felul în care i se holbau ochii.

— Să nu mai spui nimic! a strigat el la Reyna, cu răsuflarea răscolind părul brunet al fetei când s-a apropiat prea tare.

Ea nu s-a clintit, nici măcar n-a reacţionat. Nici Red n-a reacţionat, dar avusese dreptate, cei doi ascundeau ceva, la fel cum făcea şi ea. Asta fuseseră ultimele ore, Red înţelegea în sfârşit: un plan de evadare după altul, căutarea unui microfon şi a unui informator. Fusese Oliver, încercând să-şi păstreze secretul. Însă timpul i se terminase.

— Ei bine, acum e prea târziu! a concluzionat Simon. Ştim toţi că voi doi aveţi un secret. Nu mai există cale de întoarcere.

— Oliver?

Vocea lui Maddy era pierită, derutată.

— Ce se petrece? Ce s-a întâmplat?

El n-a răspuns, pentru că o înfrunta cu privirea pe Reyna, iar ea îi ţinea piept.

Simon a scos un râset cavernos.

— Tu, cu vânătoarea ta de vrăjitoare, acuzându-ne că unul dintre noi e informator. Şi iată-te aici, ştiind în tot acest timp că tu eşti cel cu secretul.

— Nu-i vorba despre asta! a zis Oliver printre dinţii încleştaţi, cu ochii tot la Reyna.

— Ar putea să fie, a răspuns ea. Ar putea să fie o rudă de-a lui acolo, afară...

— Opreşte-te!

— Nu, Oliver, n-o să mă opresc, la dracu'! s-a repezit Reyna, dintr-odată plină de energie, cu fire de păr negru lipite de sudoarea de pe frunte. Dacă este vorba despre ce am făcut noi, trebuie s-o spunem! Suntem cei mai în vârstă aici, ar trebui să avem grijă de ei. Sunt nişte copii. Lunetistul a zis că-i lasă să plece dacă mărturisim. Trebuie s-o facem!

Şi poate că, la urma urmei, Reyna era cel mai firesc conducător de acolo, care i se împotrivea lui Oliver fără să clipească. Oare ce

făcuseră? Ceva destul de grav ca un bărbat cu o puşcă să-i prindă în capcană ca să scoată informaţia de la ei. Doi bărbaţi. „Suntem doi.” Ce era destul de grav pentru asta? Red nu se putea gândi decât la un lucru.

— Oliver, a zis Maddy, tremurând. Ce este? Ce-aţi făcut?

Probabil că Maddy se gândea la acelaşi lucru.

— Eu n-am *făcut* nimic, a răspuns Oliver, apoi brusc: Blestemat de ţânţar, şi s-a plesnit pe gâtul alunecos din pricina transpiraţiei.

S-a oprit şi s-a uitat la ceilalţi; toţi ochii erau aţintiţi asupra lui. O fi fost el Oliver Lavoy, însă aici erau cinci contra unu. Privirea i-a poposit asupra lui Maddy, iar Red a văzut schimbarea, momentul în care băiatul a cedat, şi-a dat părul pe spate şi s-a dus să se aşeze în separeu, prinzându-şi capul în mâini.

— A fost un accident, a început, privindu-i şi el şi provocându-i să îndrăznească să nu-l creadă.

— *Ce* anume a fost un accident? a insistat Maddy cu blândeţe, venind să se aşeze în faţa fratelui său.

— A fost în ianuarie, a intervenit Reyna, vârându-şi mâinile în mâneci. Când ne-am întors la facultate la începutul trimestrului. Noi am...

— Spun eu povestea, a întrerupt-o Oliver. Tu n-o s-o spui cum trebuie. N-o să... O spun eu!

S-a foit, iar tapiţeria a scârţâit, sau poate fusese sunetul oaselor lui?

— Continuă, Red!

— Poftim? a întrebat ea.

— Cu canalele. Continuă!

Aşa-i! Red s-a uitat la staţie, apoi a apăsat butonul + şi a derulat mai departe. Paraziţii pâlpâiau ori de câte ori dădea ea clic.

Oliver a aşteptat ca Red să treacă de canalul unsprezece şi să meargă mai departe. Apoi şi-a dres glasul şi a început:

— Într-o după-amiază, ne-am dus la un bar. În apropierea facultăţii. Doar eu şi Reyna. Ne uitam la meci, jucau Eagles cu Cowboys. Reyna nu-i din Philly, ştiţi, dar îi place. Nu ratăm niciun meci.

Oliver a tras aer pe nas.

— Am băut două beri, uitându-ne la meci. Eu conduceam, aşa că doar două. Şi, pe când ne uitam, am observat că tipul acela care lucrează acolo se tot holba la Reyna. Nu cred că Reyna şi-a dat seama, însă eu am observat.

Reyna s-a foit, cu degetele agitându-se în mâneci.

— Şi nu-i nimic rău, ştiţi, e o fată frumoasă, oamenii au voie să observe asta.

O zvâcnire a gurii Reynei, trăgându-i pielea catifelată a obrazului.

— Oricum, ne-am uitat la meci şi am mai stat vreo două ore după aceea. Până atunci uitasem de tip. Dar se făcuse târziu şi ne gândeam la cină, aşa că am hotărât să plecăm. Am ieşit în parcare, spre maşina mea. Nu mai era nimeni. Şi apoi mi-am dat seama că îmi uitasem fularul înăuntru. Aşa că am lăsat-o pe Reyna în parcare şi am dat fuga înăuntru după fular.

Reyna a tras brusc aer în piept printre dinţi, cu un şuierat suficient de sonor ca Red să-l audă. Ce urma? Ce făcuseră oare?

Simon s-a aşezat pe canapea, în spate, urmărind desfăşurarea poveştii, cu privirea plimbându-se de la Reyna la Oliver.

— Mi-au trebuit câteva minute ca să găsesc fularul, a continuat Oliver. Nu era la masa la care şezuserăm, pentru că îl dusese deja cineva la bar ca obiect pierdut. Aşa că a durat câteva minute. Iar când am ieşit, am văzut-o pe Reyna lângă maşină. Şi era cu tipul ăla, cel care lucrează la bar.

Oliver a tăcut, cu degetele răpăind pe masă neregulat, în contratimp cu inima lui Red.

— Şi o sâcâia pe Reyna, a continuat el. Era în faţa ei, vorbindu-i. Ba chiar o ţinea de braţe. Iar Reyna încerca să se elibereze, împingându-l.

O lacrimă tăcută a alunecat pe faţa Reynei şi s-a oprit în crăpătura dintre buze.

— Aşa că, desigur, am dat fuga şi i-am zis tipului s-o şteargă, să nu-mi mai sâcâie iubita. Iar atunci tipul s-a întors spre Reyna şi a zis: „Te sâcâi?" Aşa că Reyna, desigur, a zis că da.

Red se uita la Reyna, şi poate că greşea, dar i s-a părut că vede o clătinare mică de tot a capului fetei. Aceasta din urmă s-a oprit însă când a observat privirea lui Red.

— Aşa că am tras-o pe Reyna de lângă tip şi i-am spus s-o lase în pace, a adăugat Oliver. Iar atunci tipul a luat-o razna. M-a îmbrâncit, iar eu l-am întrebat care e problema lui. Şi apoi m-a lovit, pocnindu-mă drept în faţă.

A tăcut un pic, privind-o mai concentrat pe Maddy.

— El m-a lovit primul, asta e foarte important. Aşa că am făcut ce ar fi făcut orice alt bărbat în această situaţie: l-am lovit şi eu. Şi poate că a fost prea tare, nu ştiu. Dar cred că tipul a fost făcut knockout. A căzut

pe spate pe asfalt şi, ştiţi, respira greu, ca şi cum şi-ar fi pierdut cunoştinţa. Nu sângera sau aşa ceva. Doar scos din luptă.

Degetele lui Oliver s-au întins şi s-au încleştat iar, ca şi cum ar fi simţit încă faţa tipului imprimată pe pumn. Acum Reyna plângea; lacrimile se luau la întrecere şi îşi intersectau dârele.

— Şi am vorbit dacă să chemăm o ambulanţă sau să ne întoarcem în bar şi să-i spunem cuiva, a continuat el. Dar n-au trecut decât câteva secunde, iar el a deschis ochii şi şi-a revenit. Părea un pic ameţit, dar era bine, a dat să se ridice. Aşa că Reyna şi cu mine am hotărât să plecăm înainte să se ridice de tot şi să încerce să ne atace iar pe unul dintre noi. Am urcat în maşină şi am plecat, dar tipul era bine. Pleca de acolo. L-am văzut. Era bine. Era bine.

Oliver repeta asta de parcă, dacă ar fi rostit-o de destule ori, ar fi putut să schimbe trecutul şi să facă să fie adevărat. Pentru că tipul nu era bine, ăsta trebuia să fie motivul pentru care Oliver tot repeta.

Oliver şi-a dres glasul.

— Aşa că ne-am dus la cină şi nu ne-am mai gândit la asta.

Faţa Reynei s-a crispat. Ea se gândise, se mai gândise la asta, Oliver nu vorbea şi pentru ea, Red îşi dădea seama.

— Totul era bine.

Bine!

— Şi apoi, peste două zile, Reyna lucra la spitalul local în programul de mentorat pe care îl desfăşoară Dartmouth pentru cei de la studii medicale, ca să capete experienţă clinică.

Oliver a tăcut şi şi-a şters colţurile buzelor.

— Şi când era acolo, a aflat de un pacient care tocmai murise în acea dimineaţă. Era el. Tipul de la bar. Îl chema Jack Cutare. Murise din cauza unei hemoragii cerebrale.

— Hematom epidural, a zis Reyna, cu vocea îngroşată şi ochii privind departe; nu mai era în rulotă, ci înapoi, în acea amintire pe care doar ea putea s-o vadă.

S-a lăsat tăcerea, întreruptă doar de şuieratul paraziţilor din staţia pe care o ţinea Red.

— Deci, a zis Simon rar, cu grijă. L-ai omorât?

Mâinile lui Oliver au plesnit masa, făcându-i pe toţi să tresară.

— Nu l-am omorât! a strigat, cu ţepi în voce. El a atacat-o pe Reyna şi apoi pe mine. El m-a lovit primul. N-am făcut decât să mă apăr, s-o apăr pe Reyna.

— I-aţi spus cuiva? a întrebat Arthur cu vocea joasă şi calmă. După ce aţi aflat că a murit, i-aţi spus cuiva?

— Adică să mă predau, vrei să zici?

Oliver s-a uitat la el, clipind prea repede.

— Nu, n-am spus nimănui. Am hotărât că n-o să spunem niciodată, în afară de cazul în care întreabă cineva. Presupun că nu erau camere de supraveghere în parcare, pentru că n-a venit nimeni vreodată să vorbească cu noi despre asta. Poate că tipul nu i-a spus nimănui de încăierare, poate că n-a ştiut nimeni. El m-a lovit primul. A fost legitimă apărare. Dar nu puteam să mergem la poliţie, pentru că procurorul ar fi putut să argumenteze că a fost un caz de omor prin imprudenţă şi să depună plângere împotriva mea.

— Aşa că aţi păstrat secretul? a conchis Maddy, cu vocea şi mai mică decât înainte. Doar voi doi.

— Sigur că am păstrat secretul, a răspuns Oliver. El m-a lovit primul. De ce să fiu pedepsit pentru că el m-a atacat, pentru că mi-a atacat iubita? Şi nu puteam să-i fac asta mamei, a adăugat, îndreptând vorbele spre Maddy. E pe cale să ajungă procuror-şef, la dracu', a muncit din greu pentru asta! Un fiu cu dosar penal i-ar distruge cariera. Ca să nu mai vorbim de cariera mea juridică. El m-a lovit primul.

Însă Oliver trebuie să-l fi lovit mai tare.

— Aşadar, a zis Arthur şovăielnic, atent să nu-l facă iar pe Oliver să explodeze. Crezi că e posibil să ştie cineva ce s-a întâmplat sau, cel puţin, să bănuiască? Tipul cu puşca de afară ar putea fi un prieten sau vreo rudă? Şi vrea să recunoşti ce ai făcut, cum a murit Jack?

— Nu ştiu, a răspuns Oliver, cu o mică ridicare a umerilor lui foarte laţi. Toată chestia asta e aşa de tâmpită! A fost un accident. N-am vrut să...

S-a oprit, rotindu-şi privirea.

— N-am vrut.

Faţa lui Oliver s-a schimbat, o îmblânzire între sprâncene, o zvâcnire a buzei de jos, care i-a întins bărbia. Ochii i s-au înceţoşat, aproape ameninţând să se umple de lacrimi, şi şi-a coborât privirea înainte să poată vedea cineva. Însă Red a ştiut, doar se uita la el. Şi cunoştea acel sentiment mai bine ca oricine. Vinovăţia ca o durere fizică în măruntaie, răsucindu-se iar şi iar, ca o foame fără sfârşit. Sentimentul cu faţa aprinsă al ruşinii. Şi, în ciudat tuturor celor

întâmplate, Red nu voia ca Oliver să simtă asta, să simtă ce simţea ea. Nu-i dorea asta nimănui.

Red s-a dus lângă Oliver, iar el a ridicat privirea când paraziţii i-au şuierat mai aproape de ureche.

— Îmi pare rău, Oliver! a zis Red, privind în jos la el. Ştiu exact cum te simţi când e vina ta că a murit cineva. Şi eu...

— N-a fost vina mea, i-a tăiat el vorba, şi cuvintele i-au râcâit fetei gâtul, devenind sunete goale. El m-a lovit primul. Eu nu făceam decât s-o apăr pe Reyna. El m-a lovit primul. N-a fost vina mea.

Tot repeta, de parcă ar fi fost important ca ea să înţeleagă asta. Nu erau la fel, ea şi el, şi Red nu trebuia să mai facă vreodată greşeala asta. Asta voia el să spună, însă Red nici măcar nu apucase să explice ce voia să spună, cine murise din cauza ei.

S-a auzit din dreapta ei cum cineva răsuflă înfundat. Reyna încă plângea şi-şi ştergea nasul pe mânecă. Nu părea uşurată că povestea se încheiase, că totul ieşise în sfârşit la iveală.

— Câţi ani avea?

Maddy a fost următoarea care a vorbit, cu o privire prudentă spre fratele său.

— Nu ştiu, cam de vârsta noastră, bănuiesc, a răspuns Oliver.

— 22 de ani, a adăugat Reyna peste o clipă.

Oliver i-a aruncat o privire. Red s-a dat înapoi, ca el s-o poată vedea, mărind spaţiul dintre ei.

— De unde ştii? a întrebat. De la spital? Nu mi-ai spus niciodată.

Reyna a tras adânc aer în piept, cu ochii săgetând dintr-o parte în alta, ca şi cum în capul ei ar fi fost un război, iar ea era acolo, blocată între cele două părţi. A dat afară aerul din piept printre dinţii încleştaţi; luase hotărârea, făcuse alegerea. A clipit şi s-a uitat la Oliver, cu Red prinsă iar la mijloc. Red s-a retras în chicinetă. Povestea nu era finalizată, nu-i aşa? Nu era completă. Era clar că Reyna ştie ceva ce Oliver nu ştia.

— Îmi pare rău, Oliver! a zis Reyna cu vocea cârâită şi aspră, cu o nouă lacrimă jucându-i pe liniile feţei şi intersectându-se cu dârele celorlalte. Nu era un tip oarecare. Îl cunoşteam.

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Gura lui Oliver era căscată, cu mici mişcări ale fălcii, în sus şi în jos, făcând-o pe Red să-şi imagineze că poate să audă scârţâitul articulaţiei formând sunetul din golul paraziţilor.

Oliver tot nu spunea nimic, aşa că a vorbit Reyna:

— Numele lui era Jack Harvey, nu Jack Cutare, şi îl cunoşteam, a adăugat ea.

Oliver a clipit încet, singurii muşchi care i se clinteau în trup fiind cei oculari.

— De ce nu mi-ai spus niciodată? a întrebat el cu un mârâit gros, abia reuşind să scoată cuvintele din gât.

Însă nu asta era întrebarea corectă.

— Şi cum de îl cunoşteai pe Jack Harvey?

Iat-o, întrebarea corectă! Capul lui Red s-a întors brusc spre Reyna, aşteptând răspunsul. La fel ca toţi ceilalţi: Arthur, Simon, Maddy, toţi se uitau la Reyna, încolţind-o cu privirea în ungherul de lângă portiera rulotei.

Reyna şi-a cuprins trupul cu braţele, pigulindu-şi încreţiturile mânecilor.

— Îl cunoşteam pe Jack, a răspuns încet, cu grijă, ca şi cum vorbele ei ar fi putut să provoace o explozie dacă le rostea prea tare.

Şi, judecând după faţa lui Oliver, chiar ar fi putut.

— Pentru că eram împreună.

Simon a pufnit cu stângăcie, şovăind, trecându-şi mâinile prin părul ciufulit.

Reyna şi-a muşcat buza de jos, aşteptând explozia. Dar n-a venit.

— Împreună cum? a întrebat Oliver, pronunţând exagerat cuvintele, ascuţind consoanele.

— Împreună ca...

Vocea Reynei s-a făcut mică, strângându-se sub aerul scos din piept.

— Te rog, nu mă face s-o spun!

— De cât timp?

Oliver era prea calm, prea nemişcat, şi Red s-a cutremurat, cu firişoarele de păr ridicate pe ceafă.

— Îl cunoşteam de vreo doi ani.

Reyna a suspinat.

— L-am cunoscut la bar când m-am dus cu prietenii.

— Nu asta am întrebat.

Reyna a clătinat din cap.

— Din septembrie. Când ne-am întors pentru semestrul de toamnă.

Ochii lui Oliver s-au rotit; se gândea la ceva.

— Patru luni, a zis; nu era o întrebare. Ai fost cu el patru luni pe la spatele meu.

— Îmi pare rău! a plâns Reyna. N-ar fi trebuit să-ţi fac asta. Ştiu că e groaznic şi îmi pare foarte rău!

— Şi îmi spui acum, a continuat Oliver, tot prea calm, cu o privire tulbure, cu pupilele prea mari şi de un negru ca gândacii. În faţa tuturor de aici, în faţa surorii mele mai mici.

Maddy s-a chircit în separeu.

— Îmi pare rău!

Reyna s-a cuprins cu braţele încă şi mai strâns.

— Aş fi vrut să îţi pot spune într-un moment mai potrivit, când eram doar noi doi.

A clătinat din cap, cu şuviţe negre lipite de obraji, ude de lacrimi şi transpiraţie.

— Nu, în primul rând, aş vrea să nu se fi întâmplat. Dacă n-aş fi fost aşa de laşă, dacă m-aş fi...

Nu şi-a mai găsit cuvintele, cu buzele strâns lipite în vreme ce încerca să le aducă înapoi.

— Dacă te-ai fi, ce? a insistat Oliver, iar Reyna a tresărit, de parcă băiatul ar fi strâns-o de gât.

— Despărţit de tine.

A spus-o liniştit, aproape în şoaptă, privindu-l pe Oliver ca şi cum n-ar mai fi fost nimeni altcineva în rulotă. Şi chiar nu era nimeni, nu cu adevărat. De data asta mintea lui Red era tăcută, urmărind scena cu o senzaţie ciudată în măruntaie. Nu vinovăţie, nu ruşine, nu foame, era ceva mai vechi. Străvechi. Un instinct primar care îi spunea să nu-i stea în cale lui Oliver. Era pericol afară din rulotă, iar acum era pericol şi înăuntru.

Oliver a scos un hohot lung de râs, asemănător cu un lătrat, şi a lovit cu mâna în masă, făcând cuţitul să sară în sus, iar lanterna să se rostogolească spre Maddy.

— Poftim? a zis el cu un zâmbet adânc care îi despica faţa şi îi încreţea pielea din jurul ochilor. L-ai fi ales pe *el?*

Altă rafală de sunete din gâtul lui, la jumătatea drumului dintre râs şi strigăt, iar zâmbetul s-a răsucit la margini, devenind unul crud.

— Îmi pare rău! Îl iubeam, a şoptit Reyna, cu două lacrimi tăcute.

Red a mai făcut un pas înapoi. Poate că Reyna n-ar fi trebuit s-o spună, nu aici şi nu în acest moment, dar era limpede că fata ţinuse asta în ea foarte multă vreme. Fusese nevoie doar de un bărbat cu o armă ca s-o scoată la suprafaţă.

Oliver încă zâmbea. De ce zâmbea în continuare?

— Am fost împreună doi ani şi jumătate, a adăugat el.

— Ştiu, a zis Reyna plângând. Şi chiar ţin la tine, Oliver. Mult. Însă cu el era altfel. Era uşor.

— Uşor, ei?

Încă zâmbind. Cu mâna lăsată pe masă, acolo unde lovise, cu degetele răsfirate, un pic prea aproape de acel cuţit ascuţit. Red s-a încordat.

— Era altfel, a repetat Reyna, trăgându-şi nasul. Jack nu se simţea în largul lui în privinţa asta, ce făceam noi. I-am spus că o să mă despart de tine, am zis că o s-o fac curând de tot.

Respiraţia i s-a poticnit în piept.

— Nu ştiam că o să mergem la bar în ziua aceea. Dacă aş fi ştiut, aş fi încercat să fac în aşa fel încât să vedem meciul altundeva. Ştiu că nu asta e problema aici, e vorba de mine, de ceea ce am făcut...

Vocea i s-a stins, apoi fata a trebuit să mai respire o dată ca să-i devină mai puternică.

— Asta îmi spunea în parcare. A zis că aşteptase destul şi că trebuia să aleg. Trebuia să mă despart de tine, pentru că nu era cinstit să continuăm aşa.

Oliver n-a zis nimic, afişând acelaşi zâmbet şi clipind spre ea ca să vorbească mai departe.

— Şi apoi ai ieşit şi ne-ai văzut, şi am intrat în panică. Nu aşa voiam să iasă totul la iveală, cu voi amândoi acolo. Dar am ştiut că e momentul, fie că voiam, fie că nu, şi trebuia să iau o hotărâre pe loc. Trebuia să hotărăsc. Şi, nu ştiu...

Reyna şi-a şters nasul pe cealaltă mânecă de data asta.

— Îl iubeam pe Jack, ştiam asta, însă în clipa aceea capul îmi spunea că nu-i alegerea inteligentă, alegerea practică, pentru că el lucra într-un bar, iar asta era tot ce-şi dorise vreodată. În vreme ce tu...

A tăcut, îndrăznind să arunce o privire spre Oliver.

— Eu o să fiu cineva, a completat Oliver, dezvelind prea mulţi dinţi la ultima silabă. Deci, ce, Reyna, a fost o luptă între capul şi inima ta, da? a zeflemisit-o el, însă Reyna a mişcat capul încet în chip de încuviinţare.

— Am fost laşă.

Şi-a muşcat buza.

— Am făcut alegerea şi m-am prefăcut că nu-l cunosc, că era un tip oarecare care se luase de mine în parcare, aşa cum ai crezut tu. Şi apoi s-a întâmplat.

Reyna s-a crispat de parcă ar fi revăzut totul, desfăşurându-se dincolo de ochii înroşiţi.

— Nu mi-am putut aduna curajul s-o fac, să-l aleg pe el. Iar el a fost aşa de îndurerat, încât mi-a trimis un mesaj în seara aceea; scria că nu-i vine să creadă că mă prefăcusem că nu ştiu cine este. Şi apoi n-am mai avut nicio veste de la el până... până...

N-avea nevoie să-şi termine vorba, cunoşteau restul.

— E mort, şi e vina mea, pentru că am fost laşă şi am lăsat să se întâmple totul.

Red şi-a târşâit picioarele şi a tresărit când fâşâitul i-a atras privirea lui Oliver; cugeta la toate astea, cernând faptele. Însă nu Reyna îl omorâse pe Jack, nu-i aşa? Oliver fusese cel care îl lovise, care îi provocase sângerarea lentă a creierului. Niciunul dintre ei nu voise ca el să moară. Dar nimeni nu putea spune că Reyna fusese cea care îl omorâse, corect? Îl iubise şi se învinovăţea, şi asta era cu siguranţă o povară groaznică. Aproape ca...

— Da, Reyna, totul e din vina ta! a răspuns Oliver după o pauză lungă, cu vocea întretăiată şi plată. Totul e din vina ta. Tu m-ai silit s-o fac.

— Eu nu, eu nu...

Reyna şi-a umflat obrajii ca să-şi controleze răsuflarea sacadată.

— Îmi pare rău pentru tot! N-am vrut să-i fac rău nimănui.

Şi-a ferit privirea de Oliver, plimbându-şi ochii de la Maddy la Red, ca şi cum le vedea pentru prima oară, îndepărtându-se de acea amintire întunecată, oribilă, şi păşind în prezentul întunecat, oribil, din această rulotă.

— Avea patru fraţi, le-a explicat. Nu i-am cunoscut, dar ar putea să fie ei. Spunea că unuia dintre ei îi place să vâneze cerbi. Poate că au găsit mesajele noastre în telefonul lui, după care s-au întrebat de ce nu

i-am căutat şi nu m-am dus la înmormântare. Sau poate au bănuit că povestea era mai complicată, cum s-a lovit el la cap, ce era cu ultimul mesaj pe care mi-l trimisese. Ăsta e secretul pe care îl vor: cum a murit Jack.

Atunci paraziţii au părut să se audă mai puternic în pumnul lui Red, cu toate că nu se putea. Ea era păzitoarea vocii, şi nu ştiau ei a cui voce este? Aşteptându-i pe canalul trei.

Oliver şi-a împreunat mâinile, ca un tunet sau ca pocnetul unei puşti. De două ori. Două împuşcături. Sunetul s-a înfipt parcă în oasele lui Red.

Tânărul s-a ridicat din separeu.

— Ei bine, Reyna, nu mai trebuie să-ţi faci griji acum pentru *adunarea curajului.*

A tuşit, cu un zâmbet încă lăţit pe buze, făcând să-i pocnească pe la cusături pielea aproape roşie.

— Noi doi am terminat-o. Oricând pot să găsesc pe cineva mai bun ca tine.

Ea a dat din cap.

— Îmi pare rău, Oliver! Chiar îmi pare!

El i-a respins cu un gest scuzele, întorcându-şi privirea înainte ca fata să termine de vorbit. Reyna nu mai era binevenită în partea lui din rulotă, în acel „noi" din „noi împotriva lor". Un fior rece a trecut pe şira spinării lui Red, cu toate că acum era forte cald aici, iar sudoarea o înţepa pe la cusăturile cămăşii care îi apăsau subsuorile. Ei şase, care se coceau în cutia asta de conserve. Însă fiorul însemna ceva, conştientizarea unui lucru pe care Red îl putea pune în cuvinte. Acum nu mai era nimeni care să-l poată ţine în frâu pe Oliver. Doar dacă Maddy... Red a încercat să-i surprindă privirea lui Maddy, dar ea nu ridica ochii, ci doar îşi trăgea de cuticule.

— Dacă de aceea suntem aici...

Reyna era cea care vorbea, privind de la Arthur la Simon.

— ...eu voi înfrunta consecinţele. O să-i spun lui ce s-a întâmplat, ce am făcut eu. O să-i pun capăt acestei situaţii.

— A, nu, n-o să faci asta! s-a stropşit Oliver.

Acum zâmbetul dispăruse, însă gura nu i se închidea, rămânând căscată între cuvinte. Pupilele erau în continuare prea mari în ochii lui odinioară căprui-aurii.

— Nu tu eşti cea care l-a lovit, ci eu. Şi n-o să mor din pricină că tu ai

hotărât să ţi-o tragi cu un barman, Reyna.

Odată cu numele ei a zburat un strop de salivă. Oliver a arătat spre staţia din mâinile lui Red.

— Nu-i spunem nimic. E vina ta, Reyna, a nimănui altcuiva. Dacă va trebui să iasă cineva din această rulotă, ar trebui să fii tu. Eu nu, mă auzi? Nu-i spunem nimic!

— Trebuie, a insistat Reyna, cu o zvâcnire a buzei de jos pe care şi-o tot muşca.

— Aşa e corect, să-i spunem ce vrea să ştie. A zis că-i lasă pe ceilalţi să plece. S-ar putea să ne lase şi pe noi, dacă află că a fost un accident, că Jack n-ar fi trebuit să moară.

— Nu ştiu, a intervenit Simon, nesigur. I-a omorât pe Don şi Joyce fără niciun motiv. Nu cred că e genul care să ierte.

— Nu! a mârâit Oliver şi a trecut pe lângă Red, spre chicinetă, ca să se uite la ceasul de pe cuptor.

— Acum e 3.45. O să rămânem aici până la răsărit, până la şase dimineaţa, şi apoi jocul lui s-a terminat. Asta o să facem!

— Nu pot, Oliver, a zis Reyna, păstrându-şi tonul calm şi păşind iar în jurul exploziei. Cineva ar putea să fie împuşcat. Nu pot să accept asta. Red, vrei, te rog, să-mi dai staţia?

— Nu, Red! a lătrat Oliver. Dă-mi mie staţia!

Red s-a uitat de la Reyna la Oliver, cu staţia pârâind în mâinile făcute căuş, ca un şarpe gata să atace, ca un avertisment.

Iat-o din nou între ei, prinsă între ambele tabere. A strâns la piept staţia.

— Red, nu fi proastă! a şuierat Oliver, încercând să-şi coboare vocea. Dă-mi staţia! Eu sunt şeful aici. Mă cunoşti. N-o cunoşti pe Reyna. Nimeni dintre noi n-o cunoaşte, se pare.

— Red, te rog!

Vocea Reynei în cealaltă ureche.

— Încerc să fac ceea ce se cuvine. Să ne salvez.

Ochii lui Red s-au repezit la Maddy, dar acolo nu erau răspunsuri pentru ea, ci doar spaimă care tot creştea.

— Red?

— Red?

Stânga sau dreapta.

Să te mişti sau să nu te mişti.

Reyna sau Oliver.

TREIZECI

— Red?

Ochii lui Oliver se înfigeau aprinşi într-ai ei, dincolo de ei, în lucrurile de neştiut din spatele lor, ca şi cum ar fi putut să-i vadă gândurile gonind încolo şi încoace, încercând să le tragă spre el.

Paraziţii din difuzor sfârâiau între degetele ei prea strânse, iar limba îi apăsa în spatele dinţilor.

Care dintre ei?

Trebuia să-l aleagă pe unul dintre ei. Trebuia să ia o hotărâre acum, de ea depindea. Două mâini întinse, aşteptând. Reyna sau Oliver?

Lui Red îi bubuia inima între coaste, încercând să scape de acolo, să nu participe la asta. Red îl cunoştea pe Oliver dintotdeauna, iar băiatul avea dreptate. Şi îl alesese deja pe el o dată, cu patru ore în urmă, când se întorcea la rulotă, iar instinctul şi mama îi spuseseră să fugă. Ar fi trebuit să fugă? Unde s-ar fi aflat acum? Oare Don şi Joyce ar mai fi fost în viaţă?

— Red! a strigat Oliver, de-acum nerăbdător, apoi şi-a încordat degetele şi a făcut un pas spre ea.

Firişoarele de păr de pe ceafă i s-au zbârlit, iar instinctul i-a spus să se mişte, să fugă de Oliver, pentru că este primejdie în ochii lui. Şi de data asta Red a ascultat de vocea interioară. S-a tras înapoi, cu ochii tot la Oliver, făcând doi paşi spre Reyna, care era lângă portiera rulotei. Repede, înainte să-i poată părea rău sau să se gândească de două sau de trei ori, s-a răsucit pe călcâie şi a împins staţia în mâna caldă a Reynei.

Degetele Reynei s-au închis peste staţie, prinzându-le un moment pe ale lui Red. O clipire împărtăşită.

— Nu! a lătrat Oliver, năpustindu-se, iar rulota s-a zguduit sub paşii lui grei.

Arthur s-a repezit în calea lui, apărându-le pe fete cu trupul, cu o dâră de sudoare rostogolindu-i-se pe tâmplă.

— Stai! a rostit cu vocea ascuţită şi cu gura sumbră şi încordată în vreme ce punea o mână pe umărul lui Oliver şi îl împingea. E hotărârea Reynei dacă vrea să spună.

Simon s-a grăbit şi el să se alăture baricadei, lângă Arthur, braţ la braţ cu acesta. Familia Lavoy de o parte a rulotei, Reyna şi Red lângă

uşă, Simon şi Arthur la mijloc. Maddy se ridicase acum în picioare, privind şi mestecându-şi îngrijorată degetul mare.

— Ba nu e! Oliver s-a oprit din goana sa, aruncându-i lui Arthur vorbele în faţă: E hotărârea mea. Eu sunt şeful aici! Nu-mi pasă ce-i spune Reyna, eu nu ies din rulotă! Nu iese nimeni!

O vibraţie în voce, ascunsă imediat dedesubtul furiei. Era speriat, nu-i aşa? Asta era. Sub acei umeri prea laţi, ochii căprui-aurii şi pielea înroşită, Oliver era speriat, însă până să ajungă la suprafaţă, spaima se transformase în furie, într-o tentativă de a o ascunde.

— Va trebui să facem ce vrea el! a strigat Reyna de dincolo de baricadă. Nu se poate altfel.

— Să nu îndrăzneşti să-i spui, Reyna! a strigat la ea Oliver, uitându-se prin spaţiul dintre capetele lui Simon şi Arthur. Să nu îndrăzneşti să-i spui ce am făcut eu!

Baricada s-a clătinat spre spate, împinsă de Oliver.

Reyna a tras adânc aer în piept şi a expirat cu putere în vreme ce aerul se juca prin părul legat la spate al lui Red. Fata a dus la buze staţia şi a apăsat pe buton.

Paraziţii au dispărut.

— Alo? a zis Reyna, iar cuvântul a tremurat doar un pic.

Paraziţi.

— Da! a pârâit vocea din difuzor. Sunt aici!

— Reyna, să nu te pună dracu' să îndrăzneşti!

— Sunt Reyna Flores-Serrano, a rostit ea, ţinând butonul apăsat, cu ochii închişi strâns. Cred că am secretul pe care îl cauţi.

Paraziţi.

— Îl ai, da? a şuierat vocea întunecată şi profundă, fără să dezvăluie nimic însă. Să-l auzim, atunci!

— Reyna!

Arthur şi-a înfipt călcâiele în podea în vreme ce Oliver îl împingea.

— Oliver, încetează! a zis Simon din încăierare.

— E vorba despre ce i s-a întâmplat lui Jack Harvey în Hanover, în ianuarie, a continuat Reyna cu bărbia încreţită şi tremurând şi cu ochii tot închişi. Cum a murit.

Paraziţii din nou când a luat degetul de pe buton; a deschis ochii şi s-a dat înapoi până la uşă când a ridicat privirea şi a văzut ameninţarea tăcută din ochii lui Oliver.

Paraziţii se auzeau mai departe. Universuri au înflorit şi au pierit în

secundele în care așteptau, ascultând șuieratul găunos. Red își concentra voința, încercând să silească vocea să se întoarcă, așa cum făcuse de nenumărate ori înainte, cu altă voce, cu alt motiv, dar nici înainte nu reușise vreodată.

— Hai odată! a insistat Simon, îndrăznind să arunce o privire în spate, cu ochii concentrați la stația din mâna Reynei.

Un pârâit.

Paraziții au pierit.

Tăcere. Părea ciudată în urechile lui Red după tot acest timp.

— Pare a fi o poveste emoționantă, a zis bărbatul și și-a dres glasul. Dar nu-i cea pe care o caut eu.

Atunci, cineva a tras brusc aer în piept. Maddy! Red știa fără să se uite.

Ochii Reynei s-au întunecat, umbre aruncate de sprâncenele ei încruntate, cu linii de nedumerire pe frunte.

— Poftim? a șoptit în barbă, privind la stația care pârâia din nou.

Încăierarea din mijlocul rulotei a încetat, iar Oliver s-a tras înapoi, îndreptându-și spatele; o nouă expresie i se ițea pe față, iar petele roșii se retrăgeau încet sub guler. Ochii lui au făcut invers: s-au luminat.

— Nu-i vorba de asta! a zis, cu vocea aproape revenită la normal, cârâind doar la tonurile cele mai joase. Nu-i vorba despre ce am făcut noi, despre ce s-a întâmplat. Nu-i vorba despre mine!

Iar când a rostit ultima parte, zâmbetul îi juca din nou pe chip. Nu crud, ci doar lipsit de regret și prezent, și nici măcar n-a încercat să-l ascundă. Nu mai trebuia să se teamă.

Baricada s-a desfăcut. Arthur s-a aplecat în față, gâfâind, și și-a șters mâinile transpirate pe partea din față a blugilor. Simon și-a dezmorțit oasele și și-a înfipt degetele în claia de păr negru, cu un „Băga-mi-aș”, urmat de un fluierat jos.

— Nu-i vorba despre ce i s-a întâmplat lui Jack? a zis Reyna, cu vocea urcând la sfârșit, dar nu era cu adevărat o întrebare, nu una care să aibă nevoie de răspuns.

Nu-i venea să creadă, de aceea. Fusese așa de sigură; Red își dădea seama după ochii ei, după lăsarea în jos a gurii.

— Nu-i vorba despre mine sau Reyna, a rostit Oliver, zâmbind în continuare, și s-a răsucit ca să se uite pe rând la Arthur, Simon și Red. Nu noi suntem cei cu secretul. E unul dintre voi.

Răsuflarea s-a poticnit în gâtul tot mai uscat al lui Red în timp ce se

uita la zâmbetul lui Oliver. Oare rulota devenea mai mică în jurul lor, mai strâmtă? Se presupunea că are nouă metri şi 45 de centimetri, dar ei nu o măsuraseră niciodată. Dacă avea opt metri optzeci şi se micşora? O, nu, Oliver o urmărea cu privirea în vreme ce Red se uita în jur. Nu putea să fie ea. Avea un secret, dar nimeni nu ştia de existenţa lui, ăsta era tot şpilul. Nu voia nici măcar să se gândească la el, pentru eventualitatea în care Oliver putea cumva să i-l citească în ochi. Nu el. Mai ales nu el.

Simon şi-a târşâit picioarele, iar Arthur şi-a ascuns mâinile în buzunarele din faţă, ridicând privirea spre tavan. Oare se micşora rulota şi în jurul lui? Îi înghesuia unii în alţii. Prea cald! Prea înăbuşitor!

Reyna i-a înapoiat lui Red staţia, iar greutatea ei pe piele era o mică alinare, până ce paraziţii au dispărut iar.

— Încep să-mi pierd răbdarea.

Vocea a revenit la viaţă cu un pârâit.

— Mai am la mine 24 de gloanţe.

A tăcut, lăsând numărul să li se întipărească în minte. Lucru care s-a şi întâmplat, 24 scufundându-se direct în măruntaiele lui Red, unde s-a învolburat împreună cu cealaltă senzaţie, de căscat. 24. Patru găuri mortale în fiecare dintre ei.

— Dacă nu primesc răspunsurile curând, o să încep să trag la întâmplare în rulotă.

Paraziţi.

Trosc!

Cuptorul cu microunde a explodat.

Maddy a ţipat.

Simon a căzut pe podea.

Cioburile cădeau ca o ploaie peste ei, cu scântei fulgerând în jurul noii găuri din spatele aparatului, care le oferea posibilitatea să privească în noaptea de dincolo.

Era o gaură pereche în peretele băii. Pereţi, metal, plastic, sticlă; trecuse prin toate în mai puţin timp decât îi trebuise lui Red ca să clipească, să tresară şi să-şi ducă mâinile la urechi, cu staţia lovind-o în cap dintr-o parte.

— Ăsta-i unul, a anunţat vocea, şoptind chiar în urechea lui Red.

În secunda următoare, urechea s-a umplut iar cu paraziţi.

— La dracu'! a exclamat Simon, după care s-a adunat de pe podea şi

și-a scuturat pantalonii.

Și-a pipăit pieptul ca și cum ar fi căutat găuri. Dar nu se aflase în calea glonțului, niciunul dintre ei nu se aflase. Oliver fusese cel mai aproape, iar împușcătura luase ceva de la el: zâmbetul.

Trosc!

Mâinile lui Red erau pregătite lângă urechi.

O gaură în perete, mai jos decât cea lăsată de ultima împușcătură, chiar deasupra plitei, cu câțiva centimetri mai aproape de locul în care stăteau ei șase. Oliver a țâșnit într-o parte, ciocnindu-se de Arthur în vreme ce rulota se zguduia sub pașii lui. S-a dus lângă Maddy la masă, cu o mână pe umărul ei.

— Trebuie să ne adăpostim! a zbierat.

— Unde? a strigat și Simon. Nu-i niciun adăpost. Gloanțele trec prin orice!

Simon avea dreptate; n-aveai unde să te ascunzi. Rulota nu era un scut, un loc sigur, ci doar o iluzie, o barieră falsă între aici și punctul roșu de afară. O cutie de tinichea fierbinte care se micșora, umplându-se de găuri. Noaptea găurea pereții, făcând noi ochi ca să se uite la ei cum se zvârcolesc.

— Astea-s două! a șuierat vocea așa de aproape de fața lui Red, că era ca și cum ar fi simțit respirația lunetistului suflând prin difuzor.

Mai avea 22 de gloanțe; cât avea să mai dureze până ca unul să dea de carne și oase și să se întâmple ce era mai rău?

— Dați-mi ce vreau! a continuat vocea, iar Red a ridicat stația ca să audă și ceilalți. Vă apropiați! Da, este vorba despre cineva care a murit. Cineva care a fost ucis în Philadelphia. Știi care ești.

Paraziți.

Red a lăsat jos stația și s-a uitat în cealaltă parte a rulotei, surprinzând privirea lui Maddy. Au rămas două secunde așa. Era ceva nou acolo, o mișcare ciudată a pleoapelor lui Maddy, o încețoșare care semăna cu panica. O privire pe care Red n-o recunoștea, iar ea chiar cunoștea toate expresiile lui Maddy. Ce nu era în ordine? Red a încercat s-o descifreze, însă Oliver a întrerupt-o:

— Cineva a fost ucis în Philadelphia, a zis, repetând cuvânt cu cuvânt ce spusese lunetistul.

Cu siguranță nu Red, atunci. Ea nu omorâse pe nimeni, în afară de cazul în care o puneai la socoteală pe mama sa, iar Red nu era sigură că oamenii ar fi pus-o la socoteală. Era vina sa, da, în întregime a sa, și ea

era cea care purta povara vinovăţiei, dar nu Red era cea care ţinuse pistolul. Care o silise pe mama să îngenuncheze. Două împuşcături în ceafă.

Simon clătina din cap, plimbându-şi mâinile peste trunchi, ca şi cum încă ar mai fi căutat să vadă dacă nu cumva are găuri. Mâinile lui Arthur erau iar în buzunare, sau poate că nici nu le scosese. Red nu era singura care se uita: şi Oliver îi cerceta cu privirea.

— Are ceva de-a face cu unchiul tău, Simon? a întrebat Oliver direct. Şi el locuieşte în Philly, aşa e? A omorât vreodată pe cineva?

— Nu!

Simon a clătinat din cap şi mai tare.

— El nu-i aşa. Iar dacă a făcut-o, nu ştiu nimic despre asta, nu-i secretul meu. Jur! a adăugat, apăsând pe ultimul cuvânt.

Reyna se tot foia în spatele lui Red, făcând rulota să scârţâie sub greutatea ei. Un scârţâit, nu foarte diferit de acel *trosc* înăbuşit, şi mâinile lui Red erau pregătite, la jumătatea drumului spre urechi. Dar n-a mai venit, nu de data asta. S-a uitat în jur, la spaţiul din faţa rulotei, la masă, la canapea, şi nu mai avea importanţă dacă şi Maddy dormea pe partea stângă, pentru că niciuna dintre ele n-avea să doarmă vreodată pe ea, la chicineta unde se afla cuptorul cu microunde distrus, la găurile din peretele băii. Cum putea să stea aici, să suporte asta, ştiind că acel *trosc* putea veni în orice moment şi avea să fie o altă gaură căscată în pereţi, în mobilier, în abdomenul ei? Sângele era roşu, şi aşa era şi ea. Coloarea paltonului preferat al mamei, însă Red nu îl purtase niciodată în pat iarna; nu putea să se apropie de el, ca să nu-i alunge mirosul şi să-l înlocuiască cu al său. Şi, oricum, de ce Maddy încă se uita la ea aşa?

— Arthur, s-a răsucit Oliver spre el, mijindu-şi ochii, cu pupilele iarăşi prea mari, întunecate şi nefireşti. Tu eşti cel mai nou de aici, nu-i aşa?

Nu i-a aşteptat răspunsul.

— Maddy, de câtă vreme îl cunoşti pe Arthur?

Maddy a tresărit la auzul numelui său, alungând în sfârşit privirea aceea cu o clipire.

— Oh, ăăă! a răspuns, aruncându-i o privire stingherită lui Arthur. De vreo şase sau şapte luni. De la începutul ultimului an.

De ce răspundea, de ce-l ajuta pe Oliver? Nu putea să recunoască primejdia din spatele ochilor lui? Nu o simţea până în ceafă?

— Dar mergi la altă şcoală, aşa-i?

Tot Oliver.

— Da, a răspuns Arthur, scoţându-şi mâinile din buzunare şi încrucişându-şi-le pe piept, cu căsuţele da/nu vizibile pe dosul uneia şi cu semnul tremurat făcut de Red.

Oliver s-a apropiat de el.

— Atunci, nu-ţi plac prietenii de la şcoala ta? Sau ei nu te plac pe tine? De ce?

— E-eu, s-a bâlbâit Arthur. Nu-i aşa! Am prieteni. Simon se întâmplă să fie unul dintre ei. Şi Maddy. Şi Red.

Îi rostise numele ultimul, dar acolo era semnul ei, chiar acolo, pe pielea lui, cu oasele vălurindu-se dedesubt când băiatul s-a încordat.

— Ce faci, Oliver? a întrebat Reyna.

El a ignorat-o.

— Dar şi tu locuieşti în Philly.

Oliver a mai făcut un pas spre Arthur.

— Şi tu eşti persoana de aici pe care toată lumea o cunoaşte cel mai puţin. Maddy e prietenă cu Red de când au venit pe lume, iar cu Simon, din şcoala gimnazială.

— Şi? a zis Arthur, făcând un pas în spate, pentru că Oliver se tot apropia, dându-i târcoale.

— Şi, tu eşti cel cu secretul?

Oliver s-a oprit exact în faţa lui, cu nasurile prea apropiate.

— Nu! a răspuns Arthur, ridicând un deget ca să-şi împingă ochelarii la loc.

— Haide, nu mai pierde timpul!

Oliver a trântit o mână pe blatul chicinetei din spatele său şi apoi a atacat, înfigându-şi mâinile în cămaşa lui Arthur şi împingându-l în spate.

— Ar putea începe în orice clipă să tragă iar! Care e secretul? Cine a murit?

— Nu ştiu! a strigat Arthur, încercând să-şi smulgă braţele din strânsoarea lui Oliver pe când se loveau de uşa frigiderului

— Oliver!

Simon s-a repezit, încercând să-l tragă pe Oliver deoparte, însă era prea slab, iar umerii lui Oliver erau prea laţi.

— N-am putea, vă rog, să ne amintim cine e adevăratul duşman? a implorat el, cu vocea frângându-se. Tipul de afară, cu blestemata de

pușcă. Nu vreunul dintre noi.

— Ai lovit vreodată pe cineva cu mașina și ai fugit de la locul faptei? a strigat Oliver în fața lui Arthur, cu acele sfori de marionetă reliefate iarăși pe piele, în partea din spate a gâtului dezgolit.

— Nu! a răspuns Arthur, luptându-se cu strânsoarea de fier a lui Oliver.

— Ai vândut cuiva droguri? A murit cineva de supradoză?

— Nu, nu i-am făcut rău nimănui!

Arthur s-a cabrat și a izbit cu picioarele în frigider, împingându-se să scape.

Oliver era mai puternic, așa că l-a îmbrâncit înapoi, cu antebrațul apăsat pe gâtul lui Arthur.

— Nu sunt așa!

Arthur vorbea răgușit, cu plămânii goliți de aerul ce rămăsese blocat în gâtul imobilizat.

— Oliver, încetează! a țipat Reyna.

Dar ea nu știa oare? Nu-l mai putea stăpâni; nu mai putea nimeni. Era dezlănțuit și sălbatic.

— Cineva a fost ucis în Philadelphia! i-a urlat Oliver în obraz. Tu trebuie să știi.

— OLIVER!

Asta era Maddy. N-a ascultat-o nici pe ea.

— Nu sunt eu, tocmai am aflat asta! a continuat Oliver, apăsând și mai tare.

Fața lui Arthur se înroșea.

— Nu-i ce am făcut eu și Reyna. Și nu-i vorba despre cazul Frank Gotti, așa că n-are nimic de-a face cu mine sau cu Maddy!

Ochii lui Arthur au fulgerat spre Red, încordați și plini de durere, pe când se lupta cu strânsoarea lui Oliver. Trebuia să-l ajute.

— Oliver, lasă-l în pace! a strigat Red, cutezând să înainteze.

Era inutil, căci Oliver nu asculta, era prea concentrat pe fața lui Arthur, aflată la câțiva centimetri de a sa.

— Spune-mi ce este! s-a stropșit Oliver. N-am de gând să mor în rulota asta nenorocită!

— Fr-fratele m-meu, a izbutit Arthur să șuiere, răgușit și slab.

— Fratele tău? Fratele tău, ce anume, la dracu'?

Arthur s-a uitat iar la Red, cu ochii holbați și disperați.

Red trebuia să-l ajute. Și aveau acea înțelegere, amintește-ți, cea de

care Arthur nu ştia: că el nu trebuie să vorbească despre fratele său dacă ea nu trebuie să vorbească despre mama sa. Numai că, cine ştie de ce, mama sa nu voia s-o lase în pace în noaptea asta.

Mâna liberă a lui Oliver îi atârna pe lângă corp, cu degetele încleştându-se şi apoi descleştându-se. Nu! *Nununu!* Tocmai auziseră ce se întâmplase după ce Oliver îl pocnise pe Jack ăla. Poate că Jack lovise primul, însă Oliver ripostase mai tare şi nu mai fusese nevoie de nimic. O hemoragie fatală a creierului. Oliver n-avea să-l lovească pe Arthur, nu? Şi atunci, de ce degetul mare se cuibărea sub celelalte, formând un pumn care nu se mai descleşta?

Nu, Red nu putea să-l lase! Dar ce putea să facă? Oliver era cel mai puternic, conducătorul firesc, cea mai mare valoare. Red n-avea secretul. Nu era vorba despre ce i se întâmplase lui Jack Harvey sau despre cazul Frank Gotti, pe care ea îl cunoştea pe de rost, Oliver tocmai spusese asta. Nu era. Vocea confirmase: Maddy şi Oliver nu erau ţinuţi ostatici în schimbul numelui martorului. Dar atunci ce putea să facă ea?

Însă acel indiciu: cineva fusese ucis în Philadelphia. Asta se potrivea cu doi oameni pe care Red îi cunoştea. Mama sa, omorâtă pe când stătea în genunchi, cu cinci ani în urmă, într-o centrală electrică dezafectată. Două împuşcături în ceafă. Şi celălalt, mai de curând, era... doar dacă... doar dacă toată înscenarea asta nu era pentru obţinerea numelui, cum crezuse la început Oliver, că îi ţineau ostatici pe el şi pe Maddy. Şi dacă ei aveau deja numele? Nu, nu se putea, ăsta era tot şpilul, dar nu era imposibil, nu? Oliver spusese că se întâmplă tot timpul. Ceea ce însemna că...

— Oliver, opreşte-te!

Simon l-a tras de cămaşă.

— Îl sugrumi!

Red trebuia să-l ajute pe Arthur, trebuia, căci acum răsuflarea lui ieşea din gât într-un şuierat îngrozitor de slab, iar pumnul lui Oliver se ridica deja. Red trebuia să-l ajute, şi acum ştia în ce fel. Aveau deja numele, nu? Asta era. De ce nu îşi dăduse seama mai devreme? De ce urmase orbeşte ce spusese Oliver? Poate că o parte din ea îşi dăduse seama şi voia doar să-şi păstreze secretul, aşa cum făcuse Oliver cu al lui. Desigur! Ştia acum, rece şi inevitabil. Totul era despre ea. Despre plan. Dacă îl dezvăluia acum avea să piardă tot, nu-i aşa? Însă trebuia să-l ajute pe Arthur.

— Oprește-te! a țipat Red, iar sunetul i-a sfâșiat gâtlejul. Oliver, lasă-l! E vorba despre mine!

Oliver s-a tras un pic înapoi, eliberându-i gâtul lui Arthur. Capul i s-a răsucit fulgerător și s-a holbat la Red.

— Ce-ai zis? a întrebat.

Arthur a tușit, încovoindu-se când Oliver i-a dat drumul, în sfârșit, și s-a desprins de el.

Red a ridicat privirea și a dat drumul aerului din piept.

— Eu sunt cea cu secretul.

04:00

TREIZECI ŞI UNU

Red a clipit.

Inima îi sărise în gât, grotescă şi umflată, blocându-i traheea în vreme ce se uita la Oliver cum se răsuceşte ca să se uite la ea, cu pieptul ridicându-se şi coborând. În spate, Arthur era încă încovoiat, tuşind în palme.

— Ce-ai zis? a întrebat-o iar Oliver, şi fata simţea cum ochii lui îi sfredelesc pe ai ei, o senzaţie aproape fizică.

Nu-i plăcea s-o privească aşa, putea să-i lase un semn.

— Eu am secretul. E vorba despre mine, a răspuns ea, cu vocea aproape pierită.

Red a dat roată cu privirea; ceilalţi se uitau şi ei la ea. Maddy era şocată. Ia stai, era şoc sau aceeaşi privire ciudată de mai devreme?

Paraziţii pârâiau în mâinile ei, iar Red a strâns la piept staţia, care torcea lipită de cuşca goală a coastelor, pentru că inima ei încă urca, ajungându-i acum la urechi.

Trebuia să-l dezvăluie.

— Ei bine, ce este? s-a stropşit Oliver, iar sforile de marionetă îi trăgeau capul într-o parte, făcându-l să atârne strâmb pe gât.

— Te simţi bine? a întrebat, bătându-l pe spate pe Arthur, care stătea în sfârşit drept.

— Bine! a răspuns Arthur, fără să-l ia în seamă pe Simon şi uitându-se la Red.

Cu o întrebare în ochi, aceeaşi ca în ai celorlalţi.

— Ei bine?

Oliver a făcut un pas în faţă.

— Ce este?

— R-red? a zis şovăielnic Maddy, împiedicându-se în cuvânt.

Red a dat drumul aerului din piept. Inima îi ieşise acum din creştet, era liberă pe undeva, prin rulotă, fugind de expresia lui Oliver.

— Eu sunt, a adăugat ea, încadrând cu grijă fiecare cuvânt şi alegându-le pe cele potrivite. Eu sunt martora.

A tăcut un pic.

— Martora protejată din procesul lui Frank Gotti.

Ochii lui Oliver s-au făcut brusc mari, mai întâi din pricina şocului, apoi a neîncredere.

— Nu!

A clătinat din cap.

— Nu se poate să fii tu.

Şi ar fi fost mult mai uşor să fie de acord cu el. Însă Red nu putea.

— Eu sunt, a repetat, păşind cu grijă, aşa cum făcuse Reyna mai devreme, din pricina minelor din ochii lui Oliver. Eu sunt martora din proces. A mai insuflat o dată şi a început: Mergeam prin părculeţul de pe chei, Washington Avenue Green. Asta se întâmpla în august anul trecut, pe 28 august. Era nouă seara, încă nu se întunecase de-a binelea, dar pe aproape. Mă îndreptam spre staţia de autobuz de pe Columbus Boulevard, fusesem la Staples, în apropiere, după nişte rechizite. Am hotărât să trec prin parc, nu să merg pe drum. E mai plăcut pe acolo.

Red s-a oprit un pic, deşi n-avea nevoie. Cuvinte repetate de atâtea ori, iar şi iar, că nici măcar nu mai trebuia să se gândească la ele. Îi ieşeau unul după altul din gură, în ordinea prestabilită, exact ca în declaraţiile de la poliţie. În felul în care ar fi trebuit să spună totul la audierile preliminare, de peste două săptămâni, şi la proces. Era pregătită. Să-şi păstreze mina serioasă şi povestea consecventă. Toate amănuntele.

— Eram pe potecă, trecând prin spatele complexului industrial de acolo. Pe hartă scrie că e pentru tinichigii, a adăugat ea. Însă atunci nu ştiam asta. Nu mai era nimeni pe acolo la acea oră, doar eu. Şi apoi...

Red avea cu adevărat nevoie să facă o pauză aici, să vadă dacă ceilalţi ascultă, dacă Oliver nu se furişase mai aproape în timp ce ea povestea.

— Am auzit două împuşcături. Una după alta. *Un-doi.* Dar erau aproape. Foarte aproape. Pe undeva, în spatele parcării de acolo, lângă tomberoane. N-am vrut să fug, nu cumva să înceapă să tragă şi în mine, aşa că m-am ascuns într-unul dintre tufişurile de lângă potecă. Şi am aşteptat.

Red a înghiţit în sec.

— Spune mai departe! a îndemnat-o Oliver, de parcă fata ar fi avut nevoie de permisiunea lui ca să continue, iar el i-o acorda.

— Am auzit paşi pe pavaj, aşa că am ridicat privirea şi l-am văzut pe el. Tipul nu m-a văzut, dar a trecut chiar pe lângă mine. Un bărbat alb, de vreo cincizeci de ani. Păr brunet, cârlionţat. Pardesiu lung, bej, cu toate că era cald. Mai târziu l-am identificat din fotografii. Era Frank

Gotti, a zis Red. Fără îndoială. Nu mai era nimeni în preajmă după ce s-a tras cu pistolul. Am plecat după vreo zece minute, după ce am fost sigură că el nu mai e acolo. Am încercat să uit. Dar am sunat la poliţie peste două zile, după ce am auzit de cadavrul pe care îl găsiseră în seara aceea. Joseph Mannino. Împuşcat de două ori în ceafă. Ar fi trebuit să sun mai devreme, însă n-am ştiut că fusese împuşcat cineva până n-a apărut la ştiri. Auzisem cum Frank Gotti îl omorâse, apoi îl văzusem plecând de la locul faptei. Eu sunt martora.

A terminat de vorbit şi a îndrăznit să arunce o privire spre ceilalţi. Arthur avea ochii aplecaţi, mestecându-şi buza de jos şi clătinând uşor din cap, ca şi cum nu-i venea să creadă. Oliver o privea ţintă, Red simţea; încerca să-i evite privirea, să nu cadă în capcană. Reyna o privea cu lacrimile dispărute acum, cu o mică întindere compătimitoare a gurii, nu zâmbet, dar pe cale să devină. Simon şi-a umflat obrajii şi a suflat aerul pe gură, evitând privirea lui Red. De ce nu se uita la ea, ferindu-se de ochii ei aşa cum se ferea fata de ai lui Oliver? Maddy era în spate; Red n-o vedea, aşa că nici Maddy nu putea s-o vadă, ceea ce era un noroc. Era jumătate din poveste, jumătate din plan. Dar era singura jumătate pe care aveau nevoie s-o audă. Red nu putea să spună restul, nu aici, chiar în faţa lor.

— De ce nu mi-ai spus? a croncănit Maddy, iar acum Red s-a răsucit ca să se uite la ea, acolo, lângă masă.

Nu erau nici doi metri între ele, dar părea, cumva, mai mult, părea că se aflau în părţi diferite ale rulotei.

— N-am avut voie, Maddy, a răspuns Red, ridicând dintr-un umăr, unul singur. Anonimat deplin în schimbul acordului meu să depun mărturie la tribunal. A trebuit să semnez o grămadă de hârtii. Era pentru siguranţa mea, mi-au spus. Nimeni nu ştie, ăsta-i tot şpilul. Nici măcar tata.

Red împlinise optsprezece ani în prima săptămână din septembrie, când începuse totul. Acum era un adult în ochii legii; nu era obligată să-i spună şi lui. Nu că ar fi fost sigură că el ar fi băgat de seamă. Nu mai băga în seamă nimic, nici nu observa dacă ea vine sau pleacă ori dacă e sau nu acasă. Poate că nu observa nici măcar frigul din casa lor iarna.

Oliver şi-a dres glasul, cu ochii umblând de colo-colo, ca şi cum i-ar fi cercetat povestea, cernând amănuntele. Urma studii de drept, nu-i aşa?

— De ce te-ai dus tocmai la acel magazin Staples? a întrebat-o. E unul mai aproape de casele noastre.

Red fusese pregătită pentru orice întrebare legată de mărturia sa, inclusiv asta; trecea prin ele ca la instrucţie, memorând răspunsurile ca să le poată face să sune firesc când ajungea în boxa martorilor.

— Uneori mă duc pe chei, lângă pontoane, a răspuns, dregându-şi glasul şi făcând o pauză în locul potrivit. Pentru că e aproape de locul în care ma...

A inspirat, şi asta nu făcea parte din spectacol; încă o durea s-o spună, iar vinovăţia îi răscolea măruntaiele alături de spaimă şi oroare.

— În care a murit mama.

N-a reacţionat nimeni; feţele lipsite de expresie erau o favoare făcută lui Red. Nimeni, în afară de Maddy, un foşnet în vreme ce se foia pe undeva, în spate, o răsuflare care aproape că suna ca un suspin. Poate că nici Red n-avea voie să rostească acel cuvânt. *Scuze!*

Oliver a ridicat capul, şi pe buze i se forma altă întrebare.

— Care sunt şansele ca tu să fii martorul principal al acuzării, iar mama noastră să fie procurorul?

Numai că nu era o întrebare, nu una la care Red să cunoască răspunsul.

— Oliver! a intervenit Maddy venind în faţă, cu vocea mai puternică acum. Nu vezi? Poate că de aceea s-a luptat mama aşa de mult să aibă acest caz, să se asigure că nu este judecat de tribunalul federal. Ca s-o poată proteja pe Red. Să se asigure că numele ei nu apare în niciunul dintre documentele tribunalului, că e complet anonimă. Voia să se ocupe ea de asta, pentru Red.

Maddy avea dreptate, mama ei făcuse toate astea. Red se întâlnise de multe ori cu Catherine Lavoy în ultimele şase luni, nu ca Red şi mama celei mai bune prietene ale sale, ci ca procurorul-adjunct şi principalul său martor într-un caz care urma să fie judecat, revăzând faptele şi mărturia lui Red, exersând pentru proces. Era în siguranţă, îi spunea Catherine. Numele ei n-avea să iasă niciodată la iveală, aşa îi promisese. Numai că acum ieşise, cu sau fără promisiune.

Oliver a dat din cap, găsind logică în cele spuse de Maddy.

— Da! a dat el din cap, doar ca să confirme. Da, ea ar fi vrut asta. S-o ţină pe Red în siguranţă, anonimă. Să se asigure că nimeni nu află vreodată cine eşti. Numai că... A tăcut un pic, cu un muşchi de pe obraz zbătându-se, apoi a continuat:...cineva *a aflat* cine eşti. Ştie că eşti

martora. Despre asta este vorba.

Băiatul a arătat cu brațele prin rulotă, rotindu-și umerii prea lați. Red i-a privit degetele cu care desena în aer, arătând spre găurile de glonț din pereți și mobilier.

— Am zis chiar de la bun început, nu-i așa, că pe toate astea scrie crimă organizată? Asta fac ei.

Oliver a rămas nemișcat un moment, uitându-se direct la ea, prin ea.

— El se află aici ca să te omoare, să se asigure că nu poți depune mărturie la proces.

Simon a icnit, poate că nu din pricina vorbelor lui Oliver, ci din pricină că le rostea. Însă Red știa că Oliver are dreptate; și ceilalți trebuie să fi știut. Bărbatul cu pușca de afară știa cine este ea. Iar acel punctuleț roșu era pentru ea, întotdeauna fusese pentru ea.

— Oliver! a șuierat Reyna, încercând să-i spună ceva din priviri, însă Oliver a clipit și a evitat-o, revenind la Red.

— De ce n-ai spus asta acum trei ore, când lunetistul ne-a zis că știe cine suntem și că e în căutarea unui secret?

Ochii lui s-au întunecat, iar inima lui Red a reacționat ca și cum ar fi existat o legătură directă între ei, cauză și efect, bubuindu-i în piept.

— Trebuie să fi știut că vorbea despre tine.

Dar ea nu știuse, și acesta era adevărul. Nu știuse pentru că îl ascultase din nou pe Oliver, nu propriul instinct.

— Nu! a răspuns Red, făcând un pas în spate, departe de Oliver, spre Maddy. N-am știut. N-am crezut că ar avea cum să știe că eu sunt martora. Mama ta mi-a spus că nimeni nu-mi poate afla numele sau vreun factor de identificare, asta era toată chestia. Și apoi, tu m-ai derutat.

Red a clătinat din cap.

— Ai zis că vă ține ostatici pe tine și pe Maddy ca să afle numele de la mama voastră. Și mi-am zis că ai dreptate, și evident că nu voiam ca el să afle numele, pentru că atunci ar fi știut că sunt eu, așa că ți-am sprijinit planurile de evadare. M-am înșelat, dar și tu te-ai înșelat.

S-a întâmplat cât ai clipi, într-o pâlpâire a paraziților care șuierau în mâinile ei. În Oliver s-a declanșat un comutator; a luat-o razna, iar fața i s-a schimonosit în jurul acelor ochi dominatori. Numai muchii dure și dinți.

— Ar fi trebuit să ne spui de la bun început! a răcnit, îndreptând două degete spre ea ca pe un pistol făcut din carnea și oasele mâinii. Ai

ştiut că e vorba despre tine. N-ai zis nimic, doar ne-ai ţinut aici mai mult decât trebuia să stăm! Egoistă, Red! Proastă! Ăia doi de afară...

Red putea să parieze că Oliver le uitase deja numele.

— Sunt morţi, şi e vina ta!

Din gură îi ţâşneau stropi de salivă.

— Ai fi putut să-i pui capăt chestiei ăsteia de acum câteva ore!

Nu, nu şi mai multă vinovăţie, Red nu mai putea s-o ducă! Îl implorase pe Oliver să nu le dea acel bilet lui Joyce şi Don. El se făcea vinovat, nu ea. *Te rog, spune şi tu că nu era ea!*

— Nici tu nu ne-ai spus secretul tău de la bun început, a zis Arthur cu glas răguşit.

Era furios sau era doar din cauză că fusese strâns de gât de către Oliver?

— Ar fi putut să fie vorba despre tine, dar tu şi Reyna v-aţi păstrat secretul. Tu, unul, n-ai vorbit decât atunci când te-a silit Reyna.

— Ţine-ţi dracului gura! l-a repezit Oliver, fără să-şi ia ochii de la Red şi ţinând-o în capcana privirii.

Ea n-ar fi trebuit să se uite la el; acum era înţepenită, iar picioarele i se sudau parcă de podea.

— Dacă mori, Frank Gotti scapă, a continuat Oliver cu vocea mai joasă, însă ameninţarea era încă acolo, prinzând iar puteri. Asta vrea el. E aici ca să te omoare.

— Red ştie asta, Oliver, a zis Simon, cu ochii aţintiţi în ceafa lui. Nu-i nevoie s-o tot repeţi.

Oliver a clipit, iar Red a mai făcut un pas în spate, micşorând distanţa dintre ea şi Maddy. Rulota nu era un loc sigur, însă Maddy Lavoy era. Maddy avea grijă de ea, exact aşa cum făcea şi Catherine. Plătea uneori pentru prânzul lui Red, când fata n-avea bani, cu toate că Red nu i-o ceruse niciodată. O ajuta să caute lucrurile pe care le rătăcise şi ţinea minte ce are ea de făcut, ca o veritabilă listă umblătoare şi vorbitoare. Organizase toată această călătorie ca Red să-şi poată permite să meargă şi ea în vacanţa de primăvară. Maddy ţinea la ea.

— Red! a zis Oliver, răsucindu-se spre ea, şi numele îi suna urât în gura lui, plin de muchii ascuţite. Trebuie să pleci din rulotă!

Timp de două secunde nimeni n-a zis nimic, doar paraziţii care pârâiau în gol şi îşi făcuseră culcuş în capul lui Red.

— Poftim? a ţipat Maddy, iar vocea era chiar în spatele ei,

străpungând-o. Oliver, ce spui acolo?

— Trebuie să plece din rulotă!

Oliver şi-a privit sora ca şi cum Red ar fi dispărut deja şi nu mai încăpea discuţie.

— Pe ea o vrea. Ne pune pe toţi în primejdie dacă rămâne aici. Uite! El o să tragă în continuare în rulotă până capătă ce doreşte. Unii dintre noi vor fi loviţi. Unii dintre noi vor muri dacă o ţine aşa. Trebuie să-i dăm ce vrea, şi el o vrea pe Red!

— Nu!

Acum Arthur a fost cel care a răcnit, cu vocea întunecată şi periculoasă, pe potriva vocii lui Oliver.

Băiatul şi-a îndreptat spatele, ridicându-şi bărbia şi privindu-l pe Oliver în ochi.

— Red nu pleacă din rulotă!

— Doar nu vorbeşti serios, a zis şi Simon. O s-o omoare!

Oliver nu i-a răspuns lui Simon, uitându-se la Red ca şi cum aceasta ar fi fost cea care vorbise. Fetei îi bătea inima repede, prea repede; ştia ce urmează, la fel ca ea, şi amândouă se sfărâmau în bucăţi. Nu voia să moară.

Nu era pregătită. Şi, oh, Dumnezeule, ştia că se apropie, aşa cum ştiuse mama sa, vieţi întregi de regret şi vinovăţie, şi furie, şi ură în acele ultime secunde de viaţă. Însă fără ea n-avea să se prăbuşească lumea nimănui, iar cel puţin ăsta era un lucru bun. O să doară sau o să fie o uşurare când glonţul o s-o străpungă în sfârşit? Care o să-i fie ultimul gând? Dă, Doamne, să nu fie despre nenorocitul ăla de model al nenorocitei ăleia de perdele, care nu-i mai ieşea din minte! Se presupunea că trebuie să se gândească la faptul că moare, fir-ar să fie! Nu voia să moară. Nu, nu-i cu putinţă să se întâmple asta. Maddy, ajutor!

— Trebuie să fi ştiut, a zis Oliver cu vocea ciudată şi nesigură, ca şi cum ar fi încercat să şi-o stăpânească şi să fie raţional, când raţiunea zburase pe geam acum câteva ore.

Ochii îl trădau totuşi, erau sălbatici şi n-o vedeau decât pe ea.

— La un anumit nivel. Trebuie să fi ştiut că există posibilitatea asta când ai fost de acord să depui mărturie, Red. Adică, vorbim de mafia din Philly, deci ce credeai că o să se întâmple?

Nu asta, niciodată asta! Nimeni n-ar fi trebuit să-i afle numele, aşa îi spusese Catherine.

— Dar ea n-a făcut nimic rău, a intervenit Simon, dându-se înapoi ca să fie mai aproape de Red. Pur şi simplu a văzut un bărbat plecând de la locul unei crime, aşa că n-ar trebui să moară pentru asta.

Băiatul şi-a încordat braţele pe lângă trup, făcând logoul celor de la Eagles de pe spatele cămăşii să se vălurească, iar gura i se deschidea şi se închidea de parcă i-ar fi şoptit lui Red nimicuri.

— Păi, Oliver, tu chiar ai *omorât* pe cineva şi nu erai gata să pleci din rulotă.

— Asta nu te priveşte pe tine, Simon! a zis Oliver pe un ton întunecat, străduindu-se şi mai mult să o mascheze.

— Ba mă priveşte! a ridicat Simon vocea. Ne priveşte pe fiecare dintre noi. „Nimeni nu pleacă din rulotă", asta ai zis când credeai că secretul tău e cel pe care îl vrea el. Deci, văd că regulile sunt diferite pentru tine! N-o alungăm pe Red!

— Vrei să mori?

Oliver şi-a lăsat privirea să cadă pe Simon, iar acesta s-a împuţinat sub povara ei.

— Nimeni nu vrea să moară, asta vreau eu să spun, a răspuns Simon, încercând să riposteze.

— Red nu pleacă nicăieri, a insistat Arthur, flancându-l pe Oliver din partea cealaltă, cu ochelarii scânteind în lumină.

Oliver i-a ignorat pe amândoi, răsucindu-se spre Red.

— Ascultă, Red, a zis, înmuindu-şi vocea, dar aceasta nu era deloc moale, ci ţeapănă, cu sârmă ghimpată şi ţepi la sfârşitul cuvintelor. Trebuie să accepţi ceea ce se petrece aici. Noi, ceilalţi, nu putem face nimic, O ştii, nu-i aşa, ştii că trebuie să pleci din rulotă ca să ne salvezi pe noi, ceilalţi? Ca s-o protejezi pe Maddy. E cea mai bună prietenă a ta, nu-i aşa? Vă ştiţi dintotdeauna. Salveaz-o!

Bărbia i se mişcase în sus şi-n jos la acele două ultime cuvinte, ca să fie şi mai bine înţelese.

— Oliver, nu! a strigat Maddy. Încetează, te rog! Încetează odată!

— Şi voi toţi gândiţi asta.

Oliver şi-a aruncat privirea spre toţi, sărind-o pe Red, pentru că ea nu mai conta. Încă erau două părţi în rulotă, însă de data asta era Red împotriva tuturor. O echipă formată dintr-o persoană.

— Nu vă prefaceţi! Nimeni dintre noi nu vrea să moară.

— Nimeni dintre noi nu vrea s-o arunce pe Red afară, i-a răspuns Arthur, şi trebuie s-o fi învăţat de la Oliver, pentru că şi-a prefăcut

cuvintele în ascuţişuri.

Oliver chiar a tresărit şi a făcut un pas într-o parte.

— Ştiu că protestaţi cu toţii pentru că trebuie s-o faceţi de faţă cu Red, a adăugat. Pentru că ţineţi la ea.

Ochii i se tot roteau. Alt ocol dat rulotei.

— De aceea o să supunem la vot. Anonim, ca să puteţi vota aşa cum vreţi şi nimeni altcineva n-o să ştie.

Şi aerului îi crescuseră acum ţepi, infectat de cuvintele lui Oliver, şi îi înţepa pielea lui Red, îi înjunghia ochii. Acum nu mai era cald, ci fierbinte, iar transpiraţia i se aduna de-a lungul buzei, însă la rădăcina cefei simţea un fior, în vreme ce firele de păr i se sculau toate. Nu voia să moară. Nu voia să moară.

— Să votăm? a întrebat Reyna, sfărâmând tăcerea, cu sprâncenele unindu-se.

Paraziţii au pârâit, retrăgându-se în mâinile făcute căuş ale lui Red.

Oliver a dat din cap, o singură dată, însă era suficient.

— Să votăm dacă Red rămâne sau pleacă!

TREIZECI ŞI DOI

Vot!

Mintea lui Red a făcut iar chestia aia, un cuvânt aşa de simplu, banal, şi totuşi şi-a pierdut complet înţelesul în călătoria prin capul ei, de nerecunoscut pe partea cealaltă, denaturat, deformat. Cum să-l mai rosteşti măcar? Ce înseamnă? Oare rimează cu *cot, bot* şi *lot?* Toate nişte mici cuvinte stupide, dacă te gândeai la ele, pentru că era mai uşor să te gândeşti la ele decât la ce înseamnă votul ăsta.

— Nu!

Arthur a clătinat din cap, cu dinţii dezgoliţi de oroare.

— Nu facem asta! Nu votăm dacă Red trăieşte sau moare. Eşti nebun?

— Este cea mai bună cale, l-a expediat Oliver. Aşa funcţionează democraţia, aşa funcţionează legea şi justiţia. Avem fiecare un vot, iar majoritatea câştigă. E corect.

Era corect? Poate că felul în care înţelegea asta Red era strâmb, pentru că nu părea deloc corect ca viaţa ei să fie în mâinile a cinci oameni. Dar când oare fusese viaţa corectă cu ea şi de ce ar trebui ca moartea să fie altfel?

— Nu putem face asta, a protestat Reyna încet, ascunzându-şi mâinile în mâneci. Nu poate fi adevărat. Nu putem face asta.

— Red rămâne sau pleacă? a repetat Oliver, stabilind regulile, cele două părţi.

Rămâne sau pleacă, însă, de fapt, ar fi trebuit să zică „Red rămâne sau moare?” pentru că asta hotărau ei aici, nu-i aşa? Dacă pleca din rulotă, acel punct roşu urma s-o găsească, iar ea avea să moară. Bărbatul cu puşca de afară era acolo ca s-o omoare pe ea, s-o omoare ca s-o împiedice să depună mărturie. Planul nu merita să îndure asta, la urma urmei, nu-i aşa?

— Şi tu o să te supui? l-a întrebat Reyna pe Oliver, cu ochii îngustându-i-se când i-au întâlnit pe ai lui. O să respecţi rezultatul votului? Doar în acest fel e corect.

— Evident! s-a stropşit Oliver, schimonosindu-se. Ăsta-i motivul pentru care votăm, Reyna!

Acum îi rostea numele altfel, rece, îndoielnic, ca şi cum şi-l amintea doar pe jumătate.

— Red votează și ea? a întrebat Maddy cu vocea îngroșată, stăpânindu-și lacrimile.

— Sigur că Red nu votează, a clătinat el din cap, ca și cum ar fi fost ridicol.

— Eu nu fac asta!

Arthur și-a încrucișat brațele la piept, cu privirea dură, nevenindu-i să creadă, pe când o ațintea spre ceafa lui Oliver.

— N-o fac!

— Atunci renunți la vot, a zis Oliver fără să întoarcă privirea spre el. Maddy!

A pocnit din degete în direcția ei.

— Ai mai multe pixuri?

— Ăăă, da, am! a răspuns ea ștergându-și nasul, și și-a silit picioarele să se întoarcă la masă și la separeu.

Geanta ei era lăsată sub masă, unde stătuse când jucase cu Red „Douăzeci de întrebări" acum o sută de vieți. Maddy s-a aplecat și a scormonit prin ea. A scos mâna încleștată pe patru pixuri. Le-a lăsat să cadă pe masă, lângă cel aflat deja acolo, plasticul risipindu-se peste plastic.

— Bine, bravo, Maddy! a zis el, astupându-și un căscat cu pumnul.

— E o nebunie! vorbea Simon singur. E o nebunie!

Red a strâns la piept stația, vibrațiile paraziților împotrivindu-se inimii ei, care zumzăia, în vreme ce Oliver se apropia.

— Red, du-te în chicinetă! a îndemnat-o el, împingând-o în umăr. Nu trebuie să vezi hârtia nimănui în timpul votării.

Sigur că nu, căci n-ar fi *corect,* nu-i așa? Însă a făcut-o, s-a mișcat, picioarele s-au supus poruncii lui Oliver înainte ca mintea ei să fi fost cu totul de acord.

În drum spre blatul chicinetei a trecut pe lângă Simon și Reyna, alunecând pe lângă privirile lor lăsate în jos. Deja se simțea despărțită, cumva, ea împotriva lor, cu toate că Oliver era cel care diviza rulota, nimeni altcineva. A trecut pe lângă Arthur, iar el n-a evitat-o, doar i-a răspuns cu aceeași privire speriată ca a ei.

Cu spatele spre grup, Red a pus stația pe blat, cu ridicăturile și muchiile imprimate pentru totdeauna în mâna dreaptă, linii și șanțuri alături de cele care erau deja acolo. Oare trebuia să meargă mai departe, până în dormitor, să țipe iar în pernă? Oricum, nu era sigură că ar fi putut, asta depășea faza țipătului. Asta nu era adevărat.

S-a răsucit încet pe călcâie, închizând ochii ca să se poată preface că e oriunde altundeva în afară de aici. Oriunde ar fi fost mai bine decât în această rulotă. Chiar și la înmormântare, cu strânsoarea dură a mâinii lui Catherine Lavoy pe umăr, când oasele i se sfărâmau sub salve, cu notele înalte, triste, ale cimpoaielor. Sau sub pilotă, vârâtă cu totul, în câteva pijamale, pulover și palton, cu mănuși și trei perechi de șosete, și tot îi mai era, cumva, frig. Însă obrajilor nu le era frig, pentru că plângea, își înjura mama că îi părăsise și lăsase lumea să se prăbușească în lipsa ei. Înjurându-se pe sine, pentru că, de fapt, mama n-ar fi fost moartă dacă nu era ea. Era vina lui Red. Ea stricase lumea, ea o scosese pe mama din ea și după aceea nu știuse cum s-o mai pună la loc. Ce i-ar fi spus mama acum? Mama repara totul; găsea cheile când Red le pierdea sau făcea mutrele alea aiurite în oglindă ca s-o facă să izbucnească în râs într-o dimineață nasoală. Acum Red aproape că îi putea auzi vocea, felul în care apăsa pe cuvântul *scumpo,* cald și luminos, însă l-a împins înapoi sub paraziții tuturor acelor amintiri urâte. Cumva, totul revenea la mama, însă Red nu putea s-o târască în asta, nu-și avea locul acolo. Mama era moartă. Iar acum ceilalți aveau să hotărască dacă moare și Red.

Ceva i-a atins mâna care plutea, în întunericul din spatele pleoapelor ei, cu strălucirea galbenă a luminilor de pe tavan care se luptau să intre. Piele și degete împletindu-se cu ale ei. Red a deschis ochii, clipind în noua lumină, și acolo era Arthur. Nu mama.

Mâna lui Arthur s-a încleștat în jurul mâinii ei, cu căsuțele desenate strâmb pe piele potrivindu-se cu ale ei. Bifat și nebifat. Lucruri care rămăseseră nefăcute și nespuse. Ea n-avea să mai apuce să sune la AT&T, nu-i așa?

— Bine! a reluat Oliver, rupând degrabă o foaie din blocnotesul de pe masă.

A împăturit-o în jumătate, apoi în sferturi, apoi în optimi, apăsând îndoiturile cu unghia. A desfăcut foaia și a început s-o rupă pe acele linii. Un sunet groaznic.

— Fiecare primește o bucată de hârtie și un pix, a zis, concentrându-se să rupă hârtia. Dacă votați ca Red să plece din rulotă, scrieți pe hârtie *DA,* bine?

A ridicat privirea ca să verifice dacă toți ascultă, iar ochii i s-au oprit când au dat de mâinile lui Red și Arthur, încă unite. Și-a dres glasul.

— Iar dacă votați ca Red să rămână în rulotă, scrieți pe hârtia

voastră *NU.* A înţeles toată lumea?

N-a răspuns nimeni.

— *DA* ca să plece, *NU* ca să rămână.

NU ca să trăiască, *DA* ca să moară.

Oliver a luat într-o mână cinci dintre micile dreptunghiuri de hârtie liniată, iar în cealaltă, pixurile. Le-a oferit întâi lui Maddy. Ea le-a luat, şi hârtia a fluturat în strânsoarea ei. Îi tremurau şi picioarele, a observat Red, pe când Maddy se aşeza în separeu.

Oliver i-a dat apoi un pix şi hârtie lui Simon, arătându-i să meargă în partea din faţă a rulotei, în cabină.

— Trebuie să stăm departe unul de altul, ca nimeni să nu vadă cum votăm. Lângă uşă, Reyna! a zis Oliver şi a lăsat să cadă pixul şi hârtia în mâna ei, având grijă să n-o atingă.

Amândouă au căzut pe podea, pixul făcând un mic zgomot, iar hârtia plutind ca o pană. Reyna le-a luat şi s-a ridicat în picioare.

— Arthur? a continuat Oliver, întinzându-i o bucată de hârtie albă şi pixul. Votezi sau nu?

Altă privire spre mâinile lor îngemănate.

Ceva a zvâcnit pe obrazul lui Arthur, iar ochii i s-au rotit prin rulotă, oprindu-se la fiecare persoană. Oare încerca să-şi dea seama care va fi votul fiecăruia, numărându-le, *pentru* şi *împotrivă?* Dacă era nevoie de votul lui?

Mâna i s-a desprins de a lui Red, udă de la transpiraţia amândurora, şi s-a întins, luând din palma lui Oliver pixul şi hârtia.

— Acolo!

Oliver i-a arătat lui Arthur canapeaua.

Arthur s-a îndepărtat şi s-a lăsat greoi pe canapea, privind ţintă dreptunghiul de hârtie mic şi gol.

— Scuză-mă, Red! a zis Oliver, împingând-o din cale, şi s-a aplecat spre al doilea sertar de jos, de sub blat, de unde scos un castron pentru cereale cu model din volute albastru cu alb, iar apoi a închis sertarul cu genunchiul. Bine!

A dus cu el castronul la masă şi s-a aşezat vizavi de sora sa. Avea pixul şi hârtia pregătite în mână.

— Ştie toată lumea ce are de făcut? a strigat parcă prea tare, iar ceilalţi au tresărit. *DA* ca să plece, *NU* ca să stea.

Şi Red şi-a imaginat oare sau a rostit prima parte mai tare, poticnindu-se la a doua? Oricum, ştia cum avea să voteze Oliver, cu

toţii ştiau. Vota ca ea să moară.

— După ce aţi terminat, îndoiţi hârtia de două ori şi apoi veniţi s-o puneţi în castronul de aici, a adăugat, scuturând castronul, care a scos o bufnitură pe lemnul mesei. Bine! Acum votaţi!

Maddy a scos capacul pixului cu un sunet găunos şi ascuţit, care a urcat pe şira spinării lui Red în vreme ce privea.

Apoi ochii i-au ţâşnit spre Reyna, care scria ceva rezemată de piciorul ridicat. Red nu-şi dădea seama după mişcarea pixului despre ce litere e vorba.

Arthur terminase deja, aşa că a pus pixul alături şi a îndoit cu grijă hârtia, apăsând-o cu degetele mari, cu acel muşchi de pe obraz zvâcnind din nou.

Simon avea pixul în gură şi privirea în tavan, cu bucata de hârtie pregătită pe spătarul scaunului şoferului.

Mâna lui Maddy era făcută căuş în jurul hârtiei sale pe când scria ceva, cu pixul aplecându-se în faţă şi în spate în strânsoarea degetelor, trasând literele cuvântului ales.

Red nu mai putea suporta râcâitul pixurilor. Şi-a muşcat buza de jos ca s-o oprească din tremurat, cu ochii fulgerând în jur aşa de repede, că au început să lăcrimeze.

Simon scria acum, însă a terminat în mai puţin de două secunde şi a pus pixul în buzunar ca să împăturească votul.

Red şi-a dat seama că nu fusese singura care privea, studiindu-i pe ceilalţi. Şi Oliver făcuse asta, şi de-abia acum s-a răsucit spre propriul vot. S-a aplecat peste hârtie şi a apăsat pixul, mişcându-l în sus şi în jos în linii zimţate. Apoi a lăsat pixul din mână, îndreptându-l ca să fie paralel cu marginea mesei. A împăturit votul o dată, apoi încă o dată.

— În castron, toată lumea! a zis, lăsându-şi votul să cadă înăuntru.

Apoi Maddy s-a aplecat peste masă şi şi-a pus votul. Nu s-a aşezat la loc, ci a rămas în picioare şi s-a dus spre partea din faţă a rulotei, unde a trecut repede pe lângă Simon.

Simon s-a ferit şi a venit tocmai când Arthur se ridica de pe canapea cu un scârţâit al pielii artificiale. Şi-au lăsat voturile să cadă deodată, iar hârtiile au aterizat cu un mic pufăit.

Reyna a fost ultima, venind de la uşă, cu privirea drept înainte. A întins mâna şi a dat drumul hârtiei. A căzut, de data asta nu ca o pană, în castron.

S-a dat deoparte, s-a lovit cu partea din spate a picioarelor de

canapea şi a căzut pe ea.

Simon şi Arthur erau în spaţiul din mijloc, între chicinetă şi portiera rulotei. Red încă dincolo de blat, despărţită de toţi ceilalţi. Maddy era în partea din faţă a rulotei.

Oliver s-a ridicat, iar un os i-a trosnit undeva, sub piele. A ieşit din separeu şi a rămas în picioare în faţa mesei. S-a întins după castron, trăgându-l pe lemn şi iritându-i parcă urechile lui Red. Prea puternic, fiecare sunet era prea puternic, şi fiecare respiraţie era prea grea, iar coastele i se strângeau, una câte una.

Asta era.

Trăia sau murea?

Doar nu votaseră ca ea să moară, nu-i aşa? Erau prietenii ei. Simon, care putea întotdeauna s-o facă să râdă, chiar şi în această noapte groaznică, nesfârşită. Maddy, Maddy a ei. Arthur, nu al ei, dar ar fi putut să fie, cine ştie? Reyna şi acea înţelegere dintre ele, privirile cunoscătoare.

Oliver a luat castronul şi l-a scuturat, iar bucăţile de hârtie au alunecat una peste alta, şoptind şi fâşâind. Ce ştiau ele, şi Red nu ştia? Oliver a pus castronul înapoi pe masă şi a dat din cap. Cel puţin a avut amabilitatea să nu zâmbească.

Mâna i-a intrat în castron, amestecând hârtiile. A scos primul vot, prins între arătător şi degetul mare.

L-a despăturit, iar ochii i-au ţopăit pe cuvântul scris acolo.

— Nu! a citit tare.

Nu! Inima lui Red i-a sărit în gât. Nu! Un vot ca ea să trăiască. Mâinile îi tremurau, dar avea nevoie de ele, aşa că a întins degetul mare de la dreapta ca să ţină socoteala. Un vot ca să trăiască.

Oliver scormonea după al doilea vot, pe care l-a tras afară. Buzele i s-au încordat.

— Da! a citit.

Inima lui Red s-a scufundat iar, prăbuşindu-se în acidul din stomac, unde a sfârâit şi a tot sfârâit, ca o staţie de emisie-recepţie. Da! Un vot ca ea să moară. Dar ştia că o să vină. Ştia că Oliver votează DA, deci n-avea de ce să fie speriată. Însă inima n-o asculta, se îneca acolo, jos. Red a ridicat degetul mare al mâinii stângi. Unu la unu.

Oliver a luat următoarea hârtie împăturită şi a desfăcut-o.

— Nu! a zis, lăsând votul deschis să cadă pe masă, lângă celelalte.

Nu! Mulţumesc, mulţumesc! Red a ridicat arătătorul mâinii drepte.

Alt vot ca ea să trăiască. Doi la unu. Deja avuseseră votul lui Oliver, aşa că restul erau NU-uri, ocupându-i mâna dreaptă?

Ochii lui Red s-au uscat, o mâncau şi erau iritaţi în timp ce privea prea intens mâna lui Oliver şi degetele care se scufundau în castron după al patrulea vot. L-a scos şi l-a despăturit.

A tras aer în piept şi l-a ţinut înăuntru un pic prea mult.

— Da! a zis.

Nu, nu, nu!

Red simţea că i se usucă gâtul, tăindu-i răsuflarea. Asta n-ar fi trebuit să se întâmple. Alt vot ca ea să moară. Asta nu mai era doar spaimă, nu-i aşa? Aşa se simte teroarea, cu trupul schimbându-şi forma în jurul ei. Dar cine? Cine mai votase da? Ochii i s-au mărit, sărind de la Maddy la Arthur şi de la Reyna la Simon. Care dintre ei era? Care voia s-o silească să plece din rulotă afară, în nimicul nesfârşit? Pe care dintre ei nu-l deranja faptul că ea urmează să moară? Cu toţii păreau şocaţi, speriaţi, nefericiţi. Red nu-şi dădea seama. Dar cineva nu era şocat, acel vot îi aparţinea cuiva.

A mai ridicat un deget la mâna stângă. Doi la doi. Să trăiască sau să moară.

— Ultimul vot! a anunţat Oliver, luând ultima hârtie de pe fundul castronului.

Votul hotărâtor. Trăieşte sau moare.

L-a răsucit între degete, zăbovind prea mult. A desfăcut prima îndoitură, apoi pe a doua.

Oliver a răsucit foaia de hârtie.

Şi-a dres glasul.

TREIZECI ŞI TREI

— Nu!

Oliver a mototolit hârtia în pumn.

Greutatea care-i strivea pieptul lui Red s-a ridicat, însă doar un pic. Putea din nou să respire şi a respirat. Nu! Ultimul vot fusese nu. Trei *nu,* două *da.* Ceea ce însemna că n-aveau s-o alunge din rulotă, că n-aveau s-o trimită afară, să moară. Rămânea în viaţă.

Arthur a oftat, închizând ochii.

Maddy şi-a încleştat palmele pe obraji, iar buza de jos ameninţa să înceapă să tremure.

Simon a dat din cap, cu gura strânsă, iar Reyna a ridicat privirea spre tavan, întinzându-şi gâtul.

Oliver ţinea votul în mână, cu pumnul strângându-se în jurul lui, strivindu-l.

Ceva s-a închegat în măruntaiele lui Red, pe lângă valul răcoros de uşurare, ceva fierbinte şi nepoftit. Doi votaseră ca ea să moară. La Oliver se aşteptase, doar la urma urmei fusese ideea lui. Însă dintre cei patru rămaşi – Maddy, Arthur, Reyna şi Simon –, unul votase ca ea să plece. Asta durea mai mult decât putea spune, răsucindu-se prin ea, sentimentul făcându-şi culcuş acolo alături de vinovăţie şi ruşine, acele sentimente fierbinţi, roşii. Ce era mai rău, să ştie sau să nu ştie niciodată cine fusese?

— Slavă Domnului! a şoptit Maddy şi s-a repezit înainte, pe lângă ceilalţi.

S-a dus la Red şi a cuprins-o strâns, imobilizându-i braţele pe lângă trup.

— Slavă Domnului! a repetat şi şi-a apăsat obrazul de al lui Red, fără să-i dea drumul din braţe.

Red îi simţea şi inima fâlfâind iute în piept.

— E în ordine, a zis Red când Maddy i-a dat, în sfârşit, drumul. Sunt bine.

Maddy s-a dat înapoi şi i-a cercetat faţa, cu lacrimile gata să i se reverse din ochi.

— Eşti sigură? a întrebat.

Nu, Red nu era bine deloc, încă o bifă în căsuţa cu *NU* de pe dosul mâinii lui Arthur. Nu era bine, dar era vie şi, zău, cu ce se deosebea

foarte mult asta de restul vieţii sale?

Arthur i-a surprins privirea de departe. Şi-a ridicat bărbia, clipind încet spre ea, cu mâinile încleştate în faţă, strângând, ca şi cum i-ar fi ţinut mâna.

Red a strâns şi ea pumnul pe lângă corp.

— Acum ce facem? a întrebat Simon, vorbind în golul din rulotă tulburat doar de răsuflările lor şi de vârtejul paraziţilor mereu prezenţi.

Nu i-a răspuns nimeni, pentru că nu ştia nimeni ce să zică. Mai ales Red. Trebuia să le mulţumească că nu o trimiseseră afară, asta aşteptau cu toţii? Să le mulţumească măcar celor trei dintre ei. Cum avea să înceteze vreodată să se gândească la asta?

Red şi-a apăsat coatele pe blat şi s-a lăsat pe ele, luându-şi greutatea de pe picioare. La dracu', ce obosită era! Obosită până în măduva oaselor şi la fel de speriată, şi când avea să se termine odată noaptea asta îngrozitoare?

Oliver a expirat, cu obrajii zvâcnind în vreme ce cu gura făcea tot soiul de mişcări spasmodice. S-a răsucit, a adunat voturile despăturite de pe masă şi le-a lăsat să cadă unul câte unul înapoi în castron. Două *da,* trei *nu.* Fusese pe muchie de cuţit. Dacă încă cineva ar fi schimbat tabăra?

Oliver a luat castronul şi a pornit spre chicinetă, spre Red.

A pus jos castronul, care a alunecat pe fund, iar ceramica a zdrăngănit pe blat până ce s-a oprit.

Red a urmărit cu privirea castronul şi apoi s-a uitat la el. Acesta a ridicat privirea, întâlnindu-i ochii, înconjuraţi de umbre întunecate.

— Îmi pare rău, Red! a zis Oliver cu vocea prea plată, prea normală, în acest moment şi loc anormale.

S-a întâmplat aşa de repede.

Oliver s-a repezit la ea, iar braţele i-au înconjurat mijlocul cu o strânsoare de fier, imobilizându-i braţele.

— Oliver, nu! a strigat Red.

El a ridicat-o în aer, cu trupul proptit de al lui, pe când se împleticea spre portiera rulotei.

— NU!

Maddy a scos un ţipăt neomenesc, al cărui sunet s-a răsucit intrând şi ieşind din urechile lui Red, care se zvârcolea în strânsoarea lui Oliver.

Nu-şi putea mişca braţele, însă dădea din picioare, încercând să ajungă la perete şi să se împingă în el.

Picioarele îi tot alunecau.

Oliver a întins un braţ, apoi a izbit cu cotul în clanţă şi a deschis uşa cu un şut.

— OLIVER, NU! a răcnit vocea lui Arthur.

Se auzeau paşi bubuind.

Ţipete.

Rulota s-a clătinat.

Însă era prea târziu.

Uşa era căscată spre nimicul nesfârşit de afară. Noaptea neagră, pregătită, aşteptând.

Braţele lui Oliver o striveau, şi apoi n-o mai striveau. I-a dat drumul lui Red, îmbrâncind-o afară prin uşa deschisă.

Red a aterizat pe trepte pe o gleznă. S-a împiedicat în propriile picioare; brânciul fusese prea puternic.

S-a rostogolit, iar ultima treaptă s-a repezit spre ea şi i-a strivit şoldul, făcând-o să cadă.

Red s-a prăbuşit cu faţa în jos, cu mâinile dedesubt, pe pământul şi pietrişul drumului. A scuipat ce îi intrase în gură.

În spatele său, portiera rulotei s-a trântit.

Era singură.

Afară.

Nu singură, de fapt, când a ridicat capul de pe drum, cu pământ şi praf pe limbă, pe dinţi.

Era Don, la nici doi metri, îndoit pe spate într-un fel în care oamenii n-ar trebui să se îndoaie. Privind spre soţia lui chiar şi în moarte. Capul îi era sfărâmat la spate, o harababură de sânge şi oase, bucăţi de carne şi creier împrăştiate pe drum.

Doar pantofii, asta era tot ce vedea Red din Joyce. Restul dispărea dincolo de colţul rulotei, farurile aprinse săpau o cărare prin întunericul nopţii, iar copacii făceau semne de departe.

— OLIVER, MIŞCĂ-TE!

Red auzea strigăte în spatele uşii închise.

Bufnituri.

Încăierare.

Red s-a împins în sus şi s-a ridicat în genunchi.

S-a uitat la tufişuri; ochii îi explorau întunericul. Iarba îi vorbea,

unduind în vânt, răcoroasă pe obrajii ei.

Lunetistul era acolo, ascunzându-se în noapte. Nu-l putea vedea, însă el putea s-o vadă pe ea.

— DĂ-TE DEOPARTE, OLIVER!

Unde era punctul roşu? Era pe fruntea ei chiar acum, undeva între ochi? Ultimele secunde în care avea o faţă.

Ochii i-au fulgerat iar spre Don, spre acele fărâme de carne şi ţeastă şi creier care îi puteau reface puzzle-ul pe care îl reprezenta capul lui. Care parte din creier era cea care îţi spune unde ai lăsat din mână cheile şi telefonul? Lui Red probabil îi lipsea deja acea parte. Şi unde erau ţinute acele sentimente roşii, vinovăţia şi ruşinea? Red spera că aveau să fie primele care să explodeze, să-i lase unele dintre fragmentele bune, dintre amintirile mai bune.

A aşteptat acel *trosc,* ultimul sunet pe care avea să-l audă.

La înmormântarea ei nu urmau să fie salve. Nu urmau să fie cimpoaie care plâng „Amazing Grace".

— Simon, ajută-mă!

Genunchii îi erau uzi, iar mirosul dulce, înecăcios, al benzinei i se îmbiba în haine.

Nu, nu! Nu putea să moară aşa. În genunchi, ca mama. Ştiind ce urmează.

A încercat să se împingă în sus, însă o părăsise toată puterea, tot spiritul de luptă, şi s-a prăbuşit înapoi.

Red şi-a privit picioarele. De ce nu funcţionau?

Şi apoi l-a văzut.

Punctul roşu.

Făcând cercuri pe pieptul ei. Urcând şi coborând pe liniile cămăşii ei în carouri. Ascunzându-se în rama nasturilor.

Asta era.

Curând, acolo unde era inima avea să fie o gaură.

Asta era.

Red a închis ochii.

Ce gânduri ar trebui să fie ultimele?

La fel ca ale mamei? Furie. Ură. Reluând ultima ceartă, când se terminase totul, aşa încât să trăiască o veşnicie în acel moment groaznic, blocată în buclă. Mama murise şi luase totul cu ea. Cum putuse să-i facă asta lui Red? Mama murise în genunchi, şi fusese în întregime vina lui Red, iar Red avea să moară în genunchi şi era în

întregime vina mamei. Destulă vinovăţie pentru toată lumea, dublându-se şi iar dublându-se, până ce era prea multă şi Red nu mai putea să suporte. Alungă sentimentele alea, împrăştie-le din capul ei!

A aşteptat.

A aşteptat.

Red a deschis ochii; la fel de întuneric afară ca şi înăuntru.

Deja trecuse mult timp. Prea mult. Vieţi întregi în câteva secunde. Dar fuseseră mai mult decât secunde, nu-i aşa? De-acum trecuseră minute.

De ce nu trăsese? Punctul roşu era chiar acolo, pe pieptul ei, pregătit. De ce era încă în viaţă?

Bubuituri în urechi, dar nu era inima ei. Veneau din rulota din spate. Ţipete şi răcnete, şi trosnete, şi...

Sunetul uşii zburând în lături, izbindu-se de latura acoperită cu metal.

Trei paşi.

Iarăşi braţe în jurul taliei ei, încleştându-se.

— Sunt aici, Red, i-a spus Arthur la ureche, apoi a săltat-o în picioare şi a tras-o înapoi spre trepte, ţinând-o cu trupul lipit de al lui.

Punctul roşu a alunecat de pe pieptul ei în jos pe un picior şi a dispărut în noapte.

Arthur s-a poticnit pe treapta de sus, cu picioarele alunecând pe podea ca să-i aducă pe amândoi înapoi în rulotă, cu degetele întipărindu-se între coastele lui Red în timp ce o trăgea.

— Maddy, uşa! a strigat în urechea lui Red.

Maddy a sărit peste ei pe podea, ţâşnind înainte ca să apuce frânghia din tricouri legată de uşă. A tras de ea şi a apucat clanţa când a ajuns destul de aproape.

Uşa s-a trântit.

Red s-a lăsat pe spate rezemată de Arthur, privind în jos, căutând pe piept punctul roşu, o gaură, o bolboroseală de sânge.

Cineva ţipa.

Era ea.

TREIZECI ŞI PATRU

Arthur a aplecat pe spate capul lui Red, dându-i la o parte părul răsfirat peste ochi şi pământul, şi praful.

— Eşti bine.

Cuvintele lui în ceafă, calde. O mână pe fruntea ei.

— Eşti bine.

Era destul de cald acolo, însă Red dârdâia, un dârdâit de noapte-de-iarnă-fără-încălzire. Mai rău! Cu muşchii vibrând nestăpânit sub piele şi dinţii clănţănind, strivind ultimele firişoare de pământ din gură.

Respiraţia îi era prea iute, şuierând când intra şi ieşea din piept, chinuită. De ce era peste tot durere? Era vie şi o durea să fie vie.

— N-a tras, a zis Arthur, mângâind ceafa lui Red, pentru că încă avea ceafă. Eşti bine, nu eşti împuşcată. Eşti în stare de şoc. Respiră!

Maddy s-a aplecat în faţa ei, cu dâre roşu-aprins pe faţă de la plâns, aproape la fel de adânci ca nişte zgârieturi, de parcă le-ar fi lăsat acolo nişte unghii, nu apă.

— Eşti bine, Red, a zis şi ea, după care i-a prins mâna şi i-a strâns-o.

— Poftim!

În faţa lui Red a apărut un pahar cu apă. Îl ţinea Reyna, cu părul vâlvoi, ridicat ca şi cum ar fi fost smucit.

Însă Red nu putea să ia paharul, întrucât se zguduia prea tare, iar aerul tremura în jurul ei.

— Nu te-a împuşcat.

Vocea lui Oliver, de departe.

Red s-a răsucit la pieptul lui Arthur să vadă de unde venea. Oliver stătea în faţa scaunului şoferului. Îşi ţinea un braţ peste burtă, încovoiat. Avea un semn roşu pe pomete, iar ochiul îi lăcrima pe acea parte.

— N-a tras, a continuat să vorbească Oliver, cu nedumerire în ochiul rămas înceţoşat. Eu blocam uşa. Ai stat afară cel puţin trei minute. Şi totuşi, el n-a tras. De ce? a întrebat-o, de parcă Red ar fi putut să ştie de ce e încă vie.

Red s-a târât, îndepărtându-se de Arthur cu picioare nesigure. Mâinile continua să-i tremure, trădând-o când s-a împins în podea.

Arthur s-a ridicat şi el, mai repede decât ea, şi a prins-o de cot ca s-o ajute să se ridice. Fata s-a uitat la punctul de contact, la locul în care o

ţinea. Acum mai era un semn pe dosul mâinii lui, nu doar căsuţele şi te simţi bine? Era o zgârietură inflamată şi sângerând, peste trei dintre încheieturile degetelor lui. Şi chiar la dreapta lor, pe podea, era castronul alb cu albastru spart, cu voturile despăturite împrăştiate.

— Oare de ce nu te-a împuşcat, Red? a repetat Oliver, îndreptându-şi spatele cu o tresărire, iar vocea lui îşi regăsea încrederea în sine.

— Oliver, nu! a zis Reyna pe un ton de avertisment.

Însă Oliver nu putea fi oprit. Nu-i părea rău. Spusese asta înainte s-o arunce pe Red din rulotă, dar n-o gândea. Nu era în stare.

A făcut un pas în faţă.

— Tu eşti martorul anonim din procesul lui Frank Gotti, iar întregul caz se bazează pe tine, aşa că de ce nu te-a omorât? a adăugat, clătinându-şi capul leonin. A avut ocazia. Erai chiar acolo. Timp de trei minute. De ce nu te-a împuşcat, Red?

— Nu ştiu! a strigat Red la el, cu furia fierbându-i în măruntaie şi dominând toate celelalte sentimente roşii.

Era mai strălucitoare, mai fierbinte.

— Nu ştiu de ce dracu' nu m-a împuşcat!

Nu ştia. Aproape că şi-o dorise, îngenuncheată pe pământ, acolo. Acum teroarea se îndepărta, se retrăgea din vârfurile degetelor şi din membre înapoi în măruntaie. Şi era la fel de nedumerită ca Oliver. Asta trebuia să fie despre ea, despre proces. Era singurul lucru care avea sens.

— Nu te-a împuşcat, a zis iar Oliver, ca şi cum rostirea acestui lucru ar fi dezgolit răspunsurile, storcându-le din cuvinte. De ce eşti imună? A omorât perechea aia de bătrâni de afară. A tras în Simon în oglindă. L-ar împuşca pe oricare dintre noi ar încerca să părăsească rulota, dar în tine n-a tras, Red. Şi există un singur motiv.

— Care? a întrebat Red, pentru că voia şi ea să ştie.

— Tu eşti complicea lui, nu-i aşa?

— Oliver! a zis Arthur pe un ton jos şi periculos.

— Red e informatoarea, a explicat Oliver, surprinzând privirea lui Arthur. Nu vezi? E singurul lucru care are sens. N-o să omoare pe cineva dintre ai lui.

— Dar ea e martora la proces? a zis Maddy, iar vocea i s-a ascuţit la sfârşit şi a făcut din asta o întrebare, sădind în ea sământa îndoielii.

Da, Red era martora din procesul lui Frank Gotti, asta era adevărat, dar dintr-odată nu putea vorbi ca să se apere; cum ar fi putut? Gâtul i

se usca, se tot usca, un blocaj, înăbuşind cuvintele înainte să se alcătuiască.

— Ea e cea care ne-a condus pe acest drum, ea i-a spus Reynei să meargă mai departe, a reluat Oliver, ridicând degetul mare şi numărând, aşa cum făcuse Red mai devreme. Lunetistul a ştiut lucruri pe care n-avea cum să le ştie dacă nu era cineva de aici care să-i spună. Planurile noastre de evadare, biletul despre chemarea poliţiei. Red a ţinut tot timpul staţia de emisie-recepţie, ea este cea care ne-a spus că n-are înăuntru microfon. Oricum, de ce ştie atât de multe despre staţiile de emisie-recepţie? Stă afară trei minute, ea e martora, cea pe care lunetistul e aici ca s-o omoare, şi totuşi nu trage în ea. Poate că nu e martora, poate că a minţit. Pentru că e complicea lui.

Însă Red *era* martora. Poate că era mincinoasă, dar partea asta era adevărată. Şi atunci, de ce n-o omorâse lunetistul, întreba vocea mică din capul ei. Acum ar fi trebuit să fie moartă. Asta trebuia să fi fost ceea ce voia el, lucrul despre care era vorba în toate astea.

— De ce să fie complicea lui? I-a repezit Reyna, fiind astfel limpede de partea cui este.

Reyna nu putea să fi dat celălalt vot *da,* nu-i aşa? Dar atunci rămâneau Simon, Arthur sau Maddy, şi asta durea şi mai tare.

— Nu ştiu! s-a stropşit şi Oliver. Pentru bani? Toată lumea ştie că Red are nevoie de bani.

Red a tresărit. Toată lumea ştia, da?

— Dar ce poate să vrea lunetistul dacă nu-i vorba de faptul că Red e martora? a întrebat Simon, mişcându-şi mâinile în sus şi în jos ca o balanţă şi aruncându-i lui Red o privire încurajatoare, ca să ştie că e doar ipotetic.

Să fi fost al lui votul DA? Nu, Simon nu i-ar face asta!

— Nu ştiu, dar, ştiţi ceva, asta nu mai contează cu adevărat.

Ochii lui Oliver au scânteiat.

— Pentru că acum noi o să... Staţi aşa! Red, ridică mâinile în aer, unde le pot vedea. Acum!

Red a şovăit, privind în jur la ceilalţi. Nu, nu din nou. Iar se întorceau împotriva ei? Nu, nu trebuia să gândească aşa. Acesta era Oliver, doar Oliver. Ei nu erau de partea lui, doar se bătuseră cu el ca să deschidă uşa, ca Arthur să poată merge după Red, asta trebuie să se fi întâmplat, dacă citeai semnele. Şi totuşi, era primejdie în ochii plecaţi ai lui Oliver, şi Red nu voia să-l stârnească iar; acum teroarea i se zvârcolea în

măruntaie.

Şi-a ridicat mâinile, cu palmele deschise şi cu braţele îndoite la cot, aruncând o privire în spate spre blat, spre staţia care şuiera pe el. Sarcina sa, responsabilitatea sa.

— Ţine-le acolo! a adăugat Oliver, repezindu-se în faţă, dar a trecut pe lângă ea, spre chicinetă.

Red s-a uitat la Arthur. El clătina din cap.

Oliver s-a dus la cuptor, l-a deschis, a băgat mâna înăuntru şi a scos cratiţa cu capacul etanşat. A pus-o pe blat şi a început să desprindă fâşiile de bandă adezivă.

— Oliver? a întrebat Maddy.

El a ţistuit-o cu un sunet prea aspru, ca un şarpe gata să atace încolăcit în gâtul lui.

Oliver a dat deoparte capacul şi a băgat mâna în cratiţă. A luat telefonul său şi l-a scos de sub celelalte.

A ridicat un deget, cerând linişte, apoi s-a întors spre rucsacul său de pe blat şi a băgat în el cealaltă mână. Mâna a apărut încleştată pe o boxă Bluetooth, neagră şi rotundă, presărată cu găuri în formă de fagure.

A deschis-o cu un bip binevenit şi apoi şi-a deblocat telefonul ca să refacă conexiunea.

Red l-a privit cum derulează iar prin aplicaţia muzicală, selectând o listă intitulată *Classic Rock*. A ales un cântec şi a dat volumul la maximum.

Chitara a pornit, asurzitoare, atacând sunetele în sus şi-n jos. Apoi tobele, zguduind rulota şi chiar şi oasele din ea.

Red s-a uitat la ecran înainte ca Oliver să lase telefonul să cadă înapoi în cratiţă şi să pună capacul la loc. Cântecul era „Paranoid" al celor de la Black Sabbath, şi Red probabil că era pe cale să-şi piardă minţile, pentru că aproape i se părea amuzant cum stătea acolo cu mâinile ridicate, ca un evadat. Totul pentru că nu murise.

Oliver a luat staţia şi a pus-o chiar lângă boxă. Credea în continuare că are un microfon în ea, nu? Sau nu voia să rişte în privinţa a ceea ce trebuia să spună mai departe. Oliver s-a îndepărtat, făcându-le semn celorlalţi să se adune în jurul lui la masă. S-au supus. Trebuie să fi fost şi ei speriaţi de primejdia din ochii lui. Arthur a venit lângă Red, iar ţesătura bluzei de trening a băiatului atingea mâinile ei ridicate.

— Red! a zis Oliver, şi de-abia putea să-l audă peste urletul muzicii

din spatele ei. Ţine-ţi mâinile acolo unde pot să le văd, altfel ţi le leg la spate cu bandă adezivă!

— Nu-i nevoie! a mârâit Arthur la el.

Pe Red o dureau deja mâinile, iar coatele i se lăsau în jos, dar le ţinea ridicate, strângând din dinţi.

Ochii lui Oliver au dat ocol grupului, sărind peste Red.

— Ce ziceam este că nu mai contează, oricare ar fi secretul pe care îl vrea lunetistul. Pentru că acum noi avem avantajul.

S-a oprit, aşteptând să revină partea vocală a cântecului.

— Ştim că nu va trage în Red! a strigat Oliver, dar vocea tot i-a fost acoperită pe jumătate. E imună, oricare ar fi motivul, că e informatoarea sau martora, sau... Chiar nu contează. Ceea ce contează e că n-o să tragă în ea. Şi noi ştim acest lucru. Şi îl putem folosi.

— Ce tot spui? a strigat Reyna, iar cuvintele aproape s-au pierdut în zgomot.

— Spun că Red poate să plece din rulotă fără să fie împuşcată! a răspuns Oliver. E imună. Putem folosi asta ca să evadăm.

— Vrei să zici s-o trimitem pe Red după ajutor? a zbierat Simon, cu mâinile peste urechi.

— Nu, nu pe Red! a ripostat Oliver, aruncând o privire spre ea, iar fata a ridicat mâinile un pic mai sus. N-am încredere în ea. Ar putea fi informatoarea, complicea lui.

— Nu sunt! a strigat Red tocmai când se termina cântecul, iar liniştea subită i-a făcut urechile să ţiuie.

Oliver i-a amuţit pe toţi cu ochii lui groaznici, aşteptând să înceapă următorul cântec. A început, trei note rapide la chitară, urmate de altă secvenţă. De fapt, Red cunoştea acest cântec: mama şi tata îl cântau ori de câte ori conduceau pe I-95 – „Highway to Hell" al celor de la AC/DC –, şi de data asta Red n-a putut să nu râdă când au început tobele. Nimeni altcineva nu auzise şi, da, probabil că în cele din urmă îşi pierduse minţile, aşa cum pierdea orice. Refă-ţi traseul, Red! Când ţi-ai văzut ultima dată minţile?

— Există destule dovezi care sugerează că Red e informatoarea, nu putem avea încredere în ea! a zis Oliver pe secvenţa vocală, arătând prea mulţi dinţi.

— Şi atunci, care e planul tău? a strigat Simon.

Planul, planul! Red avusese cândva un plan. Se vedea o zgârietură şi pe mâna lui Simon, pe când îşi dădea deoparte părul din ochi,

dezlipindu-l din pelicula de transpirație.

Oliver s-a răsucit spre sora sa.

— Maddy! a strigat când a început refrenul. Tu și Red sunteți de aceeași înălțime. Practic, aveți părul de aceeași culoare. Dacă te îmbrăcăm cu hainele lui Red, lunetistul n-o să fie în stare să-și dea seama de diferență. Ați arăta la fel prin lunetă.

A înaintat, aplecându-se amenințător asupra lui Maddy.

— O să creadă că ești Red și n-o să tragă. Poți să ieși din rulotă fără să pățești nimic.

— Eu nu...

Buzele lui Maddy au format următoarele cuvinte, însă nu le-a rostit destul de tare ca să fie auzite.

— O să creadă că ești Red. Cine știe de ce, ea e imună; tipul n-o să tragă. Te duci liniștită la camioneta de acolo, urci, întorci și pleci. Iei cu tine două telefoane și, de cum ajungi într-o zonă cu semnal, suni la poliție. Sau de cum găsești o casă și le ceri să folosești telefonul lor fix.

Maddy s-a tras înapoi de lângă fratele său, împiedicându-se de scaunul șoferului. Fața i s-a schimbat, făcând loc fricii: un spațiu între buze, care atârnau desfăcute, un gol deasupra și dedesubtul irișilor, prea mari acum. A clătinat din cap.

— Nu cred că pot! a strigat peste muzică.

Oliver a dat din cap, făcând-o să rămână neclintită.

— Ești singura care poate! a contrazis-o. Nu poate fi Reyna sau eu, sau Arthur, sau Simon. Ești singura care arată ca Red. Trebuie să fii tu. N-o să pățești nimic. Lunetistul n-a împușcat-o pe Red. A stat afară trei minute, iar el n-a tras. Tot ce trebuie să faci este să te duci la camioneta aflată chiar acolo și să pleci cu ea, după care poți trimite ajutor pentru noi, ceilalți.

— Oliver, e prea riscant, a zis Reyna. Nu știm de ce tipul n-a tras în...

— Mâinile sus, Red! a răcnit Oliver.

Red și-a sprijinit coatele de șolduri, ținându-și mâinile cu palmele desfăcute la înălțimea umerilor. Dacă ea își pierduse mințile, apoi Oliver trebuie să și le fi pierdut pe ale sale acum câteva ore. Cum putea să-i ceară surorii sale mai mici să facă asta? Să plece din rulotă în văzul lunetistului? Era nebunie curată!

— Nu ești obligată s-o faci, Maddy! a strigat Red, uitându-se însă la Oliver. Nu ești obligată să faci ce zice el!

Dar nu era oare ipocrită, pentru că uită-te la ea cum stă aici, cu

mâinile sus, fiindcă-i poruncise el? Cântecul s-a schimbat cu unul pe care nu-l recunoştea, alte chitare care îi ţipau în urechi, alte tobe care-i băteau în coaste.

Maddy a ridicat privirea agitată spre fratele său.

— Nu ştiu ce să zic, a rostit peste muzică.

El a păşit în faţă.

— Trebuie s-o faci, Maddy. Eşti singura care poate. Singura care poate să aducă ajutor pentru noi, ceilalţi. Nu crezi că m-aş duce eu dacă împrejurările ar fi diferite?

S-a împuns cu degetul în piept.

— Dacă aş putea fi eu cel care ne salvează pe toţi, aş face-o. Însă nu aşa merge. Tu eşti singura care poate s-o facă. Singura care poate să se asigure că-i supravieţuim acestei nopţi.

— E o idee groaznică! a zis Arthur tare. Maddy, n-ar trebui...

— Ţine-ţi gura, Arthur! a mârâit la el Oliver, iar faţa i s-a îmblânzit când s-a răsucit spre Maddy.

— O să meargă, Maddy. Crezi că te-aş trimite acolo pe tine, surioara mea, dacă aş crede că e vreo şansă să fii rănită? Sigur că n-aş face-o. El o să creadă că eşti Red, iar ea, cine ştie de ce, e imună. O să te lase să pleci.

Oliver dădea din cap şi la fel făcea şi Maddy, nu chiar sincronizată cu el.

— Bine! a zis ea, cu vocea tremurătoare, punctată de chitarele care urlau. Cred că pot s-o fac.

— Bravo!

Oliver a înaintat şi a sărutat-o pe creştet, prinzându-i umărul cu toată mâna.

— Simon! a zis apoi şi s-a răsucit fulgerător. Unde spuneai că sunt cheile? Ale camionetei?

— Sunt încă în mâna lui Don, a răspuns Simon, cu privirea fulgerând spre Maddy.

— Bun, te duci spre Don liniştită, încet, ca şi cum ai şti că lunetistul n-o să tragă în tine pentru că eşti Red.

Oliver avea acum amândouă mâinile pe umerii lui Maddy, vorbind direct în faţa ei.

— Iei cheile, poţi s-o faci, doar să nu te uiţi la capul lui Don! Apoi te duci la camionetă şi urci în ea! Porneşti motorul, întorci şi pleci de aici! Ai priceput? E simplu!

Maddy încă dădea din cap fără să se mai oprească, însă Red pricepuse că fata nu vrea să facă asta. Era îngrozită, aproape vibrând de groază, însă Red nu ştia dacă e mai speriată de bărbatul cu puşca de afară sau de privirea fratelui ei.

— Pot s-o fac, a repetat Maddy, cu ochii înlăcrimaţi în timp ce se uita în jur la ei toţi. Pot s-o fac, a zis. O să aduc ajutor, promit!

Ochii i s-au agăţat de ai lui Red. Apoi s-au ferit. Ce însemna asta? Altă privire pe care Red n-o înţelegea. Oare voia ca Red să intervină, să pună capăt acestui lucru?

— Maddy, nu trebuie să...

— Red!

Oliver s-a răsucit spre ea.

— Dezbracă-te!

— Maddy e speriată, nu vrea să facă asta! i-a strigat ea.

Oliver a făcut un pas în faţă, dar la fel a făcut şi Red. La dracu', îşi pierduseră amândoi minţile, puteau juca jocul ăsta împreună. Oliver n-o ascultase data trecută, în privinţa biletului, şi muriseră doi oameni. De data asta avea s-o asculte. Era vorba despre Maddy, şi ea era mult prea importantă, fir-ar să fie!

— De ce o sileşti să facă asta, Oliver? Nu ştii dacă va funcţiona. Nu ştim de ce m-a lăsat în viaţă, dar nu-i pentru că aş fi complicea lui, nu-i adevărat! Mă doare-n cot dacă mă crezi sau nu, dar amândoi ţinem la Maddy! Nu-i un obiect de care te poţi lipsi, un simplu pion pe care să-l foloseşti într-unul dintre planurile tale. Câte dintre ele au funcţionat în noaptea asta? A, aşa-i, niciunul! N-o poţi trimite acolo, în faţa unei puşti. Dacă Maddy nu vrea, atunci nu trebuie s-o facă, şi nu poţi s-o manipulezi ori s-o sileşti. Ori s-o arunci afară, cum ai făcut cu mine!

Şi cuvintele lui Red se ascuţiseră, lame de ras care i se târau în sus, pe gât, când le azvârlea spre Oliver. O făcuse să-şi analizeze ultimele gânduri acolo, afară, în genunchi, şi n-avea să-i facă asta şi lui Maddy. Nu. Destul! Ochii lui Oliver fulgerau, dar la fel făceau şi ai ei; avea maxilarele încleştate şi mâinile încă ridicate, dar acum încleştate în pumni.

— Red, dezbracă-te! a lătrat Oliver.

— Oliver, termină! a strigat Reyna.

— RED?

— Nu! a zis Red. N-o s-o fac! Nu mai ascult de tine!

Dacă Maddy nu era în stare să-şi refuze fratele, atunci putea s-o facă

Red pentru amândouă. Putea să facă asta. Maddy avusese grijă de ea, iar acum era rândul lui Red.

Nările lui Oliver s-au umflat, în vreme ce ochii îi fulgerau între Red şi Maddy, cu capul pivotând pe gât. Avea în ochi cercuri negre, ca nişte gândaci graşi cu piciorușele luând-o la goană în sus, pe gene. Red a mai făcut un pas în faţă, iar Oliver s-a dat înapoi, lovindu-se cu picioarele de masă. De data asta el avea să asculte, avea să...

Oliver a pipăit în spate, pe masă. În următoarea clipă s-a repezit la un obiect şi şi-a încleștat degetele în jurul ei.

Red nu a văzut despre ce e vorba până ce el nu s-a răsucit înapoi având în mână cuţitul de bucătărie zimţat. Ascuţit. Cu faţa distorsionată a lui Oliver reflectată în el. Pârâiaşe de sudoare îi curgeau pe piele.

Maddy a icnit. Simon s-a tras înapoi.

Oliver a ridicat cuţitul şi l-a îndreptat spre beregata lui Red.

— N-o să ţi-o mai cer decât o dată! a zbierat, iar cuţitul a scânteiat spre ea. Dezbracă-te!

TREIZECI ŞI CINCI

— Lasă cuţitul, Oliver! s-a auzit vocea Reynei mai tare decât chitarele urlătoare, tunetul tobelor şi împuşcăturile.

Red a ridicat bărbia, cu vârful cuţitului care tremura în încleştarea lui Oliver la doar câţiva centimetri de gât. Tânărul avea nişte ochi sălbatici, cu prea mult negru şi prea mult roşu unde ar fi trebuit să fie alb şi injectaţi acolo unde se prelingea în ei transpiraţia.

Red nu s-a mişcat, rămânând cu mâinile ridicate. Îl cunoştea pe Oliver de-o viaţă, dar nu avea habar de această versiune a lui, persoana în care îl schimbase punctul roşu, împingându-l la limită. Însă acest Oliver trebuie să fi fost întotdeauna acolo, undeva, înăuntru. Adormit, aşteptând să fie nevoie de el. Nici măcar nu mai arăta aşa cum îl ştia, cu părul năclăit de transpiraţie dat pe spate în smocuri dezordonate, cu pielea roşie şi pătată şi cu acele sfori de marionetă făcându-i iar capul să atârne strâmb pe gât în vreme ce o măsura cu privirea pe Red.

Ochii fetei s-au mutat la cuţitul din mâna lui. Şi chestia era că Red nu avea nicio certitudine. Nu era sigură că ăsta e doar un spectacol ca s-o silească să facă ce vrea el. Avea în mâini un cuţit, şi o parte din Red credea că băiatul urma totuşi să-l folosească. O aruncase deja afară din rulotă ca să se salveze pe el. Pentru Oliver, Red era un obiect care poate fi aruncat, de care te poţi lipsi. Cineva care stătea între el şi supravieţuirea lui. Nu încăpea vorbă de alegere.

— Bine! a zis Red mohorât şi nu destul de tare ca să se audă peste muzică, însă Oliver i-a citit cuvântul pe buze.

El şi-a dezgolit dinţii într-un zâmbet şovăielnic, care nu i se potrivea pe faţă. Învinsese. Din nou.

— Acum! a lătrat, iar cuţitul se mişca în sus şi-n jos, odată cu vocea lui.

Red a tras aer în piept.

— Pot cel puţin să-mi iau mai întâi haine de schimb?

A arătat cu capul spre compartimentele de deasupra canapelei, unde se afla valiza lui Maddy cu lucrurile amândurora.

— Nu, nu tu! a zis Oliver. Ai putea folosi asta ca să ne abaţi atenţia şi să comunici cumva cu lunetistul. Ţine-ţi mâinile unde le pot vedea!

— Nu sunt complicea lunetistului, Oliver! s-a răţoit Red. Sunt martora, iar el e aici ca să mă omoare.

— Numai că n-a făcut-o, nu-i aşa? Când a avut ocazia.

Ochii lui Oliver s-au dezlipit de ea o clipă.

— Simon, du-te tu! Ia nişte haine de-ale lui Red din valiza lui Maddy!

Simon s-a crispat şi s-a uitat la Red.

— E în ordine! a încuviinţat Red.

Braţele îi erau încă ridicate, dar nu şi le mai simţea. Sfârâiau, ca şi cum ar fi fost făcute din paraziţi, şi Red ducea dorul pârâitului slab al staţiei.

Simon a făcut cei trei paşi până la canapea şi s-a urcat pe ea, cu plasticul scârţâind sub greutatea corpului său atunci când a deschis, legănându-se, compartimentul, şi şi-a ferit capul ca să deschidă complet uşa. A întins mâna, iar în scurt timp s-a auzit zumzetul furios, ca de viespe, al fermoarului valizei lui Maddy.

— Lucrurile lui Red ar trebui să fie deasupra! a strigat Maddy.

Simon i-a făcut semn cu un deget că auzise. A vârât mâinile şi a scos nişte pantaloni al căror crac i se înfăşurase pe braţ.

— Jeanşi negri, a rostit Simon abia auzit, cu capul în compartiment.

Ei bine, Red n-avea la ea decât două perechi de pantaloni lungi şi un şort, iar o pereche era pe ea. S-a bucurat că Simon n-a scos şortul; oricât de cald ar fi fost în rulotă, pielea dezgolită ar fi părut o ţintă, lucind în noapte.

Simon a întins celălalt braţ, cu umărul răsucindu-se pe când căuta prin valiză, şi a luat un obiect pe care Red nu-l vedea, apoi a clătinat din cap şi l-a pus la loc ca să aleagă altul. S-a tras înapoi, a închis uşa compartimentului cu cotul şi a sărit jos.

— Poftim! i-a spus lui Red şi a venit la ea, înmânându-i hainele.

— Nu! a intervenit Oliver, blocându-i calea cu un braţ. Pe podea.

Simon s-a uitat la Red. Aceasta a încuviinţat cu o mişcare din cap, întrucât ce avea de ales cu un cuţit la gât?

Simon a lăsat să cadă jeanşii negri cu tăieturi într-un morman la picioarele ei şi apoi bluza pe care o alesese. Un tricou vechi, cu mâneci lungi, de un roşu-vineţiu. Fusese al mamei ei.

— Îţi stă bine cu roşu, i-a spus Simon pe deasupra muzicii, cu un zâmbet stingherit şi cu buzele strânse.

Încerca acel zâmbet s-o facă să se simtă mai bine? Sau masca altceva, pentru că şi el credea că e informatoarea? Nu, Simon n-ar fi putut să creadă una ca asta. O cunoştea. Totuşi, era posibil ca el să fi fost cel care votase ca ea să moară. Însă Red nu era moartă, şi asta era

noua problemă.

— Haide, Red! a strigat Oliver, arătând cu capul spre hainele de pe podea.

— Cel puţin las-o să meargă în baie ca să se schimbe!

Arthur a înaintat, cu tendoanele reliefate sub pielea bronzată a gâtului. Nu chiar ca sforile de marionetă, dar pe aproape. Era furios, Red îşi dădea seama. Sau speriat. Sau amândouă. Arthur nu putea să creadă că ea are ceva de-a face cu toate astea, nu-i aşa? Nu, o sprijinise toată noaptea. O trăsese departe de punctul roşu şi o ţinuse în braţe când intrase în stare de şoc.

Oliver a fluturat cuţitul şi l-a îndreptat spre el până ce Arthur s-a dat înapoi un pas.

— Nu! a zis Oliver. Dacă o lăsăm singură, ar putea să-i trimită cumva un mesaj lunetistului. Trebuie să stea sub ochii mei.

— E în ordine, Arthur! a strigat Red, cu degetele prea transpirate şi umflate pe când descheiau nasturii cămăşii. E în ordine, a zis, pe când cuţitul revenea la ea, urmat de ochii lui Oliver.

Ce expresie ridicolă! „În ordine!” Se dezbrăca sub ameninţarea unui cuţit, iar afară era un lunetist, şi ea ar fi trebuit să fie moartă. Dar era în ordine, ştii?

Arthur a clătinat din cap. Ştia că nu-i în ordine, dar tot s-a tras înapoi. Reducând astfel tensiunea, încordarea a slăbit un pic în umerii lui Oliver pe când se uita cum Red descheie restul nasturilor.

— Poftim, Maddy! a zis Red, apoi şi-a tras de pe mâneci cămaşa de flanelă albastru cu galben şi a rămas acolo în sutien şi blugi.

A aruncat cămaşa peste capul lui Oliver, iar Maddy a prins-o şi a strâns-o la piept.

Red a luat de pe podea tricoul şi l-a tras peste cap. Şi-a vârât braţele prin mâneci şi a întins materialul subţire în jos, peste abdomen.

— Blugii! a lătrat Oliver. Haide, repede! Înainte ca tipul să se întrebe ce facem aici.

Red şi-a azvârlit din picioare tenişii, folosind câte un picior ca să-l descalţe pe celălalt. Oliver s-a aplecat, ţinând în continuare cuţitul ridicat, apoi i-a cules cu o mână şi i-a dat lui Maddy, care a început să se descalţe şi ea.

Red a lăsat ochii în jos şi şi-a descheiat blugii.

I-a tras în jos, petele întunecate de benzină ieşindu-i în evidenţă pe genunchi şi agăţându-se de pielea ei albă. Dar ea i-a împins şi au cedat,

căzându-i în jurul gleznelor. A păşit afară din ei.

Red a rămas în picioare în rulotă, în chiloţi şi şosete, şi a ridicat privirea spre ceilalţi. Nu se ruşina să stea aici în chiloţi. Red cunoştea adevărata ruşine, şi nu era asta. Adevărata ruşine era să-ţi omori mama şi să trebuiască să trăieşti cu asta, ştiind că ea a murit şi ultimul lucru pe care i l-ai spus a fost că o urăşti. Dacă Red îi supravieţuise acelui lucru, putea să-i supravieţuiască şi acestuia. S-a uitat în jur la ceilalţi, provocându-i s-o privească în ochi. Puteau ei să oprească toate astea? Dacă Arthur, Reyna şi Simon interveneau cu toţii, îl puteau împiedica pe Oliver s-o silească pe Maddy să meargă până la capăt? Ei erau trei, dar Oliver era cel cu arma. Şi probabil era singurul care era în stare să o folosească. Sau poate că nu era deloc acesta motivul. Poate că nici ei n-aveau încredere în ea şi credeau că e complicea lunetistului. La ce se aştepta Red, care *chiar* îi minţea în continuare.

Oliver a ridicat blugii ei bleu şi i i-a dat lui Maddy.

— Du-te să te schimbi în baie! şi-a îmboldit sora în vreme ce începea un nou cântec.

Note care urcau constant câte trei, intrând în urechile lui Red, ciupindu-i nervii şi picioarele dezgolite.

Maddy a intrat în baie şi a închis uşa. Ultimul lucru pe care l-a văzut Red a fost o expresie de şoc amorţit în ochii ei. Chiar făceau asta?

Red şi-a luat jeanşii negri de pe podea şi i-a tras pe ea. Aveau tăieturi pe un genunchi şi în sus pe coapsa celuilalt picior; nu-i cumpărase aşa, erau doar vechi. Mama lui Oliver şi a lui Maddy i-i cumpărase pe aceştia.

— Pantofii lui Maddy! a strigat Red la Oliver.

Nu-şi luase cu ea altă încălţăminte.

Oliver a trimis spre ea cu un şut tenişii albi ai lui Maddy, iar Red şi-a strecurat picioarele în ei, căci nu era nevoie să desfacă şireturile. Maddy nu putea suferi ca ea să se încalţe aşa. „O să se rupă la spate", zicea întotdeauna, însă Red nu credea că de data asta avea să o deranjeze.

Melodia devenea tot mai puternică, o cascadă de note înalte cântate la chitară revărsându-se în jurul ei.

— Te simţi bine? a întrebat-o Reyna din buze din cealaltă parte a rulotei.

Red a înclinat capul un pic, ca să nu vadă Oliver. Cuţitul nu mai era aşa de aproape, dar era încă acolo, în încleştarea lui, aţintit spre

beregata ei. Oamenii sunt pierduţi când le înfigi un cuţit în locul acela, nu-i aşa? Însă nu contează cu adevărat unde te nimereşte o puşcă, nu? Oriunde, şi eşti pierdut, dezintegrându-te în jurul acelui loc, ca puzzle-ul împrăştiat al capului lui Don.

Uşa băii s-a deschis neauzită, cu zgomotul acoperit de cântec, şi Maddy a ieşit în cămaşa de flanelă a lui Red şi blugii ei cu pete negre pe genunchi. Purta şi tenişii jerpeliţi ai lui Red, cu şireturile încheiate frumos, cu nod dublu.

— Bine!

Oliver i-a făcut semn să se apropie.

— Ai un elastic de păr? i-a strigat la ureche. Trebuie să-ţi faci coadă de cal la aceeaşi înălţime ca a lui Red.

Maddy avea întotdeauna pe încheietura mâinii un elastic de rezervă, uneori chiar mai multe. Red le împrumuta adesea şi nu le mai înapoia, pentru că, nu se ştie cum, se rătăceau.

Maddy şi-a tras în sus mâneca, lăsând la vedere un elastic de păr negru adâncit în carnea încheieturii. A pregătit banda, rulând-o peste baza degetului mare şi a celorlalte degete şi, răsucindu-se să se uite la părul lui Red, l-a prins pe al său sus şi şi-a trecut degetele prin el, trăgând şuviţele spre creştet. A răsucit banda elastică în jurul părului, o dată, de două ori, de trei ori, apoi a strâns-o bine.

Oliver se uita de la una la alta, Red şi Maddy, apoi iar, înnebunit, cu ochii mijiţi.

— Nu-i chiar bine! a strigat. Al tău e prea lung.

Ţinând în continuare cuţitul, Oliver s-a întors la masă şi a luat cu mâna cealaltă foarfeca pentru păr. N-a întrebat-o mai întâi pe Maddy. A răsucit-o cu podurile palmelor proptite în umerii ei şi a prins coada de cal cu mâna în care ţinea cuţitul. A desfăcut foarfeca, a aşezat-o la vreo zece centimetri deasupra vârfurilor părului şi a tăiat. Nu era o singură tăietură, aşa că a trebuit să deschidă şi să închidă foarfecă de mai multe ori până să taie capătul. Inegal, însă Oliver părea mulţumit.

Şuviţe din părul şaten-deschis al lui Maddy erau împrăştiate pe podea. Sclipeau, nu la fel de tare ca sticla, dar tot prindeau lumina.

Oliver a lăsat foarfeca din mână şi a răsucit-o ca să o cerceteze iar.

Foarfeca! Era şi ea o armă, nu? Putea Red să ajungă la ea? Şi după aceea? Nu-l putea înjunghia pe Oliver Lavoy cu foarfeca. Putea să-l ameninţe, dar el ar fi ştiut că sunt vorbe goale. Ale lui însă era posibil să nu fie. Nu „piatră, *hârtie,* foarfecă", ci „foarfecă, cuţit, puşcă".

Foarfecă pierdea de fiecare dată la acel joc.

— Al tău e prea ordonat! a strigat Oliver. Părul lui Red e răvăşit. Poţi să tragi afară câteva şuviţe pe frunte şi să faci câteva umflături în creştet?

Maddy a încuviinţat cu o mişcare din cap şi a scos şuviţe subţiri de păr în jurul feţei, ca bretonul lui Red. A tras de porţiuni din coada de cal ca să stea ridicate pe cap.

— E mai bine! a strigat Oliver şi i-a revenit zâmbetul, cel care n-avea ce căuta acolo. Perfect!

A scuturat umerii lui Maddy.

— Poţi s-o faci, ştiu!

N-a aşteptat ca ea să-l contrazică. A trecut pe lângă Red, cu cuţitul încleştat în mână, dând ocol blatului din chicinetă, unde muzica se auzea cel mai tare. A ridicat capacul cratiţei şi a scos din ea două telefoane, dintre care unul cu o carcasă portocalie marmorată. A atins ecranele, verificând, probabil, nivelul bateriilor.

— Bine! a strigat peste zgomot. Ia cu tine telefonul tău şi pe al Reynei! De fapt, ia-l şi pe al lui Simon, e în altă reţea!

A scos al treilea telefon.

— Conduci până găseşti o casă şi ajutor sau până ce apare prima linie a semnalului pe unul dintre aceste telefoane!

A luat telefoanele cu o mână şi i le-a înmânat lui Maddy. Ea a dat din cap, după care a vârât două în buzunarele de la spate şi unul în buzunarul din faţă. Oliver îi bloca vederea, Red nu putea să vadă faţa lui Maddy şi nici ochii ei, dar îşi imagina spaima din ei. Chiar avea să se întâmple asta?

— Uită-te la mine, Maddy! a lătrat Oliver şi a întins mâna liberă, vârându-i un deget sub bărbie. Poţi s-o faci! Ieşi calmă pe uşă şi te întorci într-o parte cât de repede poţi, căci la asta semănaţi cel mai mult tu şi Red, la profil. Te duci la Don, iei cheile din mâna lui, apoi mergi direct la camionetă! Închizi portiera şi porneşti motorul! Dai înapoi, întorci şi pleci dracului de aici! Nu repede cât eşti încă la vedere. Însă după ce ai trecut de copacii ăia apeşi pedala până la podea, înţelegi? Mergi cât de repede poţi ca să găseşti un semnal sau o casă cu telefon fix! Iar când suni la poliţie, nu uita să spui că există un lunetist care trage şi trebuie să trimită imediat oameni. Ştii unde să-i trimită?

Oliver şi-a schimbat poziţia, iar Red a putut, în sfârşit, s-o vadă pe

Maddy. Părea îngheţată, sudată de podeaua rulotei. Buza de jos îi zvâcnea în vreme ce se uita la faţa lui Oliver, în căutarea răspunsului corect.

— McNair Cemetery Road, a venit răspunsul de la Simon. Ăsta-i drumul de pe care am virat aici. Îmi amintesc. Ne vor găsi dacă le spui asta. Spune-le să se uite după faruri!

Maddy a dat din cap, muşcându-şi buza de jos, cu ochii înceţoşaţi de groază, ca şi cum nu putea nici măcar să asculte, ca şi cum cuvintele nu erau decât zgomot care i se izbea de urechi.

— Maddy!

Acum era Arthur, păşind în jurul învolburării muzicii.

— Chiar nu cred că ar trebui s-o faci! N-ar trebui! E prea riscant. Trebuie să existe altă cale. Red?

Arthur a întors capul spre ea, cu disperare în crisparea gurii.

Red a clătinat din cap, cu lacrimile înţepându-i coada ochilor când a văzut-o pe Maddy aşa de speriată. Maddy a sa.

— Nu te duce! a îndemnat-o. N-o face, nu eşti obligată!

— Ţineţi-vă gura, voi doi! a răcnit Oliver, cu capul de marionetă răsucindu-se pe gât pe când se întorcea fulgerător spre Maddy. Nu-i asculta, ei nu înţeleg! Planul o să reuşească, bine? Maddy, Madeline, uită-te la mine! O să reuşească, iar tu o să fii bine. O să ne salvezi pe toţi. Tu! Tu o să ne salvezi! E un plan ca ale mamei, câştigă toată lumea!

Vocea lui Oliver era răguşită de la atâta strigat; se frângea, şi la fel se întâmpla şi cu zâmbetul.

— Pleacă de aici şi cheamă ajutoare! Şi, după ce eşti în siguranţă, îi dăm de ştire lunetistului că Red e încă aici. Asta o să ne protejeze până atunci. E evident că e valoroasă pentru el.

Dar nu pentru oricine altcineva, asta era clar. Red crezuse cândva că Oliver o consideră o a doua soră. Dar se înşelase în privinţa cuvântului „soră”, cel care contează.

— Nu te duce, Maddy! a zis Arthur, şi avea şi el lacrimi în ochi. Nu te duce! Red?

Ea se străduia. Însă Maddy îl asculta pe Oliver, şi el avea cuţitul.

— Maddy! a strigat Red.

— Oliver, ne putem gândi la... a început Reyna.

— E în ordine! a strigat Maddy peste vocile lor şi peste muzică, dând din cap aşa de repede, încât ochii păreau că-i salte în sus şi-n jos. E în ordine, gaşcă! Pot s-o fac. O să aduc ajutor pentru voi, promit! Pot s-o

fac! Vă pot salva pe toţi!

— Nu eşti obligată s-o faci! i-a strigat Red. Doar pentru că Oliv...

Oliver s-a răsucit spre ea, ridicând cuţitul.

— Ea s-a hotărât, Red, nu mai încerca s-o manipulezi!

— E în ordine, Red! a zis Maddy, privind-o fix, aşa încât ochii lor s-au întâlnit. Pot s-o fac! Vreau s-o fac! Am încredere în Oliver. O să ne salvez pe toţi! Pot! Nu mi-e frică!

Însă îi era. Îi era aşa de frică! Red nu-şi dorise niciodată să vadă acea expresie pe faţa celei mai bune prietene ale sale, şi acum probabil nu avea să o mai uite vreodată.

— Bine! a răcnit Oliver peste cântec. O să opresc muzica şi vreau să nu scoateţi absolut niciun sunet. Să nu spuneţi nimic! Red, îţi ţii gura închisă şi mâinile la vedere! Maddy, ai luat telefoanele? Eşti gata?

Fata a încuviinţat.

Arthur clătina din cap.

— Bine! a strigat Oliver. Du-te lângă uşă!

Maddy s-a dus, târşâindu-şi picioarele, ca şi cum ar fi sperat că rulota o să crească peste ele şi o s-o prindă în capcană înăuntru, ca să nu trebuiască să plece. Însă alesese, şi îl alesese pe Oliver, întocmai ca Red de nenumărate ori în noaptea aceea. El era conducătorul firesc, fratele ei mai mare, şi Red nu putea să se ia la întrecere cu asta.

Maddy a aşteptat lângă uşă, cu degetele ridicate deasupra clanţei, tremurând, şi arăta întocmai ca Red, când te uiţi într-una dintre oglinzile din cabinele de probă şi vezi cum arăţi din spate. Părul lui Maddy era doar cu o nuanţă sau două mai întunecat, însă noaptea avea să ascundă asta. Trebuia! Pentru că, dacă Maddy chiar avea să o facă, trebuia să reuşească, Oliver trebuia să aibă dreptate, iar Red să se înşele. Trebuia!

Trebuia ca Red să-şi ia rămas-bun? Să-i spună lui Maddy că o iubeşte, pentru orice eventualitate? Mai rostise cândva nişte ultime cuvinte, iar de atunci încoace le regreta în fiecare zi. De data asta putea să facă ce trebuie. Nu! Nu, pentru că nu erau ultimele cuvinte, şi nici Maddy nu putea să creadă asta. Trebuia să reuşească. Maddy avea să plece cu maşina de aici şi să fie bine. Avea să-i salveze pe toţi.

Maddy a privit peste umăr, iar Red i-a transmis din priviri cât de mult a putut.

Oliver şi-a scos telefonul din cratiţă şi a atins ecranul.

Muzica s-a oprit, aerul începând să şuiere în lipsa ei.

Nu, erau paraziţii, reveniseră, în sfârşit, şi-i umpleau urechile lui Red. A tras aer adânc în piept.

Oliver a dat ocol blatului şi s-a oprit între Maddy şi Red, cu cuţitul încă încleştat în mână.

S-a uitat la sora sa şi a făcut un semn din cap. Doar o dată.

— Red? Red? a rostit Oliver tare, fără să se uite la ea. Unde te duci? a întrebat, apoi a dat iar din cap spre Maddy.

Buzele ei dispăruseră, topite parcă în piele când a apăsat pe clanţă, iar portiera s-a deschis, invitând înăuntru noaptea neagră.

— Nu! a şoptit Red, şi Oliver i-a aruncat o privire, cu cuţitul ridicat.

Maddy s-a răsucit, după care a plecat capul şi a coborât treptele, fiind înghiţită de noapte. A păşit pe drum, cu tălpile scrâşnind, şi apoi a închis portiera rulotei.

— Vino! a şoptit Oliver; a înşfăcat-o pe Red de cot şi a tras-o după el în partea din faţă a rulotei. Unde dracu' s-a dus Red? a strigat el, cu vocea zgâriindu-i gâtlejul şi urechile lui Red.

Ceilalţi s-au adunat în spatele lor. Acum erau doar cinci. Simon a sărit peste scaunul şoferului ca să vadă. Arthur s-a înghesuit de cealaltă parte a lui Red. Muşchii feţei îi zvâcneau şi simţea că îl dor ochii, cum stătea aşa şi privea prin parbriz. S-a aplecat în faţă, cu mâinile mişcându-se fără astâmpăr pe picioare, înfigându-şi unghiile în carne. „O să reuşească", ar fi vrut Red să-i spună. Trebuia, pentru că alternativa era de neconceput. Ei greşeau, iar Oliver avea dreptate.

Trebuia să aibă dreptate, cum stătea cu o mână încleştată pe cotul ei, cu cuţitul în cealaltă şi cu ochii aţintiţi în faţă.

Red a surprins o mişcare la marginea câmpului vizual şi s-a răsucit rapid, privind ţintă prin parbriz în noapte.

Iat-o pe Maddy!

Cămaşa albastru cu galben a lui Red lucind în lumina farurilor.

Mergea spre camionetă, spre portiera şoferului. Încet, fiecare pas măsurat şi calm, apăsând drumul şi apoi dezlipindu-se parcă de pe el.

Ceva atârna din mâna stângă a lui Maddy. Cheile. Avea cheile. Urma să reuşească. Red se înşela, se înşela şi nu era nevoie să îşi fi luat rămas-bun, pentru că planul avea să funcţioneze.

Inima îi sărise în gât, bătând aşa de tare, că nu mai auzea paraziţii.

Se înşela, avea să funcţioneze.

Maddy era acum la vreun metru de camionetă, cu coada de cal legănându-se în vânt când a ridicat privirea.

— Mergi mai departe! i-a şoptit Oliver, dirijând-o să înainteze.
Maddy s-a oprit.
A întins mâna spre clanţa portierei.
Trosc.

05:00

TREIZECI ŞI ŞASE

Maddy s-a aplecat în faţă.

Apoi a căzut pe drum, ca şi cum toate sforile de marionetă îi fuseseră tăiate deodată.

— NU! a ţipat Red, repezindu-şi cotul în jos ca să-l împingă pe Oliver. Nu, Maddy!

A izbit cu degetele şi fruntea sticla rece al parbrizului, cercetând atent mormanul de haine de acolo care îi aparţineau, precum şi coada de cal mai închisă la culoare a lui Maddy.

Reyna plângea. Şi Arthur, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

Oliver nu scotea o vorbă. O blestemată de vorbă!

Red a ţipat din nou, iar răsuflarea îi aburea parbrizul, un nor care s-o poarte pe Maddy cu el. A ţipat, şi sticla i-a aruncat înapoi ţipătul, stârnind ecou în rulotă.

Nu, stai aşa! Red şi-a înghiţit ţipătul, silindu-se să închidă gura. Ceaţa s-a retras, însă ecoul n-a dispărut, înăbuşit, amortizat, din altă lume. Altcineva ţipa. Afară.

Era Maddy!

— Trăieşte! a strigat Red, privind cum grămada de afară îşi schimbă poziţia, iar coada de cal cade pe celălalt umăr. Trăieşte! a ţipat, răsucindu-se spre ceilalţi, spre Oliver şi faţa lui palidă, care nu mai era aurie.

Toţi cinci s-au uitat unii la alţii, cu ochii mari, preţ de o jumătate de secundă, cu ţipătul lui Maddy bubuind în ferestre. Era rănită. Era împuşcată. Trebuia să meargă cineva s-o aducă. Ochii lui Red i-au prins pe ai lui Oliver, însă el s-a uitat în altă parte.

— Mă duc eu! a zis Red, îmbrâncindu-i din cale pe Oliver şi Simon.

Mişcaţi-vă dracului! Ea fusese afară timp de trei minute şi lunetistul nu trăsese. Aşa cum spusese Oliver, era imună, cine ştie de ce. Ea era cea care trebuia să se ducă s-o aducă pe Maddy. Maddy a sa.

Red s-a năpustit spre portiera rulotei. Când a întins mâna spre clanţă, vocea mică a glăsuit, şoptindu-i la ureche. Dar Maddy era îmbrăcată ca Red, iar el a tras. Poate că nu era imună, la urma urmei, sau poate că lunetistul ştiuse cumva că nu e ea. Dar oricum ar fi fost, n-avea importanţă, pentru că Maddy era acolo, afară, ţipând. Avea nevoie de Red, iar Red avea să meargă. Nu era vreme de îndoieli.

A trântit mâna pe clanţă şi a deschis portiera. Care s-a izbit de peretele metalic al rulotei, în vreme ce Red dădea năvală pe trepte.

— AJUTOR!

Ţipătul lui Maddy îşi găsise forma, zăbovind dincolo de marginile lumii.

— AJUTAŢI-MĂ!

— Vin, Maddy! a strigat şi Red, iar tălpile tenişilor lui Maddy izbeau pământul de pe drum pe când alerga spre ea şi spre faruri.

A sărit peste trupul prăvălit al lui Don.

Era o întrecere. Ea împotriva punctului roşu. Nu te gândi la el, nu te gândi la el acum!

— Sunt aici! a strigat Red şi s-a aruncat în genunchi lângă Maddy, iar praful a plutit în jurul amândurora, ţinut acolo de lumina farurilor.

Maddy zăcea proptită într-un cot, cu faţa schimonosită de durere. Red s-a uitat la ea şi a văzut. Noua pată de pe blugii săi. Lăţindu-se şi tot lăţindu-se. În jurul unei găuri uriaşe în coapsa lui Maddy. Sângele curgea din ea gâlgâind, îmbibându-se în ţesătura din jur. Atâta sânge deja, picurând pe drum, curgând în ritmul inimii lui Red, care îi bubuia în urechi.

— La dracu'! a şuierat Red, cu mâna plutind deasupra rănii.

Sângele de un roşu-aprins dădea pe dinafară, întunecându-se când se răspândea prin blugi.

— La dracu'!

— Nu mă părăsi, Red! a strigat Maddy, uitându-se în sus la ea.

— Nu te părăsesc!

Red şi-a coborât capul, aşa că acum erau ochi în ochi.

— Nu te părăsesc, bine, Maddy? Jur! Niciodată!

— Bine! a zis Maddy plângând, iar lacrimile îi curgeau în gura deschisă. M-a împuşcat. E rău, da?

Capul lui Red a şovăit între un semn de da şi unul de nu.

— E rău, a răspuns, însă Reyna te poate ajuta. Trebuie să te târăsc în rulotă, bine? Nu pot face nimic pentru tine aici, afară.

— Bine! a încuviinţat Maddy, iar cuvântul a fost înghiţit de un ţipăt groaznic când a încercat să se ridice în capul oaselor.

— O să doară ca dracu', dar trebuie să te mişc repede, bine?

Red s-a ridicat în picioare.

— Nu mă părăsi! a strigat Maddy, uitându-se la ea.

— Nu te părăsesc, Maddy!

Red s-a lăsat repede pe vine în spatele ei, unde Maddy nu putea s-o vadă.

— Sunt aici, iar tu vii cu mine!

Red şi-a vârât braţele la subsuorile lui Maddy, împingându-le în faţă până ce coatele şi-au găsit poziţia.

— Nu vreau să mor, a zis Maddy plângând, cu respiraţia hârâind în gât.

— N-o să mori! i-a promis Red.

Dar nu putea promite asta, pentru că nu avea de unde să ştie. Era deja aşa mult sânge!

— Bine, trei, doi, unu, pornim!

Red a ridicat-o de pe drum, cu picioarele îndoite în vreme ce le făcea să alunece înapoi. Maddy ţipa fără încetare, iar picioarele i se târâiau prin praf.

— Opreşte-te! a urlat, şi a fost cel mai neplăcut sunet pe care îl auzise vreodată Red. Opreşte-te, Red, doare prea tare!

— Îmi pare rău, nu pot! i-a spus Red la ureche, verificând drumul în spate, peste umăr.

Nu era liber; Don era chiar acolo, însă Red trebuia să meargă mai departe.

A păşit peste Don, cu tenisul apăsat pe mâna lui goală, mai dură decât ar trebui să fie vreodată carnea. Picioarele lui Maddy s-au încurcat printre ale lui când Red a târât-o peste cadavru.

— Red, opreşte-te! a ţipat Maddy. Doar un minut!

— Nu pot! a ţipat şi Red, strângând-o şi mai tare.

Nu ştia dacă lui Maddy îi mai rămăsese un minut.

— Trebuie să te duc înăuntru!

Căldura umplea de furnicături obrajii lui Red. Să fi fost de la efortul de a o târî pe cea mai bună prietenă a sa ori punctul roşu era pregătit acolo, aşteptând, şi ea putea, cumva, să-l simtă pe piele?

Red s-a uitat în spate. Treptele erau chiar acolo, la un metru. S-a uitat înapoi la Maddy, care acum ţipa fără cuvinte, şi o dâră roşie şi lungă păta drumul, urmându-le oriunde se duceau. La dracu', era o grămadă de sânge!

— O iau eu, Red!

Vocea lui Arthur a apărut în spatele ei, repezindu-se pe trepte.

— Ţine-o de picioare!

Mâinile lui Arthur le-au înlocuit pe ale ei, alunecând sub braţele lui

Maddy, în vreme ce Red s-a dus repede s-o prindă de glezne. Sângele se îmbibase până aici, iar Red îi simţea umezeala sub degete. Curgea întruna. Cât de mult putea să piardă Maddy înainte să fie prea mult?

— Haide! a zis Arthur, a ridicat-o pe Maddy, urcând-o pe prima treaptă.

Capul lui Maddy s-a lăsat pe spate şi ea a ţipat.

Red împingea, susţinându-i picioarele lui Maddy în timp ce se înclina, jumătatea de sus purtată de Arthur, aflat acum pe treapta de sus a rulotei. Red i-a urmat, trăgându-i înăuntru picioarele.

— Aici! a strigat Reyna, arătând podeaua din faţa frigiderului.

Avea în mână un prosop de plajă.

— Puneţi-o aici!

Simon s-a repezit şi a trântit portiera rulotei după ce Red a trecut pragul.

— La dracu'! a zis el când a zărit piciorul lui Maddy, iar Red s-a uitat şi ea din nou.

Aşadar, asta le făcuse unul dintre acele gloanţe cărnii şi osului. O gaură.

Red a ocolit împreună cu Arthur şi au pus-o cu grijă pe Maddy pe podea, în capul oaselor, cu spatele rezemat de uşa frigiderului. Încă mai ţipa, cu capul într-un unghi nefiresc cu gâtul. Pentru că sforile fuseseră tăiate.

— Trebuie să apăs pe rană, Maddy, a anunţat-o Reyna cu vocea fermă, dar egală, apoi s-a lăsat în genunchi lângă ea şi a apăsat prosopul pe gaura de glonţ din care ţâşnea sângele.

Maddy a ţipat şi mai tare.

— Eşti bine, i-a spus Red, pentru că Maddy i-o spusese înainte, şi poate că era exact ceea ce le spui oamenilor care nu sunt bine.

S-a tras în spate ca să-i lase loc de mişcare Reynei, urmărind totul. Mâinile lui Red i-au plutit spre faţă ca s-o împiedice să se dezintegreze. O mână era udă. Sânge. O amprentă a mâinii cu sângele lui Maddy pe obrazul ei.

Cineva a înşfăcat-o şi a răsucit-o. Faţa palidă a lui Oliver prea aproape de a ei, cu ochii umflaţi şi roşii, intrând şi ieşind din câmpul ei vizual ca un coşmar.

— De unde a ştiut că nu eşti tu, Red? s-a stropşit Oliver, zguduindu-i tot trupul şi încercând să facă răspunsurile să iasă din ea.

— Nu ştiu!

Red s-a luptat cu el, lăsând altă amprentă a mâinii cu sângele lui Maddy pe cămaşa lui când l-a împins deoparte.

— Nu acum, Oliver! a zis Reyna.

N-a strigat, căci n-avea nevoie. Expresia ei era suficientă.

— Trebuie să opresc sângerarea. Are cineva o curea?

S-a uitat în jur, cu ochii înnebuniţi acum, că Maddy n-o vedea.

— Pentru garou? a întrebat Simon, ridicându-şi cămaşa.

— Da, s-a răsucit Reyna spre el. Ai...

— Am eu, a zis el, desfăcând catarama şi scoţând cureaua de piele neagră din găicile blugilor.

I-a dat-o.

— Bine, Maddy, asta o să doară. Trebuie s-o leg deasupra rănii cât de strâns se poate, bine? Ar trebui să încetinească sângerarea.

Reyna a prins cureaua cu amândouă mâinile, îndepărtând prosopul.

— Bine! a izbutit să zică Maddy printre dinţii încleştaţi.

Pielea începea să-i arate palidă, lividă, iar falca să-i tremure.

Reyna a împins un capăt al curelei pe sub genunchiul lui Maddy apoi a făcut să alunece totul în sus, dincolo de rană. A trecut capătul prin cataramă la câţiva centimetri deasupra găurii din care ţâşnea sânge, apoi a strâns-o.

Maddy a ţipat, mai slab de data asta, apoi a început să plângă în hohote.

— Te rog, încetează! a implorat-o.

Reyna a tras, cu muşchii braţului şi gâtului încordându-se. Mai strâns, săpând în blugi şi în carnea lui Maddy. Însă gâlgâitul acela roşu încetinea, mai degrabă bolborosind decât curgând, atunci când Reyna a fixat garoul.

— Simon, vino aici! i-a poruncit fata.

El s-a apropiat şi a căzut în genunchi.

— Apasă prosopul ăsta direct pe rană!

Reyna i-a arătat cum, iar mâna lui Simon a înlocuit-o pe a ei.

— Mai tare! I-a îndrumat. Apasă mai mult! Şi mai tare! Şi mai tare! Bine, rămâi aşa!

Reyna s-a ridicat şovăielnic în picioare şi şi-a şters de pe ochi transpiraţia şi firele de păr, iar pe frunte i-a apărut o pată rozalie de la sângele lui Maddy. S-a dus la Oliver şi Red, şi era scris pe toată faţa ei, în ochii plecaţi şi în încleştarea gurii.

— Sângerează mult, a zis încet, pe fundalul gemetelor lui Maddy. Se

poate să-i fi fost secţionată artera femurală. Nu sunt sigură.

— Ce înseamnă asta? a croncănit Oliver.

— Înseamnă că trebuie s-o ducem cât mai repede la un spital, altfel s-ar putea să piardă tot sângele.

Inima lui Red s-a prăbuşit în stomac şi s-a blocat acolo în acid şi ruşine.

Maddy Lavoy nu putea să moară. Nu se putea întâmpla una ca asta. Red nu putea lăsa să se întâmple.

— O să opresc hemoragia atât cât pot, a continuat Reyna. Însă are nevoie de spital.

Oliver a clătinat din cap, dar de data asta părea că-şi epuizase planurile. Sora lui murea, iar el era cel care o trimisese acolo. Simţea el oare vinovăţie sau îi lăsa totul lui Red? Ea ar fi trebuit să se străduiască mai mult ca să-l oprească, şi poate că Oliver n-ar fi folosit cu adevărat cuţitul. De ce nu se străduise Red mai mult?

Reyna s-a întors la Maddy, preluând sarcina de la Simon şi apăsând cu toată puterea pe rană.

Plănuieşte! Plănuieşte! Gândeşte-te la un plan ca să pleci de acolo, s-o duci pe Maddy la un spital! Red s-a uitat prin rulotă, iar ochii i s-au agăţat de modelul perdelelor; ea şi Maddy stăteau lângă ele cu doar şapte ore înainte, jucând „Douăzeci de întrebări", lui Red îi zbura mintea altundeva, uita *persoana, locul sau lucrul.* Iar acum Maddy se stingea pe podea acolo, iar Red trebuia să facă ceva. Gândeşte-te! Cu cât se silea mai tare, cu atât era mai greu. Şi, aminteşte-ţi, îşi pierduse minţile acum o vreme!

Oliver s-a îndepărtat de ea, apoi s-a dus la canapea şi s-a lăsat să cadă acolo, cu faţa ascunsă în mâini.

Red a tras aer în piept, apoi l-a eliminat şi a încercat să-şi asculte gândurile, însă tot ce a găsit a fost un şuierat gol. Paraziţi. Paraziţii. S-a răsucit, şi staţia o aştepta acolo, pe blat. Red s-a dus la ea şi a luat-o, simţind greutatea familiară în mâini. Sarcina sa, responsabilitatea sa. Şi acum mai avea una: s-o salveze pe Maddy.

Nu găsiseră nicio interferenţă toată noaptea, însă dimineaţa se apropia; poate că cineva se trezise şi muncea la o fermă din apropiere sau ceva... Orice. *Te rog!* a implorat Red în gând aparatul din mână. Nu putea face nimic altceva ca s-o salveze pe Maddy, asta era singura sa treabă, singurul lucru pe care ştia cum să-l facă. A apăsat pe butonul +, trecând de pe canalul trei pe patru şi apoi pe cinci, rugându-se ca

paraziţii să plece, să-i ofere o voce. Orice voce. *Te rog!*

Era în întregime vina sa. Maddy se golea de sânge în mijlocul rulotei şi era vina lui Red. Avea legătură cu ea, cu secretul său. Era martora din procesul lui Frank Gotti, şi acum Maddy avea să moară din cauza acelei decizii. Bărbaţii cu puşti erau aici ca s-o omoare pe ea, pe nimeni altcineva. Şi atunci, de ce nu o făcuseră, s-a întrebat Red, căutând pe canale, cu paraziţii apărând şi dispărând în timp ce apăsa. De ce n-o împuşcaseră când era afară? De ce era încă în picioare, fără să sângereze pe drum, cum ar fi trebuit să fie? De ce Maddy şi nu ea? Red nu ştia, nu putea să priceapă. Îi voiseră secretul, iar acum îl aveau, era ea. De ce n-o omorâseră?

Doar dacă... Un gând i s-a format în minte şi a dispărut într-un tunel când ochii lui Red au fulgerat spre Maddy şi prosopul de plajă care i se tot umplea de sângele acesteia pe picior. Red şi-a ferit privirea şi a căutat gândul, trăgând de el, fir cu fir. Dar dacă, de fapt, nu era vorba despre ea? Despre faptul că ea era martora. Pentru că Red chiar *era* martora oculară în procesul lui Frank Gotti, asta era adevărat. Dar dacă secretul pe care îl voiau nu era doar legat de Red, ci şi de ceea ce ştia Red, cealaltă jumătate a planului? Poate că n-o voiau pe ea, adică nu pe ea singură. Dacă o voiau pe cealaltă persoană implicată? Numele pe care ei nu-l cunoşteau, însă Red, da. De aceea nu puteau s-o omoare, adică nu încă? Pentru că nu le spusese acel nume? Asta voiau ei, după toate aceste ore şi planuri de evadare, şi doi oameni morţi afară, şi Maddy, care se golea de sânge, voiau de la Red acel nume înainte s-o omoare?

Totul se aşeza la locul lui, şi exista logică acolo unde înainte nu fusese.

Inima lui Red bătea să-i sară din piept. Ce trebuia să facă? Deja renunţase la plan de mult timp, luându-şi adio de la el şi de la tot ce i-ar fi oferit. Dar jurase să nu-i spună nimănui. Jurase, şi cum putea s-o spună aici, chiar în faţa lor? Să le provoace şi mai multă durere şi confuzie decât avuseseră deja. Dar oare avea Red de ales? Maddy pierdea sânge, iar asta cu siguranţă anula totul, toate regulile planului? Dar şi ea ar fi făcut aceeaşi alegere, nu-i aşa?

Şi dacă ăsta era secretul pe care îl voia lunetistul, avea să îi lase pe ceilalţi să plece? Red ar fi trebuit să rămână în urmă, înţelegea asta, dar puteau ceilalţi s-o urce pe Maddy în camioneta aceea şi s-o ducă la un spital?

Trebuia să încerce. Pentru Maddy. Ea avea să înţeleagă, să o ierte.

Red ajunsese la canalul treisprezece, aşa că a inversat sensul şi a trecut înapoi prin canale spre trei, spre lunetist. Urma să-i dezvăluie numele, trebuia s-o facă, dacă era lucrul care avea să-i salveze viaţa lui Maddy. Cu toţii ar fi vrut asta.

Paraziţii îi fâşâiau în urechi şi în spatele ochilor, sub pielea de pe vârfurile degetelor.

Înapoi la canalul zece.

Nouă.

Red a tras aer în piept.

Opt.

Paraziţi.

Şapte.

Şase.

Paraziţii au dispărut înainte ca degetul ei să apese a doua oară pe buton.

— ...verific, terminat.

O voce a răzbit prin sunetele distorsionate.

Paraziţi.

— Ce-a fost asta? a întrebat Simon, stând lângă uşă. Era lunetistul?

— Nu! a răspuns Red, privind ţintă staţia. Sunt pe canalul şase.

Paraziţii au dispărut.

— Da, echipa a îndepărtat camionul, iar releul nu arată prea rău. Dar unele dintre antene sunt stricate, aşa că hai să aducem aici inginerii cât mai curând posibil acum, că locul e liber! Terminat!

Paraziţi.

Respiraţia lui Red s-a poticnit în gât.

Interferenţă.

Nişte tipi vorbeau pe staţii de emisie-recepţie şi ea îi găsise, îi găsise, iar înainte să-i piardă trebuia să...

Red a ridicat staţia la buze şi a apăsat pe butonul de emisie.

— Ajutor, chemaţi poliţia! E un lunetist pe McNair Cemetery Road şi unul dintre noi a fost îm...

O mână a apărut brusc, apoi s-a izbit de staţie şi a doborât-o din mâna lui Red.

A căzut pe podea şi s-a spart în mai multe bucăţi.

Paraziţii s-au stins odată cu ea.

Ochii lui Red au rămas aţintiţi la staţia stricată, fără să se ridice.

Deoarece cunoştea acea mână, cea care apăruse brusc. Cunoştea bifa făcută cu carioca şi căsuţele de lângă încheieturile degetelor, care se potriveau cu cele de pe mâinile ei.

Era Arthur.

TREIZECI ŞI ŞAPTE

Privirea lui Red a urcat de la bifa de pe mâna lui Arthur pe mânecă, până la faţa lui, aflată la doar câţiva centimetri de a sa. Ochi mari şi nefericiţi în spatele ochelarilor, înroşiţi de la atâta frecat, gură deschisă, răsuflare greoaie şi umeri mişcându-se în ritmul ei.

— Nu! a şoptit fata, clătinând din cap. Nu tu!

Arthur a clipit încet, dureros, şi asta era, cumva, un răspuns suficient.

— Ce dracu'?

Oliver era acum în picioare, năpustindu-se încoace, cu ochii fulgerând de la staţia spartă la Arthur.

— Tu eşti! a răcnit, apoi a înşfăcat cămaşa lui Arthur şi l-a îmbrâncit. Tu eşti informatorul. O să te omor, nenorocitule!

Cu o mişcare rapidă, Oliver i-a imobilizat braţele la spate. Arthur nu s-a împotrivit, doar s-a lăsat în voia lui, privind cum se desfăşoară totul în întunericul ochilor lui Red.

— Simon, percheziţionează-l! a lătrat Oliver, ţinându-l pe loc pe Arthur. Percheziţionează-l!

— Ce dracu' se petrece? a întrebat Simon apropiindu-se, cu pete rozalii de la sângele lui Maddy pe antebraţe. Arthur, de ce ai făcut asta? Nu înţe...

— E cu lunetistul, i-a tăiat vorba Oliver. Ne-a dus de nas tot timpul. Percheziţionează-l! Probabil are la el un microfon. Repede, Simon!

Simon a clătinat din cap, iar faţa i s-a crispat de durerea trădării, însă a făcut ce îi ceruse Oliver, pipăind cămaşa lui Arthur şi dându-i ocol ca să caute în buzunarele de la spate ale blugilor. Apoi în faţă, unde şi-a vârât mâna în fiecare buzunar.

— Am găsit ceva! a croncănit, scoţând un dispozitiv de plastic mic, rotund, pe care i l-a arătat lui Oliver.

— Am ştiut că el ne ascultă, am ştiut că e aici un microfon, a mârâit Oliver, după care i-a dat drumul lui Arthur, îmbrâncindu-l, şi a înşfăcat dispozitivul din mâna lui Simon.

— Nu-i microfon, a zis Arthur, însă Oliver se îndepărta deja, năpustindu-se în cealaltă parte a rulotei, spre geamul din spatele canapelei.

A tras deoparte un colţ al saltelei.

— Nu, stai! a zis Arthur.

Oliver şi-a rotit braţul şi a aruncat afară dispozitivul, departe, în întunericul acestei nopţi care nu se mai sfârşea. Însă trebuia să se sfârşească odată; se apropia dimineaţa.

Oliver s-a întors.

— Acum putem vorbi, fără ca micul tău prieten de afară să ne asculte, a rostit el pe un ton sumbru.

— Nu ne asculta, a răspuns Arthur. Acela nu era un microfon.

— Atunci, ce era? a întrebat Simon şi s-a dat în spate cu un pas, aşa că era umăr la umăr cu Oliver, ameninţător.

Răsuflarea lui Arthur s-a poticnit în gât, nemaiauzindu-se decât un sunet sec, care-ţi zgâria urechile.

Băiatul s-a uitat în ochii lui Red înainte să răspundă:

— E un buton, a răspuns. O telecomandă. Pentru o lumină pe care am pus-o mai devreme pe acoperişul rulotei.

Red şi l-a amintit acolo, sus, pe când se uita cum luna traversează cerul. Îl văzuse urcând pe scară şi, da, avea ceva în buzunar, nu-i aşa? Crezuse că e telefonul. Dar asta nu era tot. Şi-a amintit cum toată noaptea degetele lui se mişcaseră peste partea din faţă a blugilor. Nu se jucase cu degetele din cauza fricii, ci vorbea cu lunetistul. Nu, nu era posibil aşa ceva. Nu Arthur! Nu el!

— Cu o lumină? a întrebat Oliver cu ochii mijiţi. Aşa ai comunicat cu lunetiştii?

— Lunetistul, a răspuns Arthur. Nu suntem decât noi doi.

Un lunetist. O puşcă. Un punct roşu. Şi un mincinos, în tot acest timp. Red se uita la el, dar acum părea altcineva.

— Şi, da, a continuat Arthur, cu lumina. Un cod pe care l-am născocit. Şi Morse, dacă era nevoie de mai multe amănunte.

— I-ai spus să-i omoare pe Don şi Joyce? a întrebat Simon, cu o umbră trecându-i peste ochi pe când se uita la prietenul său.

La cel care crezuse că îi este prieten.

Red nu se putea mişca. Era prea aproape de Arthur şi ar fi vrut să fie departe de el, în acea parte a rulotei, cu Oliver şi ceilalţi, dar nu se putea mişca.

— Nu, nu! a zis Arthur cu disperare în glas. I-am spus că le-ai dat un bilet în care le ceri să cheme poliţia. Am crezut că o să tragă în cauciucurile şi rezervorul lor, ca să rămână şi ei blocaţi aici. N-aş fi crezut... N-am crezut că o să-i omoare. Nu trebuia să facă asta!

— I-ai spus să tragă în Maddy? a întrebat Red, fără să se poată uita la el.

— Nu!

Vocea lui era acum înnebunită.

— I-am spus că nu eşti tu, Red. I-am spus să tragă un foc de avertisment. Am crezut că o să tragă un pic mai în faţă, ca s-o sperie şi să se întoarcă în rulotă. N-ar fi trebuit să fie rănită. Îmi pare rău, Maddy!

S-a uitat la ea, cu vocea frântă.

— Am încercat să te împiedic să pleci, pentru că nu mai aveam încredere în el după ceea ce le făcuse lui Don şi lui Joyce. Am încercat, Red, chiar am încercat. Însă Oliver a silit-o să iasă şi n-am avut încotro. N-am vrut să se întâmple nimic din toate astea. N-ar fi trebuit să tragă în ea! a adăugat, iar ochii i s-au împăienjenit în timp ce muşchii din jurul gurii îi zvâcneau.

Maddy a scâncit când Reyna a apăsat mai tare pe rană, privind scena care se desfăşura în faţa ei.

— Şi cine este *el?* a întrebat Oliver, fulgerând cu privirea spre latura rulotei, în direcţia lunetistului. De fapt, lasă asta! Cine eşti *tu?*

Arthur a tras aer printre dinţii încleştaţi, cu ochii mişcându-se într-o parte şi în cealaltă în vreme ce se gândea bine la răspuns. Red ştia asta pentru că îi cunoştea faţa, mişcarea ochilor când se gândea intens, arcuirea gurii când râdea. Acea privire pe care i-o rezerva ei. Însă el nu era real. Şi nu fusese real niciunul dintre acele momente mici şi nu chiar aşa de mici dintre ei. S-a uitat la bifa de pe propria mână, şi n-a mai fost niciun foc de artificii, doar un fior care i se căţăra cu ghearele pe ceafă. Cine era el? Oare îl chema măcar Arthur? Oare totul fusese plănuit de la început, când se împrietenise cu Simon şi apoi cu ei, ceilalţi? Ce voia de la ei?

— Numele meu este Arthur, a zis el şi a făcut o pauză, apoi ochii i-au fulgerat spre Red şi au rămas acolo. Arthur Gotti.

Simon a tras brusc aer în piept, iar Oliver a rămas cu gura căscată. Inima lui Red se zbătea înnebunită. Fata s-a tras înapoi şi s-a încovoiat, cuprinzându-se cu braţele, ca şi cum aşa ar fi putut să-şi împiedice inima să-i sară din piept.

— Eşti fiul lui Frank Gotti? a întrebat Oliver, însă nu era o întrebare, nu cu adevărat.

Pentru că sigur că era.

— Așadar, e vorba despre Red? Ea e martora din procesul împotriva tatălui tău și sunteți aici ca s-o omorâți?

Arthur a clătinat din cap.

— Nu, este...

— De ce n-ați împușcat-o, pur și simplu, în fața casei ei, dacă știați cine este? a întrebat Oliver. De ce să ne târâți pe toți în chestia asta?

Arthur nu l-a băgat în seamă, capul și trupul răsucindu-i-se spre Red.

— Am încercat să te țin în siguranță, a croncănit vocea lui. Am încercat în tot acest timp. Le-am spus că aș putea să aflu de la tine, dacă ne împrietenim, dacă intru în viața ta. Nu era nevoie să fie nimeni vătămat. Dar n-ai vrut, Red. N-ai vrut nici după tot ce s-a întâmplat în noaptea asta. De fiecare dată când mă apropiam de ceva real, te închideai în tine și schimbai subiectul. De fiecare dată, Red. Și apoi am ajuns prea aproape de proces, iar tata a zis că trebuie să forțăm lucrurile. Nu înțeleg de ce nu vrei să spui cine este. N-a fost nevoie niciodată să se ajungă aici; eu n-am vrut să se ajungă aici.

Băiatul a făcut ochii mari, implorând și vârându-și o mână în cuta cămășii.

— De ce nu vrei să spui, nu pricep! Le-am spus că nu cred că ai spune sub tortură, nici dacă te amenințăm pe tine sau chiar pe tatăl tău. Însă e aici Maddy, persoana la care ții cel mai mult pe lume. Prietenii tăi. Ea pierde sânge acolo, iar tu tot nu vrei să-l dezvălui. Nu pricep, Red! De ce? De ce?

— Red, ce tot zice acolo?

Vocea lui Maddy era încordată, sacadată, iar răsuflarea abia îi răzbea prin durere. Avea pielea ca de ceară.

— Eu... a început Red, însă Oliver i-a acoperit glasul:

— Ce să dezvăluie? a întrebat. E martora acuzării împotriva tatălui tău, ce altceva vă mai trebuie?

— Nu, nu-i, a replicat Arthur, cu voce joasă și calmă peste tremurul din gâtlej. Nu-i, pentru că tatăl meu nu l-a omorât pe Joseph Mannino. N-a fost acolo în ziua aceea, pe chei. Și nici Red n-a fost.

Red a clipit și și-a ținut un moment ochii închiși strâns. Nu, nu fusese acolo. Nu-l văzuse pe Frank Gotti, nu auzise un pistol. Nu fusese niciodată în parcul acela, însă de atunci încoace umblase prin el de nenumărate ori, memorând fiecare amănunt, pentru cazul în care ar fi fost nevoie în mărturia sa.

— Ce tot zice ăsta? a întrebat Simon, uitându-se la Red.

— Red n-a fost acolo, a răspuns Arthur. Însă cineva o plătește ca să spună că a fost, încercând să-i însceneze tatălui meu o crimă pe care n-a săvârșit-o. E adevărat, așa-i? a întrebat, și cum se face că vocea lui era tot blândă, iar privirea îi rămânea la fel caldă? Cineva te-a plătit pentru asta, să spui sub jurământ că l-ai văzut pe tata acolo, să-l trimiți la închisoare.

Red a clipit din nou, iar lacrimile s-au revărsat, fierbinți din pricina rușinii, alunecându-i pe obraji. Da! Asta era. Acesta era planul. N-ar fi trebuit să afle nimeni, niciodată. Nimeni. Red avea nevoie de acei bani: să plătească datoriile, să obțină ajutor calificat pentru tatăl său, să poată avea căldură peste iarnă, poate chiar să se gândească la facultate într-o bună zi. Însă banii dispăruseră de mult, iar planul se năruise în clipa în care le spusese că ea e martora. Acelea erau regulile.

— E adevărat? a întrebat Oliver, privind atent fața lui Red, dezgustat de lacrimile ei. Ăsta-i un delict, Red! Sperjur. Ce mama dracului a fost în capul tău? Nu poți să ai nevoie așa de disperată de bani!

— Eu... a început ea.

— Cine este, Red? a întrebat Arthur, și vocea îi era încă blândă, în vreme ce a lui Oliver era colțuroasă și țepoasă. Spune-mi, și totul se termină! Cine te plătește să fii martora? Spune-mi numele.

— Eu...

Red a șovăit, iar ochii i s-au oprit la Oliver, urmărind dârele de sânge până la Maddy, apoi la Reyna și Simon. Toți se uitau la ea, încolțind-o. Fusese pe cale s-o facă mai devreme. Avea de gând s-o rostească în stație înainte să găsească interferența aceea. De ce părea mult mai greu acum, cu toți privind-o, acum, când știa sigur că despre asta este vorba? Nu avea habar dacă poate s-o facă. Vinovată dacă o face, vinovată dacă nu. O trădare și așa, și așa.

— Red?

Calmul din vocea lui Arthur s-a risipit, iar falca îi era încleștată, crispată.

— De ce nu-mi spui? Cine e? E unul dintre oamenii lui Mannino? Sunt rușii? E una dintre familiile din New York, din cauza chestiei din Atlantic City? E Tommy D'Amico? Cine e?

Vocea lui stârnea ecou în tăcerea din rulotă, tăcere reală acum, când paraziții se stinseseră, îngropați undeva, în acel puzzle împrăștiat al stației sparte de la picioarele ei.

Red s-a uitat în ochii lui Oliver şi la pericolul care pândea acolo, dincolo de negru, la dinţii dezgoliţi, aşteptând. Cel puţin acum nu avea în mâini cuţitul. Şi Maddy – Red s-a uitat la ea palidă, străbătută de frisoane, muşcându-şi buza care tremura întruna, cu ochii care ba se concentrau, ba priveau în gol. Asta nu putea să doară mai mult decât gaura aia mare din picior, nu-i aşa? Sânge peste tot, stigmatizându-i pe toţi.

— Red? a strigat Arthur, cu vocea zgâriind, disperată.

Red a tras aer în piept.

— E Catherine Lavoy.

TREIZECI ŞI OPT

Oliver a clipit spre ea. Erau expresii gemene de şoc în ochii lui şi ai lui Maddy.

— Poftim? a lătrat, păşind spre Red. Ce-ai spus?

— A fost mama ta, a răspuns Red, privindu-l drept în faţă. Ea este cea care mi-a cerut s-o fac, care a înscenat totul.

Oliver şi-a îndreptat spatele, iar Red a aşteptat explozia, mina din ochii lui să fie declanşată şi să-i distrugă pe toţi odată cu el. Nu era pregătită pentru ceea ce a urmat, de fapt. Oliver a pufnit, cu faţa boţindu-se în vreme ce acel zâmbet crud i se întindea pe piele, arcuindu-se în jos la margini. A râs, un sunet straniu şi nepotrivit în rulota prea tăcută.

— Nu spune prostii! a zis, plesnindu-se peste piept. Mama noastră nu-i o delincventă.

Dar era, dacă el îi spunea aşa acestui lucru, şi la fel era şi Red. Nu erau cu toţii, într-un fel sau altul? Oliver uitase că acum îi cunoşteau toţi secretul? Că omorâse pe cineva cu patru luni în urmă? Cum putea să fie mai rău ceea ce făcuseră ea şi Catherine?

— A venit la mine în august, anul trecut, în ziua de după ce Joseph Mannino a fost ucis, şi mi-a cerut să spun că fusesem acolo, că îl văzusem pe Frank Gotti plecând de la locul faptei.

— Nu vorbi aiurea!

Oliver a râs din nou, legănându-şi capul. Însă Red nu zâmbea. Şi apoi a venit schimbarea, declanşarea din ochii lui.

— Nu mai minţi, Red, fir-ar să fie!

A arătat cu degetul spre pieptul ei, iar gestul a străpuns-o parcă, lăsând în urmă un crater.

— Nu mai minţi! Mama n-ar face aşa ceva!

— E adevărul, a insistat Red, ridicându-şi ochii de pe podea. E adevărul, Maddy!

Însă Maddy n-a zis nimic, crispându-se când Reyna şi-a schimbat poziţia, cu prosopul umplându-se de sânge sub degete.

— Ţine-ţi gura, Red!

— Las-o să vorbească! a strigat la el Arthur, legănându-şi umerii pe când îl înfrunta cu privirea pe Oliver. Catherine Lavoy, a zis el, răsucindu-se spre Red. Şi ea lucrează în biroul procurorului-şef? Ea e

cea care conduce echipa acuzării împotriva tatălui meu?

Ochii i s-au mijit, nedumeriţi.

— Da! a răspuns Red.

— Nu! a acoperit-o glasul lui Oliver. N-o asculta! E o mincinoasă! Cred că de-acum ştim toţi că eşti o afurisită de mincinoasă!

— Spune mai departe, Red! a îmboldit-o Arthur.

— Nu, ţine-ţi gura!

Oliver s-a repezit şi a împins-o pe Red cu spatele în blatul chicinetei, cu degetele săpându-i în carnea braţelor.

— Oliver, opreşte-te! a ţipat Maddy, iar sunetul era mai fragil decât înainte. Las-o să vorbească! Te rog!

Oliver s-a gândit un pic, cercetându-i ochii lui Red, în vreme ce unghiile i se înfigeau şi mai adânc, apoi i-a dat drumul şi s-a tras înapoi.

Red şi-a trecut palmele peste braţe, urmărind cu degetele adânciturile lăsate de Oliver, prea mari pentru ea.

— Te simţi bine? a întrebat-o Arthur.

— De parcă ţi-ar păsa, a răspuns ea.

El a părut rănit de asta, şi un muşchi i-a zvâcnit aproape de gură.

— Atunci, continuă! a zis Oliver, cu capul atârnând şi parcă desprins de gât. Hai să auzim şi restul scornelilor tale!

Red a tuşit, neştiind încotro să se uite. Cu Reyna era în siguranţă. Cu Simon era în siguranţă.

— Catherine mi-a spus că Frank Gotti e un om îngrozitor. Că a omorât şi a pus să fie omorâţi o mulţime de oameni. A spus că e sigură că el l-a împuşcat pe Joseph Mannino, dar n-au destule probe ca să dovedească asta la tribunal. De aceea aveau nevoie de un martor ocular.

— Şi ţie ce-ţi ieşea din asta? a întrebat Simon.

Părea epuizat, stors de puteri, dar în ochii lui nu era o zonă de război ca în ai tuturor celorlalţi, aşa că Red s-a concentrat pe el.

— A spus că o să mă plătească pentru risc, a răspuns Red, trăgându-şi nasul. După proces, dacă obţineau condamnarea, urma să-mi dea douăzeci de mii de dolari.

Simon a fluierat.

— Nu vorbi prostii! a repezit-o Oliver. Mama n-are douăzeci de mii de dolari la îndemână.

Dar ei aveau. Familia Lavoy avea. Şi mai mult de atât. Catherine îi

promisese. Spusese că i-i poate da lui Red în numerar.

— Însă n-a fost doar asta, a continuat Red, mutându-şi privirea la Reyna, care nu se uita la ea, ci în jos, la prosop, la culoarea pielii lui Maddy. Aveam nevoie de acei bani, da, aşa cum aţi spus voi toţi, doar ştiţi că am nevoie de bani.

Simon s-a foit, stângaci.

— Însă mai era ceva. Joseph Mannino a fost împuşcat de două ori în ceafă. Aşa sunt executaţi oamenii, mi-a spus Catherine.

I-a aruncat o privire lui Arthur. Aşa executa oamenii familia lui. Acum avea logică faptul că nu voia să intre în afacerea familiei. Nu era vorba să cumpere case, să le renoveze şi să le vândă. Nu case, ci trupuri, droguri. El încercase să-i spună adevărul, în feluri mărunte. A tăcut un pic, pregătindu-se pentru pumnul încasat în burtă.

— Aşa a fost omorâtă şi mama mea acum cinci ani. Două gloanţe în ceafă, pe când stătea în genunchi. A fost executată. Într-o centrală electrică dezafectată de pe chei, în sudul Philadelphiei, destul de aproape de locul în care a fost ucis Joseph Mannino. Poliţiştii nu l-au găsit niciodată pe ucigaşul mamei mele. Însă Catherine... mama ta, a adăugat Red, iar ochii ei au găsit-o pe Maddy, mama ta mi-a spus că, deşi n-ar fi putut niciodată s-o dovedească, probabil cel care a ucis-o a fost cineva din acea familie, cineva din mafie. Era stilul lor. Iar în perioada în care a murit, mama investiga familia, cerceta reţeaua lor de infracţiuni, aşa că avea logică. Poate că descoperise ceva şi din cauza asta au omorât-o.

Şi dacă era vina lui Frank Gotti că mama ei murise, atunci nu putea să fie vina lui Red. Numai că tot era, nu-i aşa? Rămânea destulă îndoială ca Red s-o umple cu propria vinovăţie. Nu aveau să poată dovedi niciodată cine fusese, asta îi spusese Catherine, şi ea cunoştea aceste lucruri. Însă Red avea nevoie de bani, dar şi să dea vina pe altcineva, şi iat-o pe Catherine, oferindu-i-le pe amândouă! Tot ce avea nevoie ca să se repare pe sine, să repare tot. Însă acum planul dispăruse, era spulberat, căci nu funcţiona decât dacă nu ştia nimeni.

Maddy s-a crispat, încleştându-şi dinţii, cu un gâlgâit puternic în gât.

Arthur a clătinat din cap, cu încreţituri de nedumerire în jurul ochilor.

— Ce e? l-a întrebat Red.

El a oftat.

— Tata n-ar fi omorât niciodată un poliţist. Nu-i aşa de prost! E una

dintre regulile lui John D'Amico: să nu omori niciodată poliţişti. Aşa evitau să fie luaţi la ochi prea tare. Mama ta era căpitan de poliţie.

Arthur a privit-o ţintă.

— Nimeni nu s-ar fi atins de ea.

— D-dar... s-a bâlbâit Red.

Nu, nu-i luaţi asta, avea nevoie de asta!

— Doamna Lavoy a zis...

— Lucrează în biroul procurorului-şef, aşa-i? a zis Arthur şi s-a crispat şi mai tare în vreme ce rumega un gând nerostit.

— E procuror-adjunct, a răspuns Oliver, trosnindu-şi gâtul. Curând va fi procuror-şef, şi n-ar face niciodată lucrurile despre care vorbeşte Red. Mama nu-i o delincventă. Red minte, n-o credeţi! Nu acesta este numele pe care îl căutaţi. N-a fost mama mea. Şi ce ar avea de câştigat din asta, Red? Cu ce se alege dacă te foloseşte ca să-i facă o înscenare lui Frank Gotti?

Ochii lui Oliver erau în flăcări, arzându-i pe ai ei. Ea nu minţea, nu minţea!

— Păi, a intervenit Simon, ai zis-o tu însuţi mai devreme, Oliver, nu? Ai zis că e un caz important şi că, dacă obţine verdictul de vinovăţie, are garantate, practic, voturile pentru funcţia de procuror-şef.

A ridicat din umeri.

— Vrea să fie procuror-şef, corect? Cu asta s-ar alege.

— Nu vorbi aiurea!

Oliver s-a luat acum de el, cu destul foc în priviri ca să dea şi la alţii.

Însă Red se uita la Arthur, pe faţa căruia trecea o umbră în vreme ce privea în jos, gândindu-se, gândindu-se, mestecându-şi pe dinăuntru obrazul.

— Ce e? l-a întrebat, iar el a revenit în încăpere cu o tresărire, uitându-se în jur, la colţurile rulotei, de parcă acestea s-ar fi strâns în cele din urmă în jurul lor, ca-ntr-un fel de numărătoare inversă până să-i strivească pe toţi.

— Chestia e că... Arthur a tăcut, a înghiţit în sec, apoi a reluat: Familia mea are un contact în biroul procurorului-şef. Îl are de ani întregi, poate că zece deja. Însă nimeni n-a ştiut cine este, întotdeauna lua legătura cu noi anonim, mesaje cifrate de pe un telefon cu cartelă preplătită. Comunica doar cu John DAmico, apoi el s-a îmbolnăvit şi persoana i-a contactat pe tata şi pe unchiul Joe – vreau să zic, Joseph Mannino.

Oliver s-a uitat la el îngrozit.

— Se scurg informaţii din biroul procurorului-şef? a întrebat. Cineva colaborează cu crima organizată?

Arthur a dat din cap.

— De ani întregi. Aşa aflam noi identitatea martorilor în cazurile împotriva familiei sau locul în care se aflau membrii care trecuseră în cealaltă tabără şi colaborau cu poliţia. Informaţii despre procese şi alte cazuri penale împotriva concurenţei. Uneori acuzaţiile erau respinse. Loturi de arme sau droguri confiscate ca probe, pe care puteam apoi să le interceptăm. Toate veneau de la această persoană din biroul procurorului-şef. O plăteam pentru informaţii într-un cont din străinătate, dar n-am ştiut niciodată cine este. Până ce... Arthur i-a aruncat o privire lui Red; o mişcare stângace a umerilor, o sclipire în ochi.

— Aşa am aflat cine eşti, Red. La numai două zile după ce tata a fost pus sub acuzaţie, când am aflat că există un martor ocular, cu toate că n-avea cum să existe, pentru că tata nu îl omorâse pe unchiul Joe. Tata i-a spus fratelui meu să-i trimită un mesaj informatorului, să întrebe unde eşti.

— Şi?

Red şi Oliver au spus-o în acelaşi timp, şi lui Red nu i-a plăcut asta. Nu, nu erau de aceeaşi parte. Rulota era împărţită din nou, dar Red nu mai ştia în care parte se află. Cu Oliver, care o aruncase afară din rulotă ca să moară, care îi pusese un cuţit la beregată, care o silise pe Maddy să participe la planul lui, şi acum ea murea acolo? Sau cu Arthur, care o minţise din clipa în care se cunoscuseră, în septembrie? Pentru că el avusese nevoie s-o cunoască, pentru propriul plan. Sigur că se arătase interesat de ea, râsese la glumele ei, o dusese cu maşina acasă, o fermecase cu vorbele lui blânde şi ochii şi mai blânzi, iar ea fusese victima lui. Ce proastă fusese să creadă că acolo e orice altceva! Voia să obţină de la ea o informaţie şi s-o omoare, asta era. Totuşi, Red s-a pomenit că stă mai aproape de el, îndepărtându-se de Oliver, pentru că primejdia era în ochii lui Oliver, în ai nimănui altcuiva.

— Şi, a răspuns Arthur, uitându-se la Red, nu la Oliver.

Era evident că-şi alesese partea.

— Ne-a spus că are nevoie de o zi sau două ca să obţină informaţia. Iar când ne-a trimis-o, la începutul lui septembrie, n-a venit pe calea obişnuită, prin telefonul cu cartelă preplătită. Tata a primit un e-mail

cu numele lui Red, codul numeric şi adresa de acasă. Iar adresa de e-mail de la care a fost trimis îi aparţinea unui anume Mo Frazer, care lucrează în biroul procurorului-şef.

— Îââh, sigur că e Mo Frazer! s-a stropşit Oliver. E foarte logic. Aşadar, colaborează cu crima organizată, da?

Arthur a clătinat din cap, nesigur.

— Ei bine, am presupus că el trebuie să fi fost contactul în tot acest timp şi că poate de această dată fusese o scăpare. Dar niciodată nu mi s-a părut convingător. Adică trimisese mesajul de pe adresa de la serviciu, cu numele lui chiar acolo. Asta lasă o urmă undeva, pe un server pe care îl poate găsi poliţia. Era aşa de diferit de toate contactele pe care le avuseserăm cu el înainte. Indolent!

— A devenit neglijent! a comentat Oliver. Întotdeauna se întâmplă aşa.

— Sau...

Arthur şi-a muşcat buza.

— Sau nu el a fost cel care-l trimisese, pentru că nu el este informatorul. A fost cineva care încerca să-i pună lui în cârcă scurgerea informaţiei despre identitatea lui Red. Altcineva din biroul procurorului-şef.

Ochii lui i-au găsit pe ai lui Red şi au rămas acolo.

— Catherine Lavoy? a şoptit fata, cuvintele ieşind la iveală în cele din urmă, ridicându-se şi prefăcând numele într-o întrebare.

Nu, imposibil să fie ea! Totuşi, în măruntaie i se răscolea ceva fierbinte şi ascuţit, sfârtecând-o pe când se căţăra pe şira spinării ca să-i şoptească la ureche: „Catherine te-a trădat, Catherine *ţi-a* dezvăluit numele acum câteva luni." Nu, Catherine nu putea fi cea care îi dezvăluise numele la câteva zile după ce o căutase, cerându-i să fie martoră. Catherine ar fi ştiut ce înseamnă să dezvăluie numele lui Red; că avea să fie omorâtă. Inevitabil se ajungea la asta. Iar Catherine nu putea să îi facă una ca asta, fie că era, fie că nu informatorul care colabora cu crima organizată. Era mama celei bune prietene pe care o avea, cea mai bună prietenă a mamei ei. Nu era cu putinţă.

Şi atunci ce era cu acea senzaţie din măruntaie care nu îi dădea pace? Cumva solidă, inevitabilă, adâncindu-se tot mai mult cu cât încerca mai abitir s-o înţeleagă.

Oliver a pufnit, întinzându-şi braţele, în timp ce ochii îi erau un câmp de luptă, fulgerând între Red şi Arthur.

— Stați să înțeleg bine! a zis, frecându-și bărbia. Mai întâi, Red, *susții* că mama a venit la tine și ți-a oferit douăzeci de mii de dolari ca să spui că ai văzut cum Frank Gotti săvârșește o crimă. Totul ca să obțină verdictul de vinovăție și să devină procuror-șef, a recapitulat băiatul, dând din cap spre Simon și zeflemisindu-i teoria. Și acum, Arthur, susții că mama este persoana care de zece ani face să se scurgă informații către familia ta, fiind plătită. Și că ea trebuie să fie cea care a dezvăluit numele lui Red, dar a încercat să arunce totul în cârca lui Mo Frazer. Ce logică are asta? a lătrat, înaintând, făcând ochii tot mai mari în timp ce și-i plimba de la unul la altul. Aceste două lucruri se bat cap în cap. De ce să-i ceară lui Red să fie martoră la proces, dar imediat după aceea să-i dezvăluie numele, știind că probabil Red o să fie ucisă și procesul n-o să mai aibă loc? Asta n-are sens. Haideți, gândiți-vă! Trebuie să gândiți înainte să aruncați cu acuzații neîntemeiate despre familia mea.

Enervat, și-a înfipt un deget în tâmplă și l-a răsucit cam prea tare, cu ochii din nou sălbatici, calmul nefiresc dinaintea exploziei.

— Totul e o mare aiureală! Mama nu e informatorul vostru, ea îi pune sub acuzare pe delincvenții ca voi, a punctat și a împuns cu același deget spre Arthur, ațintindu-l ca pe un cuțit. Poveștile voastre n-au logică. Mama n-ar fi putut să le facă pe amândouă: să-i ceară lui Red să se implice ca să câștige procesul și apoi să-i dezvăluie numele, ca acest caz să nu mai ajungă la proces. Cum se leagă toate astea?

Însă mintea lui Red îi dădea târcoale unui gând, căutând cu înverșunare prin orele acestei nopți groaznice, absolut groaznice. Poate că exista o cale prin care lucrurile se înlănțuiau logic, poate că exista un fel în care toate astea se întorceau la Catherine Lavoy, care trăgea sforile în culise. Lui Red nu-i venea să creadă asta, căci o cunoștea pe Catherine de-o viață, dar nici nu-i venea să creadă că acel Oliver pe care îl cunoscuse în ultimele ore și în ai cărui ochi pâlpâia primejdia este real. Dacă el făcuse tot ce făcuse în noaptea asta, atunci Catherine ar fi putut să se folosească de Red și apoi s-o trădeze. Și ce era, care era expresia pe care o căuta? Red și-a plimbat privirea de la Maddy la Oliver, încercând să surprindă în ochii lor bine-cunoscuta expresie Lavoy, cea care întotdeauna o făcea pe Red să știe că niciodată nu avea să fie cu adevărat una dintre ei. A scotocit prin frânturile de amintiri din această noapte care nu se mai sfârșea. Sângele lui Maddy într-o amprentă a mâinii pe fața sa, farurile

luminând, punctul roşu de pe pieptul ei, bifa de pe mâna lui Arthur care se asorta cu cea de pe a sa, ţipetele, mirosul de benzină, dând deoparte fiecare parte groaznică până ce a găsit ceea ce căuta, aşteptând într-un ungher al minţii, în vocea sacadată a lui Oliver.

Red şi-a dres glasul.

— Un plan trebuie să aibă două părţi, a repetat ea cuvintele lui Oliver, care, la rândul lui, le repeta pe ale mamei sale. Trebuie să te asiguri că, oricum ar fi, va ieşi în avantajul tău.

Arthur s-a uitat la ea, părând că înţelege ce spune.

— Asta înseamnă câştigă toată lumea, a zis el, repetând vorbele lui Maddy de mai devreme.

Şi acea senzaţie din măruntaiele lui Red s-a răsucit, absorbind parcă totul în jur. Nu voia să creadă, însă era acolo, chiar acolo, şi trebuia să se confrunte cu ea. Nu fusese niciodată un plan care să-i aparţină, nu erau în el împreună, ele două: fusese unul dintre planurile câştigă toată lumea ale lui Catherine, iar Red fusese doar un pion, aruncat ca şi cum ar fi fost ceva de care te poţi lipsi, ceva de unică folosinţă. De ce? De ce ea? Catherine chiar nu ţinea deloc la ea? N-o vedea pe cea mai bună prietenă a sa când se uita la Red; nu vedea acolo şi fantoma lui Grace Kenny? Cum să fie în stare de aşa ceva?

— Despre ce vorbiţi voi doi? s-a răstit Oliver.

— Are logică, i-a răspuns Red, cu vocea găsindu-şi puterea în senzaţia cumplită, care nu îi mai dădea pace. Are perfectă logică. Planul ei avea două părţi. În prima parte a scenariului, eu depun mărturie la proces, iar Frank Gotti este găsit vinovat. Datorită succesului în proces, mama ta e aleasă procuror-şef. În a doua parte: ea îmi dezvăluie numele când e întrebată, iar familia lui Frank Gotti mă omoară, aşa că procesul nu mai are loc. Însă când poliţiştii cercetează de unde s-a scurs informaţia, găsesc acel e-mail trimis de Mo Frazer. Pare că el mi-a divulgat numele. E înlăturat din birou, acuzat de ce infracţiune o fi asta. Ai spus-o tu însuţi mai devreme, Oliver. Mo Frazer este cel mai mare adversar al mamei tale în cursa pentru funcţia de procuror-şef, *singurul* adversar. Dacă ei mă omoară pe mine, asta îl scoate din joc pe Mo. În oricare dintre scenarii, mama ta câştigă şi devine procuror-şef.

Red s-a oprit o clipă ca să-şi tragă răsuflarea.

— Câştigă toată lumea, a conchis posomorâtă într-un final, pentru că, potrivit planului, ea era moartă, şi, cumva, pe Catherine Lavoy n-o deranja asta.

Oliver Lavoy o aruncase afară din rulotă ca să moară, iar Catherine Lavoy îi aruncase numele, pe jumătate așteptându-se ca ea să piară, folosind acest lucru în avantajul său.

Mincinoasă! Catherine Lavoy era o mincinoasă! Și Arthur era un mincinos, la fel și oricine o fi fost persoana căreia îi aparținea al doilea vot *DA*, însă Catherine era, cumva, o mincinoasă mai rea. Iar Arthur spusese că încerca s-o țină pe Red în viață, că asta era o ultimă încercare disperată. Era și asta o minciună?

Red a simțit cum i se ridică în gât fiere, dar a înghițit – o în vreme ce se ferea de privirile tuturor și și-a șters o dâră de sudoare de pe buza de sus. Erau șase în această rulotă și cel puțin cinci erau mincinoși, printre care și Red. Însă ea nu mai mințea, totul ieșise la lumină, totul dispăruse.

— E o aiureală! a zis Oliver, deoarece era clar că n-are alt cuvânt pentru asta. Nimic nu-i adevărat. Mama n-a făcut nimic din toate astea. O cunoști, Red, cum poți s-o acuzi de aceste lucruri?

— N-o acuz! a răspuns Red, și acea senzație bizară s-a răsturnat parcă și s-a preschimbat în furie, iar furia era roșie, la fel ca rușinea.

Îi simțea dogoarea în obraji.

— Așa s-a întâmplat. Ea e cea care mi-a oferit bani ca să fiu martora, ea mi-a spus că Frank Gotti este, probabil, cel care mi-a omorât mama. M-a manipulat și apoi le-a dat lor numele meu.

— Ține-ți gura, fetiță proastă! a repezit-o Oliver, apoi s-a uitat la Arthur. N-o asculta, e clar că a înțeles ceva greșit. Nu mama e persoana pe care o căutați. Nu-i ea! N-o asculta!

— Oliver, încetează! a croncănit Maddy, cu ceafa rezemată de ușa frigiderului, ca și cum ar fi fost prea slăbită ca să și-l mai țină ridicat.

— Nu!

Oliver s-a uitat la ea, însă Maddy nu s-a mai retras din fața lui; n-avea unde să se ducă.

— Red minte! a strigat el. O să facă să fie omorâtă mama și minte!

— Și dacă nu minte? a întrebat Maddy, crispându-se în vreme ce cuvintele îi șuierau prin gât. Poate că e adevărat.

Și cât era Maddy de slăbită, pierzând sânge acolo, pe podea, cu pielea la fel de catifelată ca întotdeauna, însă mult prea palidă, tot avea grijă de Red. Sarcina ei, responsabilitatea ei, cu toate că Red nu-i ceruse niciodată s-o facă. Maddy nu era ca Oliver sau ca mama lor. Maddy era reală, blândă și bună. Dacă ar fi putut să stea în picioare, ar

fi stat în partea de rulotă a lui Red, nu-i aşa? Ele două împotriva lui Oliver. Şi Red nu se putea gândi în clipa asta unde s-ar fi aflat Arthur în toată povestea.

— Poate că e adevărat! a strigat Oliver la ea, cu saliva făcând clăbuci la colţurile gurii. Crezi că e adevărat că mama a colaborat în ultimii zece ani cu un grup de crimă organizată? Că a fost plătită să respingă cazuri şi să le dea informaţii? Crezi că asta se potriveşte cu mama noastră, Madeline? Crezi că ar născoci un caz împotriva lui Frank Gotti şi ar plăti-o pe Red să fie martoră, ca să ajungă procuror-şef? Se potriveşte cu mama, după părerea ta? a întrebat. Orice din toate astea?

— Nu ştiu, a răspuns Maddy, închizând ochii strâns.

— Nu ştii?

Oliver s-a aplecat deasupra ei.

— Crezi că se potriveşte cu mama, da? Mama, care încă îţi taie sendvişurile în formă de triunghi? Cea care zice „Copăcel!” când scapă ceva din mână? Îţi pare o delincventă, Maddy?

Red vedea cum pete roşii urcă pe ceafa lui Oliver pe când acesta se apropia ameninţător de sora lui, cu capul căzând în acel unghi ciudat, şi ea ştia acum că e un semn de avertizare. Se apropia o explozie.

— Mama, care a personalizat tonul de apel al telefonului pentru întreaga familie cu amintiri dragi, crezi că e o delincventă? Crezi că femeia care a pus pentru tine o sonerie, pentru că atunci când erai copil credeai că trebuie să suni la uşă înainte să intri sau să ieşi din casă, crezi că femeia care ar face ceva aşa de drăgălaş e o infractoare?

Ceva i-a atras atenţia lui Red şi a făcut-o să se smucească.

— Poftim? a zis, privind ţintă ceafa lui Oliver. Tonul de apel al mamei tale pentru Maddy este harpa.

Red fusese cu Catherine Lavoy de multe ori în ultimele şase luni, întâlnindu-se în taină, revăzând mărturia şi stabilind unde ar fi putut să fie ea înainte şi după crimă, fără să apară pe camerele de supraveghere, pentru eventualitatea în care echipa de avocaţi a lui Frank Gotti ar fi verificat. Maddy îşi sunase mama de două ori, iar Red auzise sunetul de harpă. Probabil o glumă din vremea în care Maddy avea cincisprezece ani şi voia să înveţe să cânte la harpă ca să impresioneze un băiat din orchestră, dar renunţase după a doua lecţie, pentru că *niciun băiat nu merită atâta osteneală.* Red era sigură de asta.

— Tonul de apel al mamei tale pentru Maddy e o harpă, a insistat ea.

Oliver a aruncat o privire în spate, spre ea, cu explozia întârziată acum.

— Aşa e, a zis băiatul, respirând greu. Aşa este acum, cred. Însă când Maddy a primit primul telefon celular, mult timp a fost soneria, pentru că asta e povestea preferată a mamei despre Maddy. Cred că l-a schimbat acum câţiva ani.

— Sonerie? a zis Red, testând cuvântul pe buze ca şi cum n-ar fi fost deloc un cuvânt, doar o împrăştiere de sunete, o absurditate.

Sonerie!

Unul dintre sunetele ruşinii sale, care trăia acolo cu ea, adânc în măruntaie. Sunetul pe care îl auzise pe fundalul acelei ultime convorbiri telefonice cu mama sa. De două ori. Acel „Bună" ciudat al mamei după ce îl auzise. Numai că nu era cu putinţă, îi spuseseră cei de la poliţie, trebuie să-şi fi imaginat sau poate că era derutată. Mama ei fusese găsită în centrala electrică dezafectată, fără străzi cu locuinţe în jur, fără case, fără sonerii. Nu era cu putinţă. Însă Red îl auzise, auzise acel sunet şi nu îl mai uitase, cum nu uitase nici acea ultimă discuţie, nicio secundă din ea.

— Ton de apel sonerie, a zis, testând posibilitatea, şi amintirile s-au mişcat, intrând în alte locaşuri.

— Ce tot zici acolo? s-a răţoit Oliver cu ochii fulgerând.

Red nu ştia, deocamdată, dar era o senzaţie cumplită de scufundare, care încerca s-o tragă în jos. S-a împotrivit, iar picioarele i s-au ridicat de pe podea când s-a repezit în chicinetă, la cratiţa cu telefoanele care erau acolo. Red a ridicat capacul şi s-a uitat înăuntru, căutându-şi mobilul. L-a scos, iar ecranul de pornire i-a spus că mai are 12% din baterie, încă fără semnal. Asta din cauză că inginerii de-abia începuseră să lucreze la releul stricat. Oare o auziseră prin staţie înainte s-o sfărâme Arthur? N-avea cum să ştie dacă da. Dacă unul dintre ei apăsase pe buton în acelaşi timp, atunci vocea lui Red s-ar fi pierdut în noaptea care se sfârşea, niciodată găsită, niciodată auzită.

Concentrează-te, concentrează-te pe sonerie! Ceva dinăuntru îi spunea că e important. Poate că Maddy murea, poate că poliţia era sau nu în drum spre ei, dar soneria era importantă.

Red a deblocat telefonul şi a apăsat pe „Setări". Degetul mare a căutat în sus şi în jos pe meniul „Sunete" şi l-a deschis. A derulat până la secţiunea numită „Sunete şi vibraţii" şi a dat clic ca să vadă toate opţiunile pentru tonurile de apel.

Ochii i-au parcurs rapid lista, dincolo de „Cosmic” şi „Night Owl” şi „Sencha”, iar degetul derula cuvintele care deveneau o ceaţă. Nu, nu era aici. Chiar la capăt era alt meniu, numit *Classic.* Red a apăsat pe el, iar pe ecran a apărut o nouă listă. „Alarm”, „Ascending” „Bark” „Bell Tower”. Ochii lui Red mergeau mai departe, peste restul celor cu B, dincolo de „Crickets”, şi iată-l. „Doorbell”[11], chiar deasupra lui „Duck”. Red a dat volumul la maximum şi apoi a apăsat cu degetul mare pe tonul de apel cu inima în gât, de parcă ar fi ştiu deja răspunsul.

Telefonul său a scos un sunet de clopoţel, înalt, pe două tonuri, apoi jos. Red a apăsat iarăşi. Şi iarăşi.

Asta era.

Soneria! *Acea* sonerie!

Exact sunetul pe care îl auzise în ultima discuţie la telefon cu mama, discuţia la telefon care schimbase totul şi îi sfâşiase lumea în bucăţi lumea. Asta era!

Nu era soneria de la o uşă, pentru că poliţiştii avuseseră dreptate; n-avea cum să fie. Era un ton de apel. Tonul de apel al lui Catherine Lavoy.

— Ce faci? a întrebat-o Oliver, cu umerii mişcându-se, privind în jos la telefonul din mâna lui Red.

— Mama ta, a zis Red, iar vocea i s-a frânt în două. Cred că mama ta era acolo.

— Unde?

Oliver şi-a mijit ochii.

Red a încercat să vorbească, poticnindu-se de propria respiraţie.

— Cu mama mea. Când a fost omorâtă.

[11] „Sonerie de uşă” (n. tr.).

TREIZECI ȘI NOUĂ

Red își dorea ca sunetul de paraziți să acopere tăcerea cumplită din rulotă și acel țârâit înalt din urechile sale, pe două tonuri, ca soneria. Oare putea și altcineva să-l audă? Se străduia și altcineva să respire?

— Ce tot spui acolo? a întrebat-o Oliver, iar sprâncenele i se uneau, umbrindu-i ochii și ascunzând focul din ei.

— Ea era a-acolo, s-a bâlbâit Red. Am auzit-o. Poate că nu știi asta, dar mama m-a sunat cu doar zece minute înainte să fie omorâtă, așa mi-au spus polițiștii.

Respira zgomotos, ca și cum se lupta cu o furtună prinsă în capcană în capul său. Nu mai spusese asta cu glas tare de ani întregi, de atunci trăind singură în vinovăție și rușine.

— Mama a încercat să-mi spună ceva în acea discuție, m-a rugat să-i spun tatei ceva. Dar ne certaserăm, eram supărată rău pe ea, și acum nici măcar nu-mi mai pot aminti de ce. Dar i-am închis telefonul. I-am spus că o urăsc și i-am trântit telefonul în nas. E ultimul lucru pe care i l-am spus mamei mele, și apoi ea a murit. A fost vina mea, pentru că poate lucrul pe care trebuia să mi-l spună ar fi fost lucrul care ar fi salvat-o. Ar fi fost încă în viață dacă eu n-aș fi...

Nici asta nu făcea parte din povestea pe care Red ar fi trebuit s-o spună, dar nu putea să n-o facă, întrucât zăcuse în ea atâta timp, putrezind, un nou organ de care avea nevoie ca să trăiască mai departe, să-i amintească în fiecare zi ce făcuse. Răspunderea era a ei și doar a ei. Dar acum știau și ceilalți, și toți ochii erau ațintiți asupra ei, iar lumea nu putea să se prăbușească mai mult decât o făcuse deja. Gata cu secretele! Nu mai avea niciunul, nici măcar ăsta, despre cel mai rău lucru pe care îl făcuse în viața ei.

Red a clipit, iar o lacrimă i s-a prelins pe obraz înainte s-o poată prinde.

— Și în acea ultimă discuție la telefon am auzit pe fundal o sonerie. De două ori înainte să se oprească.

Și-a tras nasul.

— La poliție mi-au spus că e imposibil, pentru că mama a fost găsită în centrala electrică dezafectată de pe chei, fără nicio casă prin apropiere. Dar știu bine ce am auzit și era asta.

A ridicat telefonul.

— Era un ton de apel, tonul de apel al mamei tale pentru Maddy. Ea era acolo, în spatele mamei. Mama i-a zis „Bună", şi apoi eu i-am trântit telefonul înainte să apuce să-mi spună ce voia.

Ochii lui Red s-au oprit la Maddy, schimbându-se la faţă.

— Mama ta era acolo. Trebuie s-o fi sunat tu când era acolo. De ce n-a spus niciodată că era acolo? Mama mea a murit după nici zece minute, aşa că mama ta, eu nu...

Simon şi-a lăsat capul în palme, trăgând cu zgomot aerul printre degete.

Arthur s-a uitat la Red cu ochii mari în spatele ochelarilor şi cu braţul lăsat pe lângă corp mişcându-se, ca şi cum ar putea să se întindă şi s-o cuprindă, s-o ascundă.

— Ce?

Oliver a pufnit, spărgând tăcerea care forfotea, şi zâmbetul crud i-a revenit. Oare Catherine zâmbea aşa? a încercat Red să-şi amintească.

— Acum încerci să-mi spui că mama mea este cea care a omorât-o pe a ta? Erau cele mai bune prietene, Red. Nu fi aşa de proastă! Şi care e dovada? Un sunet pe care crezi că l-ai auzit când aveai treisprezece ani, un copil? Te înşeli! Poliţiştii ţi-au spus că te înşeli. Mama nu era acolo.

— Când a murit, mama investiga grupul de crimă organizată, a zis Red, şi cuvintele ieşeau pe măsură ce le gândea. Familia ta, Arthur... Poate că şi-a dat seama că există o scurgere de informaţii din biroul procurorului-şef, poate că şi-a dat seama că era Cather...

— Te auzi ce spui? a răcnit Oliver, şi, da, ea auzea, şi n-avea de gând să se mai poarte cu grijă din pricina privirii lui.

Pentru că, dacă avea dreptate, dacă avea dreptate...

— Mama n-a fost acolo! a strigat el.

Red era pe cale să vorbească, să riposteze, cuvintele erau chiar acolo, în gâtlej, se luptau să treacă de inima care se afla unde nu-i era locul. Dar a oprit-o un nou sunet. Un urlet nefericit, disperat, dinspre Maddy, a cărei faţă se schimonosea în vreme ce lacrimile i se prelingeau din ochi, repede, nestăpânite.

— Ce-i? a întrebat Reyna, apăsând în continuare pe rană. Te doare?

Însă Maddy nu se uita la ea, ci la Red. A ţipat din nou, şi umerii i se zguduiau, avea dinţii dezgoliţi, iar lacrimile îi picurau în gura deschisă.

Oliver îşi privea fără nicio expresie sora.

— Maddy? a întrebat Red şi a pornit spre ea.

— Ea a fost, a răspuns Maddy plângând, iar capul ei lipit de frigider s-a înclinat încă un pic. E-eu... Mama nu era acasă în seara aceea. De aceea am sunat-o, dar n-a răspuns, doar a intrat robotul după ce a sunat de două ori.

Mâna îi tremura când a ridicat-o ca să-şi şteargă un obraz, lăsând acolo o nouă dâră de sânge care se întrepătrundea cu lacrimile.

— Tata şi Oliver erau plecaţi din oraş la unul dintre turneele de şah ale lui Oliver. Am ajuns acasă după lecţia de vioară, iar mama nu era acolo. Nu era. N-a venit decât după opt şi jumătate, zicând că lucrase până târziu. Eu mâncasem deja ce mai rămăsese din weekend.

Maddy a început să plângă şi mai tare, iar cuvintele îi ieşeau din gură înăbuşite şi parcă strâmbe.

Red nu se putea clinti. Ce voia Maddy să spună cu „Ea a fost?" Se uita la cea mai bună prietenă a sa şi nu se putea mişca, nu putea să respire, ca nu cumva asta să facă să fie adevărat sau neadevărat, şi Red nu ştia care dintre cele două posibilităţi era mai rea.

— Şi mama a zis că n-a mâncat, dar îmi amintesc, îmi amintesc, i-am zis: „Dar ai sos acolo, pe bluză."

Maddy s-a înecat cu vorbele.

— Era o pată mică, dar ea s-a dus să se schimbe de îndată ce am zis, şi n-am mai văzut niciodată bluza aceea, probabil că a aruncat-o.

S-a oprit, împroşcând lacrimile care tot curgeau pe când povestea, cinci ani de lacrimi neplânse.

— Şi apoi, a doua zi, am aflat ce i se întâmplase mamei tale, Red. Că fusese omorâtă. Împuşcată. Îmi pare foarte, foarte rău! Şi apoi...

Vocea i s-a frânt.

— Totul a fost aşa de derutant! Pentru că mama zicea că era acasă la ora şapte în seara aceea, că pregătise cina pentru noi două. N-o făcuse, nu asta se întâmplase, dar ea ne-o tot spunea, mie, tatei. Dar nu asta se întâmplase. O sunasem. Apelul nepreluat era chiar acolo, în lista mea de apeluri. De ce s-o fi sunat pe la şapte şi jumătate dacă era acasă, cu mine?

Maddy s-a cutremurat, ştergându-şi celălalt obraz.

— Însă m-am uitat iar după câteva zile şi apelul fusese şters din listă. Nu era acolo. Şi mama tot spunea acelaşi lucru. Că ajunsese acasă la şapte, exact când mă întorsesem eu de la lecţia de vioară. Pregătise cina pentru noi două şi ne uitaserăm la televizor. Fusese o seară normală. Şi nu puteam să pricep de ce minte. Dar apoi am început să

cred că poate eu mă înșelam, poate confundasem zilele, pentru că părea așa de sigură, și de ce ar fi mințit? Și apelul nu mai era în telefonul meu. Ea m-a derutat, Red!

Maddy a clipit, încercând s-o zărească prin ochii umflați, înroșiți.

— Nu eram sigură. Nu eram sigură, însă am avut tot timpul presentimentul că se întâmplase ceva în seara aceea. Dar poate că eu mă înșelam, eram derutată. Jumătate din mine voia s-o creadă. Îmi pare atât de rău, Red! Îmi pare foarte, foarte rău!

Ultimul cuvânt s-a frânt când Maddy a țipat, un sunet groaznic, ca la sfârșitul lumii, cu fața schimonosită și cu ochii închiși strâns peste lacrimi.

Red se uita la ea. Nu s-a mișcat, ținută în loc de aerul prea fierbinte care se îngroșa în jurul ei în această conservă de metal.

Catherine Lavoy! Catherine Lavoy îi omorâse mama. O silise să îngenuncheze. O împușcase de două ori în ceafă cu propriul pistol. Fusese Catherine. Cea mai bună prietenă a mamei.

Red a simțit degete pe umăr, apăsând tare, dar nu era nimeni acolo, pentru că fusese Catherine, în negru, ținând-o strâns pe când puștile bubuiau în jurul lor la înmormântare, despicând în două cerul.

Catherine!

Iar Maddy... Maddy știuse. În tot acest timp. Din ziua în care se întâmplase, ziua în care lumea se sfârșise pentru Red, 6 februarie 2017. Maddy știuse și nu spusese nimic vreme de cinci ani.

Acum totul avea logică. Felul în care Maddy se crispa când era rostit cuvântul „mamă" în fața lui Red. Pentru că știa ce i se întâmplase. Poate că avea îndoieli, dar știa în adâncul sufletului ei, știa cine o omorâse pe mama lui Red. Maddy avusese întotdeauna grijă de Red, îi plătise prânzul când Red nu putea să și-l plătească, îi găsea lucrurile pe care le pierduse, atât de multe de-a lungul anilor, avea grijă de ea ca o mamă, totul pentru că știa. Era sarcina ei, răspunderea ei.

Asta era privirea ciudată a lui Maddy de mai devreme, cea pe care Red nu reușise s-o recunoască. Și ăsta era secretul ei, cel pentru care credea că cineva ar putea să ucidă.

Maddy știa!

— Îmi pare așa de rău! a hohotit Maddy, tot repetând vorbele până ce Reyna a trebuit s-o imobilizeze. Îmi pare așa de rău!

Pușca trebuie să fi tras, pentru că era o gaură acolo, în pieptul lui Red, iar sângele i se revărsa pe tricoul roșu-închis. Însă nu era. Red s-a

uitat în jos. Nu era. Dar trupul său n-o credea, se prăbuşea în jurul rănii, coastă cu coastă. Red s-a încovoiat, o durea când oasele i se rupeau în două, străpungând pielea, şi fiecare piesă din puzzle se desfăcea. Maddy urla din nou, dar nu, era mai aproape. Era ea. Un sunet roşu parcă, gutural, scos cu ochii holbaţi din cauza efortului.

— Nu! a strigat Red, şi totul se întâmpla din nou, mama murea de o mie de ori la fiecare jumătate de secundă, lumea exploda şi se cârpea strâmb la loc. Nu!

Red a ţipat, cu pumnii încleştaţi, cu muchia dură a încheieturilor degetelor apăsându-i faţa, lăsând urme pe piele. Cinci ani fără să ştie, fără să ştie cine îi ucisese mama, aşa că nu putea fi decât Red, omorând-o cu acele ultime cuvinte. Dar acum ştia. Avea răspunsul. Şi asta o făcea să-şi piardă controlul.

Red s-a împleticit într-o parte, iar un picior s-a îndoit sub ea. Cineva a prins-o.

Arthur!

Cu mâinile sub coatele ei, ţinând-o în picioare. A privit-o în ochi, clipind încet, cu două lacrimi prelingându-i-se pe faţă.

— Red! a zis încet, aproape prea încet ca să treacă prin aerul din această rulotă. Uită-te la mine!

Se uita la el.

— Nu eşti vinovată, a zis el.

— Poftim? a suspinat Red.

— Nu eşti vinovată că mama ta a murit.

Red a tăcut, ţinându-şi răsuflarea.

— Ştiu, a zis ea pe un ton plat.

Nu era ea, era Catherine Lavoy. Tocmai aflaseră cu toţii asta.

— Red! a insistat Arthur, cu degetele blânde pe trupul ei înfrânt Nu tu eşti vinovată.

Red a clipit.

— Ştiu, a zis încet, şi cuvintele tremurau, pentru că se străduia prea tare.

Ce putea să vadă Arthur? Ce putea să citească în ochii ei?

— Red! a repetat el blând, fără să-şi ferească privirea.

Aşa că a făcut-o, Red şi-a ferit privirea, oriunde, numai spre el, nu. La modelul perdelelor de acolo, te rog, oare ar putea să-şi dea în sfârşit seama ce este? *Gândeşte-te!* Sau la altcineva, dar nu la Maddy, Oliver, Simon sau Reyna. Ceva care să-i abată atenţia, orice, ca să nu se

gândească la toată acea vinovăţie şi toată acea ruşine, ca să nu le scoată la iveală aici, în faţa tuturor.

— Red! a zis el iar, convingând-o să-l privească.

— Termină, Arthur! a şoptit ea.

— Nu eşti vinovată!

De această ultimă dată a reuşit. Red a simţit o mişcare în măruntaie, ceva se deznoda, ceva îşi dădea drumul, în sfârşit. Faţa i s-a boţit şi au venit lacrimile. A plâns, cu nişte sunete ce-o zguduiau cu totul. S-a împleticit în faţă, în braţele lui Arthur, care o aşteptau, cu capul pe pieptul lui, şi Red a plâns şi a dat drumul la tot.

Nu era vina ei!

Nu ştiuse ce avea să se întâmple după acea ultimă discuţie la telefon. Nu îşi ura mama, iar mama trebuie să fi ştiut asta, acolo, în genunchi, la capătul tuturor lucrurilor, pe când Catherine îi aţintea pistolul spre ceafă. Mama era lumea lui Red, întreaga ei lume, şi ea trebuie să fi ştiut asta, trebuie s-o fi simţit, cumva, pentru că aşa funcţiona iubirea.

Nu era vina lui Red.

Îşi înlocuise mama cu vinovăţia, ruşinea şi reproşul. Ajunseseră să fie o parte din ea, un membru, un organ, un laţ în jurul gâtului. Red crezuse că are nevoie de ele ca să trăiască, dar n-avea, pentru că nu era vina ei şi nu mai avea nevoie de ele. Plângea, şi nu era doar din cauza lui Maddy sau a lui Catherine şi a adevărului. Plângea pentru că putea, în sfârşit, să-şi ierte mama că murise şi să se ierte şi pe sine. Destul pentru toată lumea.

Arthur i-a mângâiat părul la spate, până la capătul cozii de cal.

— Nu-i adevărat! a răzbătut vocea lui Oliver. Nimic din toate astea nu-i adevărat. Maddy, ce mama dracului tot spui?

Red s-a tras de lângă Arthur, ştergându-şi faţa. Oliver a răsărit din ceaţă, înaintând spre ea.

— Mama mea n-a făcut nimic din toate astea! a strigat el. Nu-s decât minciuni! Toate! Nu ştiu ce joc credeţi că jucaţi voi două.

A fulgerat-o cu privirea pe Red, apoi pe sora lui, care murea acolo, pe podea.

— Mama n-a făcut nimic.

— Ba a făcut! a zis Red, îndreptându-şi spatele ca să-l privească pe Oliver drept în ochi. A făcut toate astea. Şi sper să moară în genunchi, speriată şi singură, aşa cum i-a făcut ea mamei mele.

— Ţine-ţi dracului gura aia! a ţipat Oliver.

S-a repezit în faţă, dar nu spre ea, ci spre masă, de pe care a luat ceva. S-a întors fulgerător cu cuţitul într-o mână şi bricheta Zippo în cealaltă. O sclipire pe metalul amândurora, la fel ca aceea de pe dinţii lui dezgoliţi.

— Încetează, Oliver, s-a terminat! a zis Arthur, ridicând mâinile şi trăgându-se înapoi. S-a terminat! Am răspunsul pentru care am venit. Red n-o să depună mărturie la tribunal pentru femeia care i-a omorât mama. Pot folosi asta ca să-l conving pe fratele meu, care o să mă asculte. Trebuia să obţinem răspunsul şi apoi s-o omorâm pe Red, asta ni s-a spus să facem, dar nimeni nu trebuie să fie vătămat. Nimeni!

A aruncat o privire spre Maddy, care acum avea frisoane şi se cutremura în mâinile Reynei.

— Acum nu mai pot să comunic cu fratele meu, pentru că ai aruncat telecomanda, iar staţia e spartă. Dar pot să merg afară.

A suspinat.

— O să mă duc la el şi o să-i explic că s-a terminat, o să-i spun să se retragă. O să mă asigur că o face, jur! Apoi voi puteţi să urcaţi în camionetă şi s-o duceţi pe Maddy la un spital. Are nevoie să ajungă la un spital! S-a terminat, Oliver! Te rog, îngăduie să se termine!

— Nu te duci nicăieri, a mârâit Oliver. Nu cu toate minciunile alea despre mama! Ştiu ce faceţi voi, ăştia; sunteţi nişte animale! N-o să vă las să-mi omorâţi mama! Nimic din toate astea nu-i adevărat. Nu te duci afară să-i spui fratelui tău numele ei. Asta nu se va întâmpla! a adăugat Oliver şi a ridicat cuţitul, îndreptându-l spre Arthur. Rămâi aici!

— Oliver! l-a implorat Reyna, cu prosopul înroşit în mâini. Trebuie s-o ducem pe Maddy la un spital! N-o să reziste! Te rog, hai să facem ce a spus Arthur!

— Nu! a lătrat el, îndreptând acum cuţitul spre ea. Nu-l pot lăsa să plece. Nu-l pot lăsa să-i spună fratelui său.

— Oliver, Maddy n-o să supravieţuiască!

Red a înaintat.

— Pierde tot sângele. Arthur ne oferă o cale de a ieşi de aici. Acum.

— Nu ascult de tine, dracu' să te ia! a zis Oliver cu vocea întunecată şi hârâită. Eşti o mincinoasă! Din vina ta o să fie omorâtă mama.

— Şi din vina ta o să moară Maddy! Trebuie să plecăm!

Ochii lui fulgerau dintr-o parte în alta. Pentru că era o alegere, într-un fel, între mamă şi sora mai mică. La asta se ajunsese. O viaţă pentru

alta. Însă lui Oliver Lavoy nu-i plăcea să ia hotărâri grele. El avea totul şi încă ceva pe deasupra.

— Poate că oamenii de pe releu te-au auzit, Red, a zis Simon, cu ochii mari şi cuprinşi de panică alunecând în sus, pe cuţitul din mâna lui Oliver.

Se terminase şi nu se terminase, pentru că primejdia stătea chiar acolo, prinsă în capcană împreună cu ei, şi o ştiau cu toţii, o ştia şi Simon.

— Poate că au sunat la poliţie, poate că sunt pe drum.

Red a dat drumul aerului din piept.

— N-avem cum să ştim sigur, a zis ea. Dacă unul dintre ei vorbea în acelaşi timp, interferenţa mea n-a ajuns la ei.

— Ce-ar fi dacă unii dintre noi am ieşi pe partea cealaltă? a propus Reyna, făcând semn cu capul spre partea stângă a rulotei, spre geamul din partea şoferului. Acum ştim că afară nu există al doilea lunetist. Unii dintre noi pot să plece şi să aducă ajutor. Eu rămân aici cu Maddy.

— Nu pleacă nimeni! a urlat Oliver. Nu pleacă nimeni până nu mă gândesc ce e de făcut.

Ce era de făcut? Un plan. Oliver încerca să se gândească la un plan, unul în care putea să-şi salveze şi mama, şi sora. Câştigă toată lumea. Semăna enorm de mult cu mama lui. Însă Red nu vedea niciun câştigă toată lumea pentru el aici şi nu voia ca el să câştige, pentru că, dacă Oliver câştiga, asta însemna că şi Catherine câştiga, iar Red nu putea să lase să se întâmple asta.

— Lunetistul, s-a răsucit Simon spre Arthur. E fratele tău?

Arthur şi-a înclinat uşor capul.

— Ai vreo altă cale de comunicare cu el?

Arthur a clătinat din cap.

— Doar telecomanda luminii şi staţia.

— Fir-ar să fie! a şuierat Simon. Mă gândeam, dacă ai avea cum să comunici cu el, i-ai putea spune să se retragă şi să urcăm toţi în camionetă. Oliver, ne-ai lăsa să plecăm aşa? Dar Arthur va trebui să vină cu noi înainte să-i spună totul fratelui lui. Atunci ai putea să te gândeşti la un plan în vreme ce am fi pe drum, ducând-o pe Maddy la un spital ca s-o salvăm.

Oliver şi-a mijit ochii, gândindu-se. Şi-a ridicat bărbia şi a dat din cap o dată. Putea permite asta.

— Dar n-am cum să comunic cu el, a replicat Arthur. Aş putea să ies

să caut telecomanda, însă n-aş găsi-o pe întuneric.

— Nu!

Bărbia lui Oliver a coborât iar şi ochii îi scânteiau.

— Arthur nu iese din această rulotă.

— Oliver!

Acum Reyna plângea, cu braţele zguduindu-i-se în dreptul coatelor.

— Trebuie s-o salvăm pe Maddy!

Ochii lui Maddy erau închişi şi nu se mai deschiseseră de ultima dată când se uitase Red la ea.

— Maddy? a ţipat Red şi, când s-a dus spre ea, ceva i-a scârţâit sub tălpi.

— Sunt trează, a îngăimat Maddy, iar buzele îi erau extrem de palide, topindu-se parcă în restul feţei. Sunt trează, a zis. Doar îmi odihnesc ochii, jur!

Nodul din pieptul lui Red s-a dezlegat, dar nu de tot. Maddy era pe moarte, Red urma s-o vadă murind dacă nu putea s-o scoată de aici. Maddy ştiuse, ştiuse tot timpul ce se întâmplase cu mama lui Red, dar era cea mai bună prietenă a sa, Maddy a sa, şi Red se săturase de vinovăţie şi reproş. Trebuia s-o salveze.

Ochii i s-au îndreptat spre Oliver. Puteau să-l învingă? Puteau ea, Simon şi Arthur să-i ia cuţitul din mână, să-l imobilizeze? Cuţitul sclipea în luminile de pe tavan, atrăgându-i privirea. Era aşa de ascuţit! Aşa de zimţat şi de ascuţit! Şi acel cuţit putea face pe cineva să se golească de sânge, o altă persoană care să moară pe podea alături de Maddy. Red nu se îndoia că Oliver avea să-l folosească; era încolţit, deci nu avea altă soluţie decât să lupte sau să fugă, şi ea ştia ce urma să aleagă băiatul.

Oliver Lavoy era primejdia, el fusese tot timpul. Iar acum nu-i lăsa s-o salveze pe Maddy, în afară de cazul în care găseau o cale să comunice cu lunetistul de aici, în rulotă.

Red s-a foit şi a strivit ceva sub talpă, talpa pantofului lui Maddy. S-a uitat în jos. Era staţia. Spartă. Plastic, metal şi cabluri. Red şi-a mijit ochii, s-a uitat la piese, le-a pus laolaltă în minte, le-a reparat. Sarcina sa, responsabilitatea sa.

— Pot s-o fac, a zis, şi acum ştia că poate, nu mai încăpea îndoială, nu era timp pentru asta.

O făcuse de atâtea ori, era gravată acolo, în trasele minţii sale. Inutilă, ca o grămadă de lucruri pe care le avea în cap, dar nu acum, în

clipa asta putea să salveze o viaţă.

— Ce? a întrebat-o Simon.

— Pot să repar staţia.

PATRUZECI

Era un puzzle, nimic altceva. Nu cum era capul lui Don, acolo, afară, ci un puzzle pe care Red îl putea repara, pe care îl mai făcuse şi îl desfăcuse de atâtea ori. Pentru mama. Acum putea să-l facă pentru Maddy. S-a aplecat să culeagă piesele staţiei sparte, lăsându-le să-i cadă în mâna desfăcută.

A dus grămada la masă, dincolo de Oliver. Acesta a lăsat-o să treacă, dar şi-a încleştat şi mai tare mâna în jurul cuţitului. Era dogoare în jurul lui, urmându-l, şi miros de sudoare stătută. Firişoarele de păr de pe ceafă i s-au zbârlit când s-a apropiat prea tare, avertizând-o să se ţină departe de el.

Red a dat drumul pieselor pe masă, împrăştiindu-le. S-a uitat la ele.

— Poţi s-o faci? a întrebat-o Simon.

Red a dat drumul aerului din piept.

— Dacă e spart ceva, aş putea scoate sistemul stereo al rulotei, radioul. Au multe piese asemănătoare.

S-a apropiat de staţia demontată. Placa de circuit verde era crăpată pe mijloc şi se mai ţinea în conexiunile sudate. Lipsea o bucată din carcasa din faţă, lângă grila difuzorului, dar asta n-avea importanţă. Discul de plastic al difuzorului, partea care transforma undele radio în voci, era spart, imposibil de reparat. Dar asta era în ordine, Red putea să facă altul din hârtia adusă de Maddy. Nimic altceva nu părea stricat, condensatorii, amplificatoarele, selectorul de canale, transformatorii, magnetul sau bobina din difuzorul spart. Nu trebuia decât să le pună la loc, să refacă difuzorul, să reconecteze cablurile.

A încuviinţat cu o mişcare din cap.

— Pot s-o fac.

— Ai nevoie de sistemul stereo? a întrebat-o Arthur, pornind spre cabină.

— Nu.

A înghiţit în sec.

— Mă descurc fără el.

Red a intrat în separeu şi s-a aşezat lângă geam. Locul în care stătuse cu aproape opt ore în urmă, privind maşinile mici de pe autostradă, cu Maddy pălăvrăgind în faţa sa.

— Rămâi trează, Maddy! a plutit până la ea vocea Reynei. Trebuie să

rămâi trează!

— Sunt...

Cuvintele au ieşit hârâind din gâtul lui Maddy. Uscate şi fragile. Sunetul a speriat-o pe Red mai mult decât o făcuseră ţipetele. O pierdeau.

— Simon, du-i nişte apă!

— Sigur!

Băiatul a fugit spre bucătărie.

Red s-a întins peste masă după foarfeca ce încă avea lipite pe lame şuviţe din părul şaten-deschis al lui Maddy. A luat o filă din blocnotes şi a decupat-o, mişcând foarfeca într-un cerc cam de mărimea piesei de plastic sparte a difuzorului.

— Maddy, poţi să bei? a zis Reyna. Poţi să deschizi gura?

— Mi-e frig! a răspuns Maddy.

Era cald acolo, înăbuşitor. Red şi-a şters cu dosul mâinii o dungă de transpiraţie de pe tâmplă în vreme ce se concentra, mânjind *Sună la AT&T.*

A reconectat placa de circuit la antenă şi a pus-o înapoi în carcasa neagră.

Simon şi Arthur stăteau aplecaţi deasupra ei, urmărind totul. Ce făcea Oliver? Red nu-l putea vedea, iar asta o speria.

— O s-o laşi în pace pe Red după asta?

Simon s-a răsucit spre Arthur, cu ochii întunecându-se pe când îşi privea prietenul. Însă nu erau prieteni, nu-i aşa? Simon nu fusese decât calea de intrare a lui Arthur, ca să se apropie de Red.

— Tu şi fratele tău n-o s-o mai vânaţi?

— Ai cuvântul meu! a zis Arthur, susţinându-i privirea şi refuzând să-şi desprindă ochii. N-am vrut niciodată ca ea să păţească ceva rău, nimeni, de fapt. Am încercat, jur, am încercat să evit totul. Nu cred în asta, în omorârea oamenilor. Nu vreau s-o fac. Pentru nimic în lume. De aceea tata spune că o să mă ocup de cifre, de afacerea legală, pentru că nu poate avea încredere în mine pe stradă, să fiu soldatul lui. Nu ca fratele meu.

A tăcut un pic.

— Dar mă vor asculta, amândoi mă vor asculta, o să-i fac eu să mă asculte. Red n-o să păţească nimic. Jur!

— Bine!

— Îmi pare rău, Simon! Îmi pare rău că a trebuit să te mint!

Simon a ridicat din umeri.

— Întotdeauna mi s-a părut că ești cam varză la baschet, a zis, cu o urmă de zâmbet în voce. Și, hei, cel puțin n-o să mă mai sperii vreodată de ceva după noaptea asta! Face să nu mai pară așa de înspăimântător să le spun părinților mei despre școala de teatru. Însă e ceva ce nu pricep, a adăugat, dar zâmbetul dispăruse. De ce n-ai spus de acum câteva ore că Red e cea cu secretul? De ce fratele tău n-a întrebat-o, pur și simplu, de la început, când am găsit stația, cine o plătește să fie martoră?

Red nu le vedea fețele, concentrându-se pe răsucirea unui cablu și legându-l la loc la baterii.

— A fost ideea tatălui meu, a răspuns Arthur. Dacă nu spuneam al cui secret este, atunci poate că aflam mai mult decât informația de care aveam nevoie de la Red. Să afli lucruri pe care oamenii nu vor să le știi înseamnă putere. Așa acționează tata. Și puteam folosi acele secrete ca să vă șantajăm să nu spuneți nimic dacă eram dat de gol. Ceea *ce...*

Vocea i s-a pierdut.

— Ei bine, acum e prea târziu, întrucât știți cine sunt. S-a terminat! a zis el.

Red a ridicat privirea spre fața abătută a lui Arthur, care privea podeaua. Nici viața lui n-avea să mai fie la fel după această noapte, nu-i așa? Toți fuseseră schimbați de această rulotă, de ceilalți. El o mințise, era un mincinos, dar la fel era și Red. Și lucrul groaznic era că nu voia să-l urască. Poate chiar voia să-l prindă de mână, de cea care se potrivea cu a sa. Capul îi spunea că e proastă de dă în gropi, dar uneori nu te iei după cap, uneori te încrezi în instinct. Red învățase asta de la Reyna.

— Cum merge, Red? a întrebat-o Simon.

— Fac progrese, a răspuns și s-a apucat de difuzor, potrivind magnetul și bobina.

— Rămâi trează, Maddy!

Vocea Reynei era subțire acum, speriată.

Maddy a bolborosit ceva, un croncănit care n-a trecut de gât.

— Oliver, haide, te rog! a zis Simon, vârându-și mâinile în păr și trăgându-se de el. Maddy n-o să reziste. Lasă-l pe Arthur să iasă și să vorbească cu fratele lui! Zice că o să ne lase să plecăm. Am încredere în el.

— Eu n-am! a mârâit Oliver. Nu știm dacă n-o să i se alăture fratelui

şi o să încerce să ne omoare pe toţi acum, că ştim cine sunt.

— Şi Red? a arătat Simon spre ea. Ea poate să meargă afară, nu-i aşa, Arthur? Fratele tău încă nu ştie că ţi-a spus numele, ceea ce înseamnă că n-o poate împuşca pe Red.

Arthur a dat din cap.

— Până nu-i spun că avem numele, Red e intangibilă. N-ar trage în ea!

— O laşi pe Red să meargă, Oliver? l-a implorat Simon. O laşi pe Red să iasă din rulotă şi să vorbească cu el? Să-i ceară să ne lase să plecăm?

— Nu!

Oliver şi-a dezvelit dinţii, ridicând cuţitul.

— Nici Red nu iese! E o mincinoasă. Încearcă să facă în aşa fel încât mama să fie omorâtă!

— Lumini! a hârâit Maddy, iar Red şi-a smuls privirea de la staţie şi s-a uitat la prietena sa.

Avea ochii întredeschişi, un pic de tot. Un braţ era ridicat, îndoit din cot, cu arătătorul tremurând pe când îl aţintea.

— Lumini...

Cuvântul a ieşit iar din ea hârâit.

— Ce e, Maddy? a întrebat Reyna, aplecându-se mai mult spre ea.

— Lumini, a repetat Simon, răsucindu-se spre parbriz.

Ochii lui Red l-au urmat.

Lumini.

Lumini albastre şi roşii pâlpâind în întunericul nopţii care se încheia. Fulgerând prin sticlă în interiorul rulotei.

— Au venit poliţiştii! a exclamat Simon, nevenindu-i să creadă, ca şi cum încă nu îndrăznea să creadă. Au venit poliţiştii! Red, trebuie să te fi auzit în staţie. Au chemat poliţia. Au venit!

Red s-a ridicat repede din separeu, cu staţia neterminată încleştată în mână.

Simon alerga spre parbriz, cu Arthur după el şi Oliver în spatele lor.

Red i-a urmat, privind prin spaţiile dintre umerii lor.

Era o maşină de poliţie neagră care venea pe drum spre ei, cu luminile roşii şi albastre de pe acoperiş rotindu-se, luminând nimicul nesfârşit. Însă afară nu mai era negru de smoală, cerul fiind pătat cu trandafiriul slab al zorilor.

Maşina de poliţie a înaintat, atrasă de farurile lor, cu roţile scrâşnind pe drum.

— E poliţia, Maddy! a strigat Simon în spate, cu vocea frângându-se, spărgându-se. O să te ducem curând la spital!

Maşina s-a oprit direct în lumina farurilor lor, înainte să ajungă la spatele camionetei albe.

— Arthur? a zis Red, răsuflându-i în ceafă.

El s-a răsucit s-o privească.

— Fratele tău ar omorî un poliţist?

Ochii lui Arthur s-au întunecat, iar gura i s-a crispat pe când căuta în interior răspunsul.

— Nu ştiu. N-ar trebui, noi n-ar trebui s-o facem. Însă Mike n-ar fi trebuit să omoare pe nimeni în noaptea asta în afară de tine. N-am crezut că o să-i împuşte pe Don sau pe Joyce, sau pe Maddy. Aşa că... nu ştiu. E imprevizibil. Fratele meu e un soldat. Ştie care este misiunea: să obţină de la tine numele şi să te omoare. N-ar lăsa nimic să-i stea în cale.

— Aşadar, ar putea? a întrebat Red, privind dincolo de Arthur cum se deschide portiera din dreptul şoferului.

— Nu ştiu! a răspuns Arthur repede şi s-a răsucit, pe când din maşină cobora o poliţistă în uniformă, cu părul negru lăsându-i liberă faţa palidă, cu cămaşă albastră şi insigna lucindu-i pe piept şi reflectând lumina.

Era singură, privind spre rulotă, cu o mână pe portieră, iar cealaltă pe microfonul de la umăr.

Ochii ei i-au întâlnit o clipă pe ai lui Red, şi Red a ştiut ce trebuie să facă.

Nu era timp să se gândească bine. Era instinctul, aproape, ceva din măruntaiele ei, acolo unde trăise ruşinea.

Nu putea lăsa să se întâmple asta. Femeia de acolo poate că avea o fiică acasă, aşteptând-o. Poate că se certaseră cu o seară în urmă, din pricina temelor sau a dezordinii din dormitorul fetei. Care fuseseră ultimele lor cuvinte una către cealaltă? Red nu putea lăsa să i se întâmple altei fetiţe, să-şi piardă mama şi întreaga ei lume, aşa cum le pierduse ea. Căzută la datorie. O mamă care nu se mai întoarce niciodată acasă, care nu luminează cu farurile geamurile din living, care nu mai face acele strâmbături în oglinda din spatele mesei din bucătărie. Drapelul de pe coşciug, cele trei salve, „Amazing Grace” cântat la cimpoaie.

Red n-avea să lase să se întâmple asta.

Cu staţia neterminată într-o mână, Red l-a lovit cu cealaltă pe Oliver. L-a nimerit cu pumnul în încheietură. Oliver nu se uita la ea, deci nu văzuse ce o să se întâmple. Cuţitul i-a zburat din strânsoare şi a căzut zdrăngănind pe podea şi a alunecat sub masă.

— Ce dra... a început el să zică, însă Red se îndepărta deja, năpustindu-se spre uşă.

Paşi grei în spatele ei, pe urmele ei.

— Nu, Red! a răcnit Oliver în timp ce fugea după ea.

Cu o ultimă privire spre Maddy – Reyna privea peste umărul lui Red, cu groaza crescându-i în ochi –, s-a ciocnit de portiera rulotei.

A înhăţat clanţa şi a deschis uşa, care s-a izbit cu un pocnet de latura metalică a rulotei.

— Niciun un pas, Red, sau o fac!

Vocea lui Oliver i-a bubuit în urechi.

Red s-a uitat în spate.

Oliver stătea lângă geamul din spatele canapelei, cu salteaua azvârlită deoparte. Avea în mână bricheta Zippo aprinsă, cu flacăra dansând, ferindu-se de răsuflarea lui. O scosese pe geam, ridicând cu cealaltă mână storul.

— O să-i dau drumul, o fac! a ţipat, cu capul desprins iar de pe gât, cu tendoanele vizibile şi roşii, cu o licărire sălbatică în ochi. Nu pleci! O las să cadă în benzină. Dau foc rulotei. O s-o fac!

A urlat acele ultime cuvinte, cu clăbuci şi sudoare în jurul gurii, cu dâre de salivă atârnându-i de dinţi.

— Ba nu, n-o s-o faci! a zis Red, cu o ultimă privire spre el înainte să se răsucească înapoi spre uşa deschisă.

Oliver n-avea să dea foc rulotei pentru un singur motiv: el era înăuntru, cu ei. Supravieţuirea lui era pe primul plan, mai presus de orice; în mintea lui, el avea cea mai mare valoare de aici. Oliver n-avea să lase să cadă acea brichetă, şi ea o ştia.

Red a ieşit din rulotă.

A gonit pe trepte în jos cât putea de repede, cu tenişii scrâşnind pe pietrişul de pe drum pe când sprinta spre stânga. Spre camioneta albă.

Punctul roşu poate că era acolo, urmând-o. Însă Red era intangibilă, lunetistul nu putea s-o împuşte. Iar ea trebuia să folosească asta ca să o salveze pe acea femeie.

A sărit peste trupul răşchirat al lui Don, iar picioarele i s-au mişcat agil când a aterizat. Oare poliţista putea să-i vadă pe Don şi Joyce de

unde stătea? Putea să vadă sângele, drumul înroşit?

Red a fugit pe lângă camioneta albă, prin spatele ei, spre maşina de poliţie pe latura căreia scria ŞERIFUL COMITATULUI CHESTERFIELD în culori vii, albastru şi galben.

Ochii femeii s-au făcut mari când a văzut-o pe Red.

— Stai pe loc! a strigat, scoţând într-o fracţiune de secundă pistolul din toc.

L-a prins cu amândouă mâinile şi l-a aţintit spre Red.

Red s-a oprit, împrăştiind în jur pământ care i s-a adunat în jurul picioarelor.

Însă era în ordine. Stătea exact acolo unde trebuia să stea. Blocând câmpul vizual al lunetistului spre femeie. Făcând din trupul său o baricadă împotriva acelui punct roşu. Femeia avea să fie în siguranţă, pentru că Red era acolo şi n-avea să se mişte, n-avea să se mişte orice urma să se întâmple. Femeia avea să se ducă acasă astăzi şi să-şi îmbrăţişeze fiica, dacă avea vreuna, şi să-i spună cât de mult o iubeşte. Aşa se sfârşea asta.

— Mâinile sus! a strigat poliţista. Ţine mâinile la vedere!

Red a înghiţit în sec, ridicând mâinile, cu staţia stricată încă încleştată în pumn.

— Red!

Ţipătul lui Arthur a răsunat în zorii care se iveau.

Capul ei s-a răsucit repede spre rulotă.

Arthur cobora ca o furtună de pe trepte pe drum, cu ochii spre ea, care stătea acolo, încremenită.

Însă în spatele lui era o formă întunecată, luminată din spate de strălucirea galbenă a rulotei. Fără chip, cu umeri laţi.

Oliver era chiar în spatele lui Arthur şi a sărit pe drum după el.

Acum, când erau amândoi afară, Red a văzut ceva nou în ochii lui Oliver, ceva irevocabil. Explozia trebuie să se fi declanşat în cele din urmă, căci faţa îi era desfigurată de furie, iar ochii negri şi găunoşi nu mai erau căprui-aurii. Şi ea mai vedea ceva, cuţitul din mâna lui, pe când se repezea la Arthur.

— Nu, Oliver!

Reyna era acum afară, bâjbâind după celălalt braţ al lui Oliver, trăgându-l înapoi în clipa în care s-a năpustit cu cuţitul.

L-a nimerit pe Arthur în gât, despicând carnea.

Nu aşa de tare cum ar fi vrut Oliver, din cauza Reynei.

Mâinile lui Arthur au ţâşnit spre rana de la gât, iar sângele întunecat a început să i se prelingă printre degete. Însă era în picioare, încă stătea în picioare.

Oliver a observat şi el şi şi-a îndreptat spatele.

A îmbrâncit-o pe Reyna.

Ea s-a izbit de rulotă şi a căzut pe drum.

Oliver a pregătit cuţitul, repezindu-se spre Arthur ca să termine treaba.

Trosc!

Oliver a tresărit, dându-se înapoi. O izbucnire de sânge în spatele lui, împroşcând latura de culoarea untului a rulotei.

S-a prăbuşit pe drum, căzând întâi în genunchi.

A fost instinctul.

Mâinile lui Red au ţâşnit spre urechi la sunetul puştii, cu ochii fulgerând de la Oliver, care zăcea pe drum, mort, la Arthur, care se ţinea de gât, şi la poliţista din faţa sa.

Însă femeia nu se uita la faţa lui Red. Ci la forma neagră a staţiei din mâna lui Red.

Trebuie să fi fost şi pentru ea instinctul.

Pistolul ei a fulgerat. Un mic foc de artificii.

Ceva a înţepat-o pe Red în piept, străpungând-o.

S-a împleticit în spate.

Alt pocnet, alt foc de artificii în mâinile poliţistei. A doua lovitură, mai jos, printre coaste.

Red a clipit.

Mâna i-a cuprins pieptul şi s-a apăsat pe tricoul roşu-închis. Degetele s-au desprins şi roşul s-a desprins odată cu ele.

Apoi durerea, un soi de durere udă, adunându-se în jurul celor două găuri din piept. Însă n-a rămas mult timp, pentru că i-a luat locul o amorţeală rece, în vreme ce picioarele lui Red se îndoiau sub ea.

A căzut pe spate, pe drum. Cu picioarele întinse, cu braţele prinse dedesubt. Cu un gâlgâit în vreme ce încerca să respire.

Un bip. Un şuierat de paraziţi.

— S-au tras focuri de armă! a anunţat vocea femeii prin ceaţă, panicată şi subţire. 10-33. 10-33. Am nevoie imediat de întăriri!

— RED, NU!

Arthur ţipa, cu vocea ciudată şi îndepărtată, însă trebuia să fie pe undeva, aproape, Red simţea asta.

— Stai acolo! a strigat poliţista. Nu te apropia!
Altă împuşcătură.
Sunet de paşi tropăind pe drum, fugind de acolo.
— Unul dintre ei fuge. 10-33. Cer imediat întăriri! Avem victime. Dumnezeule mare! Ce s-a întâmplat aici?
Red clipea în sus, spre cer.
Se crăpa de ziuă, iar culori pale, galben şi trandafiriu, destrămau întunericul şi alungau noaptea. Dar stelele rămâneau acolo, clipind spre ea.
Red nu-l simţea, sângele care îi bolborosea din piept, nici drumul, pământul şi pietrişul de sub spinare. Nu simţea nimic în afară de plasticul rece al staţiei, încă încleştate în mână.
Şi-a mişcat capul, spunându-le ochilor să se uite la ea. Era stricată, neterminată, spartă. Dar ea a clipit o dată, de două ori, şi staţia a înviat, iar ecranul verde s-a luminat, o strălucire în faţa ei.
Un pârâit de paraziţi care nu erau acolo, pentru că staţia era stricată, dar totuşi erau. Îi auzea lângă urechi. Acei paraziţi. Acasă.
Staţia nu era deschisă, numai că era, şi era fixată pe canalul şase.
Canalul lor.
Red nu se putea clinti, nu se putea clinti ca să apese cu degetul mare butonul de emisie, însă n-avea nevoie s-o facă, pentru că propria voce ieşea din difuzor. Red mică, de acum un deceniu, ascunzându-se după o uşă în vreme ce se juca de-a „Vardiştii şi vardiştii".
— Atenţie, atenţie! a rostit Red, cu vocea joasă şi gravă. Poliţist căzut. Poliţist căzut, e nevoie de întăriri. Terminat!
Paraziţii au şuierat, umplându-i capul.
Şi apoi a auzit-o limpede, pentru prima oară după ani de zile.
Vocea mamei.
— O, nu, agent Kenny, a rostit mama, cu acea legănare blândă la sfârşitul cuvintelor de care lui Red îi fusese aşa de dor. Ai fost lovită?
— Mamă, ai uitat să zici „Terminat".
— Scuze! Terminat.
Red a zâmbit, privind cum staţia pârâie înviind şi oprindu-se, între atunci şi acum.
— Da, am fost lovită! a zis Red. M-au nimerit.
— Vai de mine, scumpo! a exclamat mama. Sunt pe drum întăririle ca să administreze pupici de fă-te-bine. Terminat.
Red a tuşit, cu un hârâit în piept care n-ar fi trebuit să fie acolo. Însă

mai era ceva, ceva care îşi avea locul.

Şi iat-o, dovada că se înşelase în toţi aceşti ani! Red ştia că vine, aşa cum trebuie să fi ştiut şi mama, în genunchi pe ciment, iar Red pe spate, pe drum. Dar nu era ură ceea ce simţea sau regret, sau vinovăţie, sau mustrare. Nu mai existau, nu aici, în acest loc, aprinzându-se şi stingându-se. Nu se gândea la ultimele cuvinte, se gândea la toate cuvintele, la toate amintirile. Era iubire; spinoasă şi complicată, tristă şi fericită. Dar era şi o senzaţie roşie.

— Aha, aici erai, agent Kenny! a rostit mama, răzbătând prin paraziţii care nu erau acolo. Se pare că am ajuns chiar la timp. O să scapi cu viaţă.

Red a chicotit, iar undele radio i-au purtat vocea prin timp, în vreme ce mama o tăvălea pe jos, acoperind-o cu sărutări.

— Mamă, opreşte-te! a râs ea şi a râs, şi a râs.

Amândouă râdeau.

— Te iubesc, Red!

— Te iubesc, mamă!

Red a clipit, alungând o lacrimă şi zâmbind în sus, spre nimicul nesfârşit al cerului.

Timpul trebuie să se fi mişcat înapoi în acest loc dintre două lumi, întorcându-se, pentru că noaptea revenea, iar întunericul punea stăpânire pe cer şi o lua cu el pe Red. Însă mama a rămas cu ea, chiar aici, în mâna sa, la capătul tuturor lucrurilor.

Mama a rămas, şi la fel au rămas şi stelele.

06:00

Transcrierea convorbirii prin staţia de emisie-recepţie, Departamentul Şerifului din Comitatul Chesterfield, Carolina de Sud

Data: 10 aprilie 2022
Ora: 06.06

AGENT 1: Care e 10-20-ul vostru?

AGENT 2: Tocmai am ieşit din Bo Melton Loop, ajungem la tine în câteva minute, rezistă, [redacted]. Eşti în pericol iminent? Spune-mi ce se întâmplă acolo!

AGENT 1: Nu sunt sigură. E o rulotă, sunt copii. Avem aici victime. Trei morţi. Împuşcături, pare să fie o puşcă. Avem doi în stare gravă, nu arată bine. E nevoie urgentă de asistenţă medicală.

AGENT 2: Sunt trimişi medicii în vreme ce vorbim. Poţi să-i ţii în viaţă? Să începi resuscitarea?

AGENT 1: ...Mai sunt aici doi. Răni superficiale. Sunt în stare de şoc, nu-mi pot spune ce s-a întâmplat. Doamne, e sânge peste tot!

AGENT 2: Agent [redacted], vorbeşte mai departe cu mine! Ajungem acum la tine, ar trebui să ne auzi curând! Ceilalţi sunt pe drum!

AGENT 1: A mai fost aici unul. Îi curgea sânge din gât. A fugit, a luat-o spre est printre copaci.

AGENT 2: Dispecer, ai auzit?

DISPECER: Confirm!

AGENT 1: Eu am fost. Eu am împuşcat-o. A fugit spre mine. Am auzit o împuşcătură. Am crezut că are în mână un pistol. Dar nu este. Nu-i un pistol, oh, Doamne, ce-am făcut?

AGENT 2: Stai aşa, ajung acolo imediat!

AGENT 1: ...Ce-am făcut?

AGENT 3: Să i se spună agentului [redacted] că tocmai am prins pe cineva în apropiere de locul unde sunteţi voi. Bărbat alb, în jur de douăzeci şi cinci de ani. Alerga pe drum. Avea la el o puşcă de vânătoare şi un trepied. L-am înconjurat şi s-a predat. [redacted] l-a arestat. Nevătămat. Acum

încercăm să-l identificăm. Crezi că e suspectul vostru? L-am prins.

AGENT 1: Ce-am făcut?

NEWSDAY

MENU

SUA > PA > Philadelphia > Ştiri > Infracţiuni

Procurorul-adjunct Catherine Lavoy, împuşcată mortal în faţa unui spital în Carolina de Sud

JOHN HOLLAND, 11 aprilie 2022

În această dimineaţă, Catherine Lavoy, 49 de ani, care lucra în biroul procurorului-şef din Philadelphia, a fost împuşcată în faţa intrării principale din Chesterfield General Hospital. Se crede că a fost împuşcată cu o armă cu bătaie lungă şi a murit pe loc. În acel moment era înconjurată de poliţişti şi de angajaţi ai unei firme de securitate.

Departamentul local al şerifului a declarat că probabil este un asasinat comandat. Lunetistul se afla într-unul dintre blocurile-turn de locuinţe din faţa spitalului. Trăgătorul n-a fost arestat şi se crede că este încă în libertate. Autorităţile fac apel la martori şi îi roagă să dezvăluie orice lucru suspect pe care poate l-au văzut şi care ar fi putut duce la evenimentele de astăzi. Accesul în spital este acum restricţionat.

Catherine Lavoy venise să-şi vadă fiica, Madeline, de 17 ani, care este în continuare în stare critică în urma unor evenimente încă învăluite în mister şi petrecute în noaptea de sâmbătă spre duminică, pe un drum de ţară din apropiere de Ruby, Carolina de Sud. Încă nu sunt clare toate amănuntele incidentelor din 9 aprilie, însă poliţia a confirmat că au fost mai multe victime. S-a confirmat că au decedat doi localnici, Donald Wright, 71 de ani, şi Joyce Wright, 68 de ani. A fost ucis şi fiul lui Catherine Lavoy, Oliver, 21 de ani. A fost făcută o arestare, dar încă n-au fost precizate acuzaţiile, iar poliţia refuză să ofere detalii.

Drumul pe care s-au produs incidentele de sâmbătă a fost blocat, însă a fost văzut un camion cu platformă care ducea de acolo la poliţie

o rulotă. Un martor ocular le-a declarat jurnaliştilor de la *Newsday* că vehiculul avea cauciucurile sparte, prezenta găuri de gloanţe şi avea geamurile ţăndări. O martoră a spus că a văzut sânge uscat în rulotă şi în afara ei. Vom reveni cu mai multe amănunte pe măsură ce se derulează povestea.

Încă nu se ştie dacă vreunul dintre aceste evenimente are legătură cu activitatea de procuror a lui Catherine Lavoy sau cu vreunul dintre cazurile la care lucra. În ultima vreme, cariera ei luase avânt datorită implicării în celebrul caz de omucidere avându-l ca protagonist pe Frank Gotti, 55 de ani, care va fi judecat peste câteva săptămâni. Catherine Lavoy îşi declarase public intenţia de a candida la alegerile din acest an pentru funcţia de procuror-şef, începând cu prima rundă de alegeri ale Partidului Democrat din luna mai.

Iată ce a declarat colegul ei, procurorul-adjunct Mo Frazer, când i s-a cerut o declaraţie privind asasinarea lui Lavoy: „Tocmai am auzit vestea. Sunt răvăşit. Cu ceea ce li s-a întâmplat copiilor ei, şi acum asta. Nu pot să înţeleg. Catherine era o femeie minunată, un procuror eminent şi o mamă nemaipomenită. Nu ştiu cine ar fi putut să vrea să-i facă asta, dar biroul nostru va munci fără răgaz ca să ajute la prinderea făptaşului. Catherine lasă în urmă un gol imens, iar gândurile şi rugăciunile mele se îndreptă spre restul familiei sale."

Dragă Red,

Sunt eu. Nu cred că am mai scris vreodată o scrisoare. Nu de când ne-au pus la şcoală să exersăm. Acum pare să fie singurul lucru pe care îl pot face. Trebuie să scriu toate astea, să mi le scot din minte. Chiar şi dacă n-o să le citească nimeni vreodată.

Pentru că am multe să-ţi spun, Red. Începând cu „Îmi pare rău!"

Îmi pare rău pentru toate astea! Îmi pare rău pentru toate minciunile pe care ţi le-am spus! Îmi pare rău că am intrat nepoftit în viaţa ta şi am încercat să mă apropii de tine! Îmi pare rău pentru planul nostru şi îmi pare rău pentru al tău! Îmi pare rău că am fost atraşi cu toţii în catastrofa asta din cauza părinţilor noştri şi a lucrurilor care s-au petrecut între ei. Îmi pare rău pentru mama ta şi îmi pare rău că a trebuit să afli cine a omorât-o în acel fel! Îmi pare rău pentru tot ce ţi-a făcut Catherine Lavoy! Îmi pare rău pentru tot ce ţi-a făcut Oliver Lavoy! Îmi pare rău că au murit Don şi Joyce, ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult să împiedic asta! Îmi pare rău că Maddy a fost împuşcată! Îmi pare rău pentru tot ce a făcut Mike! Îmi pare rău pentru fiecare durere pe care ţi-am produs-o! Îmi pare rău că nu m-am străduit mai mult să te apăr! Îmi pare rău că n-am apucat să-ţi spun! Îmi pare rău că nu te-am sărutat! Îmi pare rău că scriu această scrisoare şi totul e prea târziu! Îmi pare rău că te-am lăsat acolo, sângerând pe drum! Îmi pare rău!

Am crezut că eşti moartă. Poliţista te-a împuşcat de două ori şi am crezut că eşti moartă. Îmi pare rău că am fugit, când ar fi trebuit să rămân şi să te ţin de mână! Ar fi trebuit să se încheie cu tine şi cu mine.

Te-au dus la spital împreună cu Maddy, şi am aflat că ai fost operată şi apoi că eşti în comă. Am auzit un medic

vorbind despre tine, nu se aşteptau să rezişti. Tatăl tău era pe drum, cu avionul. Am crezut că o să rateze ocazia să-şi ia rămas-bun, aşa cum şi eu am ratat-o pe a mea.

De aceea am făcut-o, Red. Întotdeauna am jurat că n-o să omor pe nimeni. E greu, când creşti într-o familie ca a mea. Ăsta-i lucrul pe care tata îl detestă cel mai mult la mine. Dar tu ai spus că vrei asta. Nu ştiu dacă o spuneai doar la supărare, pentru că era acolo Oliver, dar ai spus că vrei ca ea să moară în genunchi, speriată şi singură, aşa cum i-a făcut ea mamei tale. Am crezut că o să mori, Red. M-am întors şi am luat una dintre puştile lui Mike de unde le ascunseserăm. N-am avut cu adevărat nevoie să exersez, a fost uşor cu punctul acela roşu. O împuşcătură şi am dispărut înainte ca ei să vină să mă caute. Acela a fost adioul meu, presupun, felul meu de răzbunare, s-o mătrăşesc din lume, aşa că, dacă tu nu mai eşti, măcar să nu mai fie nici ea. Am vrut să ştii, dar nu te-ai trezit. N-am făcut-o pentru tata, Red. Ea nu merita să trăiască după tot ce ţi-a făcut ţie. Îmi pare rău dacă am făcut alegerea greşită, îmi pare rău dacă nu asta voiai! Îmi pare rău în primul rând că a trebuit să facem aceste alegeri grele.

Însă n-ai murit. Nici nu te-ai trezit. Am rămas prin preajmă, aşteptând să aflu. Mi-am cusut singur rana de la gât, dar s-a infectat după câteva zile. Maddy a scăpat cu viaţă, am auzit asta la ştiri. Însă tu nu erai la ştiri. Voiam să vin să te văd. Ştiam că eşti adormită şi că n-o să ştii, dar voiam să te văd. Peste tot în spital erau poliţişti după ce Catherine Lavoy murise afară. Însă am reuşit să intru, ei nu ştiau că pe mine mă caută. Nu ştiu ce le-au spus Reyna şi Simon despre noaptea aceea, dar nu m-a prins nimeni. Nici măcar nu s-a uitat cineva la mine. Reyna mi-a salvat viaţa în noaptea aceea, sper să reuşesc să-i mulţumesc cândva. Sper că a ajutat-o şi pe ea, cumva, faptul că m-a salvat de Oliver,

aşa cum sperase că ar fi putut să-l salveze de el pe Jack Harvey. Probabil că ea şi Simon nu le-au spus poliţiştilor nimic despre mine, cel puţin nu atunci, când am intrat în spital. Sper că asta înseamnă că Simon mă iartă, în felul lui. Am fost chiar în faţa camerei tale. Te vedeam acolo, cu tuburi şi cabluri peste tot pe tine. Dormind. Doar dormeai. Am auzit că a fost nevoie să-ţi scoată o parte din plămân. Însă aveai deja alt vizitator. Uşa s-a deschis, şi Maddy era acolo, în cameră cu tine. Era încă în scaunul cu rotile, în cămaşa de spital. Ne-am uitat unul la altul. Ea trebuie să fi ştiut că eu fusesem, că eu fusesem cel care îi împuşcase mama. Erau poliţişti peste tot, ar fi putut să strige, să le spună că eu sunt acela, că eu fusesem. Însă n-a făcut-o, Red. Ne-am uitat unul la altul şi a dat din cap. M-a lăsat să plec. Dar n-am apucat să te privesc, să te ţin de mână. Nu-i treaba mea s-o spun, dar sper că o ierţi, Red!

Şi apoi s-a întâmplat. Te-ai trezit. Te-au transferat la un spital din Philly, tatăl tău te-a însoţit pe tot drumul, iar eu te-am urmat înapoi acasă. Nu ştiu cât timp o să stai acolo. Zile, săptămâni? O să găseşti această scrisoare când te întorci din spital. Sper să o citeşti, dar e în ordine dacă n-o faci. Îmi pare rău că am fost în dormitorul tău, care e exact aşa de dezordonat precum îmi închipuiam!

Şi mai e ceva. E vorba de tata. A insistat, după ce i-am spus tot ce s-a întâmplat. Ştiu că tatăl tău n-are asigurare de sănătate. O să găseşti banii care acoperă toate cheltuielile de la spital şi ceva în plus ascunşi în acea cutie de pantofi din partea din spate a dulapului tău, în care ţii vechile felicitări de aniversare trimise de mama ta. Sunt bani în numerar de la afacerile noastre legale. Am insistat în privinţa acestei părţi. Te rog să-i foloseşti ca să plăteşti facturile şi tot ce ai nevoie ca să te faci bine! Sunt ai tăi şi doar ai tăi. Nu ne

datorezi nimic pentru ei, ai făcut deja destul.

Se pare că au fost retrase acuzaţiile împotriva tatălui meu. Va fi eliberat curând. Poate că le-ai spus deja ce te-a pus Catherine să faci, că nu l-ai văzut acolo, habar n-am. L-au prins pe Mike. Nu ştiu dacă ai aflat asta. L-au prins în noaptea aceea – sau dimineaţa, ar trebui să zic. E acuzat de crimă cu premeditare pentru Oliver, Don şi Joyce, şi de tentativă de crimă pentru Maddy. Tata îi angajează un avocat bun, dar nu văd care este folosul, doar Mike a făcut acele lucruri. N-ar fi trebuit. În ce-l priveşte pe Oliver, înţeleg, pentru că era pe cale să mă omoare, dar ceilalţi? Poate că-i mai bine ca Mike să fie în închisoare decât aici, afară, întreaga lui viaţă a fost un război, asta îi tulbură mintea, cred. Şi mie mi-a tulburat mintea.

Cred că atunci când făceam o listă cu lucrurile pe care le-aş putea face afară, Red, nu ne-am gândit la „a fi fugar”. Pentru că asta sunt acum. Probabil că sunt căutat, probabil poliţia ştie că am jucat un rol în toate. Am scăpat, dar habar n-am cât poate să dureze. Însă chiar îmi petrec mult timp pe afară, dacă e să mă gândesc la părţile bune. Şi tu eşti în viaţă, asta e cea mai mare dintre ele. Asta mi-am dorit întotdeauna, ca tu să supravieţuieşti. Dar îmi pare rău, sper că ştii asta! Presupun că niciunul dintre noi, cei cinci care am supravieţuit, nu va mai fi la fel după acea noapte lungă. Păi, tu ai dormit două săptămâni după aceea. N-a fost o glumă bună, îmi pare rău şi pentru asta!

Nu ştiu unde o să mă duc sau ce o să fac. Pare ciudat, când am în faţă o întreagă viaţă şi n-am nicio idee cum arată. Însă ştiu cum se vede de aici viaţa ta, Red. Eşti cea mai puternică persoană pe care am cunoscut-o. Cine altceva s-ar ridica după ce a fost împuşcat în piept, şi încă de două ori? Eşti în picioare după toate cele prin câte ai trecut. Apropo, ai salvat-

o pe acea poliţistă. E bine. Are o fiică de doisprezece ani. M-am interesat, pentru că ştiam că ar fi important pentru tine. Eşti uluitoare! Nu ştiu câţi ţi-au spus-o vreodată, şi îmi pare rău şi pentru asta! Poţi face orice vrei, să fii orice vrei, şi, pe oricare drum ai merge, Red, ştiu că mama ta ar fi foarte mândră de tine.

Îmi pare rău că scrisoarea asta e aşa de lungă! Poţi să te opreşti din citit, dacă vrei, dar mai e un lucru. Nu ştiu cât va mai dura până să fii iar pe picioare. Dar o să aştept. Pe 8 mai, la ora 20, o să fiu la Cheiul 68, aşteptându-te. Ca să-ţi spun adio sau orice o fi ce trebuie să ne spunem unul altuia. Te înţeleg dacă nu vrei să vii, dacă nu vrei să mă vezi, după toate câte s-au întâmplat. O să înţeleg şi dacă le dai scrisoarea asta poliţiştilor, dacă o să apară acolo o trupă de poliţişti ca să mă aresteze. O să înţeleg. Depinde de tine! E alegerea ta, Red!

Dar eu o să fiu acolo. Jur!

O să fii şi tu?

DA []

NU []

Cu drag,

Arthur

MULŢUMIRI

Primele mele mulţumiri, şi cele mai mari, se îndreaptă spre tine, cititorule. Pagina albă şi cursorul care clipeşte m-au intimidat cu atât mai tare de data asta, fără plasa de siguranţă şi familiaritatea seriei mele, *Crima perfectă.* Îţi mulţumesc pentru sprijinul fenomenal pe care i l-ai oferit acelei trilogii şi îţi mulţumesc şi mai mult pentru că ai pornit cu mine în altă aventură, părăsind Little Kilton, Anglia, pentru un drum izolat, înfricoşător, din Carolina de Sud, America. Sper că ţi-au plăcut cele opt ore intense petrecute în rulotă.

Un imens mulţumesc agentului meu, Sam Copeland, care a trebuit să admită că, de fapt, i-a plăcut această carte. Îţi mulţumesc pentru curajul tău – trebuie să-ţi fi fost foarte greu! Îţi mulţumesc şi ţie, Emily Hayward-Whitlock, pentru tot ce faci şi pentru că ai atât de multă grijă de lumile mele fictive!

E greu să-mi exprim imensa recunoştinţă faţă de cei din echipa Delacorte Press pentru tot ceea ce fac, adică îmi iau poveştile şi personajele şi le transformă în cărţi adevărate. Mi-aş dori să existe mai multe sinonime pentru „mulţumesc”, dar, vai, urmează o listă lungă de *mulţumescuri* pentru toţi cei care au ajutat la crearea romanului *Cine moare în zori.* Se zice că e nevoie de un sat întreg[12], şi cu siguranţă n-ar fi încăput toţi deodată într-o rulotă!

Un enorm, enorm mulţumesc editoarei mele vedetă, Kelsey Horton, care este cea mai bună complice la crime (fictive) şi care munceşte neobosit organizând totul, ca să se asigure că romanele mele sunt cât mai reuşite posibil! Îţi sunt recunoscătoare pentru că ai avut încredere în mine când am dispărut timp de câteva luni ca să scriu o *carte vagă despre crime în rulotă;* sunt bucuroasă că i-am găsit un titlu mai bun! Şi un uriaş mulţumesc lui Beverly Horowitz; sunt aşa de bucuroasă că *Cine moare în zori* şi-a găsit căminul perfect cu echipa lui!

Îţi mulţumesc din nou, Casey Moses, pentru că eşti un designer genial şi pentru că i-ai oferit cărţii mele o copertă incredibilă, trăsnet chiar! Nu ştiu cum reuşeşti! Îţi mulţumesc, Christine Blackburne, şi măiestriei tale fotografice! Sunt tare bucuroasă că primul lucru pe care

---

[12] Trimitere la proverbul african „E nevoie de un sat întreg pentru a creşte un copil” (n. tr.).

îl vor vedea cititorii cărţii este munca incredibilă a amândurora. Îţi mulţumesc, Kenneth Crossland, că ai avut grijă ca interiorul cărţii să arate la fel de bine ca exteriorul! Vă mulţumesc, Colleen Fellingham şi Tamar Schwartz, pentru extrema atenţie la detalii şi pentru că a trebuit să parcurgeţi cartea de atâtea ori! Îţi mulţumesc, Tim Terhune, pentru că truda ta a adus *literalmente* pe lume cartea!

Vă mulţumesc, Lili Feinberg, Caitlin Whalen şi Elizabeth Ward, pentru incredibila voastră activitate de sprijinire şi promovare a acestui roman, stârnind cu măiestrie interesul şi asigurându-vă că cititorii au auzit de ea! Vă mulţumesc, Becky Green, Joe English şi Kimberly Langus de la Departamentul vânzări pentru tot ce faceţi: munciţi din greu ca să vă asiguraţi că această carte poate să ajungă fizic în mâinile cititorilor şi în noi case – vă sunt foarte recunoscătoare. Şi îi mulţumesc lui Keifer Ludwig pentru că a avut grijă de carte pe scena internaţională!

Le mulţumesc celor din familiile mele – Collis şi Jackson – pentru că au fost primii cititori, pentru că au sărbătorit împreună cu mine fiecare moment important şi m-au scos din lumile făurite în capul meu atunci când aveam nevoie de asta! Antimulţumiri câinelui meu, Dexter, fără de care aş fi putut să scriu cartea mult mai repede. Şi în sfârşit, dar nu în ultimul rând, îi mulţumesc lui Ben pentru că împărtăşim fiecare întorsătură a intrigii din viaţa reală!

OPT ORE.
ȘASE PRIETENI.
DOAR CINCI SUPRAVIEȚUIESC!

În vacanța de primăvară, Red Kenny pornește într-o călătorie alături de cinci amici: cea mai bună prietenă a ei și fratele mai mare al acesteia, iubita lui perfectă, un coleg de școală și tipul la care adolescenta visează în taină.

Când rulota li se defectează în mijlocul pustietății, iar ei nu mai au semnal la telefon, cei șase tineri își dau seama curând că nu este un accident. Cineva i-a prins în capcană acolo, în întuneric, cineva care clar îi vrea morți.

Mai sunt opt ore până la revărsatul zorilor, iar cei șase trebuie să evadeze sau să-și dea seama care dintre ei este ținta. Dar nu cumva printre ei se află un mincinos? Secrete îngropate ies la lumină, iar tensiunea din interiorul rulotei va atinge niveluri mortale. Și mai năucitor, nu toți membrii grupului vor supraviețui nopții...

Autoarea seriei CRIMA PERFECTĂ, bestseller *New York Times*, vândută în milioane de exemplare în lumea întreagă, le propune cititorilor o nouă și palpitantă aventură de neuitat!

„Momentele de suspans intens, alături de un puzzle de indicii bine gândit, alcătuiesc o poveste plină de senzații tari."
Kirkus

ISBN: 978-606-9740-24-8

LEDA EDGE thriller

www.edituracorint.ro